

ELLEN G. WHITE ESTATE

KRISTUS ALENE

ELLEN G. WHITE

KRISTUS ALENE

Ellen G. White

1990

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Forord

„Kristus Alene“ er en bog om Jesus Kristus. Som det fremgår af bogens indhold, består den af en samling citater fra bøger, blade og manuskripter, skrevet af den kendte amerikanske forfatterinde Ellen G. White. Hendes bøger er blevet oversat til mange sprog, og er nået ud til Jordens fjerneste egne. En af de mest kendte er „Vejen til Kristus“, der er oversat til mere end 100 sprog.

Hovedtemaet i E. G. Whites forfatterskab er Jesus Kristus. Hans liv og gerning bliver på en særlig måde bragt i fokus, og vi ser ham som menneske og som Gud, men mest af alt — som vor frelser — vort håb — vor fremtid.

Kristus blev medlem af den jordiske familie, for at vi kunne blive medlemmer af den himmelske familie. Han blev fattig, for at vi skulle blive rige. Han tilbragte nætter i bøn, for at vi skulle kunne tilbringe evigheden i Guds nærhed. Han bar tornekrone, for at vi en dag skulle bære sejrens krone. Han led døden, som tilkom os, for at vi skulle modtage livet, som var hans. Et dagligt studium af Jesu liv vil bringe trøst, glæde og opmuntring til enhver, der søger ham.

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ Johs. 17, 13.

Udgiverne

Indhold

Information about this Book	i
Forord	iii
JANUAR	17
MED JESUS SOM GUDS SØN I DET NYE ÅR, 1. JANUAR	18
GUDS SØNS TILVÆRELSE FRA EVIGHED, 2. JANUAR	20
GUDS SØN HAR LIVET I SIG SELV, 3. JANUAR	22
LIGESTILLET MED FADEREN, 4. JANUAR	24
FORRÆDERI I HIMMELEN, 5. JANUAR	26
JESUS BLEV TILBEDT AF ADAM OG EVA, 6. JANUAR	28
DET FRIE VALG, 7. JANUAR	30
FRELSENS VEJ, 8. JANUAR	32
HÅBETS DØR FOR SYNDERE, 9. JANUAR	34
KUN KRISTUS TILFREDSSTILLER GUDS LOVS	
FORDRINGER, 10. JANUAR	36
ET FULDKOMMENT OFFER, 11. JANUAR	38
GUDS KÆRLIGHED ÅBENBARET GENNEM	
OFRINGER OG RITUALER, 12. JANUAR	40
TIDSALDRENES HÅB, 13. JANUAR	42
GUDS SANDE KARAKTER I KRISTUS, 14. JANUAR ..	44
AT VÆRE EN PROFET, 15. JANUAR	46
DE VISE MÆND BYDER HAM VELKOMMEN, 16.	
JANUAR	48
JESUS FEJRRER SIN FØRSTE PÅSKE, 17. JANUAR	50
EN SØN, DER VAR LYDIG MOD SINE JORDISKE	
FORÆLDRE, 18. JANUAR	52
ET FULDKOMMENT FORBILLEDE, 19. JANUAR	54
HØJERE END ENGLENE, 20. JANUAR	56
FOR AT OPSØGE OG FRELSE DET FORTABTE, 21.	
JANUAR	58
HAN REPRÆSENTERER FADEREN, 22. JANUAR	60
EN GENSKABER, 23. JANUAR	62
VOR FORSVARER, 24. JANUAR	64
UNDER VOLDSOMME FRISTELSERS ANGREB, 25.	
JANUAR	66

IKLÆDT KRISTI RETFÆRDIGHED, 26. JANUAR	68
KUN ET UFEJLBARLIGT FORBILLEDE, 27. JANUAR .	70
NATURENS SYMPATI MED HANS LIDELSER, 28. JANUAR	72
HANS OFFERS UENDELIGE OMFANG, 29. JANUAR ..	74
EN NY OG LEVENDE VEJ FOR ALLE, 30. JANUAR ...	76
OMSLUTTET AF GUDS KÆRLIGHED, 31. JANUAR ...	78
FEBRUAR	81
LIVETS LOV I UNIVERSET, 1. FEBRUAR	82
VERDENS SKABELSE, 2. FEBRUAR	84
SKABT I GUDS BILLEDE, 3. FEBRUAR	86
VI KAN VÆRE LYKKELIGE, 4. FEBRUAR	88
GUDS KÆRLIGHED KOMMER TIL UDTRYK I SKABELSEN, 5. FEBRUAR	90
TILBED SKABEREN, 6. FEBRUAR	92
JORDENS FØRSTE UGE, 7. FEBRUAR	94
SABBATSDAGEN HENLEDER OPMÆRKSOMHEDEN PÅ SKABEREN, 8. FEBRUAR	96
HIMLEN FORKYNDER GUDS ÆRE, 9. FEBRUAR	98
VI ER HANS VED SKABELSEN OG FORLØSNINGEN, 10. FEBRUAR	100
SJÆLEN GENSKABT I GUDS BILLEDE, 11. FEBRUAR	102
MAGT OVER STORM OG SØ, 12. FEBRUAR	104
SKABT PÅ NY, 13. FEBRUAR	106
SKABELSEN ER TROENS BEVIS, 14. FEBRUAR	108
AL SANDHED STEMME OVERENS, 15. FEBRUAR .	110
UBEGRÆNSET MAGT, 16. FEBRUAR	112
MAGTEN TIL AT MANGFOLDIGGØRE, 17. FEBRUAR	114
JOSEF ÆREDE SKABEREN, 18. FEBRUAR	116
LIVSKRAFTEN, 19. FEBRUAR	118
DANNET AF DEN STORE POTTEMAGER, 20. FEBRUAR	120
GUDS ORD SKABTE ALT, 21. FEBRUAR	122
UNIVERSET BESTÅR VED GUDS SKABENDE ENERGI, 22. FEBRUAR	124
KRISTI KRAFT I NATUREN OG I OS, 23. FEBRUAR ..	126
DEN HIMMELSKE SÆDEMAND, 24. FEBRUAR	128
VÆKSTEN KOMMER FRA GUD, 25. FEBRUAR	130

HELT AFHÆNGIG AF SKABEREN, 26. FEBRUAR . . .	132
DET SAMME LIV PULSERER I HELE SKABERVÆRKET, 27. FEBRUAR	134
HAN SØRGER FOR DET, VI TRÆNGER TIL, 28. FEBRUAR	136
MARTS	139
KRISTUS PÅTOG SIG MENNESKETS NATUR, 1. MARTS	140
KRISTI FØDSEL ER ET UBEGRIBELIGT MYSTERIUM, 2. MARTS	142
MENNESKELIG OG GUDDOMMELIG NATUR FORENET, 3. MARTS	144
ANDEN VAR MED KRISTUS I HANS UNGDOM, 4. MARTS	146
JESUS FIK FORSIKRING OM SØNNEKAR, 5. MARTS	148
JESUS ER VORT EKSEMPEL, 6. MARTS	150
HAN VISTE OS HVORLEDES VI KAN SEJRE, 7. MARTS	152
VI HAR FUNDET MESSIAS, 8. MARTS	154
SYNDERES OG HELGENERS BRØDRE, 9. MARTS . . .	156
ET EKSEMPEL I LYDIGHED, 10. MARTS	158
HAN VISTE DE DÆMONBESATTE NÅDE, 11. MARTS	160
VI MÅ TRO PÅ HAM, 12. MARTS	162
HAN ER RETFÆRDS SOL, 13. MARTS	164
HAN ER ALTID NÆR, 14. MARTS	166
HAN FORSTÅR VORE MOTIVER, 15. MARTS	168
HANS MEDFØLELSE, 16. MARTS	170
SYMPATI MED ALLE, 17. MARTS	172
KILDEN TIL LIVSLYKKE, 18. MARTS	174
ALTID REDE TIL AT FORKYNDE GUDS ORD, 19. MARTS	176
SØG HJÆLP HOS JESUS OG IKKE HOS SYNDIGE MENNESKER, 20. MARTS	178
JESUS — FREDSFYRSTEN, 21. MARTS	180
KRISTI ENESTÅENDE MEDLIDENHED, 22. MARTS .	182
AT RÆKKE EFTER FULDKOMMENHEDEN, 23. MARTS	184
VOR ÆLDRE BRODER BRINGER OS HVILE, 24. MARTS	186
GØR HAM TIL DIN FORTROLIGE VEN, 25. MARTS . .	188

ORDEN OG FULDKOMMENHED I ALT, HVAD HAN GJORDE, 26. MARTS	190
LOVPRIS HAM SOM DEN OPSTANDNE FRELSE, 27. MARTS	192
OPFOR TIL HIMMELEN I MENNESKELIG SKIKKELSE, 28. MARTS	194
HERLIGGJORT OVER FOR UNIVERSET, 29. MARTS .	196
I FADERENS ARME, 30. MARTS	198
VED GUDS HØJRE HÅND, 31 MARTS	200
APRIL	203
LIVETS BRØD, 1. APRIL	204
ORDET SOM VOR ÅNDELIGE FØDE, 2. APRIL	206
LIVETS BRØD OG RETFÆRDIGHEDENS KLÆDNING, 3. APRIL	208
JESUS SÅEDE DET LEVENDE ORDS SÆD, 4. APRIL .	210
NÆRING FRA LIVETS BRØD, 5. APRIL	212
LIVETS BRØD GENOPLIVER DEN ÅNDELIGE NATUR, 6. APRIL	214
BIBELSTUDIUM STYRKER FORSTANDEN, 7. APRIL	216
SANDHEDENS SKATTE ÅBENBARET, 8. APRIL	218
SANDHEDEN I KRISTUS KAN IKKE MALES, 9. APRIL	220
SAMMENLIGN SKRIFTEN MED SKRIFTEN, 10. APRIL	222
BIBELEN ER SIN EGEN FORTOLKER, 11. APRIL	224
SUND LÆRE, 12. APRIL	226
BIBELEN ER EN FULDKOMMEN ENHED, 13. APRIL	228
DEN GUDDOMMELIGE MAGTS HERLIGHED, 14. APRIL	230
HERRENS KUNDSKAB, 15. APRIL	232
ÅNDELIG FØDE TIL VÆKST OG STYRKE, 16. APRIL	234
STADIG STØRRE DØMMEKRAFT, 17. APRIL	236
FOR DETTE LIV OG DET KOMMENDE, 18. APRIL ..	238
HELLIGET VED SANDHEDEN, 19. APRIL	240
HELLIGÅNDEN I VORT LIV, 20. APRIL	242
GUDS ORD ER VOR SIKKERHED, 21. APRIL	244
LIVETS BRØD FOR DE SULTNE, 22' APRIL	246
HIMMELEN VAGER OVER DIG, 23. APRIL	248
SØG EFTER DET LEVENDE BRØD, 24. APRIL	250
DINE BESTRÆBELSER VIL LYKKES, 25. APRIL	252

VOR ENESTE SIKKERHED I PRØVELSER OG FRISTELSER, 26. APRIL	254
DET DAGLIGE BRØD SIKRET, 27. APRIL	256
LÆRDOM FRA TIMOTEUS, 28. APRIL	258
VED JESU FØDDER, 29. APRIL	260
RESULTATERNE AF AT SPISE LIVETS BRØD, 30. APRIL	262
MAJ	265
HVAD GUDS BUD FORDRER, 1. MAJ	266
GUDS LOV STAR FAST, 2. MAJ	268
AT HOLDE SABBATEN, 3. MAJ	270
LOVENS MIDTPUNKT, 4. MAJ	272
ET SÆRLIGT KENDETEGN, 5. MAJ	274
LOVEN FOR MENNESKETS LYKKE, 6. MAJ	276
GUDS LOV FORANDRES ALDRIG, 7. MAJ	278
DET FØRSTE STORE BUD, 8. MAJ	280
INGEN ANDRE GUDER, 9. MAJ	282
ÆR DEM, DER ÆRER GUD, 10' MAJ	284
AT ADLYDE GUDS LOV, 11. MAJ	286
SÅLEDES OPHØJER VI GUDS BUD, 12. MAJ	288
LOVEN ER I OVERENSSTEMMELSE MED EVANGELIET, 13. MAJ	290
KRISTI NY BEFALING, 14. MAJ	292
ALLE KAN BÆRE KRONEN, 15. MAJ	294
DEN KONGELIGE LOV BEDØMMER KARAKTEREN, 16. MAJ	296
KÆRLIGHEDENS PRINCIP I LOVEN, 17. MAJ	298
FRELSESPLANEN, 18. MAJ	300
SANDHEDEN I JESUS, 19. MAJ	302
HVAD STAR DER SKREVET I LOVEN?, 20. MAJ	304
I HARMONI MED GUDS LOV, 21. MAJ	306
DEN FULDKOMNE FRELSER, 22. MAJ	308
LOVEN ER FULDSTÆNDIG I SIG SELV, 23. MAJ	310
KRISTUS LØFTER LOVEN TIL ÆRE, 24. MAJ	312
LYDIGHED MOD DE FYSISKE OG MORALSKE LOVE, 25. MAJ	314
RESULTATER AF LYDIGHED MOD DE FYSISKE LOVE, 26. MAJ	316

KRISTUS ER LOVENS MIDTPUNKT, 27. MAJ	318
I KRISTI SKOLE, 28. MAJ	320
KRISTI RETFÆRDIGHEDS KLÆDNING, 29. MAJ	322
DEN FORVANDLENDE KRAFT I LYDIGHED MOD GUDS BUD, 30. MAJ	324
LÆRERE, SOM HOLDER GUDS LOV I HÆVD, 31. MAJ	326
JUNI	329
DEN STORE LÆRER, 1. JUNI	330
LÆREREN SENDT AF GUD, 2. JUNI	332
DEN HIMMELSKE LÆRERS DISCIPLE, 3. JUNI	334
KRISTUS BEDER OM VOR FORTROLIGHED, 4. JUNI	336
KRISTUS UNDERVISER OM DET HIMMELSKE, 5. JUNI	338
TAL KRISTI ORD HVER DAG, 6. JUNI	340
JESU UNDERVISNING — ENKEL, MEN MED MYNDIGHED, 7. JUNI	342
VIGTIGE ÅNDELIGE EMNER, 8. JUNI	344
VED SIT EGET EKSEMPEL LÆRTE JESUS OS FLID 9. JUNI	346
KRISTUS OVERDRAGER KRAFT TIL OS, 10. JUNI	348
AT LÆRE AF DEN GUDDOMMELIGE LÆRER, 11. JUNI	350
KRISTI LÆRE OMFATTEDE HELE VERDEN, 12. JUNI	352
AT KENDE GUD ER AT ADLYDE HAM, 13. JUNI	354
HELLIGÅNDEN ER GIVET FOR AT UNDERVISE OS, 14. JUNI	356
KRISTI UNDERVISNINGSMETODE, 15. JUNI	358
DEN YDMYGE FORSKER KAN LÆRE, 16. JUNI	360
BØRNENES UNDERVISNING, 17. JUNI	362
DEN MENNESKELIGE MEDFØLELSE, 18. JUNI	364
EN KILDE, DER TILFREDSSTILLER, 19. JUNI	366
SAND HØJERE UDDANNELSE, 20. JUNI	368
SE PÅ KRISTUS, 21. JUNI	370
VI OPNAR VELSIGNALSE VED AT UNDERVISE ANDRE, 22. JUNI	372
ELEVER I KRISTI SKOLE, 23. JUNI	374
GIV ET LEVENDE VIDNESBYRD, 24. JUNI	376
HAN VAR ALT, HVAD HAN GJORDE KRAV PÅ AT VÆRE, 25. JUNI	378
KRISTI YNDLINGSTEMA, 26. JUNI	380

DEN HØJESTE AF ALLE UDDANNELSER, 27. JUNI . . .	382
GUD VAR SELV DANIELS LÆRER, 28. JUNI	384
UDDANNET AF VERDENS BEDSTE PÆDAGOG, 29. JUNI	386
DEN PRAKTISKE ANVENDELSE AF GUDS ORD, 30. JUNI	388
JULI	391
KRISTUS ER OVERHYRDEN, 1. JULI	392
KRISTUS ER DØREN, 2. JULI	394
BEFRIEREN VAR EN YDMYG HYRDE, 3. JULI	396
EN HYRDESTAV FOR ET SCEPTER, 4. JULI	398
FORBINDELSEN MED OVERHYRDEN, 5. JULI	400
DEN GODE HYRDE, 6. JULI	402
DEN GUDDOMMELIGE HYRDE, 7. JULI	404
HYRDEN KENDER ALLE FARENE, 8. JULI	406
HYRDEN VISER VEJ, 9. JULI	408
HYRDEN GAV SIT LIV FOR FÅRENE, 10. JULI	410
FÅRET, SOM BLEV VÆK, 11. JULI	412
DET TABTE FÅRS VÆRDI, 12. JULI	414
KRISTUS KOM FOR AT OPSØGE DET FORTABTE FÅR, 13. JULI	416
ET SPECIELT ANSVAR FOR DET FORTABTE FÅR, 14. JULI	418
AT FINDE DET FORTABTE FAR, 15. JULI	420
DE SANDE FAR HØRER DEN SANDE HYRDES RØST, 16. JULI	422
GLÆDEN OVER ÉN SYNDER, DER OMVENDER SIG, 17. JULI	424
VI ER UNDERHYRDER, 18. JULI	426
TILBAGE TIL GUD, 19. JULI	428
FÅRENE PÅ DE GRØNNE ENGE, 20. JULI	430
HVAD MERE KUNNE JEG GØRE?, 21. JULI	432
FØDE TIL FLOKKEN, 22. JULI	434
HAN HAR OMSORG FOR SIN HJORD, 23. JULI	436
HYRDEN, DER VOGTER MED OMHU, 24. JULI	438
HYRDENS OMSORG, 25. JULI	440
KRISTUS BETYDER ALT FOR DEM, SOM TAGER IMOD HAM, 26. JULI	442

HYRDEN KALDER FARENE VED NAVN, 27. JULI . . .	444
UNDERHYRDER, 28. JULI	446
UNDERHYRDEN, DEN OMVENDTE PETER, 29. JULI	448
VOGT MINE LAM, 30. JULI	450
DEN SANDE HYRDES RØST, 31. JULI	452
AUGUST	455
HVILKEN ENESTÅENDE KÆRLIGHED, 1. AUGUST .	456
HÅBET OG FRELSEN TIL VERDEN, 2. AUGUST	458
DEN MÆGTIGE, GRUNDLÆGGENDE SANDHED, 3.	
AUGUST	460
KORSET ER DET CENTRALE, 4. AUGUST	462
MANDEN FRA GOLGATA, 5. AUGUST	464
KRONEN PÅ HANS VÆRK, 6. AUGUST	466
KRISTUS DØDE FOR VOR SKYLD, 7. AUGUST	468
MENNESKER REDDET FRA SATANS MAGT, 8.	
AUGUST	470
SEJR OVER MØRKETS MAGT, 9. AUGUST	472
VED TROEN VAR KRISTUS SEJRHERRE, 10. AUGUST	474
SE, TRO OG LEV, 11. AUGUST	476
FORVANDLING Gennem KRISTUS, 12. AUGUST . . .	478
HANS KARAKTERS SKØNHED, 13. AUGUST	480
GUDS LYDEFRI LAM, 14. AUGUST	482
EJ SJÆLS VÆRDI, 15. AUGUST	484
MENNESKETS SANDE VÆRDI, 16. AUGUST	486
KRISTUS OPHØJER MENNESKET, 17. AUGUST	488
I HÅBETS OG GLÆDENS ATMOSFÆRE, 18. AUGUST	490
OVERGIVELSE TIL KRISTUS, 19. AUGUST	492
DET ENESTE AF VIRKELIG BETYDNING, 20. AUGUST	494
ÆR DIN MESTER, 21. AUGUST	496
GUDS MEDARBEJDERE, 22. AUGUST	498
SYNDER, DU SKAL LEVE!, 23. AUGUST	500
HERLIGHEDENS EVIGE BETYDNING, 24. AUGUST .	502
VI FORVANDLES VED BESKUELSE, 25. AUGUST . . .	504
HVOR KÆRLIGHED OG RETFÆRDIGHED MØDES,	
26. AUGUST	506
DENNE VERDEN ER EN SLAGMARK, 27. AUGUST . .	508
AT SAMLES OMKRING KORSET, 28. AUGUST	510
NATUREN I LYSET FRA GOLGATA, 29. AUGUST	512

LÆG DIN SKYLD VED KORSETS FOD, 30. AUGUST .	514
EN KORSFÆSTET OG OPSTANDEN FRELSER, 31. AUGUST	516
SEPTEMBER	519
HELBREDELSE AF ÅNDELIGE OG FYSISKE SYGDOMME, 1. SEPTEMBER.....	520
HELBREDELSE FOR ÅNDELIG BLINDHED, 2. SEPTEMBER	522
SUNDHED FOR LEGEME OG SJÆL, 3. SEPTEMBER .	524
STÆRKE VED GUDS KRAFT, 4. SEPTEMBER	526
SELVFORNÆGTELSENS FRUGTER, 5. SEPTEMBER .	528
BI PÅ HERREN FOR AT FA KRAFT, 6. SEPTEMBER ..	530
LØFTET OM MORALSK OG ÅNDELIG FULDKOMMENHED, 7. SEPTEMBER	532
TÆNK BESTANDIG PA GUD, 8. SEPTEMBER	534
ÅNDELIG KRAFT, 9. SEPTEMBER	536
VÆR STÆRK I HANS NÅDE, 10. SEPTEMBER	538
I OVERENSSTEMMELSE MED GUDS VILJE, 11. SEPTEMBER	540
BØRNS FRELSE, 12. SEPTEMBER	542
DEN FYSISKE OG ÅNDELIGE UDVIKLING, 13. SEPTEMBER	544
MORALSKE KRÆFTER SKAL PRØVES, 14. SEPTEMBER	546
SIND OG LEGEME KAN IKKE ADSKILLES, 15. SEPTEMBER	548
SINDET FYLDT MED GUDS LØFTER, 16. SEPTEMBER	550
AT BÆRE FRUGT, 17. SEPTEMBER.....	552
ÅNDELIG UDVIKLING GENNEM TJENESTE, 18. SEPTEMBER	554
SKJULT MED KRISTUS I GUD, 19. SEPTEMBER.....	556
KRISTUS HAR LOVET OS HVILE, 20. SEPTEMBER ..	558
FORLØSNINGSPLANEN ER EN GAVE, 21. SEPTEMBER	560
KRAFTEN I GUDS KÆRLIGHED, 22. SEPTEMBER ..	562
SIKKER TILLID TIL KRISTUS, 23. SEPTEMBER	564
SANDHEDENS HELLIGGØRENDE KRAFT, 24. SEPTEMBER	566

SAND YDMYGHED, 25. SEPTEMBER	568
I HARMONI MED KRISTUS, 26. SEPTEMBER	570
ORD SOM MALESTOK, 27. SEPTEMBER	572
EZEKIAS YDMYGEDE SIG, 28. SEPTEMBER.....	574
PERSONLIG INDFLYDELSE ER KRAFT, 29. SEPTEMBER	576
DET SANDE, DET LIGEFREMME, DET ÆRLIGE, 30. SEPTEMBER	578
OKTOBER.....	581
MENIGHEDENS HOVED, 1. OKTOBER	582
I SAMARBEJDE MED HAM, 2. OKTOBER	584
KRISTUS ÆRES VED SIT FOLK, 3. OKTOBER.....	586
ET KONGELIGT NAVN, 4. OKTOBER	588
STÅ FREM OG BLIV LYS, 5. OKTOBER	590
HIMMELEN VIL SAMARBEJDE, 6. OKTOBER	592
DEN ENE MENIGHED BLIVER OPRETTET EFTER DEN ANDEN, 7. OKTOBER	594
DET STØRSTE, 8. OKTOBER.....	596
SAMMENHOLD I MENIGHEDEN, 9. OKTOBER	598
RENHED, 10. OKTOBER.....	600
KÆRLIGHED — BEVISET PÅ EN SAND DISCIPEL, 11. OKTOBER	602
PERSONLIG BØN OG BIBELSTUDIUM, 12. OKTOBER	604
SANDHEDEN VIL SEJRE, 13. OKTOBER.....	606
AFGJORT REFORMATION NØDVENDIG, 14. OKTOBER	608
DÅBEN, 15. OKTOBER	610
SABBATENS VELSIGNELSER, 16. OKTOBER	612
ERKENDELSE AF GUDS EJENDOMSRET, 17. OKTOBER	614
SKØNHED, DER IKKE FALMER, 18. OKTOBER	616
RODEN OG FRUGTEN, 19. OKTOBER	618
TILBYD NOGET BEDRE, 20. OKTOBER	620
VENTER PÅ AT KOMME IND, 21. OKTOBER	622
DEN TREDJE ENGELS BUDSKAB, 22. OKTOBER ...	624
SLUT JER SAMMEN! SLUT JER SAMMEN!, 23. OKTOBER	626

HVER MENIGHED — ET KURSUSCENTER, 24.	
OKTOBER	628
EN MÆGTIG REFORMATION, 25. OKTOBER	630
GUDS UDVALGTE FOLK, 26. OKTOBER	632
ALTID ET VIDNE I MENIGHEDEN, 27. OKTOBER ...	634
MENIGHEDEN VIL SEJRE, 28. OKTOBER	636
MENIGHEDEN VIL SEJRE, 29. OKTOBER	638
SANDHEDENS LYS, 30. OKTOBER	640
KRISTI EVIGE ÅRVÅGENHED, 31. OKTOBER	642
NOVEMBER	645
JESUS VOR TALSMAND, 1. NOVEMBER	646
I HIMMELENS RETSSAL, 2. NOVEMBER	648
EN FORBEDER, 3. NOVEMBER	650
KRISTI NUVÆRENDE MIDLERGERNING, 4.	
NOVEMBER	652
VOR UFEJLBARE DOMMER, 5. NOVEMBER	654
DEN STORE FORSONING, 6. NOVEMBER	656
HIMMELENS OPTEGNELSER, 7. NOVEMBER	658
LIVETS BOG, 8. NOVEMBER	660
DERPÅ SATTES RETTEN, OG BØGERNE	
LUKKEDES OP, 9. NOVEMBER	662
INDSKREVET I HIMMELENS BØGER, 10. NOVEMBER	664
DEN HIMMELSKE HELLIGDOM, 11. NOVEMBER ...	666
VI LEVER PÅ DEN STORE FORSONINGSDAG, 12.	
NOVEMBER	668
TRO PÅ FORSONINGEN, 13. NOVEMBER	670
FORSONINGEN ER GRUNDLAGET FOR VOR FRED,	
14. NOVEMBER	672
HOLD DIG NÆR TIL JESUS, 15. NOVEMBER	674
DØM IKKE, 16. NOVEMBER	676
DEN ENESTE SANDE MÅLESTOK FOR	
KARAKTEREN, 17. NOVEMBER	678
SANDHEDEN SOM KARAKTERENS GRUNDTVOLD,	
18. NOVEMBER	680
KRISTUS TALTE SOM EN DOMMER, 19. NOVEMBER	682
ALLE SKAL FREMSTILLES FOR GUDS DOMSTOL,	
20. NOVEMBER	684

TROFASTE MØDRE BLIVER ÆRET I DOMMEN, 21.	
NOVEMBER	686
DU MA SELV VÆLGE KRISTUS, 22. NOVEMBER . . .	688
EN KRISTEN MÅ LIGNE KRISTUS, 23. NOVEMBER .	690
DEN MÅLESTOK, SOM KARAKTEREN VIL BLIVE	
BEDØMT EFTER, 24. NOVEMBER	692
LIVETS KRONE, 25. NOVEMBER	694
NÅR KRISTUS KOMMER HAR HAN LØNNEN MED	
SIG, 26. NOVEMBER	696
VOR NÅDIGE OG TROFASTE YPPERSTEPRÆST, 27.	
NOVEMBER	698
PÅ DOMMENS DAG, 28. NOVEMBER	700
DE ER INDSKREVET I LIVETS BOG, 29. NOVEMBER	702
AL DOM HAR HAN OVERLADT SØNNEN, 30.	
NOVEMBER	704
DECEMBER	707
KONGEN KOMMER, 1. DECEMBER	708
ENOK OG KRISTI ANDET KOMME, 2. DECEMBER ..	710
TIDEN KRÆVER HANDLING, 3. DECEMBER	712
TIL HELE VERDEN, 4. DECEMBER	714
DET KAN VI GØRE BEDRE, 5. DECEMBER	716
UDNYT DET GUNSTIGE ØJEBLIK, 6. DECEMBER ..	718
UROKKELIG INDTIL ENDEN, 7. DECEMBER	720
DEN SIDSTE KRISE, 8. DECEMBER	722
KALDET TIL AT VÆRE VIDNER, 9. DECEMBER	724
OPSØGE OG FRELSE DET FORTABTE, 10. DECEMBER	726
DER MÅ SKE RADIKALE FORANDRINGER, 11.	
DECEMBER	728
INTET MELLEMLIGT OS OG GUD, 12. DECEMBER	730
DA SKAL VI KENDE, 13. DECEMBER	732
HERREN KOMMER LÆNGE FØR MANGE	
FORVENTER, 14. DECEMBER	734
ET EKSEMPEL PÅ AFHOLDENHED, 15. DECEMBER	736
PÅ TÆRSKELEN TIL DEN STØRSTE KRISE, 16.	
DECEMBER	738
FORBEREDELSE FOR KRISTI KOMME, 17.	
DECEMBER	740
ALT TIL GUDS ÆRE, 18. DECEMBER	742

ENKEL TRO FORENER OS MED GUD, 21. DECEMBER	744
EN USYNLIG KAMP, 22. DECEMBER	746
SOM I NOAS DAGE, 23. DECEMBER	748
VI SKAL VAGE OG VENDE, 24. DECEMBER	750
DET FØRSTE OG DET ANDET KOMME, 25.	
DECEMBER	752
GUD GLEMMER IKKE SINE BØRN, 26. DECEMBER .	754
SKIKKET TIL FORVANDLING, 27. DECEMBER	756
KRONEN PÅ VÆRKET — UDØDELIGHED, 28.	
DECEMBER	758
KRISTI RETFÆRDIGHEDS KLÆDNING, 29.	
DECEMBER	760
LÆRDOM FOR EVIGHEDEN, 30. DECEMBER	762
DELTAGERE MED KRISTUS I HANS HERLIGHED,	
31. DECEMBER	764

JANUAR

[5]

MED JESUS SOM GUDS SØN I DET NYE ÅR, 1. JANUAR

„Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!“ Fil. 4, 8.

Lad os byde det nye år velkomment ved at standse op og spørge: Hvilke dybe spor har det svundne år sat i mit liv? Apostlens formaning taler til den enkelte af os, klart og direkte: „Jer selv skal I ransage, om I er i troen.“¹ Gud give, at vi i denne skæbnetime ikke lader alt muligt andet lægge beslag på os, så vi ikke får tid til en alvorlig, oprigtig og kritisk selvransagelse! Nu må vi lægge større vægt på de evige værdier end på alt det uvæsentlige.

I egen kraft kan ingen af os genspejle Kristi karakter, men hvis Jesus bor i hjertet, dækkes alle vore mangler, og hans iboende Ånd bliver synlig i os. Hvem vil søge at opnå et ægte og levende gudsforhold her ved årets begyndelse? Så vidt som det står til dig, sørg for at få bilagt alle uoverensstemmelser, og bekend samtlige forseelser og synder for hinanden. Lad al vrede, ondskab og bitterhed forsvinde. Lad tålmodighed, langmodighed, venlighed og kærlighed blive en del af dit væsen, så vil alt, hvad der er rent og elskeligt, og hvad der er ros værd, modnes i din erfaring. . . .

Hvilken frugt har vi båret i året, der gik? Hvilken indflydelse har vi haft på andre? Hvem har vi ledet hen til Kristi fold? Hele verdens øjne hviler på os. Er vi Kristi levende breve, kendt og læst af alle mennesker? Følger vi Jesu eksempel i selvopofrelse, i ydmyghed, i overbærenhed, i at bære korset, i at tage tid til den daglige andagt? Står det lysende klart for verden, at vi er Kristi tjenere? . . .

Skal vi ikke undgå fortidens fejltrin i det nye år? Det sømmer sig for hver enkelt af os at vokse i Kristi nåde, at være ydmyge og beskedne, men at stå fast i troen, urokkeligt og beslutsomt. Kun da

¹2 Kor. 13,5.

vokser vi i helligelse og får rigere del i lysets hellige arv. Lad os begynde det nye år med en omfattende fornægtelse af selvet. Lad os bede om evnen til en klar forståelse af, hvad vor Frelser forventer af os, så vi altid og alle vegne kan være Kristi vidner.²

Gør det klart for andre gennem din undervisning, i dine formåninger, din forkyndelse, i din sang og dine bønner, at for dig er Jesus alene hævet over alt andet. Da vil alle dine handlinger vise forvirrede, utrygge og fortabte sjæle hen til „Guds lam, som borttager verdens synd“. Vis dem et glimt af ham, så de kan leve.

²Signs of the Times, 4. jan.1883.

[8] **GUDS SØNS TILVÆRELSE FRA EVIGHED, 2.
JANUAR**

„Og nu Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.“ Joh. 17, 5.

Samtidig med at Guds Ord henviser til Kristi menneskelige natur her på Jorden, viser det klart, at han havde en tidligere tilværelse. Ordet var et guddommeligt væsen, som Guds evige Søn i forening og enhed med Faderen. Fra evighed af var han pagtens mellemmand, og derved formidler af velsignelse til alle Jordens folkeslag, både jøder og hedninger, hvis de tog imod ham. „Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“⁴ Før mennesker eller engle blev skabt, var Ordet hos Gud, og var Gud.

Verden blev skabt ved ham, og uden ham „blev intet til af det, som er.“ Hvis Kristus skabte alle ting, eksisterede han før alle ting. Dette beskrives så klart, at ingen behøver at være i tvivl. Kristus var i allerhøjeste grad af Guds væsen. Han var hos Gud fra al evighed af, evig lovprist Gud over alt.

Herren Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn, eksisterede fra evighed af som en selvstændig person, dog ét med Faderen. Han var Himmelens uovertrufne herlighed. Han var den himmelske hærs fyrste, og med fuld ret tog han imod englenes hyldest. Dette var ingen tilsnigelse fra Guds side. „Herren tilhørte jeg fra hans ophav,“ erklærer han, „før hans gerning i urtid; jeg blev frembragt i evigheden, i begyndelsen, før jorden var til; jeg fødtes, før verdensdybet var til; før kilderne, vandenes væld, var til; førend bjergene sænkedes, før højene fødtes jeg, førend han skabte jord og marker, verdens øverste støv. Da han fæstede himlene, var jeg der, da han satte hvælv over verdensdybet.“⁵

⁴Joh. 1,1.

⁵Ordsp. 8,22-27. Teksten her er delvis gengivet efter den engelske King James oversættelse, som fraviger fra den danske oversættelse af 1931. Det skyldes, at den hebraiske grundtekst her kan oversættes på mere end en måde.

Der er lys og herlighed i den sandhed, at Kristus var ét med Faderen før verdens grundvold blev lagt. Dette er lyset, der skinner i mørket og får den oprindelige guddommelige herlighed til at stråle. Denne mystiske sandhed, som skjules i et ufatteligt og uopnåeligt helligt lys, forklarer andre hemmelige og uforklarlige sandheder. . . .

„Det folk, som sad i mørke, har set et stort lys, og for dem, som sad i dødens land og skygge, er et lys oprundet.“⁶ Dette henviser til Kristi tidligere tilværelse samt hensigten med hans komme til vor verden, som en levende lysstråle fra den evige trone.⁷

Kristus siger: „Lad min herlighed skinne klart — den herlighed jeg havde hos dig, før verden blev til.“⁸

⁶Matt. 4, 16.

⁷Selected Messages, bog 1, s. 247. 248.

⁸Signs of the Times, 10. maj 1899.

GUDS SØN HAR LIVET I SIG SELV, 3. JANUAR

„Jesus sagde til dem: ‘Sandelig, sandelig siger jeg eder: før Abraham blev til, er jeg.’“ Joh. 8, 58.

[9] „Abraham, jeres fader, frydede sig over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig.’ Da sagde jøderne til ham: ‘Du er ikke halvtreds år endnu, og du har set Abraham! ‘ Jesus sagde til dem: ‘Sandelig, sandelig siger jeg eder: før Abraham blev til, er jeg.’“⁹

Her viser Kristus, at hans guddommelige liv ikke kan afmåles på en menneskelig målestok, selv om de regnede hans alder for at være under halvtreds år. Kristi eksistens før inkarnationen udmåles ikke i talværdier.¹⁰

„Før Abraham blev til, er jeg.“ Som Guds Søn har Kristus en forudgående eksistens, og han har livet i sig selv. Han pålagde Moses at forkynde dette budskab for Israels børn: „Således skal du sige til israelitterne: JEG ER har sendt mig til eder!“¹¹

Profeten Mika skriver om ham: „Og du, du Betlehem-Efrata, liden til at være blandt Judas tusinder! Af dig skal udgå mig én til at være hersker i Israel. Hans udspring er fra forud, fra evigheds dage.“¹²

Gennem Salomon erklærer Kristus: „Herren tilhørte jeg fra hans ophav, før hans gerning i urtid, ... da han satte havet en grænse, at vandene ej skulle bryde hans lov, da han lagde jordens grundvold, da jeg var fosterbarn hos ham, hans glæde dag efter dag; frydede mig altid for hans åsyn.“¹³

Når Kristus taler om sin forudgående tilværelse, fører han tanken tilbage gennem fortidens uendelige dybder. Han forsikrer os om, at

⁹Joh. 8,56-58.

¹⁰Signs of the Times, 3. maj 1899.

¹¹2 Mos. 3,14.

¹²Mika 5,1.

¹³Ordsp. 8,22.29.30. Her delvis gengivet efter den engelske King James oversættelse, som EGW benyttede.

der aldrig var et tidspunkt, hvor han ikke var i nært fællesskab med den evige Gud. Han, der vandrede her på Jorden og talte til jøderne, havde haft sin tilværelse sammen med Gud.

Kristi Ord kom til de skriftkloge og farisæerne med lavmælt værdighed, sikkerhed og overbevisende kraft. De mærkede kraften i det himmelske budskab. Gud bankede indtrængende på deres hjerters dør for at komme ind.¹⁴

Han var Guds ligemand, uendelig og almægtig. . . Han er den evige Søn, som har livet i sig selv.¹⁵

Den oprindelige, iboende og uafhængige livskilde er i Kristus. „Den, som har Sønnen, har livet.“¹⁶ Kristi guddommelighed er den kristnes garanti for det evige liv. Jesus sagde: „Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.“ . . . Her peger Kristus frem mod tiden for sit andet komme.¹⁷

¹⁴Signs of the Times, 29. august 1900.

¹⁵Manuscript 101, 1897.

¹⁶Joh. 5, 12.

¹⁷The Desire of Ages, s. 530.

LIGESTILLET MED FADEREN, 4. JANUAR

„Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus: Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ejfor et røvet bytte at være Gud lig.“ Fil. 2, 5. 6.

[10] Før sit oprør i Himmelen var Lucifer en højtstående og æret engel, som i værdighed stod næst efter Guds elskede Søn. Hans ansigt udstrålede glæde og var mildt som de andre engles. Panden var høj og bred, og hans ansigt bar præg af dyb viden. Hans skikkelse var fuldkommen; hans holdning ædel og majestætisk. Der var et særligt lys i hans ansigt og hans udstråling var rigere og skønnere end hos nogen anden engel. Dog havde Kristus, Guds elskede Søn, forrang fremfor hele engleskaren. Han var ét med Faderen, før englene blev skabt. Lucifer var misundelig på Kristus, og efterhånden bemægtigede han sig herredømme på områder, som kun hørte Kristus til.

Den mægtige Skaber samlede den himmelske hær for at vise sin Søn en særlig hyldest i englenes påsyn. Sønnen sad på tronen sammen med Faderen, omgivet af den hellige og himmelske engleskare. Faderen gjorde det da klart, at i overensstemmelse med hans egen vilje var Kristus, hans Søn, ligestillet med Faderen, således at Sønnens tilstedeværelse, var lig hans egen. Sønnens ord skulle adlydes på lige fod med Faderens ord. Sønnen havde fuld bemyndigelse til at føre den himmelske hær. Sønnens specielle opgave var at arbejde i forening med Faderen på Jordens og alle dens levende væseners forestående skabelse. Faderens vilje virkeliggøres gennem Sønnen. Derfor udfører Sønnen intet, som ikke er helt i overensstemmelse med Faderen.

Lucifer var misundelig og skinsyg på Jesus Kristus. Dog bøjede han sig også for Jesus sammen med alle englene, da de anerkendte Jesu værdige autoritet og retmæssige herredømme; men hans hjerte var fyldt med misundelse og had....

De loyale og trofaste engle forsøgte at forlige denne mægtige oprørske engel med Skaberens vilje. De forsvarede, at Gud viste

Kristus ære, og med kraftige ræsonnementer søgte de at overbevise Lucifer om, at han ikke var mindre æret nu, end før Faderen havde bekendtgjort Sønnens værdighed. De gjorde det klart, at Kristus var Guds Søn. Deres eksistens hørte sammen, før englene blev skabt, og han havde altid stået ved Guds højre hånd. Hans milde, kærlige autoritet var aldrig før draget i tvivl. Han havde ikke givet nogen befaling, som det ikke havde været den himmelske hærskares glæde at udføre. De fremhævede, at Kristi modtagelse af Faderens særlige æresbevisning i englenes nærvær, ikke fratog Lucifer noget af den ære, han hidtil havde haft. Englene græd. Med iver søgte de at få ham til at give afkald på sin onde tanke og overgive sig til deres Skaber; fordi alt indtil nu havde været fred og harmoni. . . . Men Lucifer ville ikke høre.¹⁸

¹⁸The Story of Redemption, s. 13-16.

FORRÆDERI I HIMMELEN, 5. JANUAR

„Hvor var du, da jeg grundede jorden?... hvem lagde dens hjørnestein, mens morgenstjernerne jubled til høje, og alle gudssønner råbte af glæde?“ Job 38, 4-7.

Mange af Lucifers tilhængere var tilbøjelige til at følge de trofaste engles råd og give afkald på deres utilfredshed for at opnå Faderens og hans elskede Søns tillid på ny. Da erklærede den mægtige oprører, at han var klar over, at hvis han skulle følge Guds strenge bud, ville lydighedskravene sætte en plet på hans ære. Og så ville hans betroede og betydningsfulde stilling tages fra ham. Så erklærede han, at han nu var gået for vidt til at vende om, både han og hans tilhængere. Derfor ville han med tapperhed tage konsekvenserne, og aldrig bøje sig i slavisk tilbedelse af Guds Søn. Fordi Gud ikke ville tilgive dem, måtte de nu kræve deres frihed og indtage den stilling og autoritet med magt, som Gud ikke frivilligt ville give dem.

Omgående ilede de loyale engle hen til Guds Søn for at meddele, hvad der foregik blandt englene. Da de kom, var Faderen i rådslagning sammen med sin elskede Søn. De lagde en plan for den endelige nedkæmpelse af Satans krav på autoritet, som ville tilgodese de loyale engles tarv. Gud havde magt til at kaste denne ærkebedrager ud af Himmelen øjeblikkelig, men dette var ikke hans hensigt. Han ville give oprørerne mulighed for på lige fod at måle styrke og kræfter med sin egen Søn og de loyale engle. Hver engel måtte i denne kamp stå åbenlyst frem og vælge side, så ingen var i tvivl. Gud kunne ikke med tryghed lade nogen af de engle, som stillede sig på Satans side, beholde deres stilling i Himmelen. De havde deltaget i det grundlæggende oprør imod Guds uforanderlige lov, og for dette findes intet lægemiddel. . . .

Da blev der krig i Himmelen. Guds Søn, Himmelens hersker, og hans loyale engle tog kampen op mod ærkeoprøreren og dem, der sluttede sig til ham. Guds Søn og de trofaste loyale engle sejrede. Satan og hans tilhængere blev kastet ud af Himmelen. Hele den him-

melske hær anerkendte og tilbad retfærdighedens Gud. Nu fandtes ikke den mindste skygge af oprør tilbage i Himmelen. Alt var fred og harmoni som før.

Faderen og Sønnen drøftede omgående iværksættelsen af planerne om at skabe mennesket, som skulle bo på Jorden.¹⁹

Satans oprør skulle være en lektie for universet gennem alle kommende tider, et evigt vidnesbyrd om syndens natur og dens frygtelige konsekvenser. Virkningerne af Satans herredømme og ringeagt for guddommelig autoritet kom til syne, både på engle og mennesker. Det skulle vise, at alle skabte væseners ve og vel hører nøje sammen med Guds herredømme.²⁰ [12]

¹⁹The Story of Redemption, s. 16-19.

²⁰Patriarchs and Prophets, s. 42. 43.

JESUS BLEV TILBEDT AF ADAM OG EVA, 6. JANUAR

**„Og Gud Herren lod af agerjorden fremvokse alle slags træer.“
1 Mos. 2, 9.**

Træet til kundskab om godt og ondt stod midt i haven i nærheden af livets træ. Guds hensigt var, at træet skulle være der som pant på deres lydighed, tro og kærlighed til ham. Herren befalede vore første forældre, at de hverken måtte spise af det eller røre ved det, hvis de ville undgå døden. . . .

Med boligen i denne smukke have havde Adam og Eva fået alt, de fik ethvert ønske om lykke opfyldt. I sin alvidenhed valgte Gud at stille deres troskab på prøve, før deres evige sikkerhed var beseglet. Han viste dem sin enestående kærlighed, og der var fri kommunikation mellem Gud og mennesket. Men han satte ikke det onde uden for deres rækkevidde. Satan fik lov til at friste dem. Hvis de bestod prøven, ville de stå i evigt velbehag hos Gud og de himmelske engle. . . .

Det himmelske råd besluttede, at engle skulle besøge Eden og advare Adam mod fjendens snarer. To engle var snart på vej til at besøge vore første forældre. . . .

De fortalte Adam og Eva, at Gud ikke ville tvinge dem til lydighed. Han havde ikke fjernet muligheden for at modsætte sig hans vilje. De var frit stillet, om de ville være lydige eller ulydige. . . .

Englene fortalte videre, hvor nødvendigt det var at være på vagt, fordi Satans hensigt var at skade dem. Den faldne fjende ville komme, men han kunne ikke gøre dem fortræd så længe de var lydige imod Guds anordninger. Om nødvendigt ville alle englene fra Himmelen komme for at hjælpe dem og forhindre Satan i at gøre dem fortræd. . . .

Englene formanede dem til nøje at følge de råd, som Gud havde givet dem angående træet til kundskab om godt og ondt. Deres sikkerhed lå i fuldkommen lydighed, for da havde den faldne fjende

ingen magt til at forføre dem. Gud gav ikke Satan lov til at plage det hellige par med stadige fristelser. Kun ved træet til kundskab om godt og ondt kunne han opnå forbindelse med dem.

Adam og Eva lovede englene, at de aldrig ville overtræde Guds klare bud. Deres største glæde lå i at gøre hans vilje. Englene sang nu nogle strofer af en harmonisk hymne sammen med Adam og Eva. Da Satan hørte den yndige lovsang til Faderen, som lød fra det fredfyldte Eden, opblussede hans misundelse, had og ondskab, og han lod sine tilhængere forstå, hvor ivrig han var efter at lokke Adam og Eva til ulydighed, for derved at påkalde Guds vrede imod dem og forandre deres lovsang til had og forbandelse, rettet mod deres Skaber.²¹

[13]

²¹TheStory of Redemption, s. 24-31.

DET FRIE VALG, 7. JANUAR

„Slangen bedrog Eva med sin træskhed.“ 2 Kor. 11, 3.

Satan for ind i slangen og tog sin plads i kundskabens træ, hvor han i ro og mag begyndte at spise af frugten.

Eva var så optaget af sit forehavende, at hun slet ikke lagde mærke til, at hun var på vej bort fra sin mand. Da hun opdagede det, følte hun en vis ængstelse, men så regnede hun med, at det nok var i orden at være lidt på afstand fra ham. Havde hun da ikke visdom og styrke til at genkende og møde det onde, hvis det kom? Det var netop det, englene havde advaret hende imod. . .

Satan indgav hende den tanke at ved at spise af det forbudte træ ville de få en ny og ædel kundskab, de hidtil ikke havde opnået. Denne metode har han benyttet med held lige siden sit fald. Han får mennesker til at udforske den Almægtiges hemmeligheder. Da er de ikke længere tilfreds med det, Gud har åbenbaret. Hans enkle anvisninger tages ikke alvorligt. Derved får Satan dem til at overtræde Guds bud, og de tror, de er lige ved at nå ind på et spændende kundskabsområde. Disse spekulationer er et ynkeligt bedrag. Mennesker forstår ikke, hvad Gud har åbenbaret, og ser bort fra hans klare bud, mens de stræber efter en visdom, der er uafhængig af Gud. De forsøger at forstå det, som han til deres bedste har skjult for dødelige mennesker. De er betaget af deres egne ideer om fremskridt og henrykt over deres egen meningsløse filosofi, mens de famler i mid-natsmørke efter sand kundskab. De lærer hele tiden og når aldrig frem til erkendelse af sandheden.

Det var ikke Guds vilje, at dette syndfrie par skulle have kundskab til det onde. Han havde frit givet dem det gode, men holdt det onde tilbage.

Eva tænkte, at hun nok kunne skelne mellem ret og forkert. Det smigrende håb om at opnå et højere stade af kundskab førte hende til at tro, at slangen var hendes særlige ven, som havde stor interesse for hendes bedste. Hvis hun havde opsøgt sin mand, og de havde

forelagt deres Skaber slangens ord, var de omgående blevet reddet fra denne listige fristelse.²²

Oprør og frafald ligger i den luft vi indånder. Hvis vi ikke klynger vor hjælpeløse sjæl til Kristus i tro, bliver vi påvirket af det onde. [14] Hvor vil mennesket stå, når Satan fremtræder som Kristus og udfører mirakler, når det så nemt føres på vildspor? Hvem vil da stå uberørt af hans forfalskninger, når han erklærer, at han er Kristus, mens det i realiteten er Satan, som foregiver at være Kristus, og tilsyneladende udfører Kristi gerning? Hvad bevarer Guds folk mod at følge de falske krister? „Gå ikke derhen.“²³

²²The Story of Redemption, s. 32-37.23) Luk. 17,

²³Selected Messages, bog 2, s. 394. 395.

FRELSENS VEJ, 8. JANUAR

„Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.“ Joh. 14, 6.

Himmelen var fyldt med sorg, da det blev klart, at mennesket var fortabt. . . . Hele Adams familie måtte dø. Jeg så sorgen og sympatien i Jesu kærlige ansigt. Derefter så jeg ham gå ind i det overvældende klare lys omkring Faderen. Engelen, som fulgte mig, sagde, at han var i fortrolig samtale med sin Fader. Englene ventede i spænding, mens Jesus talte med Faderen. Tre gange blev han skjult af det herlige lys omkring Faderen, og hans væsen blev synligt den tredje gang han trådte ud fra Faderen. Ansigtstudtrykket var fattet, uden bekymring og tvivl. Det skinnede af godhed og skønhed, som ikke kan beskrives med ord.

Da fortalte han engleskaren, at der var skabt en udvej for fortabte mennesker. Han havde bønfuldt sin Fader om at få lov til at give sit liv som soning. Han ville selv tage dødens straf på sig. Derved kunne mennesket få tilgivelse; det kunne opnå Guds velbehag og blive ført tilbage til den smukke have og spise af frugten fra livets træ. Det kunne ske takket være hans dyrebare blod og gennem lydighed mod Guds bud.

Englene havde i begyndelsen svært ved at glæde sig, fordi hele frelsesplanen blev fremstillet for dem uden omsvøb af deres Fyrste. Jesus fortalte dem, at han ville stille sig mellem Faderens vrede og det skyldige menneske. Han ville bære synden og skammen, og kun få vrede imod ham som Guds Søn. Han ville blive hadet og forkastet af næsten alle. Han måtte forlade sin herlighed i Himmelen, blive som et menneske på Jorden, ydmyges og fornedres. Han måtte selv opleve de fristelser, som mennesket kæmper med, for at erfare, hvordan han kunne komme dem til hjælp, som fristes.. . . Hele verdens syndebyrde skulle hvile på ham. Han fortalte dem, at han

ville dø og opstå igen på den tredje dag. Derefter stige op til Faderen for at gå i forbøn for det fortabte, skyldige menneske.²⁴

Mennesket opnår en fuldkommen karakter og retten til livets træ ved lydigheden i Jesus Kristus. Betingelserne for en fornyet adgang til træets frugt, står tydeligt i Jesu Kristi vidnesbyrd til Johannes: [15]
„Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.“

²⁴The Story of Redemption, s. 42.43.

HÅBETS DØR FOR SYNDERE, 9. JANUAR

„Vi har skuet og vidner, at Faderen har sendt sin Søn som frelser for verden.“ 1 Joh. 4, 14.

Guds engle fik bud om at besøge det faldne par og fortælle dem, at deres sag slet ikke var håbløs, selv om de ikke længere havde adgang til deres hellige bolig, Edenhjemmet, efter at de havde overtrådt Guds bud. De fik at vide, at da Guds Søn, som de havde talt med i Eden, så deres håbløse situation, havde han den dybeste medfølelse med dem, og derfor havde han frivilligt tilbudt at tage deres straf på sig. Han ville dø for deres skyld, så at mennesket fortsat kunne leve ved troen på den soning, Kristus var villig til at udføre for dem.

Håbets dør står åben for mennesket gennem Kristus. Til trods for synden undgår det derved at stå under Satans herredømme. Ved troen på Guds Søns fortjeneste hæves mennesket over angreb fra Satans snarer. Mennesket får mulighed for at angre og tro på Guds Søns forsoning, således at han kan redde det fra overtrædelsen af Faderens lov. Da kan menneskets anstrengelser for at holde Guds lov accepteres.

Englene fortalte dem, hvor megen sorg, menneskenes overtrædelse af Guds bud havde voldt i Himmelen. Derfor var Kristi store offer nødvendigt, derfor måtte han give sit eget dyrebare liv.

Da det gik op for Adam og Eva, hvor hellig og ophøjet Guds lov er, og hvilket mægtigt offer der måtte til for at redde dem og deres efterkommere fra fuldstændig udslettelse, bad de om selv at få lov at lide straffen for deres synd, så Guds elskede Søn ikke skulle lide så meget.

Adams ængstelse voksede. Han så de frygtelige konsekvenser af sin mægtige syndeskyld. Var det virkelig tilfældet, at Himmelens højt ærede Fyrste, som havde vandret sammen med ham og talt med ham i hans hellige uskyld, måtte forlade sin høje stilling, hvor englene ærede og tilbad ham, for at dø på grund af hans synd?

Adam fik at vide, at en engels liv ikke kunne betale skylden. . . . Men Guds Søn, som var ét med Faderen og havde skabt mennesket, kunne ved at give sit liv for menneskets synd og ved at bære Faderens vrede, gøre en soning for menneskets synd, som Gud ville godtage. Engle fortalte Adam, at i stedet for død og fordærv, som skyldtes hans overtrædelse, ville liv og udødelighed stå frem i lyset ved Jesu Kristi offer.²⁶

²⁶The Story of Redemption, s. 46-48.

[16]

KUN KRISTUS TILFREDSSTILLER GUDS LOVS FORDRINGER, 10. JANUAR

„Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesker: mennesket Kristus Jesus, der gav sig selv som løsesum for alle.“ 1 Tim. 2, 5. 6.

Guds Søn stod næst efter Den store Lovgiver i autoritet. Han var klar over, at det kun var hans liv, som kunne tjene som soning for det faldne menneske. Ligesom hans ædle, pletfrie karakter og fornemme stilling som den himmelske hærts fyrste, var hævet over alt menneskeværk, således var Jesus selv hævet over mennesket. Han var Faderens udtrykte billede, ikke kun i det ydre, men også i sin fuldkomne karakter.

Et sonoffer med blod af dyr kunne ikke dække Guds krav ved overtrædelsen af hans lov. Dyrets liv er ringere end den skyldige synders liv. Derfor kunne det ikke sone for synd. Gud kunne kun godtage det som et symbol på hans Søns offer.

Et menneske kunne ikke sone for et menneske. I dets syndige, faldne tilstand er det et ufuldkommet offer, som har ringere værdi end Adam før syndefaldet. Gud skabte mennesket fuldkommet og retfærdigt. Derfor kunne intet sonoffer for hans overtrædelse dække, hvis det ikke havde større værdi end det fuldkomne og uskyldige menneske.

Den guddommelige Guds Søn var det eneste offer, som kunne dække Guds fuldkomne lovs krav. . . . Der blev ikke stillet noget krav til Jesus. Han kunne give sit liv, og han kunne tage det igen. Han var ikke forpligtet til at påtage sig forsoningen. Offeret var helt frivilligt fra hans side. Hans liv havde den værdi, som skulle til for at redde mennesket fra dets fald.

Guds Søn var i guddomsskikkelse, og han så det ikke som et røvet bytte at være Gud lig. Ingen andre end han, af alle som har levet på Jorden, kunne stå frem og sige: Hvem af jer overbeviser mig om synd? Han var forenet med Faderen ved menneskets skabelse, så

han havde i kraft af sin guddommelige fuldkomne karakter mulighed for at sone menneskets synd, løfte det op og føre det tilbage til dets oprindelige tilstand.

Både offersystemet og det jødiske præsteskab blev indstiftet for at anskueliggøre Kristi død og forsoning. Ceremonierne havde ingen betydning i sig selv, og ingen moralsk værdi. Det havde de kun i forbindelse med Kristus, som selv var ophavsmanden til og grundlaget for dette system. Herren havde gjort det klart for Adam, Abel, Set, Enok, Noa, Abraham og de gamle patriarker, især for Moses, at ofringerne og præstesystemet ikke var tilstrækkeligt i sig selv til at sikre en eneste sjæls frelse. . . .

Det ufattelige offer, som Jesus bragte helt frivilligt for mennesket, er stadig en gåde, som end ikke englens fatter til bunds.²⁷

²⁷Review and Herald, 17. dec. 1872.

ET FULDKOMMENT OFFER, 11. JANUAR

„Du skal bygge mig et alter af jord, og på det skal du ofre dine brændofre og takofre, dit småkvæg og dit hornkvæg; på ethvert sted, hvor jeg lader mit navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig.“ 2 Mos. 20, 24.

Den offerhandling, som Gud befalede Adam at udføre, var en ceremoni, der voldte ham stor smerte. Med løftet hånd skulle han i syndofferet afbryde det liv, som kun Gud kunne give. Dette var hans første møde med døden. Når han så det blødende offerdyr vride sig i dødsangst, så han i tro et forbillede på den død, Guds Søn skulle lide på menneskets vegne.

Gud foreskrev denne ceremonielle ofring som en stadig påmindelse for Adam om hans skyld, og også som en bodfærdig bekendelse af hans synd. Det gav Adam en dybere forståelse af den overtrædelse, som ikke kan sones med noget ringere end Guds kære Søns død, at han selv måtte tage livet af et dyr. Med forundring så han den uendelige godhed og uforlignelige kærlighed, som betalte så stor en løsesum for at redde den skyldige.

For Adam var det, som om han med egen hånd udgød Guds Søns blod, da han aflivede det uskyldige offer. Han var klar over, at hvis han havde været tro mod Gud og hans hellige lov, havde intet dyr eller menneske nogen sinde behøvet at dø. Men nu var håbets stjerne tændt over fremtidens mørke og kval, for bodsofringerne pegede frem mod Guds Søns mægtige og fuldkomne offer. Det betød befrielse fra menneskets yderste håbløshed og tab.

I begyndelsen var familiens overhoved hjemmets præst og regent. Efterhånden som slægten voksede på Jorden, udvalgte Gud mænd til at udføre denne højtidelige offergudstjeneste for folket. Dyrets blod skulle henlede synderens tanke på Guds Søns blod. Offerets død skulle bevise for alle, at syndens straf er døden. I offerhandlingen bekendte synderen sin skyld og viste en fremadrettet tro på Guds

Søns mægtige og fuldkomne offer, som dyreofferet var et forbillede på.

Uden Guds Søns sonoffer var enhver mulighed for at opnå Guds velsignelser eller frelse udelukket. Med nidkærlighed opretholder Gud sin lovs ære og værdighed. Overtrædelsen af denne lov skabte en frygtelig adskillelse mellem Gud og mennesket. I sin uskyldstilstand havde Adam direkte, fri og lykkelig forbindelse med sin Skaber. Efter overtrædelsen skete al kommunikation mellem Gud og mennesket gennem Kristus og englene.²⁸

Dette offer var så værdifuldt, at det kunne frelse hele verden. . . . [18]
Dets værdi var så uendelig, at det menneske, som tager imod det, får større værdi end det fineste, reneste guld, selv Ofirs guld.²⁹

²⁸The Story of Redemption, s. 50.51.

²⁹The Story of Redemption, s. 48.49.

GUDS KÆRLIGHED ÅBENBARET GENNEM OFRINGER OG RITUALER, 12. JANUAR

„Alle andre præster står daglig og forretter deres tjeneste og frembærer gang på gang de samme ofre, som dog aldrig formår at borttage synder. Men han har frembåret ét offer for synder og derefter for bestandig taget sæde ved Guds højre hånd.“ Hebr. 10, 11. 12.

På patriarkernes tid var de ofre, som bragtes i forbindelse med gudsdyrkelsen, en stadig påmindelse om, at der ville komme en frelser; det samme gjaldt helligdomstjenesten gennem hele Israels historie. I de hel-lige handlinger, som fandt sted i tabernaklet og i templet, som senere afløste det, undervistes folket daglig gennem forbilleder og skygger om de store sandheder, som var knyttet til Kristi komme som forløser, præst og konge. Én gang om året blev deres tanker ledet hen til de sidste begivenheder i den store strid mellem Kristus og Satan, da universet til sidst vil blive befriet for synd og syndere.

De ofre og gaver, som blev frembåret under den mosaiske lov, pegede altid frem til en bedre tjeneste, nemlig en himmelsk. Den jordiske helligdom var „et sindbillede på den nuværende tid“, og i denne blev der frembåret både ublodige og blodige ofre. Det hellige og det allerhelligste i den jordiske helligdom var afbilleder „af den himmelske helligdom“, for Kristus, vor store ypperstepræst, er i dag „tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst“.³⁰

Lige fra den dag, Herren sagde til slangen i Eden: „Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd,“³¹ har Satan været klar over, at han aldrig kunne få denne verdens indbyggere fuldstændig i sin magt. Da Adam og hans sønner begyndte at udføre de ceremonielle ofringer, som Gud indførte som

³⁰Hebr. 9,9.23; 8,2.

³¹1 Mos. 3, 15.

et forbillede på den kommende forløser, så Satan heri et symbol på forbindelsen mellem Jord og Himmel. I de lange århundreder, som er forløbet siden da, har han ustandselig bestræbt sig på at afbryde denne forbindelse. Han har arbejdet utrætteligt, for at menneskene skulle få et forkert indtryk af de offerhandlinger, som pegede fremad til Frelseren. . . .

Mens Gud har villet oplyse menneskene om, at det er af kærlighed, at han har skænket dem den gave, som forsoner dem med ham, har ærkefjenden søgt at give menneskene det indtryk, at Gud finder behag i deres død. Således er det gået til, at menneskene har fået en fuldstændig forkert opfattelse af de ofre og symbolske handlinger, som Himmelen ønskede at benytte til at åbenbare Guds kærlighed.³²

[19]

Messias skulle åbenbare Gud Faders herlighed for menneskeheden i ord og gerning, mens han var på Jorden. Han skulle gøre den faldne menneskehed bekendt med Guds uendelige kærlighed ved alle sine mirakler.

Således talte Gud gennem patriarker og profeter og i forbillede og symboler om ham, som skulle komme og befri menneskene fra synden.³³

³²Profeter og Konger, s. 334. 335.

³³Profeter og Konger, s. 339. 340.

TIDSALDRENES HÅB, 13. JANUAR

„Og håbet gør ikke til skamme; thi Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet. Thi medens vi endnu var afmægtige, led Kristus, da tiden var inde, døden for os, som endnu var ugudelige.“ Rom. 5,5.6.

I de lange århundreder, der er forløbet, siden vore første forældre mistede deres hjem i Eden, har menneskehedens historie været præget af „trængsel og mørke“ og „knugende mulm“. Fra uddrivelsen af Edens have til den dag, da Guds Søn kom til denne verden som syndernes frelser, har den faldne menneskeheds håb koncentreret sig om, at der skulle komme en befrier, som skulle løse mænd og kvinder fra syndens og gravens slaveri.

Adam og Eva blev gjort bekendt med den første hentydning til et sådant håb, da de hørte dommen over slangen i Edens have. Da sagde Herren i deres påhør til Satan: „Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!“³⁴

Da det skyldige par hørte disse ord, fyldtes deres hjerte med håb, for de forstod, at profetien om, at Satans magt skulle knækkes, rummede et løfte om, at de ville blive reddet fra den ulykke, som var sket på grund af deres synd. Skønt de ville få deres modstanders magt at føle, fordi de havde givet efter for hans forførelser og været ulydige imod Herrens tydelige bud, behøvede de ikke at fortvivle. Guds Søn tilbød at sone deres synd med sit eget dyrebare blod. De ville få en prøvetid, og hvis de viste, at de troede på Kristi magt til at frelse, kunne de atter blive Guds børn.

Satan blev „denne verdens gud“, fordi det lykkedes ham at få mennesket til at forlade lydighedens vej.³⁵ Det herredømme, som engang tilhørte Adam, overgik til magtraneren, men Guds Søn ville komme ned til denne Jord for at betale syndens straf og derved

[20]

³⁴1 Mos. 3, 15.

³⁵2 Kor. 4, 4.

både forløse mennesket og generobre det tabte herredømme. Mika profeterede herom, da han sagde: „Men du, o hyrdetårn, Zions datters høj, til dig skal det komme, det forrige herredømme tilfalde dig“³⁶ .

..

Dette håb om forløsning, som ville blive opfyldt ved Guds Søns komme som frelser og konge, er aldrig blevet udslukt i menneskets hjerte. Lige fra de allerældste tider har der levet mennesker, hvis tro er nået fra denne skyggetilværelse ind i den virkelige tilværelse, som ligger forude. Herren har benyttet Adam, Set, Enok, Metusalem, Noa, Sem, Abraham, Isak, Jakob og andre fremtrædende personligheder til at tage vare på de dyrebare oplysninger, som er blevet givet, når han har åbenbaret sin vilje. Det var på denne måde, at Gud gjorde Israels børn . . . bekendt med sin lov og med den frelse, som skulle tilvejebringes ved hans elskede Søns sonoffer.³⁷

³⁶Mika 4, 8.

³⁷Profeter og Konger, s. 333.334.

GUDS SANDE KARAKTER I KRISTUS, 14. JANUAR

„Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!“ 1 Mos. 3, 15.

Det fjendskab, profetien fra Eden henviser til, er ikke begrænset til Satan og livets Fyrste. Det skulle være universelt. Satan og hans engle blev udsat for fjendskab fra hele menneskeslægten. „Jeg sætter fjendskab,“ sagde Gud, „mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd.“

Det var ikke et naturligt fjendskab mellem slangens sæd og kvindens sæd. Fjendskabet med Kristus kunne siges at være både naturligt og unaturligt, fordi her forenedes det menneskelige med det guddommelige. Fjendskabet var aldrig så markant, som da Kristus blev menneske her på Jorden. Aldrig før havde et væsen her på Jorden hadet synden så fuld-stændigt, som Kristus gjorde. Han havde set dens bedrageriske og fortryllende magt over de hellige engle. Derfor bekæmpede han den med al sin magt.

Kristi renhed, hellighed og hans pletfrie karakter uden en syndig handling, var en stadig fordømmelse af alverdens syndige tilbøjeligheder. Hans liv var en udstråling af sandhedens lys i det moralske mørke, Satan havde omgivet verden med. Kristus afslørede Satans bedrag og falske karakter, og han knuste hans fordærvende indflydelse i manges hjerter. Dette opæggede et voldsomt had hos Satan. Målbevidst og heftigt drev han sin hær af faldne væsener frem i kamp, for nu stod der Én i verden, som var Faderens fuldkomne stedfortræder. Én, hvis karakter og opførsel gendrev Satans falske fremstilling af Gud. Satan havde beskyldt Gud for de egenskaber, han selv havde. Nu så han Guds sande karakter åbenbaret i Kristus — en medlidende, nådig Fader, som ikke ville, at nogen skulle gå fortabt, men at alle skulle omvende sig, komme til ham og få det evige liv.

[21]

Den stærke materialisme har været en af Satans mest effektive fristelser. For at der ikke skal være plads til det himmelske, søger Satan at opflamme menneskesindets interesse for materialismens store fordele. Når mennesker elsker denne verden, kan han lettere styre deres tanker. Det jordiske overstråler det himmelske, så Herren står uden for deres synsvinkel og forståelse. . . .

Satan nåede kun hælen, så han kunne ikke røre ved hovedet. Ved Kristi død så Satan, at han var besejret. Han så, at hans sande karakter stod blottet for hele Himmelen, og at de himmelske væsener og Guds skabte verdener ville stå fuldstændig på Guds side. . . . Gennem evige tider ville Kristi menneskelige natur bevise, hvorledes striden blev afgjort.³⁸

³⁸Selected Messages, bog 1, s. 254.255.

AT VÆRE EN PROFET, 15. JANUAR

„Herren din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine brødre; ham skal I høre på.“ 5 Mos. 18, 15.

Israels håb kom til udtryk i det løfte, som blev givet ved Abrahams kaldelse, og som blev gentaget atter og atter af hans efterkommere: „I dig skal alle jordens slægter velsignes.“³⁹ Da Abraham blev gjort bekendt med, at det var Guds vilje at forløse menneskeslægten, skinnede Retfærdighedens Sol i hans hjerte, og mørket spredtes. Da Frelseren til sidst selv vandrede blandt menneskenes børn og talte med dem, mindede han jøderne om patriarkens lyse håb, at der ville komme en forløser og befri menneskene. Kristus sagde: „Abraham, jeres fader, frydede sig over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig.“⁴⁰

Den døende patriark Jakob gav udtryk for det samme salige håb i den velsignelse, som han udtalte over sin søn Juda. . . .

Moses mindede til stadighed Israel om, at det var Guds hensigt at sende sin Søn for at forløse den faldne menneskeslægt. Moses sagde kort før sin død: „Herren din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine brødre; ham skal I høre på.“ Af hensyn til Israel blev Moses sat grundigt ind i den gerning, som den kommende Messias skulle udføre. Herren havde sagt til sin tjener: „Jeg vil lade en profet som dig fremstå for dem af deres brødre og lægge mine ord i hans mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder ham!“⁴¹ ⁴²

[22] Da der var gået omkring fyrretyve dage efter Jesu fødsel, tog Josef og Maria ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren og for at bringe deres offergave....

Præsten gennemførte ceremonien på den foreskrevne måde. Han tog barnet i sine arme og løftede det op foran alteret. Da han havde

³⁹1 Mos. 12, 3.

⁴⁰Joh. 8, 56.

⁴¹5 Mos. 18, 15. 19.

⁴²Profeter og Konger, s. 334.

rakt det tilbage til dets moder, indskrev han navnet „Jesus“ på listen over de førstefødte. Kun lidet anede han, at det barn, som lå i hans arme, var Himmelens Majestæt og ærens Konge. Præsten tænkte ikke, at dette barn var den, om hvem Moses havde skrevet: „En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer, en afjeres brødre; ham skal I høre på i alt, hvad han taler til jer.“⁴³ Han tænkte ikke, at dette barn var ham, hvis herlighed Moses havde bedt om at se. Men én, der var større end Moses, hvilede i præstens arme, og da han indskrev navnet, indskrev han navnet på ham, som var grundlaget for hele jødefolkets husholdning.⁴⁴

⁴³Ap. G. 3, 22.

⁴⁴Den store Mester,s. 29. 30.

DE VISE MÆND BYDER HAM VELKOMMEN, 16. JANUAR

**„Da nu Jesus var født i Betlehem i Judæa, i kong Herodes’
dage, se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til
Jerusalem og spurgte: ‘Hvor er jødernes nyfødte konge?’“
Matt. 3, 1. 2.**

Det var en dyb ydmygelse for Herlighedens Konge at blive menneske; og det var en skuffelse for de engle, som havde set hans pragt i de himmelske sale, hvor han blev tilbedt af hele den himmelske hær, at se den guddommelige Fyrste i denne dybe fornedrelse.

Jødernes adskillelse fra Gud var så stor,... at englene ikke kunne forkynde dem budskabet om Frelserens ydmyge komme. Gud udvalgte Østens vismænd til at udføre sin vilje.

„Da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: ‘Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham.’“ Disse mænd var ikke jøder, og dog ventede de på den lovede Messias. De havde studeret profetierne og vidste, at tiden var inde, da Kristus skulle komme. Med forventning søgte de efter tegn på denne store begivenhed, så at de kunne være blandt de første til at modtage det himmelske kongebarn og tilbede ham.

De vise mænd var filosoffer, som havde studeret Guds under i naturen. De havde sporet Guds vidunderlige gerning i himmelens, solens, månens og stjernernes pragt. De var ikke afgudsdyrkere. De fulgte det svage lys, som lyste på dem.... De vise mænd havde set det lys på himmelen, som omgav den himmelske hær, der forkyndte Kristi komme for de jævne, ukunstlede hyrder. Der viste sig en lysende stjerne på himmelen, og den blev stående en tid, efter at englene var vendt tilbage til lysets hjem.

[23] Denne skinnende stjerne var lysglansen fra en strålende engleskare i det fjerne. Vismændenes opmærksomhed blev fanget af dette usædvanlige stråleskær, som de aldrig før havde set mage til.

De fik ikke lov til at høre englens budskab til hyrderne. Men Guds Ånd fik dem til at opsøge den himmelske Gæst til en falden verden. Vismændene fulgte deres ledestjerne. Da de nærmede sig Jerusalem, var stjernen indhyllet i mørke, den førte dem ikke videre. . . .

Til vismændenes overraskelse var der ingen, som syntes at interessere sig for den kommende Messias. . . . Vismændene fremsatte klart deres ærinde. De søgte efter Jesus, jødernes konge, fordi de havde set hans stjerne i østen, og var kommet for at tilbede ham. . . .

Kristi komme var den største begivenhed siden verdens skabelse. . . . Hvert øjeblik hvilede Guds øje på Sønnen.... De gaver, Josef og Maria fik af vismændene, dækkede deres fornødenheder, mens de var i Ægyptens land.⁴⁵

⁴⁵Review and Herald, 24.dec. 1892.

JESUS FEJRER SIN FØRSTE PÅSKE, 17. JANUAR

„Hvert år ved påskehøjtiden drog hans forældre op til Jerusalem. Da han var tolv år gammel, gik de derop, som det var skik ved højtiden.“ Luk. 2, 41. 42.

Hvert år drog Josef og Maria til Jerusalem for at fejre påsken efter de jødiske forskrifter. Jesu barndomstid var forbi. Nu var ungdomstiden begyndt. Efter sædvane gjorde Josef og Maria sig klar til den lange rejse til Jerusalem, og denne gang tog de Jesus med sig. Sammen med mange andre drog de til Jerusalem for at fejre denne højtidelige fest.

Menneskelig forstand fatter ikke de tanker, Guds Søn gjorde sig, da han for første gang betragtede templet med intens opmærksomhed. Da han gik omkring i tempelgården, iagttog han den fungerende præsts gerning, ceremonierne ved alteret og det blødende offer, den hellige røgelse som stiger op til Gud og mystikken bag forhængen ind til det allerhelligste. Vi ved ikke, hvilke tanker der rørte sig i hans sind, da realiteten bag disse ceremonier gik op for ham. Kristus var selv nøglen til forståelsen af disse hellige mysterier, som Josef og Maria kun havde en dunkel opfattelse af. Alt dette var indstiftet for at fremstille Kristus, og det gik i opfyldelse ved hans død.

Påsken var en ceremoni til minde om hebræernes forunderlige udgang fra Ægypten. Den nat, de drog ud af Ægypten, kom den ødelæggende engel ind i hvert hus og slog alle de førstefødte ihjel, lige fra kongens palads til den ringeste slavehytte. . . .

[24] Hebræerne fik særlige anvisninger om, at hver familie skulle ofre et lam og stænke blodet på dørstolperne. Dette var et tegn til den dødbringende engel, at beboerne i huset med blodet på dørstolperne tilbad den sande Gud. Dødsengelen drog da forbi de afmærkede huse. Hebræerne fik også påbud om at være forberedt på at rejse den selvsamme, skæbnesvangre nat. . . .

Efter Guds anvisning var alle forberedt på rejsen, klar til at forlade Ægypten, så snart befalingen kom. . . .

Påskefejringen skulle både pege tilbage på hebræernes mirakuløse befrielse og vise fremad mod Guds Søns død, før det skete. Ved den sidste påske, som vor Herre fejrede sammen med sine disciple, indstiftede han Herrens nadver i stedet for påsken, til at fejre mindet om hans død. Fra nu af var der ikke længere behov for påsken, fordi han som det store, sande Offerlam allerede var ofret for verdens synd. I Jesu død blev symbolet til virkelighed.⁴⁶

⁴⁶Youth's Instructor, maj, 1893.

EN SØN, DER VAR LYDIG MOD SINE JORDISKE FORÆLDRE, 18. JANUAR

„Da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv.“ Fil. 2, 7. 8.

Hvilken ydmygelse var det ikke for Guds Søn at måtte bo i den foragtede og onde by Nazaret. Det ville have været en stor ære for Jordens helligste tempel at have verdens Forløser som gæst i bare et år. Det ville have kastet glans over en konges slot at kunne tage imod Jesus som gæst. Men verdens Forløser standsede ikke op ved de kongelige hoffer, han fik i henved 30 år sit jordiske hjem i en beskeden bjerglandsby, og det har for alle tider givet det foragtede Nazaret en særlig plads i historien.

Verdens Forløser vandrede op og ned ad høje og bjerge, fra brede sletter til smalle fjeldkløfter. Han nød naturens skønhed. Han glædede sig over blomsternes farvepragt og over fuglenes sang. Også han sang sine lovsange. Ude mellem træerne og oppe i bjergene fandt han sine bedesteder, hvor han ofte tilbragte hele nætter i samtale med sin Fader. . . .

Hans hellige kald og hans nære, fortrolige forhold til Gud, som han var sig fuldt bevidst, gjorde ikke Kristus for stor til at udføre livets praktiske pligter. Han var verdens skaber, og dog anerkendte han sin forpligtelse over for sine jordiske forældre. Han var så pligttopfyldende og i en sådan harmoni med sine forældres ønsker, at han bøjede sig for deres vilje og drog med dem fra Jerusalem efter påsken.

[25] Han underkastede sig forældreautoritetens bånd og anerkendte en søns, en broders, en vens og en borgers forpligtelser. Villigt og lydigt på tog han sig ansvaret for sine jordiske forældre. Han var Himmelens Majestæt. Han havde været Himmelens mægtige Fyrste, og det havde været en glæde for englenerne at udføre hans befalinger. Men nu var han en villig tjener, en glad og lydige søn.

Den lydige tjeneste, som forventes af en søn, gjorde ikke Jesus indesluttet eller nedtrykt. Han stræbte ikke imod det usædvanlige for at opnå en udmærkelse fremfor andre unge, eller for at forkynde sin himmelske oprindelse. Selv ikke hans venner eller slægtninge så specielle tegn på hans guddom gennem alle de år, han var sammen med dem. Kristus var sindig, selvfornægtende, mild, glad, venlig og altid lydig. Han undgik altid at stille sig til skue, men han stod fast som en klippe, når det gjaldt principper. . . .

At der ikke blev vist nogen særlig opmærksomhed omkring Jesu barndom og ungdom er et godt eksempel både for forældre og børn. Det viser, at jo mere barndomsog ungdomstiden er præget af ro og stilhed, en naturlig tilværelse uden kunstige og ophidsende begivenheder, des større er muligheden for, at børnene udvikler en ren karakter, som bygger på sande moralske værdier.⁴⁷

⁴⁷Youth's Instructor, febr. 1873.

ET FULDKOMMENT FORBILLEDE, 19. JANUAR

„Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.“ Hebr. 4, 15.

I Nazaret levede Jesus så afsondret, at verden ikke kendte ham som Guds Søn — deres Forløser. Han blev kun betragtet som Josefs og Marias søn. Hans barndom og ungdom gled hen jævnt og stille. Derfor er tavsheden om hans ædle væsen og livsgerning et lærerigt eksempel for al ungdom. Hans trofaste lydighed over for sine forældre, indtil han var tredive år gammel, er et større eksempel til efterfølgelse for de unge end hans lidelser i Getsemane og på Golgata.

Det bliver aldrig krævet af os at lide Guds Søns kvaler, som han bar for en skyldig verden, men hans liv i ydmyg og trofast lydighed mod sine forældre er et mønster for alle børn og unge. Selv om de aldrig kommer til at opleve Frelserens smerte i Getsemane eller på Golgata, er det deres opgave at efterligne Kristi liv i ydmyghed, selvfornægtelse, selvopofrelse og i sønlig lydighed og agtelse over for sine forældre. . . .

Herren havde åbenbaret for Johannes, at Jesus ville være blandt dem, som han skulle døbe. Herren ville give ham et særligt tegn, så han kunne kende Guds Lam, og gøre folk opmærksom på ham, som den længe ventede Messias.

[26] Johannes kendte til Kristi syndfrie karakter og hans pletfrie liv, vidste også, at Jesus gjorde fordring på at være Guds Søn. Han havde hørt om hans kloge spørgsmål og svar i templet, som havde forbløffet de vise og lærde. Han havde lyttet til beretningen om den unge mand fra Galilæa, som med forstand og dyb visdom lukkede munden på de skriftkloge. Han tænkte nok, at dette måtte være Guds Søn, den lovede Messias. . . .

Så snart Johannes' blik faldt på Jesus, blev han bevæget af dybe følelser. Han så, at han ikke lignede nogen af de andre, der havde bedt om at blive døbt. Johannes var straks overbevist om, at dette var Kristus, om hvem Moses og profeterne havde skrevet. Hans hjerte blev fyldt med en dyb kærlighed og ærbødighed over for Jesus, som han aldrig før havde erfaret. Selve atmosfæren i hans nærhed var hellig og indgød respekt. . . . Hans hjerte havde aldrig været så bevæget af følelser, som i Kristi nærhed. . . .

Kristus kom for at blive døbt, ikke som et udtryk for syndsbeholdelse eller trang til omvendelse, for han var uden synd. . . . Ved denne fuldkommengørelse af sin karakter blev han godkendt af Faderen som Forsoner for det syndige menneske. . . . Vor frelses banebryder blev ført til fuldendelse gennem lidelser og således skikket til at komme faldne mennesker til hjælp, når de fristes.⁴⁸

⁴⁸Youth's Instructor, jan. 1874.

HØJERE END ENGLENE, 20. JANUAR

„Han er blevet så meget mere ophøjet end englene, som det nam han har arvet, er over deres. Thi til hvem af englene har Gud nogen sinde sagt: ‘Du er min Søn, jeg har født dig i dag?’ og et andet sted: ‘Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn?’ Og når han igen lader sin førstefødte komme til jorderig, siger han: ‘Og alle Guds engle skal tilbede ham.’“ Hebr. 1, 4-6.

Kan vi tænke os, med hvilken opmærksomhed man ville lytte til engelen Gabriel, hvis han kom til verden som et menneske, for at oplyse folk om Guds visdom. Hvis han viste et fuldkomment eksempel i renhed og hellighed, følte med os i alle vore sorger og savn, og tilbød at tage straffen for al vor synd, ville vi flokkes om ham med den største begejstring. Man ville forsøge at indsætte ham på Davids trone, og samle alle lande under bans banner.

[27] Hvis det himmelske væsen ved sin hjemkomst kunne nedskrive en historisk beretning om sit opdrag og åbenbaringer om verdens historie, ville den snart slå alle salgsrekorder! Den ville blive revet væk fra alver dens boghandlere. Kommende generationer ville kunne øse af dens værdifulde oplysninger. Tusindvis af mennesker fra hele verden ville kopiere bogens indhold. Med levende interesse ville de læse den om og om igen. Alle andre interesser ville blive lagt til side, mens dens indhold blev gransket omhyggeligt.

Virkeligheden overgår langt denne fantasi, for der var jo én, som kom ned fra Himmelen til denne verden. For næsten 2000 år siden lød det betydningsfulde og mystiske budskab fra Guds trone: „Til slagtog afgrødeoffer havde du ej lyst; men et legeme beredte du mig. ... Se, jeg er kommen ... for at gøre din vilje!“⁴⁹

Profeten sagde: „Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Un-

⁴⁹Hebr. 10,8. 9.

derfuld Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.⁵⁰ . .

Da Paulus så Kristus i sin vælde, udbrød han i beundring og forbavselse: „Uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor: han, som blev åbenbaret i kød, retfærdiggjort i ånd, set af engle, prædikeret blandt folkene, troet i verden, optaget til herlighed.“⁵¹ „I ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengie eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham.“⁵² .⁵³

⁵⁰Es. 9,6.

⁵¹1 Tim. 3, 16.

⁵²Kol. 1,16.

⁵³Signs of the Times, 4. april 1906.

FOR AT OPSØGE OG FRELSE DET FORTABTE, 21. JANUAR

„Thi Menneskesønnen er kommen for at opsøge og frelse det fortabte.“ Luk. 19, 10.

Da Den himmelske Lærer stod frem, var han ingen ringere end den almægtige Guds Søn. Luk bogrullen op og læs om ham! Moses sagde til Israels børn: „Da sagde Herren til mig: ‘De har talt rettelig! Jeg vil lade en profet som dig fremstå for dem af deres brødre og lægge mine ord i hans mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder ham! Og enhver, der ikke vil høre mine ord, som han taler i mit navn, ham vil jeg kræve til regnskab.’“⁵⁴ Dette er forudsigelsen om hans enestående komme. Hans ord skulle ikke tilsidesættes. Hans autoritet var suveræn og hans magt uovervindelig.

Blad videre i bogrullen og læs hvad Esajas siger om hans gerning: „Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet, udråbe et nådeår fra Herren, en hævnens dag fra vor Gud, for at trøste alle, som sørger, give dem, som sørger i Zion, [28] højtidspragt for sørge dragt, for sørgeklædning glædens olie, lovsang for modløst sind. Man kalder dem retfærdes ege, Herrens plantning til hans ære.“⁵⁵ . . .

Vi læser igen om Kristus som den kommende pagts budbringer, og som retfærdighedens Sol, der skulle opgå. Han var profeternes første og sidste tema.

Jøderne tog ikke imod ham ved hans komme. De havde helt forkerte ideer om, hvorledes han skulle komme. Jesus, denne jævne, uslebne tømmer, hvis herkomst de satte spørgsmålstegn ved, Guds Søn, Messias? Nej, det kunne ikke passe!

⁵⁴ Mos. 18, 17-19

⁵⁵ Es. 61, 1-3.

De særpræg, som adskilte jøderne fra andre nationer, forsvinder i Kristus. Han kom der, hvor han kunne undervise alle klasser. Han lod dem ofte forstå, at han var forbundet med hele menneskeslægten, jøde som hedning. „Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse, “ proklamerede han.⁵⁶ Han havde ingenting til dem, der var retfærdige i egne tanker, men han kom for at opsøge og frelse det fortabte. Derfor efterlod han de nioghalvfems; derfor afførte han sig sin kongekappe og dækkede sin guddommelighed med menneskelig natur. Hele verden er Kristi arbejdsmark. Tanken om at dele mennesker op i små og snævre grupper var fuldstændig fremmed for ham.⁵⁷

⁵⁶Luk. 5, 32.

⁵⁷Signs of the Times, 24. jan.1897.

HAN REPRÆSENTERER FADEREN, 22. JANUAR

„Retfærdige Fader! verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse har erkendt, at du har sendt mig. Og jeg vil kundgøre dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.“ Joh. 17, 25. 26.

Satan havde fremstillet Gud for verden i et helt forkert lys. Derfor kom Kristus til denne jord for at vise menneskene, hvordan Faderen virkelig er. Da Gud er retfærdighedens Gud, påkalder ærbødighed og ærefrygt og har magt til både at tilintetgøre og bevare mennesket, har Satan fået menneskene til at se på Gud med ængstelse og betragte ham som en tyran. Jesus var sammen med Faderen fra evighed, før menneskets skabelse, og han kom for at åbenbare Faderen med denne erklæring: „Gud er kærlighed.“ Jesus fremstillede Gud som en venlig Fader, der har omsorg for sine børn. Han erklærer, at ikke en spurv vil falde til jorden, uden at Faderen ved om det. Menneskenes børn har større værdi i hans øjne end mange spurve, så endog deres hovedhår er talte.

[29] Både i Det gamle og i Det nye Testamente fremstilles Herren ikke alene som en retfærdig Gud, men også som en Fader med uendelig kærlighed. Salmisten siger: „Herren øver retfærdighed og ret mod alle fortrykte. . . . Barmhjertig og nådig er Herren, langmodig og rig på miskundhed. . . . Han håndled ej med os efter vore synder, gengældte os ikke efter vor brøde. Men så højt som himlen er over jorden, er hans miskundhed stor over dem, der frygter ham.“⁵⁸

Kristus fremstillede Faderens sande karakter, præget af godgørenhed og kærlighed, mens Satan havde iklædt ham sine egne egenskaber. Som Kristus fremstillede ham, var det som en helt ny gave til mennesket. . . .

⁵⁸SI. 103, 6-11.

I positive vendinger erklærede Guds Søn, at verden var blottet for kendskab til Gud. Denne kundskab er en uvurderlig skat af så stor værdi, at den er hans specielle gave til verden. Det var hans kongelige forret at meddele disciplene den kundskab om Guds karakter, som de skulle give videre til verden. . . . Hver den, som tror på budskabet om Gud, må ophøje Jesus, henlede menneskers opmærksomhed på Kristus og sige: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!“⁵⁹ . . .

Et menneske fyldt med Kristi kærlighed er ét med ham. Når mennesker bevarer forbindelsen med Kristus, bliver Kristus i dem et herlighedens håb, og den kristne går ud og præsenterer Faderen og Sønnen for verden.⁶⁰

⁵⁹Joh. 1, 29.

⁶⁰Signs of the Times, 27. juni 1892.

EN GENSKABER, 23. JANUAR

**„Da kaldes du ‘murbrudsbøder’, ‘genskaber af farbare veje.’“
Es. 58, 12.**

Det var som genskaber, Guds Søn kom til verden. Han var Vejen, Sandheden og Livet. Hvert ord, han talte, var ånd og liv. Han talte med autoritet, fuldt bevidst om sin magt til at velsigne mennesket og frigive de fangne, som var bundet af Satan. Han vidste, at han ved sin tilstedeværelse kunne bringe verden en fuldkommen glæde. Han længtes efter at hjælpe ethvert nedtrykt og lidende menneske og vise, at det var hans forret at velsigne, ikke at forbande.

For Kristus var det ikke et røvet bytte at udføre Guds gerning. Han kom ned fra Himmelen for at udføre denne gerning, og derfor stod evighedens rigdom til hans rådighed. Der var ingen begrænsninger i de gaver, han kunne uddele. Han overså de selvophøjede, de ærværdige og de rige, men blandede sig med de fattige og nedtrykte og bragte lys, håb og en higen ind i deres tilværelse, som de aldrig før havde kendt. Med ordene: ‘Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld,’⁶¹ velsignede han alle dem, som led for hans skyld . . .

[30] Kristus stillede med rette krav om huldskab og troskab. „I kalder mig mester og Herre,“ sagde han, „og I har ret, thi jeg er det.“⁶² Således bevarede han den værdighed, som tilhører hans navn, og den autoritet og magt, han havde i Himmelen.

Ved visse anledninger talte han med en værdighed, som udsprang af hans virkelige storhed. „Den, som har øren, han høre,“ sagde han.⁶³ Med disse ord gentog han den befaling, Gud gav i majestætisk herlighed, da den Almægtige erklærede: „Denne er min Søn, den elskede, I ham har jeg velbehag. Hør ham!“⁶⁴ Da Kristus stod over for de spydige farisæere, der søgte at fremhæve deres egen

⁶¹Matt.5,11.

⁶²Joh. 13,13.

⁶³Se Matt. 11,15; 13,9.43; Mark. 4,9.23; 7,16; 8,18; Luk. 8, 8;14, 5.

⁶⁴Matt. 17, 5.

værdighed, tøvede han ikke med at sammenligne sig med de mest fremtrædende mænd, der havde levet i verden. Jesus gjorde fordring på at stå over dem alle.

En af disse var Jonas, som jøderne holdt højt i ære. ... Da Kristus mindede sine tilhørere om Jonas' budskab og hvorledes han var med til at redde folket, sagde han: „Mænd fra Nineve skal stå op ved dommen sammen med denne slægt og bringe fordømmelse over den; thi de omvendte sig ved Jonas' prædiken; og se, her er mere end Jonas.“⁶⁵

Kristus vidste, at israelitterne regnede Salomon som den største konge, der nogen sinde havde holdt et jordisk kongescepter i sin hånd. . . . Dog erklærede Kristus: „Se, her er mere end Salomon.“⁶⁶

⁶⁷,

⁶⁵Luk. 11, 32.

⁶⁶Matt. 12, 42

⁶⁷Youth's Instructor, 23.sept. 1897.

VOR FORSVARER, 24. JANUAR

„I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ 2 Kor. 8, 9.

Hvis nogen skulle tro, at de ofrer meget på menigheden, så lad dem se, hvad Kristus har ofret for dem. Menneskeslægten var dødsdømt, da Guds Søn dækkede sin guddommelighed med menneskelig natur og kom til verden for at leve og dø for vor skyld. Han kom for at møde de faldne engles hær. Vi må have en forsvarer, og da vor Forsvarer kom, havde han menneskets natur, fordi han skulle møde de samme fristelser som mennesket. Kun på den måde kunne han forstå, hvordan gudfrygtige mennesker kan befries fra fristelse. Han stod frem som den faldne slægts overhoved, for at menneskene kunne have de allerbedste muligheder. . . .

Kristus førte ikke en legion engle med sig til verden. Han lagde sit kongelige skrud og sin kongekrone til side, og han gav afkald på magt og herredømme. Han blev fattig for vor skyld, så vi kunne blive rige ved hans fattigdom. Denne plan var lagt i det himmelske råd. Menneskets Forløser skulle fødes i fattigdom og arbejde med sine hænder. Han arbejdede sammen med sin far ved tømrerhåndværket og han var fuldkommen i al sin gerning. Til tider bebrejdede medarbejderne ham for hans grundighed. Til hvilken nytte er det at være så omhyggelig? sagde de. Men han blev ved med arbejdet, indtil det var gjort så fuldkomment, som han formåede. Med en himmelsk stråleglans i blikket så han på dem, så kritikerne vendte sig bort i skam. I stedet for at forsvare sig over for dem, der dadlede ham, begyndte han at synge en salme, og før de vidste af det, deltog også kritikerne i sangen.

Sjusk bør aldrig forekomme ved vore institutioner. De studerende må forstå, at dannelsen af en fuldkommen karakter kræver en trofast udførelse af de mindste pligter. „Thi Guds medarbejdere er vi; ..

Guds bygning er I,⁶⁸ og jeres arbejde må gøres, som om det var i den hellige Guds påsyn. Gør dit bedste, og himmelske engle vil hjælpe dig med at holde ud, til det er fuldkomment. . . . Kristus forlod de himmelske sale og kom til denne verden for at gøre soning for os. Alle, som kommer til ham i levende tro, har fordelene på deres side. . . .

Vor karakter må være så ren og hellig, at Kristus med glæde kan præsentere os for Faderen. Lad os blive fyldt med den aktuelle sandheds levende principper. Lad os leve et liv, der vil føre syndere til Frelseren. . . . Vi kan blive fuldkomne i ham. Hvordan kan det ske? Ved at vi får del i den guddommelige natur.⁶⁹

⁶⁸1 Kor. 3, 9.

⁶⁹Review and Herald, 1. juni 1905

UNDER VOLDSOMME FRISTELSERS ANGREB, 25. JANUAR

„Som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.“ Hebr. 2, 18.

Det er ikke så mærkeligt eller uhørt, at åndelige kæmper bliver modløse og fortvivlede, når de kommer ud for vanskeligheder og et stort pres, og at de til tider synes, at livet er så trist, at de ikke ønsker at leve længere. Når det sker, bør de huske, at en af de største profeter, der har levet, flygtede for en rasende kvindes vrede. Han var træt og udkørt efter flugten, nedbøjet af dyb skuffelse og bad om at måtte dø. Men det var, da håbet var ude og hans livsgerning syntes at skulle slå fejl, at han lærte en af de mest værdifulde lektier i sit liv. Da han var svagest, lærte han, at det både er nødvendigt og muligt at stole på Gud under de allervanskeligste forhold.

De mennesker, der fristes til at fortvivle og give op, mens de bruger deres livsenergi i selvopofrende arbejde, kan hente nyt mod ved at tænke på Elias' erfaring. Gud nærer særlig omsorg for og kærlighed til de tjenere, hvis iver ikke bliver påskønnet eller forstået på rette måde, hvis råd og irettesættelser ringeagtes, og hvis bestræbelser for at fremkalde en reform gengældes med had og modstand.

[32] Satan frister menneskesjælen mest, når den er svagest. Han håbede også at kunne besejre Guds Søn ved hjælp af denne taktik, fordi han havde benyttet den til at vinde så mange sejre over mennesket. Mange af retfærdighedens tapre forsvarere gav efter for fristelsen, efter at deres viljekraft og tro var blevet svækket. Det var, da Moses var kørt træt efter fyrre års ørkenvandring og kamp med folkets van-tro, at han et øjeblik slap sit tag i den Almægtige. Han svigtede netop på grænsen til Det forjættede Land. Det gik Elias på samme måde. Den mand, som havde stolet på Herren i tørkens og hungersnødens år — han, som trådte uforfærdet frem for Akab, og som under den store prøve på Karmel havde stået over for den israelitiske nation som den sande Guds eneste vidne — han lod frygt for døden besejre

troen på Gud under et øjeblikks træthed. Det samme gentager sig i dag.. . .

De mennesker, der står i kampens frontlinie og under Helligåndens tilskyndelse udfører en speciel gerning, vil ofte komme ud for en reaktion, efter at trykket er lettet. Fortvivlelse kan få selv den mest heltemodige tro til at rokkes og den stærkeste vilje til at skælve. Men Gud forstår alt og viser stadig medfølelse og kærlighed. Han læser hjertets motiver og tanker. . . . Himmelen vil ikke svigte dem på modgangens dag. Ingen er tilsyneladende så håbløst stillet, men i virkeligheden så uovervindelig som den sjæl, der føler sin intethed, men stoler fuldt og fast på Gud.⁷⁰

⁷⁰Prophets and Kings, s. 173-175.

IKLÆDT KRISTI RETFÆRDIGHED, 26. JANUAR

„Bring rette ofre og stol på Herren!“ Sl. 4, 6.

Paulus erkendte sin svaghed, og han havde god grund til at have mistillid til sin egen kraft. Angående loven siger han: „Budet, som var til liv, blev mig til død.“⁷¹ Han havde sat sin lid til lovgerninger. Om sin ydre livsførelse siger han, at den var „ulastelig efter lovfærdighedens krav“, ⁷² så han stolede på sin egen retfærdighed. Men da han så ind i lovens spejl og han så sig selv, som Gud så ham, fuld af fejl, plettet af synd, udbrød han: „Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?“⁷³

Paulus så det Guds Lam, som fjerner verdens synd. Han hørte Kristi stemme sige: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.“⁷⁴ Han havde besluttet, at han ville benytte sig af den frelsende nådes fordele, at være død over for synden, at få sin skyld vasket ren i Kristi blod, at være ikklædt Kristi retfærdighed, at blive en gren på det levende vintræ. Han levede med Kristus, og Jesus blev ikke kun en del af hans frelse, hvor hans egne gode gerninger kom i tillæg. Jesus blev hans ét og alt, det første og sidste og bedste i alting. Han havde den tro, som næres af livet i Kristus, i fuld overensstemmelse med det guddommelige eksempel, hvormed livet bliver en levende realitet. Denne tro gør [33] ingen fordringer på grundlag af egen retfærdighed, men gør fordring på alt på grundlag af Kristi retfærdighed.

Kristi karakter beskrives i evangelierne. Hans guddommelige natur var ikklædt menneskelig natur, idet han trin for trin steg ned fra sin trone, men inspirationen har i Guds ord givet os visdommens udtømmelige skatte. De findes i hans mirakler, hans lære, hans

⁷¹Rom. 7,10.

⁷²Fil. 3,6.

⁷³Rom. 7, 24.

⁷⁴Joh. 14, 6

lidelser; at han blev forrådt, hånet, forhørt; i hans død på korset, i graven blandt de rige, hans opstandelse, hans 40 dage på Jorden, hans himmelfart og i hans præstelige tjeneste. Livets vand strømmer stadig, frit tilgængeligt for enhver. Hvordan det guddommelige og menneskelige blev sammensat i Kristus, hans inkarnation, offer og midlertidig gerning, er den frelsens hemmelighed, der kan fylde sind, hjerte, tunge og pen med tanker og udtryk gennem alle tider, og tiden vil ikke være tilstrækkelig til at uddybe frelsens gåde. Kristus bliver gennem evige tider den frelste sjæls emne for lovprisning og studium. De frelste vil komme til at opleve en stadig rigere og mere fuldkommen forståelse af Guds herlighed i forholdet til Jesus Kristus. Lad os derfor nu nære fuldkommen tillid til hans fortjeneste og nåde. Lad os ikke stole på os selv, men opelske en levende tro på ham.⁷⁵

⁷⁵Signs of the Times, 24. nov. 1890.

KUN ET UFEJLBARLIGT FORBILLEDE, 27. JANUAR

„Også Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor.“ 1 Pet. 2, 21.

Kristus kræver alt. Hvis han forlangte mindre, ville hans offer for at bringe os op til et sådant stade være for kostbart og for stort. . . Bliv „forvandlede gennem en fornyelse af jeres sind“. Dette er selvfornægtelsens vej. Og når du mener, at vejen er for trang, at der er for megen selvfornægtelse på denne smalle sti, og når du siger: „Hvor er det dog svært at give afkald på alt,“ så stil dig selv det spørgsmål: Hvad gav Kristus afkald på for mig? Dette spørgsmål stiller alt, hvad vi måtte kalde selvfornægtelse, i skyggen.

[34] Se ham i haven, hvor han sveder store bloddråber. En eneste engel sendes fra Himmelen for at styrke Guds Søn. Følg ham på hans vej til domhuset, hvor han bliver spottet, hånet og fornærmet af den rasende hob. Se ham iført en gammel purpurkappe! Hør de grove vittigheder og den grusomme latterliggørelse. Se dem anbringe tornekrone på denne ædle pande og derefter slå ham med en kæp, så tornene trænger ind i hans tindinger og blodet flyder ned over det hellige ansigt. Hør morderskaren skribe efter Guds Søns blod. Han overgives i deres hænder, og han føres bort, så elendig, bleg, svag og afmægtig, som han er, til korsfæstelse. Han strækkes ud på det grusomme kors, og naglerne drives igennem hans følsomme hænder og fødder.

Se ham hængende på korset i disse frygtelige, kvalfulde timer, indtil englene tilhyller deres åsyn for den rædselsfulde scene, og solen skjuler sit lys og vil ikke se. Overvej dette, og spørg så: Er vejen for trang? . . .

Jo oftere og ivrigere du gransker Skriften, des skønnere vil den vise sig at være, og desto mindre smag vil du få for underlødige læsning. Den daglige granskning i Skriften vil have en helliggørende indflydelse på dit sind. Du vil indånde en himmelsk atmosfære. Bind

denne dyrebare bog til dit hjerte! Den vil vise sig at være dig en ven og vejleder i vanskeligheder.

Du har sat dig visse mål i dit liv, og hvor støt og ihærdigt har du ikke arbejdet for at nå disse mål! Du har lavet beregninger og lagt planer, indtil dine forventninger blev til virkelighed. Nu har du et mål for øje, som er den ihærdige, utrættelige og livsvarige anstrengelse værd. Målet er din frelse — det evige liv. Og det kræver selvfornægtelse, opofrelse og et indgående studium. . .

Det er stort at være et Guds barn og en Kristi medarving.⁷⁶

⁷⁶Testimonies, bind 1, s. 240-243.

NATURENS SYMPATI MED HANS LIDELSER, 28. JANUAR

„Det var nu ved den sjette time, og der blev mørke over hele landet indtil den niende time, idet solen formørkedes. Og forhænget i templet flængedes midt igennem.“ Luk. 23, 44. 45.

Troen og håbet bævede under Kristi sjælekamp i dødens stund, fordi Gud havde fjernet den forvisning om velbehag og anerkendelse, som hans elskede Søn hidtil havde ejet. Verdens genløser forlod sig nu på de synlige beviser, der hidtil havde styrket ham, vidnesbyrdene om, at Faderen havde godkendt hans gerning og fundet behag i den. Idet han i sine døds kvaler opgiver sit dyrebare liv, har han kun troen at klynge sig til og må alene stole på ham, som det altid har været en glæde at adlyde. Der er ingen klare glimt af håb til opmuntring. Alt er indhyllet i trykkende mulm.

[35] Genløseren tømmer den bitre kalk lige til bunden i dette forfærdelige mørke, som lægger sig over hele naturen. Han ser ikke engang det lyse håb og tilliden til den sejr, som i fremtiden skal blive hans del, da han råber med høj røst: “Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.”⁷⁷ Han kender sin Faders karakter, hans retfærdighed, hans barmhjertighed og hans store kærlighed, og i underkastelse overgiver han sig i hans hænder. Under naturens krampetrækninger hører de forfærdede tilskuere de ord, der i dødsøjeblikket lød fra Manden på Golgata.

Selve naturen viste medfølelse med sin Skaber i hans lidelse. Den skælvende jord og de sønderrevne klipper kundgjorde, at det var Guds Søn, der døde. Der kom et mægtigt jordskælv. Forhænget i templet revnede i to stykker. Forfærdelse greb bødlerne og tilskuerne, idet de så solen indhyllet i mørke og følte jorden ryste under deres fødder, og da de så og hørte klipperne revne.

Ypperstepræsternes og de ældstes hån og spot forstummede, da Kristus befalede sin ånd i Faderens hænder. Den forfærdede skare

⁷⁷Luk. 23,46.

begyndte at trække sig tilbage og famle sig frem i mørket ad vejen til byen. De slog sig for brystet, mens de gik, talte næsten hviskende og sagde til hinanden: „Det er et uskyldigt menneske, der er blevet myrdet. Tænk, om han virkelig skulle være Guds Søn, således som han påstod?“

Jesus opgav ikke sit liv, før han havde fuldbyrdet den gerning, han var kommet for at gøre, og med sit sidste åndedrag udbrød: „Det er fuldbragt!“⁷⁸ Da var Satan slået. Han vidste, at hans rige var tabt. Englene frydede sig, da ordene lød: „Det er fuldbragt!“ Den store genløsningsplan, der var afhængig af Kristi død, var blevet gennemført. Og der var glæde i Himmelen over, at Adams børn ved et liv i lydighed til sidst ville kunne ophøjes til Guds trone. O, hvilken kærlighed, hvilken forunderlig kærlighed, som bragte Guds Søn ned til Jorden for at blive gjort til synd for os, således at vi kunne blive forligte med Gud og ophøjes til et liv sammen med ham i hans herligheds boliger.⁷⁹

⁷⁸Joh. 19, 30.

⁷⁹Testimonies, bind 2, s. 210.211.

HANS OFFERS UENDELIGE OMFANG, 29. JANUAR

**„Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst... Min Gud!
Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ Matt. 27, 46.**

Når menneskene i større omfang kan fatte rækkevidden af det uendelige offer, Himmelens majestæt bragte, da han døde i deres sted, får frelsesplanen større betydning, og tanken om Golgata vil vække ømme, hellige og levende følelser i de kristnes hjerter. Pris til Gud og Lammet vil være i deres hjerter og på deres læber. Stolthed og selvgothed kan ikke trives i de hjerter, der bevarer mindet om begivenhederne på Golgata i frisk erindring. Denne verden vil kun være af liden værdi i deres øjne, der ret vurderer den store pris, som blev betalt for menneskenes genløsning, Guds kære Søns dyrebare blod.

[36] Alle verdens rigdomme er ikke af tilstrækkelig værdi til at genløse en eneste fortabt sjæl. Hvem kan måle den kærlighed, Kristus nærrede til en fortabt verden, da han hang på korset, lidende for skyldige menneskers synder? Denne kærlighed var uden mål, uden grænser.

Kristus har vist, at hans kærlighed var stærkere end døden. Han var i færd med at udvirke menneskenes frelse, og skønt han var midt i den frygteligste kamp med mørkets magter, blev hans kærlighed stærkere og stærkere. Han måtte erfare, at Faderen skjulte sit åsyn for ham, indtil han i sjæleangst udbrød: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“⁸⁰ Hans arm bragte frelse. Den pris, som menneskets genløsning kostede, var betalt, da han i sin sidste sjælekamp udtalte de velsignede ord, der syntes at lyde gennem al skabningen: „Det er fuldbragt!“ . . .

Vi kan ikke begribe længden, bredden, dybden og højden af en så forbavsende kærlighed. Tanken om de umålelige dybder i Frelserens

⁸⁰Matt. 27, 46.

kærlighed bør fylde sindet, røre og blødgøre sjælen, forædle og højne følelserne og fuldstændig forvandle karakteren... .

Selv i sin bitreste angst gav Kristus ikke i mindste måde efter for fjendens pinefulde anslag. Legioner af onde engle var overalt omkring Guds Søn, men de hellige engle fik påbud om ikke at bryde deres rækker og indlade sig i kamp med den hånende og spottende fjende. Himmelske engle fik ikke tilladelse til at tjene Guds ængstede Søn. Det var i denne forfærdelige mørkets time, mens Faderens åsyn var skjult, mens legioner af onde engle omsluttede ham, og mens verdens synder lå på ham, at disse ord blev tvunget fra hans læber: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ . . . ⁸¹

Vi bør anlægge et bredere og dybere syn på Guds kære Søns liv, lidelse og død. Når forsoningen ses i det rette lys, vil man erkende, at sjælens frelse er af ubegrænset værdi. Sammenlignet med frelsen og det evige liv bliver alt andet småt og ubetydeligt.⁸²

⁸¹Matt. 27, 46.

⁸²Testimonies, bind 2, s. 212-215.

EN NY OG LEVENDE VEJ FOR ALLE, 30. JANUAR

**„Da Jesus nu havde fået eddiken, sagde han: ‘Det er fuldbragt
Vog han bøjede hovedet og opgav ånden.’“ Joh. 19, 30.**

[37] Aldrig før havde Jorden været vidne til noget sådant. Skaren stod som lammet og stirrede med tilbageholdt åndedræt på Frelseren. Atter sænkede mørket sig over Jorden, og der hørtes en dump buldren, som mindede om stærk torden. Så kom der et voldsomt jordskælv. Folk blev kastet omkring imellem hinanden. Nu fulgte der den vildeste forvirring og bestyrtelse. I de omkringliggende bjerge revnede klipperne og faldt med brag ned på sletterne. Gravene åbnede sig, og de døde blev kastet ud fra deres gravkamre. Det var, som om det skabte syntes at blive rystet til ato mer. Præsterne, rådsherrerne, soldaterne, bødlerne og hele folket kastede sig ned på jorden, målløse af rædsel.

Da dette høje røb: „Det er fuldbragt!“ lød fra Kristi læber, var præsterne ved at gøre tjeneste i templet. Det var ved aftenofferets tid. Lammet, der skulle være et billede på Kristus, var blevet bragt derind for at blive slagtet. Klædt i sin betydningsfulde og smukke dragt stod præsten med kniven hævet ligesom Abraham, da han skulle til at ofre sin søn. Folket så til med spændt opmærksomhed. Men jorden ryster og skælver; thi Herren selv nærmer sig. Med en sønderrivende larm flænges det inderste forhæng i templet fra øverst til nederst af en usynlig hånd, så det sted, der engang var fyldt af Guds herlighed, nu ligger åbent for alles øjne. På dette sted havde Shekinah taget bolig. Her havde Gud åbenbaret sin herlighed over nådestolen. Ingen anden end ypperstepræsten havde nogen sinde løftet det forhæng, der adskilte dette rum fra det øvrige tempel. Kun én gang om året gik han derind for at bringe sonofferet for folkets synder. Men se — dette forhæng er flænget i to stykker. Det allerhelligste i den jordiske helligdom er ikke mere helligt.

Alt er skræk og forvirring. Præsten skal til at slagte offeret, men kniven falder ud af hans kraftsløse hånd, og lammet slipper bort. Forbilledet har mødt modbilledet ved Guds Søns død. Nu er det store offer bragt. Vejen er åbnet til det allerhelligste. En ny og levende vej er beredt for alle. Den syndige, lidende menneskehed behøver ikke mere at afvente ypperstepræstens komme. Fra nu af skulle Frelseren gøre tjeneste som ypperstepræst og talsmand i Himlenes Himle.

Det var, som om en levende røst havde talt til tempelgæsterne: Nu er det forbi med alle slagtofre og brændofre. Guds Søn er kommet, og han har selv sagt: „Se, jeg er kommen (i bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre din vilje, min Gud.“ „Med sit eget blod“ gik han „én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning.“⁸³

- 84

⁸³Hebr.10, 7; 9, 12.

⁸⁴Den store Mester, s. 518.519.

OMSLUTTET AF GUDS KÆRLIGHED, 31. JANUAR

„Og vandre i kærlighed, ligesom også Kristus elskede jer og gav sig selv hen for os som en gave og et offer, ‘en liflig duft’ for Gud.“ Ef. 5, 2.

[38] Denne verden, som Satan havde gjort krav på og hersket over med et grusomt tyranni, har Guds Søn ved én eneste vældig og heltmodig bedrift indesluttet i sin kærlighed og på ny knyttet til Jehovas trone. Keruber og serafer og de utallige hærskarer i alle de syndfrie verdener sang lovsange til Gud og Lammet, da denne sejr var sikret. De frydede sig over, at vejen til frelsen var åbnet for den faldne slægt, og at Jorden ville blive genløst fra syndens forbandelse. Hvor meget mere burde ikke de fryde sig, som er genstand for en så vidunderlig kærlighed!

Hvordan kan vi nogen sinde være i tvivl eller uvished og mene, at vi er faderløse? Det var for deres skyld, som havde overtrådt loven, at Jesus påtog sig menneskelig natur. Han blev os lig, for at vi kunne have evig fred og forvisning. . . .

Det allerførste skridt, vi må tage for at nærme os Gud, er at erkende og tro på den kærlighed, som han har til os.⁸⁵ Det er ved hans kærligheds dragende kraft, vi ledes til at komme til ham.

Erkendelsen af Guds kærlighed bevirker, at vi giver afkald på egenkærligheden. Ved at kalde Gud vor Fader anerkender vi alle hans børn som vore brødre. Vi udgør alle sammen en del af menneskehedens store organisme; vi er alle medlemmer af én familie. I vore bønner bør vi indbefatte vor næste såvel som os selv. Ingen beder på den rette måde, hvis han blot søger velsignelse for sig selv.

Jesus sagde, at den uendelige Gud har givet os den forret at kunne træde frem for ham ved at benytte navnet Fader. Forsøg at fatte alt, hvad dette indbefatter. Ingen jordisk far eller mor har nogen sinde talt så indtrængende til sit fejlende barn, som vor Skaber taler

⁸⁵1 Joh. 4,16.

til overtræderen. Ingen kærlig, menneskelig interesse har nogen sinde fulgt den ubodfærdige med så indtrængende og nænsomme indbydelser. Gud bor i hver hytte. Han hører hvert ord, som bliver sagt, hører hver bøn, der opsendes, kender hver enkelts sorger og skuffelser, og giver agt på den måde, hvorpå far, mor, søster, ven og nabo bliver behandlet. Han sørger for vore behov, og hans kærlighed, barmhjertighed og nåde tilflyder os uafbrudt for at skaffe os, hvad vi behøver.

Ved at kalde Gud vor Fader, erkender vi, at vi er hans børn, som ledes frem i hans visdom og er lydige i alt, fordi vi ved, at hans kærlighed er uforanderlig. Vi vil godkende hans planer for vort liv. Som Guds børn er det vort højeste ønske at ære ham, hans karakter, hans familie og hans gerning. Vi glæder os over at anerkende og ære vort forhold til vor himmelske Fader og til hvert medlem af hans familie. Det er vor glæde at udføre en hvilken som helst gerning, hvor ringe den end er, som vil tjene til hans ære og til vor næstes vel.⁸⁶

⁸⁶Thoughts From the Mount of Blessings, s. 104-106.

FEBRUAR

LIVETS LOV I UNIVERSET, 1. FEBRUAR

„Du grundfæsted fordum jorden, himlene er dine hænders værk.“ Sl. 102, 26.

[39] I begyndelsen åbenbarede Gud sig gennem hele skaberværket. Det var Kristus, som udspændte himmelen og lagde grundvolden til jorden. Det var hans hånd, som anbragte verdenerne i rummet, og som dannede markens blomster. Han „grundfæster bjerge med væld“. „Havet er hans, han har skabt det.“¹ Det var ham, der fyldte jorden med skønhed og luften med sang. Og på alle ting, på jorden og i luften og himmelen, skrev han budskabet om Faderens kærlighed.

Nu har synden vansiret Guds fuldkomne værk, men alligevel bliver denne skrift stående. Selv nu forkynder alt det skabte storheden i Guds herlighed. Der findes intet, med undtagelse af menneskehjertet, der lever for sig selv. Ingen fugl kløver luften, intet dyr bevæger sig på jorden uden at tjene til gavn for et andet liv. Der findes ikke et blad i skoven eller det ringeste græsstrå, uden at det gør sin tjeneste. Fra hvert træ, hver busk og hvert blad udstrømmer det livselement, uden hvilket hverken mennesker eller dyr kunne leve; og mennesker og dyr bidrager derefter til træernes og buskenes og bladenes liv. Blomsterne udånder deres duft og åbenbarer deres skønhed til velsignelse for verden. Solen spreder sit lys for at glæde tusind verdener. Havet, hvorfra alle vore kilder og brønde har deres udspring, modtager strømmene fra alle lande, men tager kun for atter at give. De tåger, der stiger op fra dets skød, falder som regnbyger for at vande jorden, så den kan give grøde og blomsterne knoppes.

Herlighedens engle har deres store glæde af at give — at give kærlighed og utrættelig omsorg til sjæle, der er faldne og vanhellige. Himmelske væsener bejler til menneskehjernerne; de bringer lys til denne mørke verden fra de himmelske boliger. Ved blid og tålmodig tjeneste påvirker de menneskesindet for at bringe de fortabte ind i

¹Sl. 65,7; 95, 5.

et fællesskab med Kristus, som er endnu nærmere, end de selv kan gøre sig en forestilling om.

Men bortset fra alle mindre betydningsfulde fremstillinger ser vi Gud i Jesus. Når vi betragter Jesus, ser vi, at Gud anser det for sin ære at give. „Jeg gør ikke noget af mig selv,“ sagde Kristus, „den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i kraft af Faderen.“ „Selv søger jeg ikke min egen ære,“ men hans ære, som udsendte mig.² I disse ord forkyndes den store grundregel, som er livets lov for universet. Kristus modtog alt fra Gud, men han modtog for at give. Således er det i de himmelske boliger, i hans tjeneste for alt, hvad der er skabt; ved den elskede Søns hjælp udstrømmer Faderens liv til alle; ved Sønnens medvirken vender det tilbage som lovsang og glad tjeneste, som en flodbølge af kærlighed, til altets store ophav. Og således fuldkommes ved Kristus velsignelsernes kredsløb, så det bliver et billede af den store givers natur, selve livets lov.³

²Joh. 8,28; 6, 57; 8, 50;7,18.

³Den store Mester, s. 11.12.

VERDENS SKABELSE, 2. FEBRUAR

„I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden.“ 1 Mos. 1, 1.

[40] Da Jorden kom fra Skaberens hånd, var den overmåde smuk. Dens overflade vekslede med bjerge, høje og sletter, og her og der fandtes herlige floder og skønne søer; men højene og bjergene var ikke stejle og forrevne med svimlende afgrunde og dybe kløfter som nu. De skarpe, forrevne kanter på Jordens klippeformationer var skjult under frugtbar muld, der overalt frembragte et overdådigt grønt tæppe. Der var ingen afskyelige sumpe eller øde ørkener. Yndefulde buske og dejlige blomster mødte øjet, hvorhen man vendte sig. Bakketoppene var kronet med træer, der var mere majestætiske end dem, der findes nu. Luften var ikke forurennet af giftige gasarter, men var ren og sund. Hele landskabet var langt smukkere end den skønneste slotspark. Engleskaren så med fryd på hele sceneriet og glædede sig over Guds vidunderlige værk.⁴

Efter at Jorden og dyrene var skabt, udførte Faderen og Sønnen den plan, de havde lagt før Satans fald, om at skabe mennesket i deres eget billede. De arbejdede sammen om at skabe Jorden og hvert levende væsen på den. Og nu sagde Gud til sin Søn: „Lad os gøre mennesker i vort billede.“ Da Adam stod frem fra Skaberens hånd, var han høj af skikkelse og fuldkomment skabt. Han var meget højere end nulevende men-nesker. Trækkene var fuldkomne og smukke. . . . Eva var knapt så høj som Adam. Hendes hoved nåede lidt over hans skuldre. Også hun var ædel og fuldkommen i symmetri, og meget smuk.

Det syndfri par bar ingen forarbejdede klæder. De var ikklædt et dække af lys og herlighed, i lighed med englene. Mens de levede i lydighed mod Gud, var de omgivet af dette lys. Selv om alt, hvad Gud havde skabt, var fuldkomment i skønhed, og der intet syntes at mangle i skaberværket, for at Adam og Eva kunne være lykkelige, viste Gud sin kærlighed ved at plante en have helt specielt til dem.

⁴Patriarker og Profeter, s. 17.

Det var en glæde for dem at tilbringe en del af deres tid med at passe haven. De fik også besøg af engle, modtog undervisning og hengav sig til overvejelse og betragtning.⁵

Fra Guds hånd fremstod mennesket i fysisk og åndelig fuldkommenhed, i fuldkommen sundhed, altså med en fuldkommen helse.⁶

⁵The Story of Redemption, s. 20. 21.

⁶My Life Today, s.126.

SKABT I GUDS BILLEDE, 3. FEBRUAR

„Derpå sagde Gud: ‘Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os.’“ 1 Mos. 1, 26.

[41] Kristi liv skal åbenbares i mennesket. Mennesket var kronen på Guds skaberværk, skabt i Guds billede og en afglans af hans egenskaber. Satan har bestræbt sig på at udviske gudsbilledet i mennesket og i stedet indpræge sit eget billede. Gud elsker mennesket meget højt, fordi han skabte det i sit eget billede. Menneskets legeme er således beregnet til at repræsentere Gud for verden. Derfor må vi vise, både med vort eksempel og i vor livsanskuelse, hvor syndigt det er at forurene dette legeme, enten ved at give efter for appetitten eller en hvilken som helst anden syndig vane.

For rigtig at fatte, hvor højt Gud værdsætter mennesket, er det nødvendigt, at vi forstår frelsesplanen, det dyrebare offer, Frelseren bragte for at redde menneskeslægten fra evig undergang. Jesus døde for at generobre ejendomsretten til denne ene kostbare perle. . . . For Guds børn betyder livet selvfornægtelse, selvopofrelse og ydmyghed. De som ikke tager del i hans lidelser, kan ikke forvente at få del i hans herlighed. . . . Vi bliver dømt efter den måde, hvorpå vi anvender den sandhed, vi har modtaget.

Herren gav sin enbårne Søn for at løskøbe os fra synden. Vi er hans værk og hans repræsentanter i verden. Derfor forventer han, at vi med vort eksempel åbenbarer for andre værdien af et rent liv, og at vi virkelig bestræber os på at genvinde den kostbare perle. Vor karakter må formes efter Guds lighed og gendannes ved den tro, der virker i kærlighed og renses sjælen. Guds nåde vil forskønne, forædle og hellige karakteren. Den Herrens tjener, som arbejder forstandigt, vil have fremgang. Vor Frelser sagde: „Han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen.“

Hvilke „større gerninger“? Hvis vore læber berøres med brændende kul fra alteret, vil vi åbenbare den vidunderlige kærlighed for verden, som Gud viste ved at give Jesus, sin enbårne Søn, til verden,

„for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“

Hele menneskeslægten ser Guds store kærlighed åbenbaret i det ufattelige, at Kristus blev menneske, i beretningen om hans lidelser, hans korsfæstelse, hans opstandelse og hans himmelfart. Derved får sandheden sin kraft. Guds egenskaber viste sig i Jesu liv og gerning. Han repræsenterede den guddommelige karakter.⁷

Hele Guds skaberværk er som et vældigt forrådshus, der står til rådighed for den øjeblikkelige udførelse af hans vilje.⁸

⁷Review and Herald, 18. juni 1895.

⁸The SDA Bible Commentary, Ellen White Comments, bind 1, s. 1081.

VI KAN VÆRE LYKKELIGE, 4. FEBRUAR

„Derpå plantede Gud Herren en have i Eden ude mod øst, og der satte han mennesket, som han havde dannet.“ 1 Mos. 2, 8.

[42] Der hersker stadig en vis fornemmelse af, at fysisk arbejde er nedværdigende, til trods for at meget er sagt og skrevet om dets værdi. I mange menneskers bevidsthed er der vendt op og ned på tingene, så man synes, det er upassende for en arbejdsmand at sidde blandt højtstående personer. Har man arbejdet hårdt for at skaffe sig sine penge, ønsker man med sin rigdom at børnene også skal nå højt på rangstigen. Men mange forsømmer at lære deres børn at udføre det hårde og nyttige arbejde, de selv har lært. Børnene bruger de penge, andre har slidt for, uden at forstå deres værdi. På den måde misbruger de evner, som efter Herrens planer skulle udrette meget godt.

Herrens hensigter er ikke de samme som menneskers. Det var ikke hans plan, at mennesket skulle leve i lediggang. I begyndelsen skabte han mennesket som en ædel, højt begavet skabning, men selv om Adam var rigt udrustet med alt, hvad universets Herre kunne skænke, skulle Adam ikke være ubeskæftiget. Så snart han var skabt, fik han en opgave. Han skulle finde beskæftigelse og glæde i at passe og pleje det, Gud havde skabt. Til gengæld for sit arbejde fik han alle sine behov dækket mere end rigeligt med frugten fra Edens have.

Så længe vore første forældre adlød Gud, var deres arbejde i haven en glæde, og jorden gav dem af sin overflod alt, hvad de behøvede. Men da mennesket veg bort fra lydighedens vej, blev det hans lod at stride mod torne og ukrudt og at tjene til brødet i sit ansigts sved. Fra nu af måtte han møjsommeligt kæmpe mod den fjende, han havde overgivet sin vilje til.

Det var Guds hensigt, at virkningen af den ondskab, som kom ind i verden ved menneskets ulydighed, skulle afbødes ved hårdt arbejde. Satans fristelser kunne blive virkningsløse, og ondskabens strøm kunne begrænses gennem det hårde arbejde. Til trods for ængstelse,

træthed og smerte på grund af arbejdet, er det stadig en kilde til glæde og udvikling og et værn mod fristelse. Arbejdet lægger en dæmper på løssluppenhed og fremmer flid, renhed og sikkerhed. Således bliver det en del af Guds plan for vor genoprettelse efter faldet.⁹

Legemets levende mekanisme er tilrettelagt af menneskets Skaber. . . . Enhver lov, der styrer den menneskelige organisme, må anses for at have samme guddommelige oprindelse og betydning som Guds Ord, og spiller den samme rolle. Enhver ligegyldig, uopmærksom handling, eller misbrug af Herrens vidunderlige organisme ved at ignorere hans præcise love angående menneskets levevis, er en krænkelse af Guds lov. Vi kan betragte og beundre Guds værk i naturens verden, men menneskets liv er det mest vidunderlige.¹⁰

⁹Counsels to Parents and Teachers, s. 273.274.

¹⁰Medical Ministry, s. 221.

GUDS KÆRLIGHED KOMMER TIL UDTRYK I SKABELSEN, 5. FEBRUAR

„Thi i ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengie eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham.“

Kol. 1, 16.

[43] „Gud er kærlighed.“¹¹ Hans natur og hans lov er kærlighed. . . . Enhver åbenbarelse af skabermagt er et udtryk for uendelig kærlighed. Guds herredømme indbefatter en fylde af velsignelse over alle skabte væsener.

Den historiske beretning om den store strid mellem godt og ondt, lige fra den begyndte i Himmelen indtil oprørets endelige nederlag og syndens fuldstændige udslettelse, er også et bevis på Guds uforanderlige kærlighed.

Universets hersker var ikke alene om at udføre sine velgerninger. Han havde en medarbejder, der som ligemand kunne værdsætte hans planer og tage del i hans glæde over at bringe sine skabninger lykke. „I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“¹² Kristus, Ordet, Guds enbårne Søn, var ét med den evige Fader — ét i natur, i ka-rakter, i hensigt — det eneste væsen, der kunne sætte sig ind i Guds rådslagning og planer. „Hans navn skal være: Underfuld-Råd giver, VældigGud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.“ . . . ¹³

Faderen virkede gennem sin Søn ved skabelsen af alle de himmelske væsener. „Thi i ham skabtes alt,. . . hvad enten det er tronengie eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham.“¹⁴ Englene er Guds tjenere; de udstråler det lys, der altid vælder ud fra hans nærværelse, og flyver hastigt af sted for at udrette hans vilje. Men Sønnen, Guds Salvede, „hans væsens

¹¹ 1 Joh. 4,8.

¹² Joh.1,1.2.

¹³ Es. 9,6.

¹⁴ Kol. 1,16.

udtrykte billede“, „hans herligheds afglans“, som „bærer alt med sit mægtige ord“, står over dem alle. . . ,¹⁵

Da kærlighedens lov er grundvolden for Guds regering, afhænger alle fornuftsvæseners lykke af deres fuldstændige overensstemmelse med dens store retfærdighedsprincipper. Gud ønsker kærlighedens tjeneste af alle sine skabninger — en tjeneste, der udspringer af en rigtig vurdering af hans karakter. Han finder ingen glæde i tvungen lydighed; han giver alle en fri vilje, så de kan tjene ham frivilligt.

Så længe alle skabte væsener anerkendte kærligheden som lydighedens grundvold, var der fuldkommen harmoni i hele Guds univers. Det var de himmelske herskarene en glæde at opfylde deres skabers hensigt. De frydede sig ved at genspejle hans herlighed og forkynde hans pris. Og så længe kærligheden til Gud havde førstepladsen, var kærligheden til næsten tillidsfuld og uegennyttig. Der var ingen mislyd, der kunne forstyrre den himmelske harmoni.¹⁶

¹⁵Hebr.I,3.

¹⁶Patriarker og Profeter, s. 11.12.

TILBED SKABEREN, 6. FEBRUAR

„Tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.“ Åb. 14, 7.

[44] Vi skal tilbede Gud, fordi han er Skaberen, og ham skylder alt levende deres liv. Overalt i Bibelen, hvor hans krav om ærbødighed og tilbedelse, fremfor de hedenske guder, omtales, gives der bevis på hans skaberkraft. „Thi alle folkeslagenes guder er afguder, Herren er himlens skaber.“¹⁷ „Hvem vil I ligne mig med som min ligemand? siger den Hellige. Løft eders blik til himlen og se: Hvo skabte disse?“ „Thi så siger Herren, himlens skaber, han, som er Gud, som dannede jorden. . . Herren er jeg, ellers ingen.“¹⁸

Og salmisten siger: „Kend, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans.“ „Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor skaber!“¹⁹ Og de hellige væsener, der tilbeder Gud i Himlen, meddeler grunden til, at de skylder ham hyldest: „Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få æren og prisen og magten; thi du har skabt alle ting.“²⁰

I Johannes' Åbenbaring, 14. kapitel, opfordres mennesker til at tilbede deres skaber; og profetien viser os en gruppe, der holder Guds bud som følge af det tredobbelte budskab. Det ene af disse bud peger direkte på Gud som Skaberen. I det fjerde bud hedder det: „Den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud, . . . thi i seks dage gjorde Herren himlen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.“²¹ Om hviledagen siger Herren videre, at den er „et tegn... at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud.“²² Og grunden er: „I seks dage gjorde Herren himlen

¹⁷Sl. 96, 5.

¹⁸Es. 40, 25. 26; 45, 18.

¹⁹Sl.100,3; 95,6.

²⁰Åb. 4,11.

²¹2 Mos. 20,10.II.

²²Ez. 20,20.

og jorden, men på den syvende dag hvilede han og vederkvægede sig.“ . . .²³

Så længe årsagen til vor gudsyndelse er den kendsgerning, at han er vor skaber, så længe vil hviledagen fortsætte med at være tegn på og minde om dette. Hvis alle mennesker havde helligholdt hviledagen, ville deres tanker og kærlighed rettes mod Skaberen som genstand for ærefrygt og tilbedelse, og der havde aldrig været nogen afgudsdyrker, ateist eller vantro. Helligholdelse af hviledagen er et tegn på trofasthed mod den sande Gud, „ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kildevældene“.²⁴ Derfor vil det budskab, der befaler mennesker at tilbede Gud og holde hans bud, især opfordre dem til at holde det fjerde bud.²⁵

²³2 Mos. 31,17.

²⁴Åb.14, 7.

²⁵Konfrontation, s. 360-362.

JORDENS FØRSTE UGE, 7. FEBRUAR

„Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.“ 2 Mos. 20, 11.

[45] Den ugentlige periode på syv dage, seks til arbejde og den syvende til hvile, som den er blevet bevaret og overleveret til os ned gennem Bibelens historie, har sin oprindelse i skabelsens store kendsgerning i de første syv dage.

Gud præsenterede sabbaten med disse klare ord, da han talte fra Sinaj og kundgjorde sine bud: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!“ Han gav tydeligt til kende, hvad man skulle gøre de seks dage, og hvad man ikke skulle gøre den syvende. Derefter begrundede han denne iagttagelse af ugens forløb ved at henvise til sit eget eksempel i tidens første syv dage. „Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.“

Når vi forstår, at skabelsen tog syv døgn, er denne begrundelse både smuk og overbevisende. Fordi Gud benyttede den første uges første seks dage til at skabe verden, har mennesket fået den tilsvarende periode til at udføre sit arbejde. Den syvende dag har Gud reserveret som hviledag, til minde om dengang han selv hvilede efter at have udført skaberværket på seks dage.

Når vantroen hævder, at fuldførelsen af den første uges begivenheder krævede syv uendelig lange tidsepoker, slår det direkte ned på grundvolden for det fjerde buds sabbat. Derved gøres det dunkelt og ubestemt, som Gud har gjort meget klart. . .

Vantro geologer hævder, at verden er meget ældre end Bibelens beretninger vil gøre den til. Disse geologer forkaster bibelhistorien, fordi de mener, at Jorden selv beviser, at verden har eksisteret i titusinder af år. Selv mange, som bekender sig til at tro på Bibe-

lens beretninger, er ikke opmærksomme på sammenhængen mellem mange af de forunderlige ting, man finder i jorden, og skabelsens syv døgn, og at verden nu kun er omkring 6000 år gammel. . . .

Uden bibelhistorien kan geologien ikke bevise noget. Levninger, som er fundet i jorden, beviser, at der engang rådede tilstande på Jorden, som i mange henseender var anderledes end nutidens. Kun Bibelen kan tidsbestemme disse fund og forklare, hvor længe de har ligget i jorden. . . . Når mennesker søger at give naturlige forklaringer på Guds skaberværk, og tilsidesætter Guds Ords skabelsesberetning, befinder de sig ude på usikkerhedens bundløse ocean. Gud har aldrig åbenbaret for dødelige mennesker nøjagtigt, hvordan han udførte skaberværket på syv døgn. Hans skaberværk er lige så ufatteligt som hans eksistens.²⁶

²⁶Spiritual Gifts, bind 3, s. 90-93.

SABBATSDAGEN HENLEDER OPMÆRKSOMHEDEN PÅ SKABEREN, 8. FEBRUAR

„Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder.“ 2 Mos. 31, 13.

[46] Sabbaten blev givet til hele menneskeslægten som minde om skaberværket. Da den store Jehova havde lagt Jordens grundvold, klædt hele verden i dens klædning af skønhed og skabt alle undere til lands og til havs, indstiftede han sabbatsdagen og helligede den. Mens morgenstjernerne jubled til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde, blev sabbaten sat til side som Guds mindesmærke. Gud helligede og velsignede dagen, på hvilken han havde hvilet efter hele sit underfulde skaberværk. Og denne sabbat, helliget af Gud, skullé holdes som en evig pagt. Den var et mindesmærke, der skulle stå ned gennem tiderne til afslutningen af Jordens historie.

Gud førte hebræerne ud fra Ægyptens slaveri og bød dem holde sabbaten og den lov, han gav i Eden. Hver uge udførte han et mirakel for at indprente i deres bevidsthed, at han ved verdens begyndelse havde indstiftet sabbaten. . . .

Nogle mener, at sabbaten kun blev givet til jøderne; men det har Gud aldrig sagt. Sabbaten blev givet til jøderne som helligt, betroet gods, men den kendsgerning, at Gud valgte Sinajs ørken og ikke Palæstina som stedet, hvor han ville kundgøre sin lov, viser, at den var beregnet for alle mennesker. De ti bud er lige så gamle som skaberværket. Derfor gælder sabbaten ikke mere for jøderne, end den gælder for alle andre mennesker. I Guds øjne har alle mennesker pligt til at helligholde sabbaten. Det siges klart, at „Sabbaten er blevet til for menneskets skyld.“²⁷ Hvis nogen står i fare for at blive ført på vildspor på dette punkt, så lad dem hellere give agt på Guds Ord end på menneskers formodninger.

²⁷Mark.2, 27.

—Vedrørende kundskabens træ sagde Gud til Adam: „Den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!“ „Da sagde slangen til kvinden: ‘I skal ingeniunde dø; men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt!’“²⁸ Adam lyttede til Satans røst, som talte gennem hans hustru; han troede på en anden stemme end den, som gav loven i Eden. . . .

På samme måde, som kundskabens træ var en prøve på Adams lydighed, er det fjerde bud den loyalitetsprøve, Gud har givet hele sit folk. Adams erfaring er en advarsel til os, så længe tiden varer. Den advarer os mod enhver forsikring fra menneskers eller engles mund, som vil tilsidesætte det mindste bogstav eller en tøddel af Jehovas hellige lov.²⁹

²⁸1 Mos. 2, 17; 13,4. 5.

²⁹Review and Herald, gh30. aug. 1898.

HIMLEN FORKYNDER GUDS ÆRE, 9. FEBRUAR

„Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk.“ Sl. 19, 2.

[47] Skaberen har givet rigelige beviser på, at hans magt er ubegrænset, at han kan grundlægge kongeriger og tilintetgøre kongeriger. Han bærer verden med sit mægtige ord. Han skabte natten og satte de skinnende stjerner på himmelhvælvingen. Han nævner dem alle ved navn. Himlene forkynder Guds ære, og hvælvingen kundgør hans hænders værk. Det viser, at denne lille verden kun er et lille støvgran i Guds skaberværk... .

Indbyggerne i de syndfrie verdener ser med medlidenhed og bebrejdelse på menneskets hovmod og stolthed. Det er ikke kun verdens rige og værdige, som hædrer sig selv. Selv mange, der bekender sig til at ære Gud, taler om deres visdom og deres magt. De handler, som om Gud står i gæld til dem, som om han ikke kan fuldføre sin gerning uden deres hjælp. Lad disse skue ind i stjernehimmelen og undersøge Guds underfulde gerning med beundring og respekt. Lad dem overveje, hvorledes han i sin visdom opretholder fuldkommen orden i universet. Da har mennesket ikke megen grund til at prale af sine bedrifter.

Alt hvad mennesket har — glæde, liv, føde, klæder og utallige velsignelser hver dag — kommer ovenfra, fra Faderen. Mennesket er blot en skyldner, på trods af alt det han praler af som sit. Gud giver sine kostbare gaver, for at de skal benyttes i hans tjeneste. Al ære for menneskets be-drifter tilhører Gud. Al ros tilhører Gud, fordi hans mangfoldige visdom kommer til syne i al menneskelig fremgang.³⁰

Engang vil Himmelens porte blive åbnet for Guds børn, og velsignelsen fra herlighedens konges læber vil lyde for deres øren som

³⁰Youth's Instructor, 4. april 1905.

den herligste musik: „Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt.“³¹

Da bydes de forløste velkommen til det hjem, som Jesus bereder for dem. Dér skal de ikke være i selskab med Jordens ugudelige mennesker: løgnere, afgudsdyrkere, urene og vantro, men de skal samles med dem, der har sejret over Satan, og som ved Guds nåde har udviklet en fuldkommen karakter. Enhver syndig tilbøjelighed, enhver ufuldkommenhed, som besværede dem her, er da fjernet ved Kristi blod, og han ifører dem sin ypperlighed og glans, der langt overgår solens glans.³²

³¹Matt. 25, 34.

³²Vejen til Kristus, s. 127.128.

VI ER HANS VED SKABELSEN OG FORLØSNINGEN, 10. FEBRUAR

„Dine hænder skabte og dannede mig.“ Sl. 119, 73.

[48] Tænk på de fortrin, vi har. Mange fristes og lader sig slå ud af kurs, når de møder vanskeligheder. De glemmer Guds mægtige tilbud, så de opsøger og stoler på menneskelig hjælp. De bliver forvirrede og svage, fordi de opsøger bistand hos mennesker. I alle vore prøvelser må vi huske på, at vi tilhører Herren og er hans dyrekøbte børn. Derfor må vi alvorligt søge ham. Jesus forstår vor nød bedre end noget menneske. Vi får hjælp, hvis vi beder ham i tro. Vi er hans i kraft af skabelsen, vi er hans i kraft af forløsningen. Det er den guddommelige kærligheds tråd, der forbinder os med Kilden til al magt og styrke. Kunne vi blot stole på Gud, og bede ham om det, vi ønsker, ligesom et lille barn kommer til sin far med sine ønsker, så ville vi opnå en rig erfaring. Vi vil lære, at Gud er kilden til al vor styrke.

Hvis du ikke lige efter din bøn oplever stærke følelser, må du ikke tro, din bøn ikke er besvaret. Han siger: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.“³³ — Derfor hører og besvarer han din bøn. Derfor finder du trøst ved at stole på hans ord, bede og søge, og da er det din forret at finde Jesus. Han siger: „*Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile, låg mit åg på jer*“ — lydighedens og sagtmodighedens åg — „og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ‘så skal I finde hvile for jeres sjæle.’“³⁴

Vi skal finde hvile ved at bære hans åg og bære hans byrder. Når vi samarbejder med Kristus i den mægtige gerning, som kostede ham livet, vil vi finde hvile. Han vil, at vi skal komme til ham og

³³Luk. 11, 9. 10.

³⁴Matt. 11, 28. 29.

lære af ham. På den måde finder vi hvile. Han siger, at han vil give os hvile. Læg derfor ikke denne byrde på et andet menneske. „Lær af mig, thi jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet.“ Når du gør det, vil du af egen erfaring finde den hvile, Kristus giver, hvilen der kommer ved at tage hans åg og bære hans byrder.

Gud bliver ofte frygtelig vanæret, ved at hans folk støtter sig til mennesker. Det har han ikke sagt, at de skal gøre. Han har fortalt os, at han vil undervise os, han vil vejlede os. . . Tænk, hvor mange løfter han har givet os, som vi kan gribe med troens hånd. . . Han ønsker, at vi skal blive bekendt med ham, tale med ham, fortælle ham om vore vanskeligheder og erfare, hvad det er at spørge ham, som aldrig bedømmer forkert eller tager fejl.³⁵

³⁵Manuscript 144,1901.

SJÆLEN GENSKABT I GUDS BILLEDE, 11. FEBRUAR

„De ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.“ Joh. 6, 63.

Bibelens hovedemne, det emne, hvorom alt andet i hele denne bog samler sig, er frelsesplanen: genskabelsen af Guds billede i menneskesjælen. Fra den første antydning af håb ved den dom, der blev afsagt i Edens have, til Åbenbaringens sidste strålende løfte: „Og de skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander,“³⁶ er det vigtigste i enhver bog og ethvert skriftsted i Bibelen at åbenbare dette vidunderlige emne: menneskets højnelse og Guds kraft, „som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus.“³⁷

[49] Den, som fatter denne tanke, har en uendelig stor arbejdsmark for sit studium foran sig. Han har den nøgle, der kan åbne hele Guds ords skatkammer for ham. . . . Den skabende kraft, som frembragte verdenerne, findes i Guds ord. Dette ord meddeler kraft; det frembringer liv. Enhver befaling er en forjættelse; hvis den antages gennem viljen og modtages i sjælen, bringer den den Almægtiges liv med sig. Den forvandler naturen og genskaber Guds billede i sjælen.

Det liv, der således tildeles os, bliver opretholdt på en lignende måde. Mennesket skal leve „af hvert ord, som udgår af Guds mund“.³⁸

Sindet, sjælen opbygges ved det, hvoraf de næres; og det påhviler os at afgøre, hvorved de skal næres. Det står i ethvert menneskes magt at vælge de emner, der skal beskæftige tankerne og forme karakteren. . . .

Med Guds ord i sin hånd kan ethvert menneske, hvordan hans lod i livet end er, opnå at få samkvem med netop dem, han selv vælger. På Bibelens blade kan han komme til at tale med de ædleste og bedste i hele menneskeslægten og kan lytte til den Almægtiges

³⁶Åb. 22,14.

³⁷1 Kor. 15, 57.

³⁸Matt. 4, 4.

røst, når han taler til menneskene. Når han forsker og overvejer de emner, som „engle attrår at få indblik i“, ³⁹ kan han få samkvem med dem. Han kan følge den himmelske lærers skridt og lytte til hans ord, ligesom dengang, hvor han lærte på bjerget og sletten og ved søen.

Han kan i denne verden leve som i en himmelsk atmosfære og indgyde de sørgende og fristede på Jorden håbets tanker og længsel efter at blive hellige. Han vil selv komme i nærmere og stadig nærmere samfund med den Usynlige; ligesom den mand, der i gamle dage vandrede med Gud, vil han bestandig komme nærmere til evighedens verden, indtil portene åbner sig, og han går derind. Han vil ikke føle sig som en fremmed. De røster, som byder ham velkommen dér, er de helliges røster, de, som var hans usynlige ledsagere på Jorden — røster, som han her lærte at høre og elske. Den, som ved hjælp af Guds ord har levet i samfund med Himmelen, vil føle sig hjemme i det himmelske samfund. ⁴⁰

³⁹1 Pet. 1, 12.

⁴⁰Uddannelse, s. 125-127.

MAGT OVER STORM OG SØ, 12. FEBRUAR

„Så rejste han sig og truede ad stormen og sagde til søen: ‘Ti, vær stille!’ og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille. Og han sagde til dem: ‘Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?’“ Mark. 4, 39. 40.

Det havde været en begivenhedsrig dag for Jesus. Først havde han ved Genezaret sø fortalt sine første lignelser, hvor han ved hjælp af velkendte eksempler forklarede folket, af hvad art hans rige var. .

[50] Hele dagen igennem havde han lært og helbredt, og da det blev aften, stimlede skarerne stadig sammen omkring ham. . . Nu, hvor dagen var endt, var han så udmattet, at han besluttede at trække sig tilbage til et eller andet ensomt sted på den anden side af søen. . .

Frelseren var endelig blevet fri for skarernes trængsel, og overvældet af træthed og sult lagde han sig ned i bagstavnen af båden, hvor han hurtigt faldt i søvn. Det havde været en stille og smuk aften, og søen var ganske rolig; men pludselig blev himmelen overskyet, blæsten susede vildt ned fra bjergslugterne langs den østlige bred, og et voldsomt uvejr brød løs over søen. . .

Bølgerne, der blev pisket til skum af den hylende storm, slog ind over disciplenes båd og truede med at opsluge den. Disse hærdede fiskere havde tilbragt deres liv på søen og havde ført deres skib trygt gennem mangt et uvejr, men her slog deres kræfter og dygtighed ikke til. De var hjælpeløse i uvejrets magt, og de tabte modet, da de så båden fyldes med vand.

De var så optaget af deres anstrengelser for at redde sig, at de havde glemt, at Jesus var med om bord. Men nu, hvor de så, at deres slid var forgæves, og at de måtte se døden i øjnene, kom de til at huske på, hvem det var, der havde befalet dem at begive sig ud for at sætte over søen. Jesus var deres eneste håb. I deres hjælpeløshed og fortvivlelse råbte de: „Mester! Mester!“ men det tætte mørke skjulte ham for deres blik. Deres stemmer druknede i stormens hyl. . .

Pludselig splittes mørket af et lynglimt, og de ser Jesus, som ligger og sover uden at lade sig forstyrre af larmen. Forundrede og fortvivlede råber de: „Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?“ . . . Idet de ser ham i lynildens skær, hviler der en himmelsk fred over hans ansigt. De læser i hans blik både selvforglemmelse og den ømmeste kærlighed, og deres sjæl råber, mens de vender sig til ham: „Herre, frels os! vi går under!“

Aldrig har nogen sjæl upåagtet råbt dette. Idet disciplene griber årerne for at gøre en sidste anstrengelse, rejser Jesus sig op. Han står midt iblandt disciplene, medens stormen raser. . . Han løfter sin hånd, den, han så ofte har brugt til barmhjertighedsgerninger, og siger til de vrede bølger: „Ti, vær stille!“ . . . Ligesom Jesus hvilede i tro på sin Faders omsorg, sådan skal vi hvile i tro på Frelserens omsorg.⁴¹

⁴¹Den store Mester, s.223-225.

SKABT PÅ NY, 13. FEBRUAR

„Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.“

Rom. 12, 2.

Kristus døde på korset for at frelse verden fra at gå fortabt i synd. Han beder om dit samarbejde i denne gerning. Du skal være hans hjælpende hånd. Med oprigtig, usvækket styrke skal du søge at frelse de fortabte. Husk, det var dine synder, der gjorde det nødvendigt for Kristus at dø på korset. Da du tog imod Kristus som din Frelser, forpligtede du dig til at bære korset sammen med ham. Du er forenet med ham i liv og død, en del af den store frelsesplan.

Kristi nådes forvandlende magt former og danner den, der forpligter sig til at tjene Gud. Gennemsyret af Forløserens Ånd, er han rede til at fornægte sig selv, rede til at tage korset op, rede til at bringe et hvilket som helst offer for Mesteren. Han er ikke længere ligegyldig over for mennesker, der går fortabt omkring ham. Han er hævet over at søge sit eget. Han er skabt på ny i Kristus, og det har ikke længere nogen betydning for ham at tjene sig selv. Han forstår, at hver eneste del af hans væsen tilhører Kristus, som har forløst ham fra syndens slaveri. Hvert øjeblik af hele hans fremtid er købt med Guds enbårne Søns dyrebare blod.

Er din påskønnelse af Golgatas offer så stor, at du er villig til at tilsidesætte alle andre interesser for at frelse mennesker? Det samme indtrængende ønske om at frelse syndere, som kendetegnede Frelserens liv, vil også kendetegne hans sande efterfølgere. Den kristne har intet ønske om at leve for sig selv. Med glæde helliger han alt, hvad han har og er, i Mesterens tjeneste. Han drives af et uudsigeligt ønske om at vinde sjæle for Kristus. . . .

. Hvordan kan jeg bedst ære ham, som jeg tilhører i kraft af skabelsen og forløsningen? Dette spørgsmål må vi stille os selv. Med ængstelig omsorg søger den, som virkelig er omvendt, at redde

dem, der stadig ligger under for Satans magt. Han nægter at gøre noget, der ville hindre ham i denne gerning. Hvis han har børn, forstår han, at arbejdet må begynde med hans egen familie. Hans børn er uendelig dyrebare for ham. Han ved, at de hører til de yngste medlemmer i Herrens familie, så han sætter al sin magt ind på at give dem et grundlag, så de vil vælge at stille sig på Herrens side. Han har forpligtet sig til at tjene, ære og adlyde Kristus. Derfor viser han tålmodig udholdenhed for at oplære sine børn, så de aldrig bliver fjendtligt indstillet mod Frelseren.

Ansvar for at frelse børnene fra fjendens magt har Gud lagt på børnenes forældre. Dette er deres gerning, en gerning, de under ingen omstændigheder må misrøgte. De forældre, som har en levende forbindelse med Kristus, vil ikke hvile, før de ser deres børn sikre i folden. De vil gøre dette til den største og vigtigste opgave i deres liv. ⁴²

⁴²Testimonies, bind 7, s. 9-11.

[52] **SKABELSEN ER TROENS BEVIS, 14. FEBRUAR**

„De skjulte ting er for Herren vor Gud, men de åbenbare er for os og vore børn evindelig, at vi må lære at handle efter alle denne lovs ord!“ 5 Mos. 29, 29.

Guds Ord er en lygte for vor fod, og et lys på vor sti. De, som kaster hans Ord til side og med deres egen blinde filosofi søger at opspore Jehovas vidunderlige hemmeligheder, vil falde i mørket. Dødelige mennesker har fået en vejviser, gennem hvilken de kan finde Jehova og så meget af hans gerning, som det er godt for dem at kende. Med syndflodsberetningen har Inspirationen givet os en forklaring på de dybe hemmeligheder, som geologien i sig selv aldrig ville være i stand til.

Satan har i ganske særlig grad bestræbt sig på at få det faldne menneske til at gøre oprør mod Guds ledelse, og det er lykkedes ham alt for godt. Han har prøvet at fordunkle og tilsløre Guds lov, som i sig selv er ganske klar. Mest voldsomt har han hadet det fjerde bud i tibudsloven, fordi det peger på den levende Gud som himmelens og Jordens skaber. Menneskene vender sig bort fra Jehovas enkle forskrifter og griber til gengæld vantroens fabler.

Mennesket kommer til at stå uden undskyldning. Gud har givet tilstrækkelige beviser, som mennesket kunne bygge troen på, hvis det virkelig ønskede at tro. I disse sidste dage vil verden næsten være blottet for sand tro. Under den forudsætning at Guds ord ikke er til at stole på, griber man efter menneskelige ræsonnementer, selv om disse er i modstrid med Skriftens kendsgerninger. Mennesker vil forsøge at forklare skaberværket som et resultat af naturlige årsager, søge at forklare det, som Gud aldrig har åbenbaret. Men menneskelig videnskab kan ikke udforske Himmelens Guds hemmeligheder og heller ikke forklare skabelsens uudgrundelige hemmelighed, et mirakel udført af Almagts kræfter, lige så lidt som den kan vise, hvordan Gud blev til.

„De skjulte ting er for Herren vor Gud, men de åbenbare er for os og vore børn evindelig.“ . . . Guds veje er ikke vore veje, og hans tanker er ikke vore tanker. Menneskelig videnskab kan aldrig gøre rede for hans underfulde gerninger. Gud forordnede det således, at mennesker, dyr og træer, mange gange større end dem, der nu vokser på Jorden, sammen med andre ting, blev begravet i jorden på syndflodens tid, for der at blive bevaret som et vidnesbyrd til menneskene om, at indbyggerne i den gamle verden gik til grunde i en kæmpemæssig oversvømmelse. Det var Guds hensigt, at opdagelsen af disse ting i jorden skulle stadfæste menneskers tro på den inspirerede beretning. Men det, der skulle tjene til at ophøje Gud, bruger menneskene med deres forfængelige tankegang til at opnå ganske andre resultater.⁴³

[53]

⁴³Spiritual Gifts, bind 3, s. 94-96.

AL SANDHED STEMME OVERENS, 15. FEBRUAR

**„Herren er Himmelens skaber. ... Giv Herren hans navns
aere.“1 Krøn. 16, 26-29.**

Nogle mennesker tror, at de gennem videnskaben har opdaget vidunderlige ting. De citerer lærde mænds meninger, som om de var ufejlbare, og de fremlægger videnskabelige resultater som sandheder, der ikke kan omstødes. Guds ord, der er som en lygte for den trætte vandrers fod, regnes som upålideligt efter den videnskabelige målestok. Den videnskabelige forskning, som disse mennesker tog del i, viste sig at være en snare for dem. Den har sløvet deres sind, så de er blevet skeptiske. De kender magtens sødme, men i stedet for at se hen til kilden for al visdom, triumferer de over den smule kundskab, de har opdaget. De har ophøjet menneskets visdom i modsætning til den store og mægtige Guds visdom, så de ud-fordrer ham til en direkte konfrontation.

Gud har ladet et hav af lys skinne på opdagelsesmuligheder i den videnskabelige og kunstneriske verden, men når selvbestaltede videnskabsmænd forelæser og skriver om disse emner fra en menneskelig synsvinkel, kommer de helt sikkert til forkerte konklusioner. Hvis de største tænkere ikke får vejledning fra Guds ord i deres forskning, forvildes de i deres forsøg på at undersøge forholdet mellem videnskab og åbenbaring. Skaberen og hans værk er uden for deres forståelses rækkevidde, og fordi de ikke kan forklare disse ting ud fra naturens love, regner de Bibelens beretning for upålidelig. De, som tvivler på Det gamle og Det nye Testaments historiske pålidelighed, føres et skridt videre og tvivler på Guds eksistens. Når de da har løsrevet sig fra deres anker, driver de omkring mellem vantroens klippeskær. Moses skrev under Guds Andes vejledning, og en korrekt geologisk teori vil aldrig påvise opdagelser, der ikke er i overensstemmelse med hans udtalelser. Den idé, som mange falder

for, at Gud ikke skabte grundstoffet, da verden blev til, begrænser magten hos Israels Hellige.

Mange tvivler på Guds eksistens og tilskriver naturens kræfter uendelig magt, fordi de ikke er i stand til at måle Skaberen og hans gerning med deres ufuldstændige kundskab. Disse personer har mistet den enkle tro og fjernet sig langt fra Gud i sind og tanke. Vi må have en sikker tro på det guddommelige i Guds hellige ord. Bibelen må ikke prøves med menneskets forståelse af videnskab, men videnskaben skal prøves med Guds ords ufejlbare standard. Når Bibelen taler om naturlige kendsgerninger, kan videnskaben sammenlignes med det skrevne ord, og den rigtige forståelse vil altid vise, at de harmonerer. Det ene modsiger ikke det andet. Al sandhed, både i naturen og åbenbaringen, stemmer overens.⁴⁴

[54]

⁴⁴Signs of the Times, 13. marts 1884

UBEGRÆNSET MAGT, 16. FEBRUAR

„Han taledede, så skete det, han bød, så stod det der.“ Sl. 33, 9.

De sande vismænd ser i den videnskabelige forskning uanede muligheder for tænkning og udbredelse af viden. De ser Gud i aktion og ønsker at lovprise ham. For dem er han den første og bedste, og deres tanker drejer sig om ham. Skeptikere, som læser Bibelen for at finde fejl, påstår i deres uvidenhed at se virkelige uoverensstemmelser mellem videnskab og åbenbaring. Men menneskets vurderinger af Gud bliver aldrig korrekte. Opfattelsen af hans magt forbliver i mørke, så længe forstanden ikke er oplyst af Guds Ånd.

Åndelige ting forstås åndeligt. Uden en levende forbindelse med Gud svinger mennesket til den ene eller til den anden side. Menneskelige meninger vejer mest, så Guds ord kommer i baggrunden. De bygger på menneskelige formodninger om, at en dom over synden ville stride mod Guds godhed. Ved at dvæle ved denne uendelige godhed forsøger de at glemme, at der også er en uendelig retfærdighed.

Når vi har det rette syn på Guds magt, storhed og majestæt og på menneskets svaghed, vil vi ikke sætte vor lid til de kloge formodninger, der fremstilles af Jordens såkaldte store mænd, som fattes Himmelens ædle karakter. Der er intet, som mennesker skal roses for eller ophøjes. Der er ingen grund til at stole på de lærdes meninger, når de er tilbøjelige til at vurdere det guddommelige ud fra deres egne vildledte opfattelser. Der er kun sikkerhed ved at følge deres meninger eller eksempel, som tjener Gud. Et helliget hjerte opvækker og intensiverer de åndelige kræfter. En levende tro på Gud giver styrke, sindsro og ligevægt og styrker de gode karakteregenskaber.

Visse videnskabsmænd mener, at de med deres udvidede opfattelsesevne er i stand til at forstå Guds visdom, hvad han har gjort og kan gøre. Det er en almindelig opfattelse, at han er bundet og begrænset af sine egne love. Enten fornægter eller ignorerer menne-

sker hans eksistens, eller de forsøger at forklare alt, selv hvorledes hans Ånd virker gennem naturlovene på menneskehjertet, så de ikke længere har nogen respekt for hans navn eller frygter hans magt. Når de tror, de har opnået alt, er det bare blændværk og de går glip af værdifulde anledninger til at blive kendt med Gud. De tror ikke på [55] det overnaturlige, og forstår ikke, at naturlovenes grundlægger kan virke uden for disse love. De fornægter Guds krav og tilsidesætter sjælens interesser, men Guds eksistens, hans karakter og hans lov, er kendsgerninger, som de mest begavede mennesker ikke kan forbigå med deres ræsonnement. . .

Naturen er en kraft, men naturens Gud har ubegrænsede kræfter. Hans gerninger fortolker hans karakter.⁴⁵

⁴⁵Signs of the Times, 13. marts 1884.

MAGTEN TIL AT MANGFOLDIGGØRE, 17. FEBRUAR

„Da sagde han: ‘Giv folkene det at spise!’ Men hans tjener sagde. ‘Hvorledes skal jeg kunne sætte dette frem for hundrede mennesker?’ Men han sagde: ‘Giv folkene det at spise!’“ 2 Kong. 4,42. 43.

„Engang kom en mand fra Ba'al-Sjalisha og bragte den Guds mand brød af nyt korn, tyve bygbrød, og nyhøstet korn i sin ransel. Da sagde han: ‘Giv folkene det at spise!’ Men hans tjener sagde: ‘Hvorledes skal jeg kunne sætte dette frem for hundrede mennesker?’ Men han sagde: ‘Giv folkene det at spise! Thi så siger Herren: De skal spise og levne!’ Da satte han det frem for dem, og de spiste og levnede efter Herrens ord.“⁴⁶ Han, som udførte dette mirakel for 100 mennesker på Det gamle Testaments tid, udførte et lignende under for 5000, da han som Menneskesønnen forkyndte evangeliet for folket. I ørkenen forsynede Kristus ikke alene sit folk med brød, men også med klart, strømmende vand. . .

Det er Guds nåde, der får den lille portion til at dække behovet. I Guds hånd kan den vokse hundredfold. Han kan tage fra sit forråds-kammer og dække bord for mere end en million mennesker i ørkenen. Gud kan mangfoldiggøre den knappest proviant, så der bliver nok til alle. Det var ved hans magt, brødet og kornet voksede i profetsønnernes hænder.

Herren har givet liv i de træer og vinstokke, han skabte. Med sit ord kan han forøge eller formindske jordens frugt. Hvis folk blot ville åbne deres øjne for at se sammenhængen mellem naturen og naturens Gud, ville de virkelig anerkende Skaberens magt. Uden livet fra Gud ville naturen dø. Hans skaberværk er afhængigt af ham. Han nedlægger livgivende egenskaber i alt, hvad naturen frembringer.

⁴⁶2 Kong. 4,42-44.

Træerne, der er belæsset med frugt, må vi betragte som en gave fra Gud, akkurat som om han havde lagt frugten i vore hænder.⁴⁷

Ved at mætte de fem tusinde drager Jesus sløret bort fra naturens verden og åbenbarer den kraft, der stadig udøves til gavn for os. Gud gør hver eneste dag et mirakel ved frembringelsen af jordens høst. Ved naturens hjælp fuldføres det samme, som skete ved bispisningen af den store skare. . . Det er Gud, som hver eneste dag mætter millioner ved hjælp af jordens høstmarker. Mennesker er kaldede til at samarbejde med Gud ved at passe på kornet og tilberede brødet, men de taber den guddommelige hjælper af syne. . . Han vil, at vi skal erkende ham i hans gaver, så de kan blive til det, som var hans hensigt: en velsignelse for os.⁴⁸

[56]

⁴⁷Manuscript 114, 1899.

⁴⁸Den store Mester, s. 248.

JOSEF ÆREDE SKABEREN, 18. FEBRUAR

„På kongens bud blev han fri, folkenes hersker lod ham løs; tog ham til herre for sit hus, til hersker over alt sit gods; han styred hans øverster efter sin vilje og viste hans ældste til rette.“ Sl. 105,20-22.

Fra fængslet var Josef blevet ophøjet til hersker over hele Ægypten. Det var en meget ærefuld stilling, men den var vanskelig og farefuld. Det er ikke ufarligt at have en høj stilling. Ligesom uvejret lader den lille blomst i dalen uskadt, mens det rykker det statelige træ på bjergets top op med rod, således kan de, som har bevaret deres retskaffenhed i en beskeden stilling, blive trukket ned i afgrunden af de fristelser, der følger med verdslig fremgang og ære. Men Josefs karakter bestod både modgangens og medgangens prøve. Han udviste samme tro, da han stod i Faraos palads, som da han sad i fængselscellen. Han var stadig en fremmed i et he-densk land, og han var skilt fra sin slægt, der tilbad Gud; men han troede fuldt ud på, at Gud havde ledet hans skridt, og i stadig tillid til Gud udførte han trofast de pligter, der fulgte med hans stilling.. ..

I sine unge år havde han set mere på, hvad der var hans pligt, end på, hvad han havde lyst til, og ungdomstidens retskaffenhed, enfoldige tillid og ædle natur bar frugt i manddomstidens gerninger. Et rent og nøjsomt liv havde begunstiget en kraftig udvikling af både de fysiske og intellektuelle evner. Kontakt med Gud gennem hans værk og overvejelse af de store sandheder, der var betroet troens arvinger, havde højnet og forædlet hans åndelige natur, udvidet hans horisont og styrket hans forstand, som intet andet studium kunne gøre det. Pligt troskab på ethvert trin, fra det nederste til det øverste, havde udviklet enhver evne til det yderste. Den, der lever i overensstemmelse med Skaberens vilje, sikrer sig den sandeste og ædleste karakterudvikling. ⁴⁹

⁴⁹Patriarker og Profeter, s.111. 112.

Som et værn mod fristelse og inspiration til renhed og sandhed kan intet måle sig med følelsen af Guds nærværelse. „Alt ligger blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab.“ „Dit rene blik afskyr ondt, du tåler ej synet af kvide.“ Tanken herom var Josefs skjold midt i Ægyptens fordærvelse. Over for fristelsens tillokkelser var hans svar bestandig dette: „Hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde imod Gud.“ Et sådant skjold vil troen, om den næres, kunne være for hver eneste sjæl.⁵⁰

[57]

⁵⁰Uddannelse, s. 257.

LIVSKRAFTEN, 19. FEBRUAR

„Således blev hans (Adams) fulde levetid 930 år, og derpå døde han.“ 1 Mos. 5, 5.

Første Mosebog giver et ganske detaljeret billede af livsforholdene dengang, både for den enkelte og for samfundet som helhed, men vi finder ingen beretning om børn, der blev født blinde, døve, lamme, vanskabte eller åndssvage. Der er ingen eksempler på, at mennesker døde en naturlig død som spæde, som børn eller som unge. Der er ingen beretning om mænd og kvinder, der døde af sygdom. Mindeordene i Første Mosebog følger omtrent dette mønster: „Således blev hans (Adams) fulde levetid 930 år, og derpå døde han.“ „Således blev Sets fulde levetid 912 år, og derpå døde han.“ Andre optegnelser lyder: Han levede til han blev gammel og mæt af dage, og derpå døde han. At en søn døde før sin far, var så sjældent, at det nævnes specielt: „Haran døde i sin fader Taras levetid.“ Haran var voksen og havde flere børn.

Gud udstyrede mennesket med så megen livskraft, at det har haft modstandskraft mod al den opsamlede sygdom, der er kommet over slægten som følge af fordærvede vaner, og som har været ved i 6000 år. Den kendsgerning er i sig selv nok til at bevise for os, hvilken styrke og elektrisk energi, Gud gav mennesket ved skabelsen. Det tog mere end to tusind års overtrædelse og hengivelse til lidenskaberne, før der kom mere alvorlige sygdomme over menneskene. Hvis ikke Adam ved skabelsen havde fået skænket 20 gange så megen livskraft, som menneskene har nu, ville hele slægten med dens nuværende vanemæssige overtrædelse af naturens love have været udslettet. Ved tiden for Kristi første komme var slægten så degenereret, at sygdom opsamlet gennem tidligere tiders forkerte levevis lå tungt over den generation med usigelig elendighed til følge. . .

Gud skabte ikke menneskeheden i dens nuværende svaghed. Denne tingenes tilstand er ikke Forsynets, men menneskets værk. Det er kommet gennem forkerte vaner og misbrug, gennem overtrædelse

af de love, som Gud gav som vejledning i menneskets tilværelse. Det var ved at give efter for fristelsen til at tilfredsstille appetitten, at Adam og Eva først faldt fra deres ophøjede, hellige og lykkelige stade. Og hele menneskeslægten er blevet svækket gennem den samme fristelse. Appetitten og lidenskaberne er kommet i højsædet [58] på bekostning af fornuften og forstanden. . . .

Den mærkelige mangel på principper, som kendetegner denne generation, og som viser sig i deres tilsidesættelse af livets og sundhedens love, l er forbavsende. Uvidenheden er fremherskende på dette område, skønt lyset skinner omkring dem. Flertallets største bekymring er: Hvad skal vi spise? Hvad skal vi drikke? Hvad skal vi klæde os med? . . . Hvilken kontrast mellem denne generation og de, der levede de første 2000 år! ⁵¹

⁵¹Testimonies, bind 3, s. 138-141.

DANNET AF DEN STORE POTTEMAGER, 20. FEBRUAR

„Men du, o Herre, er dog vor Fader, vi er leret, og du har dannet os, værk af din hånd er vi alle.“ Es. 64, 7.

Mennesket gør det meget svært for sig selv, når det med sine spekulationer og planer vover sig ind på områder, som Gud har forbeholdt sig selv. Vanskelighederne vokser og vokser, og mennesket irriteres og beklager sig. Men når mennesket overgiver sig som leret i pottemagerens hånd, kan det blive et kar til ære. Leret lader sig bearbejde. Hvis det stod til Gud, ville hundreder af mennesker kunne formes og dannes efter hans vilje.

Så lad da Guds hånd bearbejde leret, så det kan tjene ham. Han ved bedst, hvad slags redskaber han har brug for. Han har givet hvert menneske en gerning. Gud ved, hvor man passer bedst. Mange arbejder imod Guds vilje, og derved ødelægger de deres livs mønster. Herren ønsker, at alle skal underordne sig hans ledelse. Han vil stille mennesker der, hvor de dannes, så de lever i harmoni med Kristus og kommer til at ligne ham. Hvis selvet lader sig bearbejde, hvis I vil samarbejde med Gud og bede i fællesskab, arbejde i fællesskab, hver på sin plads som tråde i livets væv, så vil I vokse sammen til en skøn helhed til glæde i Guds univers.

Pottemageren kan ikke forme og danne noget smukt af det, som aldrig er lagt i hans hænder. Det kristne liv er en daglig overgivelse, underkastelse og stadig overvindelse. Hver dag vil der blive vundet nye sejre. Selvet tabes af syne og Guds kærlighed må opelskes til stadighed. Således vokser vi op til Kristus. Således formes livet efter det guddommelige mønster.

Hvert Guds barn må gøre sit bedste for at holde sandhedens banner højt. Han eller hun skal virke inden for Guds orden. Hvis selvet ophøjes, gør man Kristus mindre. I sit ord sammenligner Gud sig med en pottemager og sit folk med leret. Hans gerning består i at forme og danne dem efter sit eget billede. De skal lære ydmyghedens og

underkastelsens lektie. Selvet må ikke gøres til det fremherskende. [59]
Hvis der blev givet tilstrækkelig agt på den guddommelige vejledning, hvis selvet blev overgivet til den guddommelige vilje, ville Pottemagerens hænder kunne frembringe kar af stor skønhed.⁵²

Pottemageren tager leret i sine hænder og former og danner det efter sin vilje. Han ælter og bearbejder det. Han river det fra hinanden og presser det sammen igen. . . . Således bliver det et kar, der kan bruges. Således ønsker Den store Pottemager at forme og danne os. Som leret er i pottemagerens hænder, sådan skal vi være i hans hænder. Det tilkommer ikke os at prøve at gøre pottemagerens gerning. Os tilkommer det at overgive os til at lade os forme af Den store Pottemager.⁵³

⁵²SDA Bible Commentary, bind 4, s. 1154.

⁵³Testimonies, bind 8, s. 186.187.

GUDS ORD SKABTE ALT, 21. FEBRUAR

„Ved Herrens ord blev himlen skabt og al dens hær ved hans munds ånde.“ Sl. 33, 6.

Den materielle verden er under Guds herredømme. Naturen adlyder de love, som styrer naturen. Alt taler og handler efter Skabereens vilje. Skyerne, regnen, duggen, solskinnet, bygerne, vinden og stormen, alle står de under Guds kontrol i ubetinget lydighed. Det mindste strå bryder gennem jordskorpen, først strå, så aks og så fuld kerne i akset. Herren benytter disse sine lydige tjenere til at udføre sin vilje. Frugten ses først i knoppen, som omslutter anlægget til, hvad der siden skal blive den modne frugt, pære, fersken eller æble, og Herren udvikler dem i rette tid, fordi de ikke gør modstand imod hans påvirkning. De modarbejder ikke rækkefølgen i hans system. Menneskene hverken forstår eller påskønner til fulde hans gerning i naturens verden. De tavse forkyndere kan give mennesket værdifuld lærdom, blot man lytter opmærksomt.

Er det virkelig tilfældet, at kun mennesket, som er skabt i Guds billede, ikke sætter pris på de gaver, som Gud har givet og som kan udvikles og forøges? Hvordan kan de, som har mulighed for at blive ophøjet og forædlet, og udrustet for samarbejde med den største Lærer, verden har kendt, være tilfredse med en ufuldkommen og mangelfuld karakter, og skabe uorden, hvor de kunne være kar til ære, redskaber for Gud? Hvorfor skal de, der er købt for så høj en pris, være så hæmmet af deres verdslige vaner og ugudelige praksis, at de aldrig genspejler skønheden i hans karakter, som har gjort alt, for at et ufuldkomment menneske ved Kristi nåde kan gøre det gode, og til sidst høre de store og herlige ord: „Vel gjort, du gode og tro tjener, gå ind til din herres glæde“?

[60] Gud talte, og hans ord skabte den naturlige verden. Hele Guds skaberværk er som et stort forrådshus, der er rede til at udføre, hvad ham behager. Intet er unyttigt, men forbandelsen er skyld i, at fjenden såede rajgræs blandt hveden. Skal fornuftsvæsener kun skabe

forvirring i vor verden? Skal vi ikke leve for Gud? Skal vi ikke ære ham? Vor Gud og Frelser er alvis og har nok til at dække alle vore behov. Han kom til vor verden, for at hans fuldkommenhed kunne åbenbares i os. . . .

Vor tro må vokse. Vi må blive Jesus mere og mere lig i opførsel og sindelag. Lyset og sandheden, som skinner på vor vej og trænger sig ind i vort sind, vil helliggøre og forvandle sjælen, hvis vi er lydige. . . . Himmelen har betroet os sandheden, himmelsk visdom og åndelige evner, for at de skal udnyttes, så vi kan gøre yderligere fremgang.⁵⁴

⁵⁴Brev 131,1897.

UNIVERSET BESTÅR VED GUDS SKABENDE ENERGI, 22. FEBRUAR

„Han dækker himlen med skyer, sørger for regn tiljorden, lader græs spire frem på bjergene og urter til menneskers brug; føde giver han kvæget og ravneunger, som skriger.“ Sl. 147, 8. 9.

Bibelen bør have den første plads i børns og unges uddannelse. Derefter er det naturens bog, som har den største betydning. Guds skaberværk vidner om hans kærlighed og magt. Han fremkaldte verden med alt, hvad den rummer. Gud elsker det smukke. Derfor har han ikke kun givet os, hvad der er nødvendigt, for at vi skal befinde os vel, men han har også smykket himmelen og jorden med skønhed. Vi ser hans kærlighed og omsorg i markens rige høst, vi kan fornemme hans smil i sollyset. Hans hænder har formet de tårnlignende klipper og de høje, knejsende bjergtinder. De stolte træer vokser på hans befaling. Han har udbredt jordens grønne fløjlstæppe, og prydet det med buske og blomster.

Hvorfor har han klædt jorden og træerne med levende grønt og ikke med dystre, mørke farver? Er det ikke, for at det skulle være til fryd for øjet? Og skulle vore hjerter ikke fyldes med taknemmelighed, når vi læser beviserne på hans visdom og kærlighed i skaberværkets vidundere?

Den samme skabende energi, som frembragte verden, er stadig i virksomhed for at opretholde universet og vedligeholde naturens funktioner. Guds hånd leder planeterne på deres baner gennem rummelrummet. Det er ikke af sig selv, Jorden har kraften til år efter år at fortsætte sin bevægelse omkring Solen og til at frembringe sine rige gaver. Guds ord styrer elementerne. Han dækker himmelen med skyer og lader regn falde på jorden. Han gør dalene frugtbare og „lader græs spire frem på bjergene“. Det er ved hans kraft, planterne vokser, og blade og blomster springer ud.

[61] Hele den naturlige verden er beregnet på at være som en for-

tolkning af det guddommelige. For Adam og Eva i deres Edenhjem var naturen fyldt med kundskab om Gud, overalt fandt de guddommelig vejledning. For deres lydhøre øren var det, som om haven talte til dem med visdommens røst. Visdommen talte også til øjet og blev modtaget i hjertet, fordi de havde fællesskab med Gud i hans skaberværk. Så snart det hellige par havde overtrådt den Højstes lov, forsvandt Guds stråleglans fra naturens ansigt. Nu er naturen vansiret og besmittet af synden. Men Guds lærdom er ikke udslettet; selv nu, hvis den forstås og fortolkes rigtigt, taler den om sin Skaber. . . Børnene og de unge, ja, alle de studerende, trænger til at hente lærdom fra denne kilde. Naturens skønhed fører sjælen bort fra synd og verdslige tillokkelser, og hen imod renhed, fred — og Gud.⁵⁵

⁵⁵Counsels to Parents and Teachers, s.185. 186.

KRISTI KRAFT I NATUREN OG I OS, 23. FEBRUAR

„Thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger, så de er uden undskyldning.“

Rom. 1, 20.

Ved opdyrkningen af jorden vil den tænksomt arbejdende opdage, at uanede rigdomme åbenbarer sig for ham. Landbrug eller have dyrkning kan aldrig lykkes for nogen, hvis ikke man giver agt på de love, der gælder her. Man må studere det særlige behov, som hver enkelt slags plante har. De forskellige arter kræver forskellig slags jord og dyrkning, og betingelsen for, at dyrkningen skal lykkes, er, at man retter sig efter de love, der er afgørende for hver art.

Den påpasselighed, der må vises ved omplantning, så at end ikke en rodtrevl bliver trykket eller forkert anbragt, omhuen for de spæde planter, podningen og vandingen, beskyttelsen mod frost om natten og mod solen om dagen, arbejdet med at holde ukrudt, sygdomme og skadelige insekter borte, opøvelsen og tilrettelæggelsen lærer én ikke blot vigtige ting med hensyn til karakterdannelsen, men arbejdet er i sig selv et udviklingsmiddel. Når man opdyrker omhu, tålmodighed og opmærksomhed over for enhver enkelthed samt lovlighed, bibringer det en meget væsentlig opdragelse.

Den bestandige kontakt med livets mysterium og naturens skønhed såvel som den ømhed, der vækkes ved at sørge for disse smukke dele af Guds skaberværk, hjælper med til at levendegøre tanken og forædle og højne karakteren; og det, som er lært, forbereder den arbejdende til med større held at tage sig af andre sjæle.⁵⁶

[62] Den samme magt, som opretholder naturen, virker også i mennesket. De samme love, som viser både stjernen og atomet vej, behersker menneskelivet. De love, der styrer hjertets funktioner og regulerer den levende strøm af blod ud til legemet, stammer fra den

⁵⁶Uddannelse, s. 111. 112.

Almægtige, som har domsmyndigheden over sjælen. Fra ham udgår alt liv. Kun i harmoni med ham kan den rette livsudfoldelse finde sted. For alt, hvad han har skabt, er betingelserne de samme: et liv, der bliver opretholdt ved at modtage Guds liv, et liv, der leves i overensstemmelse med Skaberens vilje. At overtræde hans lov fysisk, sjæleligt eller moralsk, er at bringe sig selv ud af harmoni med universet, at skabe disharmoni, lovløshed og ødelæggelse.

For den, som således lærer at fortolke dens lære, bliver hele naturen til oplysning; verden er en lærebog, livet er en skole. Menneskets samhørighed med Gud og med naturen, lovens verdensomspændende herredømme, følgerne af overtrædelser, kan ikke undgå at påvirke sindet og forme karakteren. . . .

Ligesom beboerne i Edens have lærte af naturens bog, ligesom Moses skimtede Guds skrift på de arabiske sletter og bjerge, — og barnet Jesus på højene ved Nazaret — sådan kan vor tids børn lære af Gud. Det synlige er et billede på det usynlige. I enhver ting på jorden, lige fra skovens stolteste træer til det lav, der klæber til klippen, fra de bundløse havdybder til den mindste muslingeskal på bredden, har de mulighed for at se Guds billede og indskrift.⁵⁷

⁵⁷Uddannelse, s. 99.100.

DEN HIMMELSKE SÆDEMAND, 24. FEBRUAR

„Se, en sædemand gik ud for at så.“ Matt. 13, 3.

I Østen var forholdene i samfundet så usikre, og der var så stor fare for voldshandlinger, at folk hovedsagelig boede i befæstede byer, og landmændene gik dagligt til deres arbejde uden for murene. Således gik også Kristus, den himmelske sædemand, ud for at så. Han forlod det sikre og fredelige hjem, forlod den herlighed, som han havde hos Faderen, før verdens grundlæggelse, forlod sin plads på universets trone. Han gik ud, idet han led og blev fristet; han gik ud alene for at så med tårer, for at vande livets sæd for en fortabt verden med sit eget blod.

På samme måde må hans tjenere gå ud for at så. Da Abraham blev kaldet til at så sandhedens sæd, lød befalingen: „Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig.“⁵⁸ „Og han drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen.“⁵⁹ . . . Sæden må sås gennem arbejde og tårer, i ensomhed og ved ofre.

[63] „Det, sædemanden sår, er ordet.“ Kristus kom for at så sandheden i verden. Lige siden syndefaldet har Satan sået vildfarelsens sæd. Det var med en løgn, at han først fik magt over mennesket, og på samme måde arbejder han stadig for at styrte Guds rige på Jorden og få mennesket i sin magt. Som en sædemand fra en højere verden kom Kristus for at så sandhedens sæd. Han, som havde siddet i Guds råd, som havde dvælet i den Eviges inderste helligdom, kunne bringe sandhedens rene principper til menneskene. Lige siden syndefaldet havde Kristus åbenbaret sandheden for verden. Den uforkrænkelige sæd, „Guds levende og blivende ord“,⁶⁰ blev gennem ham meddelt menneskene. I det første løfte, der blev talt til det faldne menneskepar i Eden, såede Kristus evangeliets sæd. Men lignelsen om sædemanden henviser særligt til hans personlige ger-

⁵⁸1 Mos. 12,1.

⁵⁹Hebr. 11, 8.

⁶⁰1 Pet. 1, 23.

ning blandt menneskene og til den gerning, som han således lagde grunden til.

Sæden er Guds ord. Ethvert frø har i sig selv spirekraft. Plantens liv ligger gemt i det. Således er der også liv i Guds ord. Kristus siger: „De ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.“⁶¹ ... I hvert eneste påbud og løfte i Guds ord findes kraften, Guds eget liv, som sætter os i stand til at adlyde budene og få del i løfterne. Den, der i tro modtager ordet, får del i selve Guds liv og karakter.

Ethvert frø bærer sin slags frugt. Hvis frøet sås under de rette betingelser, vil det udvikle sine egne egenskaber i planten. Hvis ordets uforkrænkelige sæd modtages i sjælen ved tro, vil det frembringe en karakter og et liv i lighed med Guds karakter og liv.⁶²

⁶¹Joh. 6, 63.

⁶²Lys over Hverdagen, bind 1, s. 19-21.63)

VÆKSTEN KOMMER FRA GUD, 25. FEBRUAR

„Korn skal de avle, skyde som en vinstok.“ Hos. 14, 8.

Den sindsforandring, hvorved vi bliver Guds børn, omtales i Bibelen som en fødsel. Den sammenlignes også med den gode sæd, som spirer på ageren. Således må de nyomvendte ligesom „nyfødte børn“ „opvokse“ til modenhed som mænd og kvinder i Kristus Jesus.⁶³ Ligesom den gode sæd, der sås i ageren, skal de vokse op og bære frugt. Esajas siger, at de skal kaldes „retfærds ege, Herrens plantning til hans ære“.⁶⁴ Således benyttes der billeder fra det naturlige liv for at hjælpe os til bedre at forstå de hemmelighedsfulde sandheder, som angår det åndelige liv.

Al menneskelig visdom og dygtighed formår ikke at fremkalde liv i den mindste ting i naturen. Alene ved det liv, som Gud selv har skænket, kan planter og dyr leve. Således er det også kun ved liv fra Gud, det åndelige liv frembringes i menneskers hjerter. Uden nogen bliver født på ny, kan han ikke få del i det liv, som Kristus kom for at give os.⁶⁵

[64] Som det er med livet, er det også med væksten. Det er Gud, der forvandler knoppen til blomst og blomsten til frugt. Det er ved hans magt, sæden udvikles, „først strå, derefter aks, derefter fuld kerne i akset“⁶⁶ Og profeten Hoseas siger om Israel, at „han skal blomstre som liljen“. „De skal bringe korn til live og blomstre som vintræet.“⁶⁷ Og Jesus byder os at give „agt på liljerne, hvorledes de vokser“.⁶⁸ Planterne og blomsterne vokser ikke ved deres egen omsorg eller bekymring eller bestræbelse, men ved at modtage det, som Gud har tilvejebragt, for at de kan leve. Barnet kan ikke ved sin egen bekymring eller styrke gøre sig større, end det er. Lige så lidt

⁶³ 1 Pet. 2,2; Ef. 4,15.

⁶⁴ Es. 61, 3.

⁶⁵ Joh.3, 3

⁶⁶ Mark. 4, 28.

⁶⁷ Hos. 14, 6. 8 (ældreoversættelse).

⁶⁸ Luk. 12,27.

kan du ved din egen bekymring eller bestræbelse frembringe åndelig vækst. Planten og barnet vokser ved fra deres omgivelser at modtage de for livet nødvendige betingelser — luft, sollys og næring. Hvad disse naturens gaver er for dyr og planter, er Kristus for dem, der forlader sig på ham....

Gud gav sin egen Søn. Ved denne enestående gave har han omgivet hele verden med en atmosfære af nåde, der er lige så virkelig som den luft, der omgiver vor klode. Alle, der er villige til at indånde den atmosfære, vil leve og vokse op til mands modenhed i Kristus Jesus.

Ligesom blomsten vender sig mod solen, for at de klare stråler kan bidrage til, at dens skønhed og symmetri bliver fuldkommen, således bør også vi vende os mod retfærdighedens sol, for at Guds lys kan skinne på os, og vor karakter kan udvikles efter Kristi billede.⁶⁹

⁶⁹Vejen til Kristus, s. 67-69.

HELT AFHÆNGIG AF SKABEREN, 26. FEBRUAR

„Thi i ham lever og røres og er vi.“ Ap. G. 17, 28.

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“⁷⁰ Her har syndebæreren, Jesus Kristus, selv givet klart udtryk for betingelserne. Hvis du med vilje bestemmer dig for at gå imod Jesu Kristi ord: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift,“ hvordan kan du da regne med at være sådan indstillet, at Guds kald kan nå dig?

For at give os en bredere forståelse af sin dybe kærlighed fremstiller han billedligt dommen — adskillelsen mellem de retfærdige og de uretfærdige — og viser, hvordan han gør sig til ét med den lidende menneskehed. Han underviser ude på den åbne slette, hvor øjet kan opfange skønheden ved naturen og dyrene i Guds skaberværk. „Tænk på ravnene; de hverken sår eller høster, og de har ikke forråds-kammer eller lade, og dog giver Gud dem føden; hvor langt mere værd end fuglene er ikke I; Og hvem af jer kan ved at bekymre sig lægge en alen til sin livsvej? Når I altså ikke engang formår det mindste, hvorfor bekymrer I jer da for det øvrige?“⁷¹

Her vises klart, at mennesket er afhængigt af Gud for hvert et åndedræt. Hjertets banken, pulsens slag, hver nerve og muskel i den levende organisme holdes i gang ved den uendelige Guds kraft. „Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidettroende? Derfor må I ikke være bekymrede og sige: ‘Hvad skal vi spise?’ eller: ‘Hvad skal vi drikke?’ eller: ‘Hvad skal vi klæde os i?’ Thi efter alt dette søger

⁷⁰Joh. 3,16.

⁷¹Luk.12, 24-26.

hedningerne, og jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.⁷²

Her leder Kristus tanken ud på de åbne marker i naturen, hvor øjne og sanser kan opfatte den guddommelige magts vidunderlige gerning. Først henleder han opmærksomheden på naturen, derpå gennem naturen op til naturens Gud, som bærer verdenerne med sin kraft. Han peger på knoppen, der springer ud. . . Han vogter de små fugle. Ikke en spurv falder til jorden, uden at din himmelske Fader lægger mærke til det. . .

Kristus viser, hvorledes Gud Fader er opmærksom på alle dele af det skaberværk, der er blevet til ved hans hænder, selv de detaljer, der kan forekomme små og ubetydelige. Hvert træ, hver busk, hver lilje på marken, ja, hele den jord, der er klædt i en klædning af levende grønt, opret-holdes ved den guddommelige kraft og aflægger til hver en tid det vidnesbyrd, at Gud elsker mennesket.⁷³

⁷²Matt. 6, 28-33.

⁷³Manuscript 73, 1893.

DET SAMME LIV PULSERER I HELE SKABERVÆRKET, 27. FEBRUAR

**„Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser.“
Matt. 6,28.**

Bjergskråningerne og markerne lyste af blomster, og idet Jesus pegede på disse i morgenduggens friskhed, sagde han: „Se på liljerne på marken, hvorledes de vokser.“ Menneskelig kunst kan fremstille efterligninger af planternes og blomsternes yndige form og sarte lød; men hvem formår at give liv til blot en eneste blomst eller et græsstrå? Hver blomst ved vejkanterne er blevet til ved den samme kraft, som dannede stjerneverdenen histoppe. Gennem hele skabningen vibrerer ét og samme livets pulsslag fra Guds store hjerte. Hans hånd klæder markens blomster i skønnere dragter end dem, der nogen sinde har prydet jordiske kongers skikkelse. . . .

[66] Han, som siger: „Betragt liljerne,“ „se på fuglene,“ er den, som dan nede blomsterne og gav fuglen dens sang. Naturens skønhed kan lære dig mere om Guds visdom, end de lærde ved. På liljens kronblad har Gud skrevet et budskab til dig — affattet på et sprog, som dit hjerte først kan læse, når det har udvisket, hvad det har tillært sig af mistillid, egenkærlighed og gnavende bekymring. Hvorfor har han givet dig de syngende fugle og de yndige blomster, hvis det ikke skyldes den overstrømmende kærlighed i et faderhjerte, som ønsker at forskønne og glæde din sti gennem livet? Alt, hvad der behøvedes til at opretholde livet, ville have været i din besiddelse uden blomsterne og fuglene; men Gud var ikke tilfreds med kun at tilvejebringe det nødtørftige til en blot og bar tilværelse. Han har fyldt jorden, luften og himmelhvælvingen med glimt af sin herligheds afglans. Dersom han med henblik på din lykke og glæde med ødsel hånd har udstyret naturen med en så grænseløs visdom, kan du så tvivle på, at han vil give dig enhver nødvendig velsignelse?

„Betragt liljerne“. Hver blomst, der åbner sine blade for sollyset, adlyder de samme store love, som leder stjernerne; og hvor enkelt,

hvor skønt og hvor yndefuldt er ikke dens liv! Gennem blomsterne ønsker Gud at gøre os opmærksomme på det elskelige ved en karakter, som bærer Kristi præg. Han, som skænker blomsterne en sådan skønhed, ønsker endnu langt mere, at sjælen må iklædes Kristi skønne karakter. . . .

Hvem ville drømme om muligheden af noget skønt i liljens grove, brune løg? Men når det guddommelige liv, som ligger skjult deri, efter hans befaling udfolder sig i regnen og i sollyset, viser der sig et syn, hvis skønhed og ynde vækker menneskenes forundring. Således vil Guds liv udfolde sig i enhver menneskesjæl, der stiller sig til rådighed for hans nådes gerning, der lige så frit som regnen og sollyset kommer med sin velsignelse til alle. Det er Guds ord, som skaber blomsterne, og det samme ord vil frembringe åndens skønne egenskaber hos dig.⁷⁴

⁷⁴Med Mesteren på bjerget, s. 98-100.

HAN SØRGER FOR DET, VI TRÆNGER TIL, 28. FEBRUAR

„I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med. Er ikke livet mere end maden, og legemet mere end klæderne?“ Matt. 6, 25.

Han, som har givet dig livet, ved, at du behøver næring for at kunne holde det ved lige. Han, som skabte legemet, glemmer ikke dit behov for klæder. Vil han, som har skænket den gave, der er størst, ikke også skaffe, hvad der skal til for at gøre den fuldstændig?

[67] Jesus henviste sine tilhørere til fuglene, der uden at tynges af kummerfulde tanker jubler deres lovsange; for „de sår ikke og høster ikke“, men alligevel sørger den store Fader i Himmelen for deres behov. Og han spørger: „Er I ikke meget mere værd end de?“

Guds lov er kærlighedens lov. Han har omgivet dig med det skønne for at lære dig, at du ikke er sat her i verden blot for at være optaget med dig selv, grave og bygge, stræbe og spinde, men for at gøre livet lyst og glædeligt og skønt med Kristi kærlighed — for at du i lighed med blomsterne skal være til glæde i livet ved at tjene i kærlighed.

Fædre og mødre, lad jeres børn lære af blomsterne! Tag dem med jer ud i haven, ud på marken og under de løvrige træer og lær dem at læse budskabet om Guds kærlighed i naturen. Lad tanken om ham blive knyttet til fuglen og blomsten og træet. Oplær børnene til i enhver tiltalende og skøn foreteelse at se et udtryk for Guds kærlighed til dem. Gør jeres kristendom så lys og glad, at de føler sig tiltrukket af den. Lad kærlighedens lov være på jeres læber!

Undervis børnene om, at formedelst Guds kærlighed kan deres natur blive forandret og bringes i overensstemmelse med hans natur. Undervis dem om, at han ønsker, at deres liv skal være prydet med blomsternes skønhed; og fortæl dem, når de plukker de yndige blomster, at han, som frembragte blomsterne, er endnu skønnere end

disse. Derved vil de spæde tråde i deres hjerte slynge sig om ham. Han, som er helt igennem yndig, vil blive dem en daglig ledsager og en fortrolig ven, og deres liv vil blive forvandlet efter hans billede.⁷⁵

Gud ønsker at pryde vor karakter med sin egen rige skønhed. Han ønsker, at vore ord skal sprede vellugt som markens blomster.⁷⁶

⁷⁵Med Mesteren på bjerget, s. 98-100.

⁷⁶Review and Herald, 19. maj 1896.

MARTS

KRISTUS PÅTOG SIG MENNESKETS NATUR, 1. MARTS

„Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.“ Joh. 1 14.

Johannes forstår godt, hvad han taler om, når han tilskriver Kristus al magt og taler om hans storhed og majestæt. Fra ham udgår stråler af dyrebar sandhed, som lyset fra solen. Han præsenterer Kristus som den eneste mellemmand mellem Gud og mennesket.

[68] Hvordan det kunne gå til, at Kristus blev menneske, er et mysterium, som har været skjult gennem alle tider og slægter. Dette er guds frygtens mægtige og dybe hemmelighed. „Ordet blev kød og tog bolig blandt os.“ Kristus påtog sig en menneskelig natur, der var ringere end hans himmelske natur. Dette viser mere end noget andet, hvor dybt ned Guds kærlighed rækker. Han elsker verden således, „at han gav sin Søn, den enbårne“. Johannes fremstiller dette vidunderlige emne med en sådan klarhed, at enhver kan forstå det og blive oplyst derigennem.

Kristus nøjedes ikke med at lade som om han påtog sig menneskets natur, men han gjorde det i sandhed, fuldt og helt. Han fremstod som et virkeligt menneske. Som „børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri“. Han var Marias søn og af Davids slægt efter menneskelig afstamning. Bibelen omtaler tydeligt Jesus som menneske. Hebræerbrevets forfatter skriver, at denne mand „er fremfor Moses agtet værdig til så meget større herlighed, som den, der bygger et hus, nyder større ære end selve huset.“

Men selv om Guds ord taler om Kristi menneskelige natur, da han vandrede på denne jord, taler det også klart og afgjort om hans forudtilværelse. Ordet eksisterede som et guddommeligt væsen, som Guds evige Søn i enhed og forening med sin Fader. Han var fra evighed den pagts mellemmand, som alle Jordens folkeslag, enten de er jøder eller hedninger, skulle velsignes ved, hvis de tog imod

ham. „Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“ Før mennesker og engle blev skabt, var Ordet hos Gud, og var Gud.. . .

Lige fra begyndelsen kendte Gud og Kristus til Satans frafald og Adams fald ved den frafaldnes bedrageriske magt. Frelsesplanen blev lagt for at løskøbe den faldne slægt og give dem en ny chance. Kristus blev indsat som mellemmand mellem Gud og hans skabninger, fra evighed bestemt til at være vor stedfortræder og garant. Før verdens skabelse var der tilvejebragt mulighed for, at Kristi guddom skulle indhylles i menneskelig natur. „Et legeme,“ sagde Kristus, „beredte du mig.“ Men han fremstod ikke i menneskelig skikkelse, før tidens fylde var inde. Da kom han til vor verden som et lille barn i Betlehem.¹

¹Review and Herald, 5. april 1906.

KRISTI FØDSEL ER ET UBEGRIBELIGT MYSTERIUM, 2. MARTS

„Jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel.“ Es. 7, 14.

Vi forstår ikke, hvordan Kristus blev et lille, hjælpeløst barn. Han kunne have kommet til Jorden i en sådan skønhed, at han havde været helt anderledes end menneskenes børn. Hans ansigt kunne have udstrålet lys, hans skikkelse kunne have været høj og statelig. Han kunne være kommet på en sådan måde, at han fortryllede dem, der så på ham, men såle-des var det ikke Guds plan, at han skulle komme til menneskene.

[69] Han skulle være som et menneske og som en, der tilhørte det jødiske folk. Hans træk skulle være som andre menneskers, og han skulle ikke have en personlig skønhed, der fik folk til at betragte ham som anderledes end andre. Han skulle komme som en ud af menneskeslægten og fremstå som menneske, både over for Himmel og Jord. Han var kommet for at tage menneskets plads, for at påtage sig menneskets forpligtelser og betale synderes skyld. Han skulle leve et rent liv på Jorden og vise, at Satan havde uret, når han påstod, at menneskeslægten tilhørte ham for evigt, og at Gud ikke kunne rive mennesket ud af hans hånd.

Mennesket så først Kristus som et lille barn. . .

Jo mere vi tænker over Kristi komme som spædbarn her på denne Jord, desto mere vidunderligt forekommer det. Hvordan kan dette hjælpeløse spædbarn i Betlehems krybbe stadig være Guds guddommelige Søn? Selv om vi ikke kan forstå det, kan vi tro, at han, som skabte verdenerne, blev et hjælpeløst spædbarn for vor skyld. Skønt han havde været højere end nogen engel, skønt han havde været mægtig som Faderen på Himmels trone, blev han ét med os. I ham blev Gud og mennesket ét, og det er i dette faktum, vi kan finde håb for vor faldne slægt. Når vi ser på Kristus som menneske,

ser vi Gud i menneskeheden, og vi ser i ham den guddommelige herligheds stråleglans, Gud Faders udtrykkelige billede.²

Når vi beskuer Kristi menneskevorden, står vi uforstående over for et ufatteligt mysterium, som ligger langt over den menneskelige tanke. Jo mere vi tænker over det, des mere forunderligt bliver det. Hvor vældig er ikke kontrasten mellem Kristi guddommelighed og det hjælpeløse spædbarn i krybben i Betlehem! Hvordan kan vi spænde over kløften mellem den mægtige Gud og det hjælpeløse barn? Og dog blev verdens skaber, i hvem guddomsfylden boede legemlig, åbenbaret i det hjælpeløse spædbarn i krybben. Højt hævet over alle engle, Faderens jævnbyrdige i værdighed og ære, og dog i menneskelig skikkelse! Guddommelighed og menneskelighed blev forenet på mystisk, ubegribelig vis, og mennesket og Gud blev ét. Det er i denne forening, vi finder håb for vor faldne slægt.³

²Selected Messages, bog 3, s. 127.128.

³Signs of the Times, 30. juli 1896.

MENNESKELIG OG GUDDOMMELIG NATUR FORENET, 3. MARTS

„Thi det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig.“ Hebr. 2, 16. 17.

[70] Blev Marias søns menneskelige natur forvandlet til Guds Søns guddommelige natur? Nej, de to naturer blev på mystisk vis forenet i én person, mennesket Jesus Kristus. I ham boede hele guddomsfylden legemlig. Da Kristus blev korsfæstet, var det hans menneskelige natur, der døde. Guddommeligheden sank ikke ned i døden, det ville have været umuligt. Kristus, den syndfri, vil frelse hver eneste Adams søn eller datter, som tager imod den frelse, der tilbydes dem, og er villige til at blive Guds børn. Frelseren har købt den faldne slægt med sit blod.

Dette er et dybt mysterium, en hemmelighed, der først vil blive forstået fuldt og helt i al sin storhed, når de frelste bliver forvandlet. Da vil man forstå kraften, omfanget og virkningen af Guds gave til mennesket. Men fjenden er besluttet på, at denne gave skal virke så indviklet og uforståelig, at den bliver uden betydning.⁴

Vi kommer til at møde forførelser. Lad os aldrig, aldrig vise blind tillid til menneskelig storhed, som nogle har gjort. Det var på den måde, himmelske engle så på den oprørske Lucifer og således til sidst mistede bevidstheden om Kristi og Guds nærværelse.

Hvem kan ved deres egen flid udgrunde Gud? Evangelierne viser Kristi karakter i dens uendelige fuldkommenhed. Jeg ville ønske, jeg kunne beskrive dette så klart, at hele verden får kendskab til hensigten med Kristi mission og gerning. . . .

„I ransager skrifterne,“ sagde Jesus, „fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.“ Det er, fordi man ikke forstår Forløserens lidelser og hans menneskeligt-guddommelige

⁴The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1113.

karacters ydmyghed, at hans dyder ikke efterleves. Hos Gud har vi adgang til den kundskabskilde, som er udtømmelig.

De mest begavede mennesker på Jorden ville alle kunne være fuldt beskæftiget fra nu af og indtil dommens dag, under udfoldelse af alle de evner, Gud har givet dem, med at ophøje Kristi karakter. Men de ville dog alle komme til kort i at beskrive ham, som han er. Genløsningens hemmelighed omfattede Kristus guddommeligt-menneskelige karakter. Hans menneskevorden og hans soning for synden, kunne holde alle de viseste mænds penne og højeste åndseverner i gang fra nu af og indtil Kristus åbenbares på himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Men selv om disse mænd stræbte af al deres magt efter at give en fremstilling af Kristus og hans gerning, ville beskrivelsen stå langt tilbage for virkeligheden. . . .

Genløsningen vil være emnet for de frelstes studium og lovprisning til evige tider. Afspejlingen af Guds herlighed vil lyse fra Frelserens åsyn for evig og altid.⁵

⁵Brev 280, 1904.

ANDEN VAR MED KRISTUS I HANS UNGDOM, 4. MARTS

[71]

„Da han var blevet tolv årgammel, gik de derop, som det var skik ved højtiden.“ Luk. 2, 42.

Da Jesus var 12 år gammel, kom Helligånden over ham, og han følte noget af storheden ved den mission, for hvilken han var kommet til verden. Hans sjæl blev vakt til handling. Som den, der søger visdom, stillede han spørgsmål, som lå langt ud over det almindelige, men som tændte lys i tilhørernes sind og fik dem til at forstå profetierne og den mission og opgave, som skulle udføres af deres forventede Messias.

Jødefolket nærrede fejlagtige forhåbninger om noget stort og vidunderligt. De mente, at når Messias kom, ville de selv blive hævet over andre nationer. De så frem til den herlighed, som vil kendetegne Kristi andet komme, men overså fornedrelsen, som var forbundet med hans første komme.

Da Jesus stillede spørgsmål vedrørende de af Esajas' profetier, der forudsiger hans første komme, brød lyset frem i deres sind, som var villige til at tage imod sandheden. Det var ham selv, der havde givet disse profetier, før han blev menneske, og nu, da Helligånden mindede ham om disse ting, og gjorde klart for ham, hvilken mægtig opgave han skulle udføre, spredte han lys og kundskab til dem, som var omkring ham.

Selv om han voksede i kundskab og Guds nåde var over ham, blev han ikke stolt og følte sig ikke hævet over hverdagens arbejde og slid. Han tog sin del af arbejdsbyrden sammen med sine forældre og brødre. . . . Selv om hans visdom havde forbavset de vise og lærde, underkastede han sig i ydmyghed sine jordiske forældre og udførte sin del af de fælles pligter. Han sled med sine hænder på lige fod med enhver anden arbejder. Det siges om Jesus, at han, efterhånden som han blev ældre, gik „frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker“.

Den kundskab, han daglig modtog om sin enestående mission, gjorde ham ikke mindre skikket til at udføre de ringeste opgaver. Med glæde udførte han det arbejde, som hvilede på enhver ung, som voksede op under små kår, knuget af fattigdom. Han forstod børnenes fristelser, for han havde selv erfaret deres sorger og prøvelser. Med beslutsomhed og standhaftighed gjorde han det, som var rigtigt. Når det onde lokkede, nægtede han selv i mindste måde at vige fra sandhedens og retskaffenhedens principper. Han var hengiven og lydlig over for forældrene, men netop denne pletfrie vandel vakte hans brødres had og misundelse. Hans barndom og ungdom var langt fra let og lykkelig. Hans brødre troede ikke på ham og blev vrede, fordi han ikke opførte sig som dem i ét og alt og ikke deltog i deres onde handlinger. I sit hjem var han frimodig og glad, men aldrig støjende eller voldsom. Han bevarede altid en ydmyg og lærvillig indstilling. Han fandt stor glæde i naturen, og Gud var hans lærer.⁶

⁶Signs of the Times, 30. juli 1896.

JESUS FIK FORSIKRING OM SØNNEKAR, 5. MARTS

„Da nu alt folket døbt, og også Jesus blev døbt, så skete det, at Himmelen åbnedes, mens han bad.“ Luk. 3, 21.

Da Jesus kom for at blive døbt, så Johannes hos ham en sindets renhed, som han aldrig før havde opdaget hos noget menneske. Endog den luft, der omgav ham, var hellig og ærefrygtindgydende. Blandt de skarer, som havde flokkedes om ham ved Jordan, havde Johannes hørt uhyggelige beretninger om forbrydelser og havde truffet sjæle, der var tyngede af mange synders byrde; men aldrig havde han været i berøring med et menneske, fra hvem der udstrålede en så guddommelig påvirkning. Alt dette stemmede sammen med det, som var blevet åbenbaret for Johannes med hensyn til Messias..

..

Jesus modtog ikke dåben som en bekendelse af skyld for sit eget vedkommende. Han gjorde det som synderes stedfortræder, idet han fulgte den vej, som vi må følge, og gjorde den gerning, som vi skal gøre. Hans liv i lidelse og tålmodig udholdenhed efter dåben var også forbilledligt for os.

Da Jesus var steget op af vandet, bøjede han sig i bøn på flodens bred. En ny og betydningsfuld tid lå nu foran ham.⁷

Englene havde aldrig hørt en bøn som denne. De higede efter at bringe den bedende tilsagn om Faderens kærlighed. Men nej, Faderen ville selv drage nær til sin Søn. Guds herligheds lys skinnede direkte fra tronen. Himlene åbnedes, og stråler af lys og herlighed vældede ud derfra i skikkelse af en due, der så ud, som var den af fint, rent guld. Den dueligende skikkelse skulle symbolisere Kristi ydmyghed og mildhed.

Folket stod som tryllebundne af frygt og forundring. Deres blik var fæstet på Kristus, hvis knælende skikkelse var indsvøbt i stråleglansen fra den herlighed, der altid omgiver Guds trone. Hans

⁷Den store Mester, s. 66. 67.

opadvendte ansigt var forklaret på en måde, som de aldrig før havde set hos noget menneske. Tordenen buldrede og lynene glimtede fra den åbne himmel og en røst lød derfra i frygtindgydende majestæt: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.“ . . . Jehovas stemme forsikrede Kristus om, at han havde sønnekår hos den Evige.⁸

Den herlighed, der hvilede over Kristus, er et pant på Guds kærlighed til os. Den fortæller os om bønnens magt, — om hvordan den menneskelige røst kan nå op til Gud og vore bønner blive modtaget i de himmelske boliger. . . . Det lys, der fra de åbne porte faldt over Frelserens hoved, vil også hvile over os, når vi beder om hjælp til at modstå fristelser. Den røst, der talte til Jesus, siger til enhver troende sjæl: Dette er mit elskede barn, i hvem jeg har velbehag.⁹

⁸youth's Instructor, marts 1874.

⁹Den store Mester, s. 68.69.

JESUS ER VORT EKSEMPEL, 6. MARTS

„Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.“ 2 Kor. 5, 21.

Ved at lade sig døbe viste Kristus synderen et af de vigtige skridt i sand omvendelse. Kristus havde ingen synd, der skulle tvættes bort, men ved at gå ind på at være synderens stedfortræder, blev det skyldige menneskes synd tillagt ham. . . . Ved at godtage Kristus som synderens stedfortræder giver Gud synderen mulighed for ved Kristi guddommelige magt at bestå prøven, hvor Adam faldt.

Da Kristus kom til Johannes, angrede han på synderes vegne og troede på synderes vegne på den plan, han havde lagt, hvorved synderen blev godtaget af Gud gennem omvendelse, tro og dåb, fordi Jesus påtog sig menneskets natur og led og døde for mennesket. Johannes sænkede ham ned i den våde grav, og han stod op af vandet for at repræsentere mennesket og ved sit hellige liv at være dets sande forbillede til efterfølgelse.

Omvendelsens skridt er fremstillet tydeligt: anger, tro på Kristus som verdens Frelser, tro på hans død, begravelse og opstandelse, som vises i dåben, og på hans himmelfart for at føre synderens sag. Det var ved begyndelsen af sin offentlige gerning, at han fremstillede sig selv som den, der opretholder mennesket ved sin formidlergerning. Han identificerer sig med syndere som deres stedfortræder, påtager sig deres synd, regner sig blandt overtrædere og opfylder de krav, der stilles til synderen, nemlig omvendelse, tro og villig lydighed. Hvilket eksempel til efterfølgelse for synderen er der ikke givet her i Kristi liv! De har ingen undskyldning, hvis de ikke følger det eksempel, de har fået.

Kære børn og unge! Jeres himmelske Fader og den kære Frelser er jeres allerbedste venner. I har alle tænkelige vidnesbyrd om, at deres kærlighed gælder netop jer. „Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“

Gud holder ikke noget tilbage fra os, som virkelig er til vort bedste. Jesus vil, at vi skal være lykkelige i denne verden, og at vi skal glæde os sammen med ham i den kommende. Gud indbyder børn og unge til at overgive sig til ham. „Giv mig dit hjerte, min søn.“ Løftet er givet: „De, der søger mig, skal finde mig.“ . . .

Alle levende mennesker har synder, som må tvættes bort. . . Sand anger over synden, tro på Jesu Kristi fortjeneste og dåben til hans død, for derpå at blive løftet op af vandet for at leve et helt nyt liv, er de første skridt i den nye fødsel, som Kristus fortalte Nikodemus, at denne måtte erfare for at blive frelst. Kristi ord til Nikodemus gjaldt ikke kun ham, men hver mand, hver kvinde og hvert barn, som siden skulle leve i verden. . . Vi er trygge, når vi følger Jesu eksempel.¹⁰

[74]

¹⁰Youth's Instructor, febr. 1874.

HAN VISTE OS HVORLEDES VI KAN SEJRE, 7.MARTS

**„Der står også skrevet: ‘Du må ikke friste Herren din Gud.’“
Matt. 4,7.**

I ørkenen mødte Kristus de store, fremherskende fristelser, som ville bestorme mennesket. Helt alene mødte han den listige, underfundige fjende og overvandt ham. Den første store fristelse gjaldt appetitten, den anden formastelse og den tredje kærlighed til verden. Satan har overvundet millioner ved fristelsen til at give efter for appetitten. Gennem smagens nydelser ophidses nervesystemet, og hjernens kraft svækkes, hvorved det bliver umuligt at tænke roligt og fornuftigt. Sindet kommer ud af balance. Dets højere og ædle evner fordærvs og står til rådighed for de lavere følelser, uden at tage hensyn til de hellige, evige interesser. Når Satan har opnået sin hensigt, er vejen klar til de to andre store fristelser. Alle hans mangfoldige fristelser udspringer dybest set fra disse tre.

Formastelse er en almindelig fristelse, hvormed Satan angriber og besejrer mennesker i ni ud af ti tilfælde. De, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere og gør fordring på, at deres tro vil beskytte dem i kampen mod det onde i deres natur, kaster sig ofte tankeløst ud i fristelser, som det ville kræve et mirakel at komme uplettet igennem. Selvfordybelse og bøn ville have bevaret dem og ledet dem til at undgå den kritiske og farlige stilling, hvor de gav Satan hele fordelene. Vi kan ikke uden videre gøre krav på Guds løfter, hvis vi tankeløst vover os ud i fare og overtræder naturens love uden hensyn til den fornuft og dømmekraft, Gud har udstyret os med. Det er den mest tåbelige formastelse.

Verdensrigernes troner med al deres herlighed blev tilbudt Kristus, hvis han blot ville bøje sig ned for Satan. Mennesket vil aldrig møde så store fristelser, som Kristus mødte. Satan tilbød verdens pragt, rigdom og livets fornøjelser, og viste dem frem i det mest tiltalende lys for at lokke og bedrage. „Alt dette vil jeg give dig,“

sagde han til Kristus, „hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.“ Kristus stødte den listige fjende fra sig og stod som sejrherre. . . .

Her har vi Kristi eksempel. Han overvandt Satan og viste dermed, hvordan også vi kan sejre. Det var med Skriften Kristus holdt stand imod Satan. I stedet for at tage tilflugt til sin egen guddommelige magt eller bruge sine egne ord, sagde han: „Der står skrevet.“ . . . Ved at læse og følge Den hellige Skrift bliver den kristne styrket til at imødegå den listige fjende. . . .

Når Kristi religion råder i hjertet, har man en ren samvittighed, og fred og lykke regerer; man kan være omgivet af problemer og vanskeligheder, men der er lyst i sindet. Overgivelse, kærlighed og taknemmelighed til Gud bevarer solskin i hjertet, selv om dagen er aldrig så mørk.¹¹

[75]

¹¹Testimonies, bind 4, s. 44-47.

VI HAR FUNDET MESSIAS, 8. MARTS

„Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet.“ Joh. 1, 45.

Filip kaldte på Natanael. Denne havde været en af skaren, da Døberen udpegede Jesus som Guds Lam. Da Natanael betragtede Jesus, blev han skuffet. Kunne denne mand, som var præget af slid og fattigdom, virkelig være Messias? Alligevel kunne Natanael ikke beslutte sig til at forkaste Jesus, for Johannes' budskab havde skabt en overbevisning i hans hjerte.

Dengang Filip kaldte på Natanael, havde denne trukket sig tilbage i en stille lund for at grunde over Johannes' forkyndelse og de profetier, som angik Messias. Han bad om, at han, hvis den, som Johannes havde bebudet, var befrieren, måtte få vished for det, og Helligånden hvilede over ham med forvisning om, at Gud havde besøgt sit folk og oprejst et frelsens horn for dem. . . .

Dette budskab: „Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet!“ forekom Natanael at være et direkte svar på hans bøn. Filips tro var endnu vaklende. Tvivlrådigt tilføjede han: „Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.“ Atter dukkede fordømmene op i Natanaels hjerte. Han udbrød: „Kan noget godt være fra Nazaret?“

Filip indlod sig ikke i nogen ordstrid. Han sagde: „Kom og se!“ Jesus så Natanael komme og sagde om ham: „Se, det er i sandhed en israelit, i hvem der ikke er svig!“ Forbavset udbrød Natanael: „Hvorfra kender du mig?“ Jesus svarede og sagde til ham: „Før Filip kaldte på dig, så jeg dig, mens du var under figentræet.“

Dette var nok. Guds Ånd, som havde vidnet for Natanael under hans ensomme bøn under figentræet, talte nu til ham gennem Jesu ord. Om end tvivlende og noget tilbøjelig til at nære fordom var Natanael kommet til Kristus med et ærligt ønske om at kende sandheden, og nu var hans ønske blevet opfyldt. Hans tro var større end det menneskes, der havde ført ham til Jesus. Han svarede og sagde: „Rabbi! Du er Guds Søn, du er Israels konge.“

Hvis Natanael havde stolet på rabbinernes vejledning, ville han aldrig have fundet Jesus. Det var ved selv at se og dømme, at han blev en discipel. Det samme er i dag tilfældet for mange, som af [76] fordomme holdes tilbage fra det gode. Hvor helt anderledes ville resultatet ikke blive, hvis de ville „komme og se“.

Ingen vil opnå en frelsende kundskab om sandheden, så længe de sætter deres lid til menneskers autoritet. Ligesom Natanael må vi selv granske Guds ord og bede om Helligåndens oplysning. Han, som så Natanael under figentræet, vil også se os i vort lønkammer. Engle fra lysets verden er dem nær, som i ydmyghed søger guddommelig vejledning.¹²

¹²Den store Mester, s. 88. 89.

SYNDERES OG HELGENERS BRØDRE, 9. MARTS

„Enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud.“ 1 Joh. 4, 7.

I skal i alle dem, der lider for mit navns skyld, genkende mig, sagde Jesus. Ligesom I ville tjene mig, sådan skal I tjene dem. Dette er bevist for, at I er mine disciple.

Alle, der er blevet født ind i den himmelske familie, er i en særlig forstand vor Herres brødre. Kristi kærlighed knytter medlemmerne af hans familie sammen, og hvor som helst denne kærlighed er til stede, der åbenbarer det guddommelige slægtskab sig. „Enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud.“

De, som Kristus roser ved dommen, har måske kun vidst lidt om teologi, men de har levet efter hans forskrifter. Ved Helligåndens medvirken er de blevet til velsignelse for deres omgivelser. Selv blandt hedningerne findes der mennesker, som har haft dette kærlige sind. Før livets ord er nået til deres øren, har de vist venlighed mod missionærerne og endog hjulpet dem med fare for deres eget liv. Blandt hedningerne findes der nogle, der dyrker Gud i uvidenhed, og nogle, til hvem lyset aldrig når ved menneskers medvirken, men dog skal de ikke gå fortabt. Skønt de er uvidende om Guds skrevne lov, har de hørt hans røst tale til dem i naturen og har gjort, hvad loven krævede. Deres handlinger vidner om, at Helligånden har rørt ved deres hjerter, og Gud kendes ved dem som sine børn.

Hvor vil de ydmyge og ringe blandt folkeslagene og hedningerne blive glade og overraskede, når de hører Frelseren sige: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig!“ Hvor vil den evige kærligheds hjerte glædes, når hans efterfølgere med overraskelse og glæde ser op ved at høre hans anerkendende ord.

Men Kristi kærlighed er ikke begrænset til nogen særlig samfundsklasse. Han gør sig til ét med ethvert af menneskenes børn. For at vi skulle kunne blive medlemmer af den himmelske familie, blev

han medlem af den jordiske familie. Han er Menneskesønnen og således broder til enhver af Adams sønner og døtre. Hans disciple bør ikke føle sig som stående udenfor den fortabte verden omkring dem. De er en del af menneskehedens store væv, og Himmelen betragter dem som lige såvel synderes brødre som de helliges brødre. Kristi kærlighed omfatter både de faldne, de vildfarende og de syndige, og enhver venlig handling, der bliver gjort for at højne en falden sjæl, enhver barmhjertighedsgerning, bliver regnet for at være gjort imod ham.¹³ [77]

¹³Den store Mester, s.436.437.

ET EKSEMPEL I LYDIGHED, 10. MARTS

„Da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydlig til døden.“ Fil. 2, 7. 8.

Efter at Jesus er kommet for at bo hos os, ved vi, at Gud har kendskab til vore prøvelser og medfølelse med vore sorger. Enhver af Adams sønner og døtre må kunne forstå, at vor Skaber er synderes ven; thi i enhver tilsigelse om nåde, ethvert løfte om glæde, enhver kærlighedsgerning, enhver guddommelig tiltrækningskraft i Frelserens liv på Jorden ser vi „Gud med os“.

Satan fremstiller Guds lov som en selvskhedens lov. Han erklærer, at det er en umulighed for os at adlyde dens forskrifter. Han lægger skylden for vore første forfædres fald med al den smerte, som det havde til følge, over på Skaberen og bringer mennesker til at betragte Gud som ophavet til al synd, lidelse og død. Jesus skulle afsløre dette bedrag. Han skulle som en af os andre blive et eksempel på lydighed. Derfor påtog han sig vor skikkelse og gik ind under en tilværelse som vor. „Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig.“¹⁴

Hvis vi skulle udholde noget, som Jesus ikke havde udholdt, ville Satan på dette punkt fremstille Guds magt som utilstrækkelig for os. Derfor blev Jesus „fristet i alle ting ligesom vi“.¹⁵ Han udholdt enhver prøvelse, som vi bliver genstand for, og til sin egen fordel udøvede han ingen magt, som ikke i rigeligt mål også tilbydes os. Som et menneske mødte han fristelserne og overvandt dem ved den kraft, der blev givet ham fra Gud. Han siger: „At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.“¹⁶ Når han gik omkring og gjorde godt imod andre og helbredte alle, som var plagede af Satan, gav han mennesker en klar forståelse af Guds lovs natur og arten af hans tjeneste. Hans liv er et vidnesbyrd om, at det også for os er muligt at adlyde Guds lov.

¹⁴Hebr. 2,17.

¹⁵Hebr. 4,15.

¹⁶SI. 40, 8.

I sin egenskab af menneske kom Kristus i berøring med menneskene. Ved sin guddommelighed holder han fast ved Guds trone. Som Menneskesønnen gav han os et eksempel på lydighed; som Guds Søn giver han os kraft til at adlyde. Det var Kristus, som fra busken på bjerget Horeb talte til Moses og sagde: „JEG ER DEN, JEG ER! . . . Således skal du sige til israelitterne: JEG ER har sendt mig til eder.“¹⁷ Dette var pantet på Israels udfrielse. Også da han var blevet „mennesker lig“, erklærede han sig for at være den, JEG ER. Barnet i Betlehem, den sagtmodige og ydmyge Frelser, er Gud, „som blev åbenbaret i kød“.^{18 19} [78]

¹⁷2 Mos. 3,14.

¹⁸1 Tim. 3,16.

¹⁹Den store Mester, s. 14.15.

HAN VISTE DE DÆMONBESATTE NÅDE, 11. MARTS

„Da han var kommen over til den anden bred, til gadarenernes egn, kom to besatte ham i møde; de kom udfra gravhulerne dér og var meget farlige.“ Matt. 8,28.

Tidligt om morgenen kom Frelseren og hans ledsagere ind til kysten. . . Men ikke så snart var de trådt ind på bredden, før deres øjne mødte et syn, der var mere frygteligt end stormens rasen. Fra et skjulested blandt gravene kom to vanvittige mænd styrtende hen imod dem, som om de ville sønderrive dem. . .

Disciplene og deres ledsagere flygtede bort i rædsel, men snart lagde de mærke til, at Jesus ikke var sammen med dem. . . Han stod der, hvor de havde forladt ham. Han, som havde standset uvejret, . . . flygtede ikke for de onde ånder. . .

Han bød med myndighed de onde ånder fare ud af dem. Hans ord trængte ind i de ulykkelige menneskers formørkede sind. . . Imidlertid var der foregået en vidunderlig forvandling med de besatte. Lyset havde skinnet ind i deres sjæle. Deres øjne strålede af forstand. Deres ansigter, som så længe havde været prægede af Satan, blev pludselig milde; de blodplettede hænder blev rolige, og med glad stemme priste mændene Gud for deres udfrielse. . .

Beboerne i Gergesa stod over for det levende vidnesbyrd om Kristi magt og barmhjertighed. De så de mænd, der havde fået deres fornuft tilbage; men de var så ængstelige for at bringe deres jordiske interesser i fare, at han, som havde besejret mørkets fyrste lige for deres øjne, blev behandlet som en uønsket person, og Himmelens gave blev afvist af dem.

Så snart Jesus viste dem, hvad der var deres pligt, var de rede til at adlyde ham. Ikke blot fortalte de deres egen familie og deres naboer om Jesus, men de drog gennem hele Dekapolis, og alle vegne forkyndte de hans magt til at frelse. . . . Ved at gøre dette kunne de opnå en større velsignelse, end hvis de kun til deres egen gavn

var blevet i hans nærhed. Det er gennem arbejde for at udbrede det glade budskab om frelse, at vi kom mer Frelseren allernærmest.... [79]
De kunne ikke belære folket sådan som disciplene, der daglig havde været sammen med Kristus. Men de medbragte i sig selv beviset for, at Kristus var Messias. De kunne fortælle, hvad de vidste, hvad de selv havde set og hørt og oplevet af Kristi kraft.²⁰

²⁰Den store Mester, s. 224-228.

VI MÅ TRO PÅ HAM, 12. MARTS

„Datter! din tro har frelst dig; gå bort med fred!“ Luk. 8, 48.

På vej til forstanderens hus havde Jesus i skaren truffet en stakels kvinde, som i tolv år havde lidt af en sygdom, der gjorde livet til en byrde for hende. Hun havde brugt alt, hvad hun ejede, til læger og helbredelsesmidler, men kun for at blive erklæret uhelbredelig. Men hun fattede atter håb, da hun hørte om de helbredelser, Kristus udførte. Hun følte sig overbevist om, at hvis hun blot kunne komme til ham, ville hun blive helbredt. . . . Hun var lige ved at fortvivle, da han, idet han banede sig vej gennem skaren, kom hen i nærheden af det sted, hvor hun var.

Endelig var det rette øjeblik kommet! Hun var lige i nærheden af den store læge! Men hun kunne ikke komme til at tale med ham i forvirringen og kunne heller ikke se andet end et flygtigt glimt af hans skikkelse. Angst for at gå glip af sin eneste mulighed for helbredelse, trængte hun sig frem og sagde ved sig selv: „Hvis jeg får rørt, om det så kun er ved hans klæder, bliver jeg frelst.“ Idet han gik forbi, rakte hun hånden ud og rørte blot ved kanten af hans kappe. Men i samme øjeblik vidste hun, at hun var helbredt. I denne ene berøring lå hele hendes tro gemt, og hendes smerter og svaghed måtte vige for en fuldstændig sundhed. . . .

Pludselig standsede Jesus, og alle de andre standsede samtidig med ham. Han vendte sig om og sagde med en stemme, der tydeligt hørtes trods mængdens larmen: „Hvem var det, der rørte ved mig?“ .

. . .

Frelseren kunne skelne mellem troens berøring og den hensynsløse skares tilfældige berøring. En sådan tro skulle ikke forbigås i tavshed. Han ville tale trøstens ord til denne ydmyge kvinde, så de for hende kunne blive til et væld af glæde, — ord, som for hans efterfølgere ville være til velsignelse til tidernes ende.

Jesus så hen på kvinden og forlangte stadig at få at vide, hvem der havde rørt ved ham. Da hun så, at det ville være frugtesløst at

skjule sig, kom hun skælvende frem og kastede sig ned for hans fødder. Grædende af taknemmelighed fortalte hun om sin lidelse og om, hvordan hun var blevet befriet for den. Jesus sagde mildt: „Datter! din tro har frelst dig! gå bort med fred.“ . . . Det var ikke ved den ydre berøring af ham, men ved den tro, som greb fat om hans guddomskraft, at helbredelsen var bevirket. . . .

Det er ikke nok at tro noget om Kristus, vi må tro på ham. Den eneste tro, som vil gavne os, er den, der tager imod ham som sin personlige Frelser, og som tilegner sig hans kraft. Mange anser troen for at være en anskuelse. Frelsende tro er en overenskomst, hvorved de, som tager imod Kristus, forener sig i en pagt med Gud. Den ægte tro er liv. En levende tro betyder forøget styrke og fuld tillid, hvorved sjælen bliver til en sejrende kraft.²¹ [80]

²¹Den store Mester, s.231.232.

HAN ER RETFÆRDS SOL, 13. MARTS

„Men for eder, som frygter mit navn, skal retfærds sol opgå med lægedom under sine vinger.“ Mal. 4, 2.

I fiskerens hjem i Kapernaum lå Peters svigermoder „med høj feber“, „og de fortæller ham straks om hende“, og hun stod op og opvartede Frelseren og hans disciple.²²

Nyheden spredtes hurtig. Miraklet var blevet udført om sabbaten, og af frygt for rabbinerne vovede folket ikke at komme for at blive helbredt før efter solnedgang. Da hastede byens indbyggere af sted fra deres hjem, fra boderne og torvene hen til den enkle bolig, hvor Jesus opholdt sig. De syge førtes til ham på bårer; støttende sig på krykker eller lænende sig til deres venner kom de, vaklende og svage, hen til Frelseren. . . .

Aldrig før havde Kapernaum været vidne til en dag som denne. Luften genlød af sejrsgodt befrielsesråb.

Jesus holdt ikke op med sit arbejde, før alle de lidende havde fået lindring. Det var først langt ud på natten, at folkemængden fjernede sig, og det igen blev stille i Simons hus. Den lange, begivenhedsrige dag var til ende, og Jesus søgte hvile. Mens byen endnu sov, stod Frelseren op „mens det endnu var mørkt,. . . gik ud og gik bort til et øde sted, og dér bad han“.²³

Tidlig næste morgen kom Peter og hans venner til Jesus og sagde, at folket i Kapernaum allerede søgte efter ham. Med forundring hørte de Jesu svar: „Jeg bør også forkynde evangeliet om Guds rige for de andre byer; thi dertil blev jeg sendt.“²⁴

I det røre, som nu var opstået i Kapernaum, var der fare for, at hensigten med Jesu mission blev tabt af syne. Jesus var ikke tilfreds med blot at tiltrække sig opmærksomhed som den, der gjorde undergerninger eller helbredte legemlig sygdom. Han forsøgte at drage

²²Luk. 4,38; Mark. 1,30; Matt.8, 15.

²³Mark. 1, 35.

²⁴Luk. 4, 43.

mennesker til sig som deres frelser. Mens folket med begejstring troede, at han var kommet som en konge for at oprette et jordisk rige, ville han lede deres tanker bort fra det jordiske til det åndelige. Verdslig fremgang alene ville hæmme hans virksomhed.. . .

Han søgte aldrig at gøre sig selv fremtrædende.. . . Jesus tyede [81] ikke til nogen af de midler, som menneskene anvender for at vinde troskab og lydighed eller fremkalde hyldest. . . .

Retfærdighedens Sol brød ikke frem over verden med pragt for ikke at blænde menneskene ved sin herlighed. Der står skrevet om Kristus: „Som morgenrøden er hans opgang vis.“²⁵ lyst og stille bryder dagslyset frem over jorden, fordriver mørket og vækker verden til live. Således oprandt Retfærdighedens Sol „med lægedom under sine vinger“.²⁶ ²⁷

²⁵Hos. 6,3.

²⁶Mal. 4,2.

²⁷The Ministry of Healing, s. 29-32.

HAN ER ALTID NÆR, 14. MARTS

„Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har magt på jorden til at forlade synder, — så siger han til den lamme: Stå op, tag din bære og gå hjem.“ Matt. 9, 6.

Med fornyet håb fæster den syge blikket på Jesus. Hans ansigtsudtryk, hans stemme er anderledes end alle andres; kærlighed og kraft syntes at strømme ud fra selve hans nærværelse. Krøblingens tro griber fat på Kristi ord. Uden at tvivle beslutter han at adlyde, og da han gør det, reagerer hele hans legeme.

Hver nerve og hver muskel gennemstrømmes af nyt liv, og livsfunktionerne i det forkrøblede legeme foregår atter normalt. Han rejser sig og går sin vej med faste, lette trin. Han priser Gud med glæde over den nyopnåede styrke. . . . Idet han handlede på Kristi ord, blev han helbredt.

Ved synden er vi blevet adskilt fra Guds liv. Vor sjæl er forkrøblet. Af os selv er vi ikke mere i stand til at leve et helligt liv, end den syge mand til at gå. Mange indser deres hjælpeløshed; de længes efter det åndelige liv, som bringer dem i overensstemmelse med Gud, og de stræber efter at opnå det, men det er alt sammen forgæves. I fortvivlelse udbryder de: „Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?“²⁸ Lad disse modløse, kæmpende mennesker se opad. Frelseren betragter dem, som han har købt med sit blod, og spørger med usigelig ømhed og medlidenhed: „Vil du blive rask?“ Han byder dig stå op med fred og i fuld vigør. Vent ikke til du føler, at du er blevet rask. Tro på Frelserens ord. Overgiv din vilje til Kristus. Bestem dig for at ville tjene ham, og idet du handler efter hans ord, vil du få styrke. Kristus er i stand til og længes efter at give befrielse, uanset hvilke onde vaner vi har, eller hvilke stærke lidenskaber der længe har bundet både sjæl og legeme. Han vil give liv til dem, som er døde i deres overtrædelser. . . .²⁹

²⁸Rom. 7,24.

²⁹Ef. 2,1.

Når fristelser angriber dig, når bekymringer og vanskeligheder omringer dig; når du, nedtrykt og mismodig, er ved at give efter for fortvivlelsen: da se på Jesus, så vil det mørke, som omhyller dig, fordrives af hans nærværelses klare lys. Når synden kæmper om overherredømmet i din sjæl og tynger samvittigheden, så fæst blikket på Frelseren. Hans nåde er i stand til at overvinde synden. Lad dit taknemmelige hjerte, skælvende af uvished, vende sig til ham. Grib fat i det håb, som du har fået. Kristus venter på at optage dig i sin familie. Hans kraft vil styrke din svag-hed. Han vil lede dig skridt for skridt. Læg din hånd i hans og lad ham lede dig.

[82]

Tro aldrig, at Kristus er langt borte. Han er altid nær. Han omgiver dig med sin kærlighed. Søg ham som én, der gerne vil blive fundet af dig. Han ønsker ikke alene, at du skal røre ved hans kappe, men at du skal leve i uafbrudt samfund med ham.³⁰

³⁰The Ministry of Healing, s. 84.85.

HAN FORSTÅR VORE MOTIVER, 15. MARTS

„Da kaldte han sine disciple til sig og sagde til dem: ‘Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken.’“ Mark. 12, 43.

Jesus opholdt sig i den gård, hvor tempelblokkene stod, og han betragtede dem, der kom for at lægge deres gaver i dem. Mange af de rige kom med store pengesummer, som de fremviste på en pralende måde. Jesus så bedrøvet på dem, men udtalte sig ikke om deres gavmildhed. Pludselig blev hans ansigtsudtryk lysere, da han så en fattig enke nærme sig med tøvende skridt, som om hun var bange for, at man skulle lægge mærke til hende. Medens de rige og hovmodige strøg forbi hende for at nedlægge deres offergaver, veg hun tilbage, som om hun knap vovede at gå videre frem. Og alligevel længtes hun efter at gøre noget, hvor lidt det end var, for den sag, som hun elskede.

Hun betragtede den gave, hun havde i hånden. Den var meget lille i sammenligning med gaverne fra dem, der omgav hende, men dog var det alt, hvad hun havde. Da hun så sit snit til det skyndte hun sig at kaste sine to småmønter i blokken og vendte sig om for hurtigt at komme bort. Men idet hun gjorde dette, mødte hun Jesu blik, som alvorligt betragtede hende.

Freلسeren kaldte sine disciple til sig og bød dem lægge mærke til enkens fattigdom. Så lød hans rosende ord for hendes øren: „Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre.“ Hendes øjne fyldtes med glædestårer, da hun hørte, at man forstod og værdsatte hendes handling. . . . Jesus forstod hendes bevæggrunde. Hun troede på, at tempeltjenesten var indstiftet af Gud, og hun higede efter at gøre sit yderste for at være med til at støtte den. Hun gjorde, hvad hun kunne, og hendes handling skulle til alle tider blive et mindesmærke til hendes ære og til glæde for hende i al evighed. Hun gav af hele sit hjerte. Gaven blev værdsat ikke efter mønternes værdi, men efter den kærlighed til Gud og den

[83]

interesse for hans gerning, der havde tilskyndet hende til at handle sådan. . .

Det er bevæggrunden, der har betydning for vore handlinger og præger dem enten som skændige eller som af stor åndelig værdi. Det er ikke de store ting, som hvert øje ser og hver tunge priser, som Gud anser for at være de mest værdifulde. De små pligter, der bliver udrettet med glæde, de små gaver, der ikke tiltrækker sig opmærksomhed, og som for menneskers øjne måske forekommer værdiløse, er tit i hans øjne af størst værd. Et trofast og kærligt hjerte er kærere for Gud end den mest kostbare gave. . . . Det var denne uselviske ånd og barnlige tro, der vandt hende Frelserens rosende ord.

Der findes blandt de fattige mange, som længes efter at vise Gud deres taknemmelighed for hans nåde og sandhed. . . . Lad dem få lov at lægge deres skærv i Himmelenes bank. Hvis den bliver givet med et sind, der er fuldt af kærlighed til Gud, bliver disse tilsyneladende ubetydeligheder til hellige gaver, til uvurderlige ofre, som Gud smiler til og velsigner.³¹

³¹Den store Mester, s. 418.419.

HANS MEDFØLELSE, 16. MARTS

„Han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.“ Mark. 10,16.

Mens Jesus er i virksomhed i byernes gader, kommer mødre med deres syge og døende små i deres arme, trænger sig frem gennem mængden og søger at komme i hans nærhed.

Se disse mødre, blege, trætte, næsten fortvivlede, men ihærdige i deres forsæt. De søger hen til Frelseren med deres lidende småbørn, og idet de trænges tilbage af den bølgende skare, baner Kristus sig vej hen til dem, skridt for skridt, indtil han står ved deres side. Håbet blusser op hos dem. Glædestårerne rinder, når de opdager, at han har lagt mærke til dem, og de ser ind i de øjne, som lyser af så stor kærlighed og medlidenhed.

Idet Frelseren kommer hen til en af dem, vækker han hendes tillid ved at sige: „Hvad skal jeg gøre for dig?“ Hulkende fremstammer hun sit inderlige ønske: „Mester, at du ville helbrede mit barn!“ Kristus tager den lille ud af hendes arme, og sygdommen forsvinder ved hans berøring. Dødens bleghed er borte, den livgivende strøm flyder gennem årerne og musklerne styrkes. Han taler trøstende, beroligende ord til moderen. Så kommer han til et andet, lige så alvorligt tilfælde. Igen benytter Jesus sin livgivende kraft, og alle priser og ærer ham, som gør vidunderlige ting.

[84] Vi taler ofte om de store vidundere i Kristi liv, om miraklerne han udførte. Men det største bevis på hans storhed er, at han tog sig af det, man regner for småting.

Det var skik hos jøderne at bringe de små til en rabbiner, for at han kunne lægge sine hænder på dem og velsigne dem. Disciplene mente, at Jesu gerning var alt for vigtig til at afbrydes på den måde. Derfor vakte det disciplenes mishag, at mødrene kom med deres små for at få hans velsignelse. De mente, at disse børn var for små til at få gavn af et besøg hos Jesus, og de troede, han var ked af at have dem omkring sig. Men Frelseren forstår de mødres omsorg og

bekymring, som forsøger at opdrage deres børn efter Guds ord. Han havde hørt deres bønner, og det var ham selv, der havde draget dem til sig. . . .

Kristus er i dag den samme medlidende Frelser, som da han vandrede hos menneskene. Han er lige så sikkert mødres hjælper nu, som da han tog de små i favn i Judæa. De børn vi holder af, er lige så sikkert købt med hans blod, som børnene i længst forsvundne tider. . . .

Lad mødrene gå til Jesus med deres bekymringer. Hos ham vil de finde den nåde, de behøver for at kunne opdrage deres børn. Døren står åben for enhver moder, der lægger sin byrde ved Frelserens fødder. Han, som sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre,“³² — han indbyder stadig mødre til at føre deres små til ham, så han kan velsigne dem.³³

³²Mark. 10,14.

³³The Ministry of Healing, s. 38-42.

SYMPATI MED ALLE, 17. MARTS

**„Den Herre Herrens And er over mig, fordi han salvede mig;...
for at... give dem, som sørger i Zion, højtidspragt for
sørgedragt, for sørgeklædning glædens olie, lovsang for
modløst sind.“ Es. 6,1-3.**

Kristus var en skarp iagttager og lagde mærke til meget, som andre overså. Han var altid hjælpsom, altid rede til at tale håbets og trøstens ord til de mismodige og sørgende. Han tillod skaren at trænge ind på sig uden nogen beklagelse, skønt han derved til tider nærmest blev løftet op fra jorden. Når han mødte et begravelsestog, gik han ikke ligegyldigt forbi. Der kom et sørgmodigt udtryk i hans ansigt, når han så døden, og han græd med de sørgende.

Når børnene plukkede de vilde blomster, som voksede så rigeligt omkring dem, og trængtes om ham for at overrække disse gaver, tog han gerne imod, smilede til dem og gav udtryk for sin glæde over at se så mange forskellige blomster.

[85] Disse børn var hans arv. Han vidste, at han var kommet for at løskøbe dem ved at dø på Golgatas kors. Han talte sådan til dem, at de altid beva rede hans ord i deres hjerter. De var henrykte over at mærke, at han satte pris på deres gaver og talte så venligt til dem.

Kristus så på de legende børn, og han glædede sig med dem over de småsejre, de vandt. Han sang for børnene, smukke og indtryksfulde sange. De vidste, at han elskede dem. Han så aldrig på dem med rynkede bryn. Han delte deres barnlige glæder og sorger. Han plukkede ofte blomster og viste børnene deres skønhed, hvorpå han efterlod blomsterne som en gave. Han havde selv skabt blomsterne, og det var en glæde for ham at fremvise deres skønhed.

Det er blevet sagt, at Jesus aldrig smilede. Det passer ikke. Et barn, i dets uskyld og renhed, kunne få ham til at synge af glæde.

For sine efterfølgere forklarede han Guds ord så tydeligt, at de elskede at være i hans selskab. Han ledte deres tanker fra de kendte, jordiske ting hen mod sandhedens og retfærdighedens hellige prin-

cipper. Han forberedte dem til at forstå, hvad karakterforvandlingen efter Guds billede indebærer. Hans ord opmuntrede troen. Han ledte sine tilhøreres tanker bort fra denne verdens uro og bekymringer mod den højere, ædlere verden, som så mange havde tabt af syne. Han viste, at hvert af livets øjeblikke er fyldt med betydning for evigheden. Han erklærede, at det, der hører denne verden til, er af mindre betydning sammenlignet med det, som hører den kommende verden til.³⁴

³⁴Manuscript 20, 1902.

KILDEN TIL LIVSLYKKE, 18. MARTS

„Du lærer mig livets vej; man mættes af glæde for dit åsyn, livsalighed er i din højre for evigt.“ Sl. 16, 11.

Når sindets skønhed og sjælens renhed afspejles i ens ansigtsudtryk, vil det have større tiltrækning og øve stærkere indflydelse på andre end alle ydre prydelser. . . .

Et kultiveret sind, smykket med sagtmodighedens og ydmyghedens prydelser, et rent og oprigtigt hjerte, vil afspejles i ansigtsudtrykket og indgyde kærlighed og respekt. . . .

Ved at udvikle åndsevnerne og stole på, at Gud lader det lykkes, vil børn og unge kunne udvikle en fast og ædel karakter. Guds frygt sammen med betragtning af naturens skønhed i Guds skaberværk vil aldrig forkrøble intellektet, men virke styrkende på alle sjælens evner.

Det er børns og unges dyrebare privilegium at overgive deres sind til Guds Ånds kontrol og blive helstøbte kristne. Deres mentale og moralske kræfter vil kunne vokse harmonisk. Deres forstandsevner kan blive stærke, deres samvittighed ren og deres karakter elskelig. . . .

[86] Hvis du vil finde fred og lykke i alt, hvad du foretager dig, må du gøre alt til Guds ære. Hvis du vil have fred i dit hjerte, må du oprigtigt søge at efterligne Kristi liv. Da bliver der intet behov for kunstig opstemthed, og du føler ingen trang til at jage efter fornøjelser ved at hengive dig til denne verdens stolthed og letfærdighed. Du vil opnå en ligevægt og en lykke i at gøre det rette, som du aldrig vil opleve, hvis du vælger en vej, der fører bort fra Gud.

Jesus påtog sig menneskets natur, levede som barn, som ung og som mand for at kunne forstå alle og føle med alle og for at efterlade et eksempel for alle børn og unge. Han kender børns fristelser og svagheder. I sin kærlighed har han åbnet livslykkens og glædens kilde for den, som stoler på ham. Ved at søge at ære Kristus og følge hans eksempel kan børn og unge opnå den sande lykke. Også de kan

føle ansvar for at samarbejde med Jesus Kristus i den store plan for at frelse mennesker.

Hvis de unge føler deres ansvar over for Gud, vil de blive hævet over alt det vulgære, selviske og urene. Da bliver livet meningsfyldt. De indser, at de har noget stort og herligt at leve for. Dette vil gøre de unge oprigtige, frimodige og stærke under alle livets byrder, skuffelser og vanskeligheder, ligesom deres guddommelige eksempel. . . . Bevidstheden om, at Gud ser med glæde på din handlemåde, gør dig stærk i hans kraft, og ved at efterligne dette eksempel vil også du, ligesom han, vokse i visdom og yndest hos Gud og mennesker.³⁵

³⁵Youth's Instructor, sept. 1873.

ALTID REDE TIL AT FORKYNDE GUDS ORD, 19. MARTS

„Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“ Luk. 10, 26.

Frelseren benyttede enhver helbredelse som en anledning til at indprente guddommelige principper i sjæl og sind. Dette var hensigten med hans gerning. Han skænkede jordiske velsignelser for derved at tilskynde mennesker til at tage imod hans nådes evangelium.

Kristus kunne indtage den højeste stilling blandt jødernes lærere, men han foretrak at bringe evangeliet til de fattige. Han gik omkring fra sted til sted, for at folk på gader og veje kunne høre sandhedens ord. Ved søen, på bjergskrånningen, på byens gader og i synagogen kunne man høre hans udlæggelse af Skriften. Ofte underviste han i templets ydre forgård, for at hedningerne også kunne høre hans ord.

Kristi undervisning var så forskellig fra de skriftlærdes og fari-sæernes udlæggelse af Skriften, at den vakte folkets opmærksomhed. Rabbinerne holdt fast ved traditionerne, ved menneskelige teorier og spekulationer. Ofte foretrak man det, mennesker havde skrevet om Skriften, fremfor selve Skriften. Guds ord var temaet for Jesu undervisning. Han be-svarede spørgsmål med et „Der står skrevet.“ „Hvad siger Skriften?“

[87] „Hvorledes læser du?“ Ved enhver anledning, hvor interessen var vakt, enten hos ven eller fjende, fremholdt han Ordet. Med klarhed og kraft forkyndte han evangeliets budskab. Hans udtalelser kastede en strøm af lys over patriarkernes og profeternes lære, og Den hellige Skrift blev som en ny åbenbaring for menneskene. Aldrig før havde hans tilhørere set så dyb en mening i Guds ord.

Aldrig har der været en evangelist som Kristus. Han var Himmels Majestæt, men fornedrede sig til at påtage sig vor natur, for at møde mennesket, hvor det stod. Til alle, både rige og fattige, frie og trælle, bragte Kristus, pagtens Sendebud, Frelsens budskab. Hans ry som Den store Læge spredte sig over hele Palæstina. De syge

strømmede til de steder, hvor han kom, for at bede ham om hjælp. Mange andre kom også derhen, fordi de ville høre hans ord og blive berørt af hans hånd. Således gik han omkring fra sted til sted, fra by til by, forkyndte evangeliet og helbredte de syge — Herlighedens konge i beskeden menneskelig skikkelse.

Han deltog i jødefolkets store årlige højtider, og han talte om det himmelske til de skarer, der fortabte sig i det udvortes, og han stillede dem ansigt til ansigt med evigheden. Alle fik skatte fra visdommens forrådshus. Han talte så enkelt til dem, at de ikke kunne undgå at forstå det. . . Ømt og kærligt skænkede han lægedom og styrke til de syndbetyngede mennesker.³⁶

³⁶Gospel Workers, s.43-45.

SØG HJÆLP HOS JESUS OG IKKE HOS SYNDIGE MENNESKER, 20. MARTS

„Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Matt. 28, 20.

Kristus påtog sig den menneskelige natur. Han lagde sit kongelige skrud og sin krone til side, og steg ned fra æressædet i Himmelenes høje sale. Ved at iklæde sin guddommelighed menneskelig natur favnede han hele slægten. Han står som menneskehedens hoved, ikke som en synder, men som en Frelser. Det er, fordi der hverken findes plet eller antydning af synd på hans guddommelige sjæl, at han kan stå som syndereens garant. Fordi han er syndfri, kan han fjerne vore synder fra os, så vi står som Guds kære børn på ny, hvis vi tror på ham og stoler på ham som den, der er vor helliggørelse og retfærdighed. . . .

Han har lovet at give dig den visdom, du beder om. Men vi behøver ikke altid at kende alle svarene. Vi vanærer Gud ved kun at søge menneskelig hjælp. Har han ikke givet os sin enbårne Søn? Er Kristus ikke ved vor side, og vil han ikke give os den hjælp vi behøver? „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende,“ siger han. Dette løfte gentages atter og atter i hans ord. . . .

[88] Det undrer mig ikke, at der er så megen svaghed, hvor der burde være styrke. Grunden er, at vi i stedet for at drikke af Libanons klare vand søger at slukke tørsten ved lavlandets cisterner, som ikke indeholder livets vand. Vi stoler på mennesker og bliver skuffet og føres vild. . . .

Vi har vanæret vor Mester ved at vende os fra Kristus og søge visdom hos dødelige mennesker. Skal vi blive ved i den vantroens synd, der så let hilder os, eller skal vi kaste vantroens byrde fra os og gå til kraftens kilde i tillid til, at vi der kan få medfølelse og deltagelse fra ham, som kender vor skabning. Ja, som kender os så godt, at han gav sit liv for os, og bar på sit legeme de slag, der ramte ham på grund af vor overtrædelse af Guds lov. Det gjorde han alt sammen, for at vi kunne få håbet i øje.

Vi er ikke høflige over for Kristus. Vi erkender ikke hans nærvær. Vi fatter ikke, at han skal være vor æresgæst, fordi han omfavner os med sin ene arm, den menneskelige, samtidig med at han med sin anden arm, den guddommelige, griber om den evige trone. Vi glemmer, at Himmels dørtrin er oplyst af den herlighed, som udgår fra Guds trone, og at lyset falder direkte på dem, der søger den hjælp, som Kristus kan yde. Han sagde til den samaritanske kvinde: „Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger til dig: ‘Giv mig noget at drikke!’ så bad du ham, og han gav dig levende vand!“³⁷

³⁸

³⁷Joh. 4, 10.

³⁸Manuscript 144,1901.

JESUS — FREDSFYRSTEN, 21. MARTS

„Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.“ Matt. 7,12.

Overalt, hvor der udøves overlegen intelligens, autoritet eller tvang, og kærligheden ikke er tydeligt til stede, vil følelserne og viljen hos dem, vi søger at påvirke, indtage en forsvarsstilling og sætte sig til modværge, og deres modstandsevne forøges. Jesus var Fredsfyrsten. Han kom til verden for at underlægge sig magt og myndighed. Han rådede over visdom og styrke; men det middel, han benyttede for at overvinde det onde, var kærlighedens visdom og styrke. . . .

„Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.“ Hvis vi fulgte denne fremgangsmåde, ville vi se velsignede resultater. „Og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ Her er stærke bevæggrunde, der skulle drive os til at elske hinanden inderligt og af et rent hjerte. Kristus er vort eksempel. Han drog omkring og gjorde vel. Han levede for at velsigne andre. Kærlighed forskønnede og forædlede alle hans handlinger. . . . Kærligheden bør næres og dyrkes, for dens indflydelse er guddommelig.³⁹

[89] I Jesus bliver din kærlighed levende og oprigtig. Denne kærlighed kan vokse i dybden og bredden uden begrænsninger. . . . Kærligheden til Gud vil sikre kærligheden til din næste, og du vil udføre livets pligter med dyb, uselvvisk omhu. Rene principper må være grundlaget for dine handlinger. Da vil freden i dit indre endog føre dine tanker ind på helsebringende baner. . . .

Den fred i sindet, som stammer fra rene og hellige motiver og handlinger, vil give spændstighed og livskraft til alle legemets organer. Indre fred og ren samvittighed over for Gud, styrker og skærper opfattelseevnen som dugdråber på den spæde plante. . . . Dine stille

³⁹ Vejledning for Menigheden, bind 1, s. 176. 177.

stunder bliver velgørende, fordi du rækker ud efter Gud. Din sjælefred kan blive til velsignelse for alle dine omgivelser. Denne fred og stilhed bliver efterhånden helt naturlig og giver dig en udstråling, som alle omkring dig vil lægge mærke til og som vil blive kastet tilbage til dig selv.

Jo mere du erfarer af denne himmelske fred og stilhed, des mere vil den vokse. Det er en levende, vedvarende glæde, som ikke sløver nogen af de moralske kræfter, men vækker dem til stadig større virkelyst. Den fuldkomne fred er en himmelsk tilstand, som englenerne er i besiddelse af.⁴⁰

⁴⁰Testimonies, s. 326. 327.

KRISTI ENESTÅENDE MEDLIDENHED, 22. MARTS

„Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge, at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord.“ Es. 50, 4.

Når I søger at redde andre fra vildfarelse, så lad ordene falde mildt, ligesom duggen og regnen falder på den visnende plante. Gud ønsker først og fremmest, at hjertet skal påvirkes. Vi må sige sandheden i kærlighed og stole på, at Gud vil give kraften til at forvandle livet. Helligånden vil påvirke sjælen med de ord, som siges i kærlighed.

Af naturen er vi optaget af os selv og vore egne meninger. Men når vi forstår det, Kristus ønsker at lære os, får vi del i hans natur og lever derefter hans liv. Kristi vidunderlige eksempel, hans enestående medlidenhed, hvorved han satte sig ind i andres følelser, så at han græd med de grædende og glædede sig med de glade, har en mægtig indflydelse på deres karakter, som oprigtigt ønsker at følge ham. Med venlige ord og handlinger vil de søge at gøre vejen let for den trætte fod. ...

Overalt omkring os er der bedrøvede mennesker. De findes både her og der i hele vor omgangskreds. Lad os finde dem, som lider og tale et trøstende og opmuntrende ord til dem. Lad os være som kanaler, gennem hvilke medlidenhedens vederkvægende vand kan tilflyde dem.

[90] I al vor omgang med andre må vi huske, at der i andres liv kan være afsnit, som ikke er tilgængelige for dødelige mennesker. I hukommelsen er der sørgelige erfaringer, som omhyggeligt holdes skjult for nysgerrige blikke. Der er lange, hårde kampe under vanskelige omstændigheder, måske problemer i familielivet, som daglig svækker både mod, tillid og tro. De, som kæmper livets kampe under særlig ugunstige forhold, kan styrkes og opmuntres med små opmærksomheder, der kun koster en kærlig handling. Her er den

trofaste vens sikre, hjælpsomme håndtryk mere værd end guld eller sølv. Venlige ord er lige så kærkomne som en engels smil.

Mange mennesker kæmper med fattigdom og er tvunget til at arbejde for en lav løn, så de kun kan skaffe sig det allernødvendigste til livets ophold. Slid og savn, uden håb om noget bedre, gør deres byrde meget tung. Dertil kommer smerter og sygdom, som gør det næsten umuligt at holde ud. Undertrykte og udslidte, som de er, ved de ikke, hvor de kan vende sig hen for at finde lindring. Vis dem forståelse i deres prøvelser, deres sorger og skuffelser. Derved finder du muligheden for at hjælpe dem. Tal til dem om Guds løfter, bed for dem og med dem og søg at indgyde dem håb.

Ord, der bringer glæde og opmuntring, når sjælen er syg og modet er ringe, betragter Frelseren som om de var talt til ham selv. Når de bedrøvede opmuntres, lægger de himmelske engle mærke til det og fryder sig derved.⁴¹

⁴¹Ministry of Healing, s. 157-159.

AT RÆKKE EFTER FULDKOMMENHEDEN, 23. MARTS

„Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ Matt. 5, 48.

Det er Guds hensigt, at hans efterfølgere livet igennem skal gøre fremgang, og at denne fremgang ledes og beherskes af de opgaver, Gud lægger på vor vej. Det sande menneske er villigt til at ofre sine egne interesser for andres bedste, og det øver sig i at hele de sønderknuste hjerter. Det er kun få, som har den grundlæggende forståelse af livets mening. . . .

Den guddommelige målestok vurderer ikke mennesket alene efter forstanden. Forstanden har magt, når den helliges og drives af Guds Ånd. Den overgår rigdom og fysisk styrke, men må forædles for at skabe mennesket. . . .

Det åndelige liv forædler det menneskelige. Hvis mennesket er i harmoni med Gud, er det til stadighed afhængigt af den styrke, der kommer fra ham. „Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ Vor livsopgave er at række fremad mod en fuldkommen kristen karakter, mens vi hele tiden stræber efter at være i overensstemmelse med Guds vilje. De bestræbelser, som begynder på Jorden, vil fortsætte gennem evigheden. Guds standard for mennesket ligger såre højt, og hvis mennesket lever op til de retningslinjer Gud har givet for menneskelivet, vil det bringe glæde i dette liv og føre til herlighed og en evig løn i det kommende liv.

Menneskene kan kun gøre krav på at kaldes virkelige mænd og kvinder, når de på alle mulige måder benytter deres evner til andres bedste. Kristi liv er et mønster for os, og det er, når vi som barmhjerlighedens engle tager os af andres behov, at vi er Gud nærmest. Det er kristendommens væsen at skabe lykkelige familier og et lykkeligt samfund. Gnidnin-ger, selvished og strid bliver lagt til side af hvert menneske, som ejer Kristi sande Ånd.

De, som har Kristi kærlighed, har ingen ret til at tro, at der er grænser for deres indflydelse og hjælp til gavn for deres medmennesker. Gav Kristus op i sine bestræbelser for at frelse det fortabte? Vor gerning er vedvarende og udholdende. Vi har et arbejde at udføre lige til Mesteren byder os lægge vore våben ned ved hans fødder. Vor egentlige anfører er Gud, og vi må i lydighed mod hans vilje vente og være rede og villige til at gøre vor pligt, når som helst pligten kalder.⁴²

Det var som Guds Søn, vor Frelser for evigt knyttede sig til mennesket. Vi er Guds sønner og døtre. . . Vi må følge, hvor Kristus viser vejen. I 30 år levede han det fuldkomne menneskes liv og levede op til fuldkommenhedens højeste standard.⁴³

⁴²Testimonies, bind 4, s. 519. 520.

⁴³The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1085. 1086.

VOR ÆLDRE BRODER BRINGER OS HVILE, 24. MARTS

„Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Matt. 11, 29.

Jesus så på de ulykkelige og bekymrede, på dem, hvis håb var brudt, og som søgte at stille deres længsler med verdslige fornøjelser, og han indbød alle til at finde hvile hos ham.

Kærligt gav han de bebyrdede mennesker denne indbydelse: „Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“

Her taler Jesus til alle mennesker. Enten de ved det eller ej, så er alle trætte og tyngede af byrder. Alle er tyngede af byrder, som kun Kristus kan fjerne. Den tungeste byrde vi bærer, er syndens byrde. Hvis vi selv skulle bære denne byrde, ville den knuse os. Men han, som er uden synd, har indtaget vor plads. „Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle.“⁴⁴

[92] Han har båret vore overtrædelsers byrde. Han vil fjerne vægten fra vore trætte skuldre. Han vil give os hvile. Han vil også bære vore bekymringer og sorger. Han indbyder os til at kaste al vor sorg på ham, for vort vel ligger ham på hjerte.

Jesus, vor ældre broder, er ved den evige trone. Han ser på hver enkelt, der vender blikket mod ham som deres Frelser. Han kender den menneskelige naturs svagheder af egen erfaring, vore behov og fristelsens magt, fordi han „har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd“.⁴⁵ Han våger over dig, du skælvende Guds barn! Er du fristet? Han vil befri dig. Er du svag? Han vil styrke dig. Er du uvidende? Han vil oplyse dig. Er du såret? Han vil helbrede dig.

⁴⁴Es. 53, 6.

⁴⁵Hebr. 4,15.

Herren „fastsætter stjernernes tal“, men det hindrer ikke, at „han læger dem, hvis hjerte er sønderknust, og for-binder deres sår.“⁴⁶

Uanset hvori dine bekymringer og prøvelser består, så læg dem frem for Herren. Du vil blive styrket til udholdenhed, vejen vil åbnes for dig, så du kan komme ud af forlegenhed og problemer. Jo svagere og mere hjælpeløs du er, des stærkere bliver du i hans kraft. Jo tungere dine byrder er, des mere vederkvægende er den hvile du får, når du kaster dem på ham, som bærer dem alle.

Omstændighederne kan adskille os fra vore venner; de urolige bølger på det store hav kan rulle imellem dem og os. Men ingen omstændigheder, ingen afstand kan skille os fra Frelseren. Uanset hvor vi befinder os, er han ved vor højre side for at støtte, hjælpe og opmuntre. Kristi kærlighed til sine forløste er stærkere end en moders kærlighed til sit barn. Vi har ret til at hvile i hans kærlighed og sige: „Jeg vil stole på ham, fordi han gav sit liv for mig.“ Menne-skers kærlighed kan forandres, men Kristi kærlighed kender ingen forandring. Når vi råber til ham for at få hjælp, er hans hånd udrakt for at frelse.⁴⁷

⁴⁶SI. 147,3.4.

⁴⁷The Ministry of Healing, s. 71. 72.

GØR HAM TIL DIN FORTROLIGE VEN, 25. MARTS

„Jeg kalder jer ikke længere tjenere;... men jer har jeg kaldt venner; thi alt det, jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort jer.“ Joh. 15, 15.

Ondskaben hersker i tiden. De sidste dages farer vokser omkring os, og fordi lovløsheden tager overhånd, bliver kærligheden kold hos mange. Dette ville ikke ske, hvis alle kom til Jesus i tro og satte deres lid til ham. Ved at opelske hans ydmyghed og sagtomdighed ville alle kunne opnå fred og hvile og moralsk styrke.

[93] Tidens knaphed benyttes ofte som en tilskyndelse til at søge retfærdigheden og gøre Kristus til vor ven. Dette skulle ikke være det vigtigste motiv, fordi det smager af selvished. Er det nødvendigt, at frygten for Herrens dag skal udmales for os for at tvinge os til at handle ret? Sådan burde det ikke være. Jesus er mild og god. Han er fyldt med kærlighed, nåde og medfølelse. Han tilbyder at være vor ven og følge os gennem alle livets ujævne stier. Han siger til os: Jeg er Herren din Gud. Gå sammen med mig, og jeg vil oplyse din sti. Jesus, Himmelens Majestæt, tilbyder at gøre dem til sine ledsagere, som kommer til ham med deres byrder, svagheder og bekymringer. Han vil regne dem som sine børn, og til sidst skænke dem en arv, der har større værdi end kongeriger og en herlighedens krone, langt skønnere end nogen krone, der nogen sinde har prydet en jordisk monarks pande.

Det er vor pligt at elske Jesus som vor Forløser. Han har krav på vor kærlighed, men han indbyder os til at give vort hjerte til ham. Han kalder os til at vandre med ham på ydmyghedens og den sande lydigheds sti. Han indbyder os til at leve et helligt og lykkeligt liv — et liv i fred og hvile, i frihed og kærlighed — og til en rig arv i det fremtidige, udødelige liv. Hvad vil vi vælge—frihed i Kristus, eller trældom og tyranni i Satans tjeneste? . . . Hvis vi vælger at leve med Kristus gennem evighedens uende-lige tider, skal vi så ikke

vælge nu at gøre ham til vor fortrolige og kæreste ven, vor bedste og klogeste rådgiver?

Det er vor forret daglig at have en stille, fortrolig og lykkelig vandring med Jesus. Det er ikke foruroligende, om stien skulle føre gennem konflikter og lidelse. Vi kan stadig have den fred, som overgår al forstand, men det koster kamp med mørkets magter, alvorlige livtag med selviskhed og dybt rodfæstet synd. De sejre, der daglig vindes gennem ihærdige, vedholdende anstrengelser for at gøre det gode, vil blive dyrebare gennem Kristus, der elskede os og gav sig selv for os, for at „løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger.“ . . . ⁴⁸

Den Højestes Søn led korsets skam, for at syndere ikke skulle lide en evig skam og foragt, men løskøbes og krones med evig herlighed.⁴⁹

⁴⁸Tit. 2, 14.

⁴⁹Signs of the Times, 17. marts 1887.

ORDEN OG FULDKOMMENHED I ALT, HVAD HAN GJORDE, 26. MARTS

„Da kommer også Simon Peter,... og han gik ind i graven og så linklæderne ligge dér og det tørklæde, som han havde haft om sit hoved; det lå ikke ved linklæderne, men sammenfoldet på et sted for sig selv.“ Joh. 20, 6. 7.

[94] En ung mand, klædt i skinnende hvide klæder, sad ved graven. Det var den engel, der havde væltet stenen bort. Han havde iført sig menneskeskikkelse for ikke at skræmme disse venner af Jesus. Men alligevel strålede den himmelske herligheds lys stadig om ham, og kvinderne blev bange. De vendte sig om for at flygte bort, men ved engelens ord standsede de deres skridt. „Frygt ikke!“ sagde han, „thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde.“ Atter ser de ind i graven, og atter hører de den vidunderlige tidende. Derinde var der en anden engel i menneskeskikkelse, og han siger: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden; kom i hu, hvorledes han talte til jer, da han endnu var i Galilæa, og sagde, at Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag.“

Han er opstanden! Han er opstanden! Atter og atter gentager kvinderne disse ord. Nu er der ingen brug for vellugtende salver. Frelseren lever, han er ikke død. Nu mindes de, at han, da han talte om sin død, sagde, at han igen skulle opstå. Hvad er ikke dette for en dag for verden! Hastigt forlod kvinderne graven „med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det“.

Maria havde ikke hørt denne gode tidende. Hun gik hen til Peter og Johannes med det sørgelige budskab: „De har taget Herren bort fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.“ Disciplene skyndte sig hen til graven og fandt alting der, som Maria havde sagt. De så

ligklæderne og tørklædet, men deres Herre fandt de ikke. Dog var der selv her et vidnesbyrd om, at han var opstanden. Gravklæderne var ikke ligegyldigt kastet til side, men lå omhyggeligt sammenfoldede, hvert af dem på et sted for sig selv. Johannes „så og troede“. Endnu forstod han ikke Skriftens ord om, at Kristus skulle opstå fra de døde; men nu mindedes han Frelserens ord, der forudsagde hans opstandelse.

Det var Kristus selv, der havde anbragt disse gravklæder med så megen omhu. Da den mægtige engel kom ned til graven, mødtes han med en anden, der sammen med sine ledsagere havde holdt vagt over Herrens legeme. Da engelen fra Himmelen væltede stenen bort, gik den anden ind i graven og løste ligklæderne fra Jesu legeme. Men det var Frelserens egen hånd, der foldede hvert stykke sammen og lagde dem hver på sit sted. For ham, der både styrer stjernerne og atomerne, er intet uden betydning. I alt, hvad han gør, findes der orden og fuldkommenhed.⁵⁰

⁵⁰Den store Mester, s. 539.540.

LOVPRIS HAM SOM DEN OPSTANDNE FRELSE, 27. MARTS

„Nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.“ 1 Kor. 15, 20.

[95] Tiden var kommet, hvor Kristus skulle stige op til sin Faders trone. Som en guddommelig sejrherre var han ved at vende hjem med sejrens trofæer til de himmelske boliger. Før sin død havde han sagt til sin Fader: „Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.“⁵¹ Efter sin opstandelse havde han tøvet en stund på Jorden, for at hans disciple kunne komme til at kende ham i hans opstandne og herliggjorte skikkelse. Nu var han rede til at tage afsked. Han havde godtgjort sandheden i den kendsgerning, at han var en levende Frelser. Hans disciple behøvede ikke længere at tænke på ham i forbindelse med graven. De kunne tænke på ham som den, der var herliggjort over for den himmelske verden.

Til stedet for sin himmelfart valgte Jesus den plet, der så ofte var blevet helliget ved hans nærværelse, medens han boede blandt mennesker. . . . Sådan stod Kristus på Oliebjerget og så længselsfuldt ud over Jerusalem. Bjergets småkove og kløfter var blevet helliget ved hans bønner og tårer. De bratte skrænter havde genlydt af skarens triumfråb, da de kårede ham til konge. Ved dets skråninger havde han fundet et hjem hos Lazarus i Betania. I Getsemane have ved bjergets fod havde han bedt og lidt dødelig kval i sin ensomhed. Fra dette bjerg ville han stige op til Himmelen. På dets tinde vil hans fødder hvile, når han vender tilbage. Ikke som en smerternes mand, men som en herlig og sejrende konge vil han stå på Oliebjerget, medens hebraiske hallelujaråb blander sig med hedningernes hosiannaråb og de genløstes stemmer som lyden af en vældig hærskare skal få jubelråbet til at klinge: Kron ham, som er Herre over alle! . . .

⁵¹Joh. 17,4.

Da de nåede til Oliebjerget, gik Jesus i forvejen hen over bjergets top, til de kom i nærheden af Betania. Her standsede han, og disciplene forsamledes omkring ham. Det var, som om der strålede lys ud fra hans ansigt, da han kærligt så på dem. Han bebrejdede dem ikke deres fejl og misgreb. Ord fulde af kærlighed var det sidste, de hørte fra deres Herres mund.

Med hænderne udrakt til velsignelse og ligesom til forsikring om hans beskyttende omsorg steg han langsomt op fra deres kreds, draget mod Himmelen af en magt, der var stærkere end nogen jordisk tiltrækning. Da han steg opad, så disciplene, fulde af ærefrygt, med anspændt blik efter det sidste glimt af deres himmelfarne Herre. En lysende sky skjulte ham for deres øjne, og disse ord lød atter for dem, da englenes skyvogn tog imod ham: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Og samtidig tonede den skønneste og mest frydefulde musik ned til dem fra englenes kor.⁵²

⁵²Den store Mester, s. 567. 568.

OPFOR TIL HIMMELEN I MENNESKELIG SKIKKELSE, 28. MARTS

**„I galiliske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen?
Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal
komme igen på samme måde, som I har set ham fare til
Himmelen.“ Ap. G. 1, 11.**

Medens disciplene stadig stirrede opad, lød der stemmer til dem med en klang som den dejligste musik. De vendte sig om og så to engle i menneskeskikkelse. De sagde til dem: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus. . . skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.“

Disse engle hørte til den skare, som havde ventet i en strålende sky for at ledsage Jesus til hans himmelske hjem. Som de mest ophøjede af hele engleskaren var det disse to, der var kommet til graven ved Kristi opstandelse, og de havde fulgt ham gennem hele hans liv på Jorden. Med den største længsel havde hele Himmelen ventet på afslutningen af hans ophold på en Jord, der var vansiret af syndens forbandelse. Nu var tiden inde, hvor det himmelske univers kunne modtage sin konge. . . .

Kristus var steget op til Himmelen i menneskeskikkelse. Disciplene havde set skyen tage imod ham. Den samme Jesus, som havde vandret og talt og bedt sammen med dem; som havde brudt brødet sammen med dem; som havde været hos dem i deres både på søen, og som endnu den samme dag havde arbejdet sig op til toppen af Oliebjerget — denne samme Jesus var nu forsvundet for at dele tronen med sin Fader. Og englene havde forsikret dem, at han, som de havde set blive optaget til Himmelen, ville komme igen på samme måde, som han var steget op. „I skyerne kommer han, og alles øjne skal se ham.“ . . . Disciplene havde megen årsag til at glæde sig ved håbet om Herrens genkomst.

Da disciplene vendte tilbage til Jerusalem, betragtede folk dem med forundring. Man havde tænkt sig, at de efter Kristi domfældelse

og korsfæstelse ville have virket nedslåede og skamfulde. Deres fjender ventede at se et udtryk for sorg og nederlag på deres ansigter. I stedet for dette var der kun glæde og sejrslølelse at se. Deres ansigter lyste af en lykke, der ikke var af jordisk oprindelse. De sørgede ikke over fejlslagne forhåbninger, men de var fulde af tak og lovprisning til Gud. Med fryd fortalte de om Kristi vidunderlige opstandelse og hans optagelse til Himmelen, og mange troede på deres vidnesbyrd.

Disciplene nærrede ikke mere nogen frygt for fremtiden. De vidste, at Jesus var i Himmelen, og at han stadig elskede dem lige højt. De vidste, at de havde en ven ved Guds trone, og de var ivrige efter at fremføre deres bønner til Faderen i Jesu navn. . . . Ved troen rakte de deres hænder ud for at modtage mere og mere, med denne stærke begrundelse: „Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden,. . . som også går i forbøn for os.“⁵³ Og pinsen bragte dem glædens fylde ved Helligåndens nærværelse, netop som Kristus havde lovet.⁵⁴

⁵³Rom.8, 34.

⁵⁴Den store Mester, s. 568. 569.

HERLIGGJORT OVER FOR UNIVERSET, 29. MARTS

„Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.“ Joh. 17, 4.

Ved at opvække Kristus fra de døde herliggjorde Faderen sin Søn over for den romerske vagt, over for Satans onde hærskere og over for det himmelske univers. En mægtig engel, iført himmelsk rustning, steg ned, spredte mørket på sin vej, brød det romerske segl og væltede stenen bort fra graven, som om den havde været en småsten, og derved blev fjendens værk tilintetgjort på et øjeblik. Da lød Guds røst, som kaldte Kristus ud af gravens fængsel. Den romerske vagt så de himmelske engle falde ned i tilbedelse for ham, de havde korsfæstet, og over Josefs åbne grav forkyndte han: „Jeg er opstandelsen og livet.“⁵⁵ Er det derfor underligt, at soldaterne faldt som døde til jorden?

Kristus blev igen herliggjort ved sin himmelfart i en sky af himmelske engle. Han skjulte herlighed strålede med en glans, som dødelige mennesker ikke kan se og leve. Han kom til verden som et menneske; han steg op til sit himmelske hjem som Gud. Hans menneskelige tilværelse var fyldt med sorg og savn, fordi han blev vraget af dem, han var kommet for at frelse; men mennesker fik lov til at se ham styrket og at overvære hans himmelfart i herlighed og triumf, omgivet af en skare eskorterende engle. De samme hellige væsener, som forkyndte hans første komme til verden, fik lov til at ledsage ham ved hans himmelfart, og indvarsle deres kongelige og herliggjorte Herres triumferende indtog i Guds stad. „Løft eders hoveder, I porte,“ råbte de foran de himmelske porte. . . . „Hvo er den ærens konge?“ Og fra tusinder og titusinder af stemmer lød svaret: „Herren, stærk og vældig, Herren vældig i krig!“ . . .⁵⁶

⁵⁵Joh. 11,25.

⁵⁶SI. 24, 8-10.

Således blev Kristi bøn besvaret. Han blev herliggjort med den herlighed, han havde hos Faderen, før verden var til. Men midt i denne herlighed taber Kristus ikke sine arbejdende og stridende venner på Jorden af syne. Han har en bøn til sin Fader. Han vinker den himmelske hær til side og træder helt hen til Jehova, og der fremkommer han med en bøn for sine udvalgte.

„Fader!“ siger han, „jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være.“⁵⁷ Da proklamerer Faderen: „Alle Guds engle skal tilbede ham.“⁵⁸ Hele Himmels hær kaster sig ned for ham og synger med jubel og fryd. Herlighed omgiver Guds trone i Himmelen og beskues af alle de himmelske væsener. Ingen ord kan beskrive den scene, hvor Guds Søn officielt blev genindsat i den ære og herlighed, den stilling, han frivilligt gav afkald på, da han blev menneske.⁵⁹

⁵⁷Joh. 17,24.

⁵⁸Hebr. 1, 6.

⁵⁹Signs of the Times, 10. maj 1899.

I FADERENS ARME, 30. MARTS

„Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“ Joh. 20,17.

Før verdens grundvold blev lagt, havde Faderen og Sønnen sluttet en pagt for at frelse menneskeslægten, hvis den skulle lade sig overvinde af Satan. De havde indgået en højtidelig overenskomst om, at Kristus skulle være selvskyldner for menneskeheden. Nu havde Kristus opfyldt dette løfte. Da han på korset udbrød: „Det er fuldbragt!“ var det til sin Fader, han talte. Pagten var fuldt ud blevet gennemført. Nu siger han: ‘Fader, det er fuldbragt. Jeg har handlet efter din vilje, min Gud. Jeg har fuldendt frelsesværket. Hvis din retfærdighed er sket fyldest, så vil jeg, ‘at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig’.⁶⁰

Nu lyder Guds røst, som forkynder, at retfærdigheden er sket fyldest. Satan er besejret. Kristi arbejdende og stridende venner på Jorden bliver modtaget „i den elskede“.⁶¹ overværelse af de himmelske engle og re-præsentanterne for de syndfri verdener bliver de erklæret for at være retfærdiggjorte. Dér, hvor han er, skal også hans menighed være. „Miskundhed og sandhed mødes, retfærd og fred skal kysse hinanden.⁶² Faderen tager Sønnen i sine arme, og der bliver sagt: „Alle Guds engle skal tilbede ham.“⁶³

Med uudsigelig glæde anerkender herskere og magter og myndigheder, at livets banebryder er den største af alle. Engleskaren kaster sig ned foran ham, medens dette glade råb toner gennem de himmelske boliger: „Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov.“⁶⁴

Sejrsjubel blander sig med tonerne fra englernes harper, indtil det er, som om Himmelen strømmer over af glæde og lovprisning.

⁶⁰Joh. 19, 30; 17,24.

⁶¹Ef. 1,6.

⁶²Sl. 85,11.

⁶³Hebr. 1,6.

⁶⁴Åb. 5,12.

Kærligheden har vundet sejr. Det fortabte er genfundet. Himmelen genlyder af røster, der højtideligt forkynder: „Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!“⁶⁵

Fra denne himmelske glædesfest lyder der et ekko tilbage til Jorden af Kristi egne vidunderlige ord: „Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“⁶⁶ Den himmelske familie og den jordiske familie er ét. For vor skyld opfor Herren, og for vor skyld lever han. „Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem.“⁶⁷ ⁶⁸,

⁶⁵ Ab. 5, 13.

⁶⁶ Joh. 20, 17.

⁶⁷ Hebr. 7,25.

⁶⁸ Den store Mester, s. 570.571.

VED GUDS HØJRE HÅND, 31 MARTS

„Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.“ Ap. G. 7, 56.

[99] Stefanus, den første af de syv fattigforstandere, var en mand fuld af gudsfrygt og inderlig tro. . . . Da præsterne og rådsherrerne så den kraft, der var over Stefanus' forkyndelse, blev de fyldt af bittert had. I stedet for at indrømme rigtigheden af det vidnesbyrd, han aflagde, besluttede de at få ham til at tie ved at lade ham henrette. . . .

Da præsterne ikke kunne få bugt med Stefanus' klare, rolige visdom, besluttede de at statuere et eksempel på ham, og samtidig med at de således tilfredsstillede deres hævnthirst, ville de gennem frygten forhindre andre i at antage denne tro. Der blev lejet falske vidner til at bære vidnesbyrd imod ham om, at de havde hørt ham tale bespotteligt mod templet og loven. . . .

Da Stefanus blev spurgt, om anklagerne imod ham var sande, begyndte han sit forsvar med høj og klar stemme, der gav genlyd i retssalen. . . .

Han så den modstand, som mødte hans ord og vidste, at dette ville blive hans sidste vidnesbyrd. Da han satte Kristus i forbindelse med profetierne og talte om templet, som han gjorde, sønderrev præsten i foregiven rædsel sine klæder. Dette var for Stefanus et varsel om, at hans røst snart for stedse ville være bragt til tavshed! Skønt han kun var nået til midten af sin prædiken, brød han brat af. . . . Fangen kunne læse sin skæbne i de grusomme ansigter, der omgav ham, men han vaklede ikke. Frygten for at dø var forsvundet! For ham rummede de rasende præster og den ophidsede folkeskare ingen rædsel. Omgivelserne svandt bort fra hans synskreds. For ham stod Himmelens porte åbne, og da han så derind, så han den himmelske herlighed og Kristus, der netop havde rejst sig fra sin trone og var rede til at bistå sin tjener, der skulle lide martyrdøden for hans skyld. Triumferende udbrød Stefanus: „Se, jeg skuer Himlene åbne, og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.“

Da han beskrev den herlige scene, der åbnede sig for ham, var det mere, end hans forfølgere kunne udholde. De tilstoppede deres ører for ikke at høre hans ord og udstødte høje skrig, mens de alle som en stormede ind på ham „og slæbte ham uden for byen“. „Så stenede de Stefanus, medens han bad og sagde: ‘Herre, tilregn dem ikke denne synd!’ Og da han havde sagt dette, sov han hen.“ . . .

Erindringen om Guds segl på Stefanus’ ansigt og hans ord, som bevægede alle, der hørte dem, blev stående i de tilstedeværendes sind og vidnede om den sandhed, han havde forkyndt.⁶⁹

⁶⁹Review and Herald, 23. febr. 1911.

APRIL

LIVETS BRØD, 1. APRIL

„Jesus svarede dem: ‘Jeg er livets brød.’“ Joh. 6, 35.

[100] „Jeg er livets brød,“ ophav, tilvejebringer og opretholder af det evige, åndelige liv. . . Kristus fremstillede sig selv som livets brød. At spise hans kød og drikke hans blod betyder at tage imod ham som lærer fra Himmelen. Det åndelige liv er afhængigt af troen på ham. De, der holder måltid på Ordet, vil aldrig hunge, aldrig tørste, aldrig ønske sig noget større eller højere eller bedre her på Jorden.

Kristus forklarede sine ords betydning så klart, at ingen behøver at tage fejl af dem. Hans udtalelse om at spise Guds Søns kød og drikke hans blod må forstås åndeligt. Vi spiser Kristi kød og drikker hans blod, når vi i tro modtager ham som vor Frelser.

Kristus anvendte billedet om at spise og drikke for at beskrive det nære samfund, alle må have med ham for til sidst at få del i hans herlighed. Den materielle føde, vi spiser, fordøjes og giver kraft og styrke til legemet. På samme måde bliver Jesu ord en del af vort åndelige liv, når vi tror og tager imod dem. De giver os lys og fred, håb og glæde og styrker sjælen, ligesom fysisk føde styrker legemet.

Det er ikke nok at kende og respektere Skriftens ord. Vi må trænge ind i deres betydning og studere dem flittigt. . . . Den kristnes åndelige karakterstyrke røber i hvilken grad han gør dette. Vi må vide, hvordan vi i praksis anvender Ordet i opbygningen af vor egen karakter. Vi må være hellige templer, hvor Gud kan bo, vandre og virke. Vi må aldrig forsøge at hæve os over de tjenere, som Gud har valgt til at udføre sin gerning og ære hans hellige navn. „I er alle brødre.“ Lad os anvende dette på os selv personligt og sammenligne skrift med skrift.

I vort daglige liv, over for vore brødre og over for verden, må vi være levende fremstillinger af Skriften og ære Kristus ved at lægge den samme sagtheds og hjertets ydmyghed for dagen, som han viste. Når vi spiser af livets brød, og dette bliver en del af os, vil vi vise en afbalanceret karakter. Ved vor enhed og ved at agte

andre højere end os selv vil vi give verden et levende vidnesbyrd om sandhedens kraft. . .

Når mennesker overgiver sig fuldstændig til Gud, spiser af livets brød og drikker af frelsens vand, vil de vokse op til Kristus. Karakteren opbygges af det, sindet spiser og drikker. Gennem det livets ord, som de tager imod og adlyder, bliver de delagtige i guddommelig natur. Da er det Kristus og ikke mennesket, der ophøjes.¹

¹The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1135.

ORDET SOM VOR ÅNDELIGE FØDE, 2. APRIL

„Den, som kommer til mig, skal ikke hungrig; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.“ Joh. 6, 35.

[101] Mange i vor tid opfører sig, som om de havde frihed til at tvivle på den Almægtiges ord, kritisere hans bestemmelser og vedtægter og godtage, revidere, omskrive eller annullere dem efter forgodtbefindende. Vi kan aldrig være trygge, så længe vi lader os styre af menneskelige meninger, men vi er på sikker grund, når vi lader os lede af et „Så siger Herren“. Vi kan ikke betro vor sjæls frelse til nogen lavere instans end den ufejlbarlige Dommers afgørelse.

De, der gør Gud til deres vejleder og hans ord til deres rådgiver, får lov at skue livets lys. Guds levende råd leder deres fødder ad rette veje. De, der således lader sig lede, vover ikke at dømmes Guds ord, men de ved, at det er Ordet, som dømmer dem. Deres tro og religion kommer fra den levende Guds ord. Det er den rådgiver og vejleder, som leder dem på deres livsvej. Ordet er i sandhed en lygte for deres fod og et lys på deres sti. De vandrer under ledelse af himmellysens Fader, hos hvem der ikke er forandring eller skygge, der kommer og går. Hans ømme kærlighed er over alle hans skabninger og gør den retfærdiges sti som et strålende lys, der vokser i glans til højlys dag.

Guds ord skal være vor åndelige føde. „Jeg er livets brød,“ sagde Kristus. „Den, som kommer til mig, skal ikke hungrig; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.“ Verden forgår af mangel på den rene, uforfalskede sandhed. Kristus er sandheden. Hans ord er sandhed, og de har større værdi og dybere betydning, end de ser ud til på overfladen. . . . De sind, der er oplyst ved Helligånden, vil erkende værdien af disse udsagn.

Enhver ærlig jøde var i sin samvittighed overbevist om, at Jesus Kristus var Guds Søn, men hjertet, det stolte og ærgerrige, ville ikke bøje sig. Så længe sandheden kun opfattes af forstanden, og hjertet ikke er påvirket og gjort modtageligt, er sandheden kun teori. Men når sandheden modtages i hjertet, vil den tage sjælen til fange

med sine rene principper. Den indgives i hjertet ved Helligånden, der åbenbarer dens skønhed for sindet, så dens forvandlende kraft kommer til syne i karakteren. . . .

Den sande religion er nedlagt i Guds ord og består i at være under ledelse af den Hellige i tanke, ord og handling. Han, der er vejen og sandheden og livet, tager imod den ydmyge og oprigtige, der søger ham af hele sit hjerte, og siger: Følg mig! Kristus vil lede ham på den smalle vej, der fører til hellighed og til Himmelen. . . . Og alle, som beslutter at følge Herren fuldt og helt, vil blive ført ad den kongelige sti.²

²Review and Herald, 29. marts 1906.

LIVETS BRØD OG RETFÆRDIGHEDENS KLÆDNING, 3. APRIL

„Thi Guds brød er det brød, som kommer ned fra Himmelen og giver verden liv.“ Joh. 6, 33.

[102] „Når da I . . . forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!“³ Helligånden, Guds egen repræsentant, er den største af alle gaver. Den indbefatter alle goder. Selv Skaberen kan ikke give os noget større, noget bedre. Når vi beder Herren om at have medlidenhed med os i vor nød, og vejlede os ved sin Helligånd, vil han aldrig afvise vor bøn.

Selv en far eller mor kan afvise sit sultne barn, men Gud kan aldrig afslå det trængende og længselsfulde hjertes råb. Med hvilken vidunderlig ømhed har han ikke skildret sin kærlighed! Til dem, der i mørke dage synes, at Gud ikke agter på dem, lyder dette budskab fra Faderens hjerte: „Dog siger Zion: ‘ Herren har svigtet mig, Herren har glemt mig!’ Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjertet? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig.“⁴

Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant på vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder, såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Den himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham om at få dem. Det er i Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og dække dit behov af sin godheds rigdom.

³Luk. 11,13.

⁴Es. 49,14-16.

Men glem ikke, at når du kommer til Gud som til en Fader, erkender du dit barneforhold til ham. Ikke alene forlader du dig på hans godhed, men du bøjer dig i alle ting for hans vilje i bevidstheden om, at hans kærlighed er uforanderlig. Du hengiver dig til at gøre hans gerning. Det var til dem, han havde pålagt først at søge Guds rige og hans retfærdighed, at Jesus gav løftet: „Bed, så skal I få!“⁵

Gaverne fra ham, som har al magt i Himmelen og på Jorden, er opbevaret til Guds børn. Gaver så kostbare, at de kommer til os gennem Genløserens dyrebare offerblod, gaver som vil tilfredsstille hjertets dybeste trang, gaver, der er varige som evigheden. Alle, der kommer til Gud som små børn, vil modtage og nyde disse gaver. Grib Guds løfter som dine egne og henvis til hans egne ord, så vil du opnå glædens fylde.⁶

⁵Joh. 16,24.

⁶Thoughts From the Mount of Blessing, s. 132-134.

JESUS SÅEDE DET LEVENDE ORDS SÆD, 4. APRIL

„Der står skrevet: ‘Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.’“ Matt. 4, 4.

[103] Emnet for Kristi undervisning og forkyndelse var Guds ord. Han imødegik dem, der stillede spørgsmål, med et klart: „Der står skrevet.“ „Hvad siger skriften?“ „Hvorledes læser du?“ Han udsåede ordets sæd ved enhver lejlighed, når der var blevet vakt interesse enten af ven eller fjende. Han, der selv er vejen, sandheden og livet, ja, det levende ord, viser hen til Skrifterne, idet han siger: „Det er dem, som vidner om mig.“⁷ . . .

Kristi tjenere skal udføre den samme gerning. I vor tid ligesom i tidligere tider erstattes Guds ords vigtige sandheder med menneskers teorier og spekulationer. Mange af dem, der giver sig ud for at forkynde evangeliet, tror ikke på hele Bibelen som Guds inspirerede ord. Én lærd forkaster ét afsnit, og en anden betvivler andre dele. De sætter deres egne meninger højere end Ordet, og den del af Skriften, som de fremholder, giver de deres egen fortolkning. Dens guddommelige pålidelighed tilintetgøres. Således spredes vantroens sæd, for folk bliver forvirrede og ved ikke, hvad de skal tro.

Der er mange meninger, som man aldrig burde tillade tankerne at beskæftige sig med. På Kristi tid fortolkede rabbinerne mange dele af Skriften på en mystisk måde. Fordi Guds ords klare og tydelige undervisning fordømte deres handlinger, søgte de at tilintetgøre dets betydning. Det samme gøres også i dag. Man prøver at gøre Guds ord hemmelighedsfuldt og vanskeligt at forstå for at kunne undskylde overtrædelse af hans lov. Kristus irettesatte sin samtid for det. Han lærte, at Guds ord skulle forstås af alle. Han henviste til Skriften som en fuldt ud pålidelig kilde, og det bør vi også gøre. Bibelen skal fremholdes som det evige Guds ord, som det afgørende i stridsspørgsmål og grundvolden for al tro.

⁷Joh. 5,39.

Bibelen er blevet berøvet sin kraft, og resultatet ses i, at tonen i det åndelige liv er kommet ned på et lavere plan. . . . Der er mange, der længes efter den levende Gud, og som længes efter at føle Guds nærhed. . . .

Kristi yndlingsemne var Guds faderlighed og rige nåde. Han talte meget om hans hellige karakter og lov. Han fremstillede sig selv for folket som vejen, sandheden og livet. Kristi forkyndere bør også tale om disse emner. Fremhold sandheden, som den er åbenbaret i Jesus. Forklar lovens og evangeliets krav. Fortæl menneskene om Kristi selvfornægtende og selvopofrende liv, om hans fornedrelse og død, om hans opstandelse og himmelfart, om hans forbøn for dem hos Gud, om hans løfte: „Når jeg er gået bort, . . . kommer jeg igen og tager jer til mig.“⁸ ⁹

⁸Joh. 14,13.

⁹Lys over Hverdagen, bind 1, s. 21-23.

NÆRING FRA LIVETS BRØD, 5. APRIL

„Min Fader giver jer det sande brød fra Himmelen.“ Joh. 6, 32.

[104] Vi døbes i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og disse tre mægtige personer, hvis magt er uendelig, har i forening forpligtet sig til at virke for vort bedste, hvis vi vil samarbejde med dem. Vi er begravet med Kristus i dåben som symbol på hans død.

Vi løftes op af vandet som symbol på, at vi opstår sammen med ham. Vi skal leve som genfødte mennesker, for at vi kan blive oprejst på den sidste store dag.... Du er forpligtet til at leve et helt nyt liv, fordi du er død, og dit liv er skjult med Kristus i Gud. „Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd.“¹⁰ Det er her, du skal samle dig skatte. Et dødeligt menneske kan ikke tro på dine vegne. Kom selv og hent styrke fra kraftens store kilde!

Kristi bøn på Jordans bred omfatter alle, der vil tro på ham. Løftet om, at du er antaget gennem den Elskede, bliver noget helt personligt for dig. Grib det og hold det fast med troens hånd! Gud sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.“¹¹ Dette betyder, at gennem alle de mørke skygger, Satan har kastet over din sti, har Kristus banet vejen for dig til den almægtige Guds trone. Han har almagtskræfter, og gennem ham, din store Ven, er du antaget hos Gud.

Du må ære Gud i alle måder ved at få del i hans guddommelige natur, så du kan have forvisningen om, at dine synder er tilgivet, og derved vidne om Guds kærlighed. Men der er ikke i vor erfaring det ophøjede og glædelige, der skulle være. Kristus siger, at hvis han bor i os, vil vor glæde være fuldkommen. Lad os derfor, efter at have undflyet fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, få del i den guddommelige natur. Lad os ikke kaste skam over Kristus ved at leve principløst og kun for at tilfredsstille de lavere lidenskaber.

¹⁰Kol. 3, 1.

¹¹Matt. 3,17.

Lad os hæve os over den besmittede at-mosfære, der gennemtrænger verden, og indånde Himmelens rene luft. Lad os næres af livets brød.

Kristus siger, at hvis vi spiser hans kød og drikker hans blod, vil vi få evigt liv. Hans ord bliver for os som blade af livets træ, hvis vi tror på Kristus som vor personlige frelser. Hvis vi spiser af det brød, som er kommet ned fra Himmelen, har vi en levende forbindelse med Gud. Vi må tage evigheden med i vore planer og gøremål. Vi skal leve, som om vi var i den himmelske engleskares nærhed. Englene våger over os og vejleder os.

Gud elsker os, men vi sætter ikke pris på denne kærlighed. Vi mangler åndelighed. Gud ønsker, at vi skal indse, at hvert menneske er skabt af ham og er hans ejendom. Han gør fordring på dem som sine. „I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!“¹² Vil du ikke gøre det? Vil du bede i tro? Vil du ære Kristus ved at tage ham på hans ord?¹³

¹²1 Kor. 6,19. 20.

¹³Manuscript 144,1091.

[105] **LIVETS BRØD GENOPLIVER DEN ÅNDELIGE
NATUR, 6. APRIL**

„Men dette er det brød, som kommer ned fra Himmelen, for at man skal spise af det og ikke dø.“ Joh. 6, 50.

Vi må virkelig tage os i agt, så vi ikke skæver til en broder, en søster eller en ven, for at drage fordel af deres fejl. Vi erkender måske ikke, at hensigten med at finde fejl hos andre, er at ophøje sig selv, men selvhævdelse står dog bag den vane at lægge mærke til andres fejltrin. Måtte hvert menneske huske betydningen af at være på vagt og holde sig selv på den rette vej, så den svage ikke føres på vildspor. . . . Ingen af os står i fare for at blive for åndelige, eller at eje for meget af Kristi karakter. Midlet mod de ukristelige tendenser, som gør, at der tales ondt om selv de bedste handlinger og egenskaber, er at leve i ydmyghed og at se hen til Jesus i stadig bøn og årvågenhed, indtil man forvandles i lighed med hans ædle karakter.

Formaliteter, leveregler og traditioner kan ikke tilfredsstille mennesket. Sjælens råb må være: Giv mig livets brød; ræk mig det fyldte bæger med livets vand, at min udtørrede åndelige natur må blive genoplivet og styrket; men lad ikke selvet bryde ind og sætte sig imellem mig og min Forløser. Lad mig se ham som min hjælper, en smerternes mand, kendt med sorg. Du var såret for mine overtrædelser, knust for min brødes skyld,... og jeg fik lægedom ved dine sår.

Kristus blev korsfæstet for vore synder og han opstod fra den åbnede grav for vor retfærdiggørelses skyld. Triumferende udbryder han: „Jeg er opstandelsen og livet!“ Jesus lever som vor talsmand for at gå i forbøn hos sin Fader. Han har båret hele verdens synder, og han har ikke pålagt et eneste dødeligt menneske at bære andres synd. Den korsfæstede bar dem alle, og hver den, som tror på ham, skal ikke fortabes, men have evigt liv.

Kristi disciple udrustes med den nåde, som skal til for at bestå enhver prøve på vejen mod en fuldkommen karakter. Ved at se bort fra Jesus og hen til en anden, eller noget andet, kan man begå fejl; men så snart man ser faren og igen fæster blikket på Jesus, om hvem håbet om evigt liv samler sig, og man følger i sin Herres fodspor, kan man trygt gå videre. Med glæde udråber man: „Han er min levende talsmand hos Gud. Han beder for mig. Han er min forsvarer og dækker mig med sin egen retfærdigheds fuldkommenhed. Jeg behøver ikke noget andet for at kunne bære skam og vanære for hans kære navns skyld. Han vil selv drage nær til mig med sin nåde og trøst, så hans navn derved kan blive herliggjort.”¹⁴

¹⁴Review and Herald, 12.maj 1896.

BIBELSTUDIUM STYRKER FORSTANDEN, 7. APRIL

„Alt, hvad der forhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi kan lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb.“Rom. 15, 4.

Der findes intet, som i den grad er egnet til at styrke forstanden, som bibelstudium. Ingen anden bog er så virkningsfuld til at ophøje tankerne og til at skærpe åndsevnerne, som Bibelen med dens omfattende, forædlende sandheder. Hvis Guds ord var blevet læst, som det skulle, ville mennesker have et udsyn så vidt og en karakter så ædel, som sjældent ses i disse tider.

Ingen kundskab er så sikker, så konsekvent, så vidtrækkende, som den, der opnås ved studiet af Guds ord. Om der ikke fandtes en anden bog i den vide verden, ville Guds ord gøre mennesket fuldkomment ved Kristi nåde, og danne en karakter, som passer til det kommende, udødelige liv. De, som læser Ordet, tager imod det i tro som sandhed og lader det virke på karakteren, så de bliver fuldkomne i ham, som er alt og i alle. Tak Gud for denne mulighed, som mennesket har fået. . .

Tiden, som benyttes til studiet af Guds ord og bøn, belønnes hundredfold.

Guds ord er den levende sæd, og når denne sæd sås i sindet, må mennesket drage omhyggelig omsorg for væksten på hvert stade. Hvordan kan det gøres? Efter at Ordet er modtaget i bøn, må man hæge om og praktisere det i hverdagen. Det må spire og bære frugt, først strå, så aks og så fuld kerne i akset.

Det er ikke nok at læse Bibelen, som man læser andre bøger. Helligånden må bevæge den søgendes hjerte til at forstå Ordet på rette måde. Den samme Ånd, som indblæste Ordet, må også virke på Ordets læser. Da vil man høre røsten fra Himmelen. Sjælens sprog vil være: „Gud, dit Ord er sandhed.“

Ved overfladisk læsning af Ordet vil man ikke kunne opnå det, der var Himmels hensigt. Det må granskes og næres i hjertet. Kundskab om Gud opnås ikke uden åndelige anstrengelser. Vi må granske Bibelen flittigt og bede Gud om Helligåndens vejledning til at forstå Ordet. Vi skulle koncentrere tankerne om et enkelt vers, indtil vi har forstået, hvad Gud vil sige til os i dette vers. Så må vi lade denne tanke forblive i sindet, indtil den er blevet vor egen, og vi ved at „så siger Herren.“ . . .

Guds ord er livets brød. Den, som spiser af dette ord og optager det i organismen, så det bliver en del af hver handling og hvert karaktertræk, vokser sig stærk i Guds kraft. Det giver sjælen udødelig livskraft, gør erfaringen fuldkommen og bringer en lykke, der varer evigt.¹⁵

¹⁵Signs of the Times, 25. juni 1902.

[107] **SANDHEDENS SKATTE ÅBENBARET, 8. APRIL**

„Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes.“ Matt. 5, 6.

Alle, der modtager evangeliet i hjertet, vil længes efter at forkyn-
de det. Kærligheden til Kristus, der er af guddommelig oprindelse,
vil komme til udtryk. De, der har iført sig Kristus, vil berette om
deres erfaringer, idet de fortæller, hvorledes Helligånden har ledet
dem skridt for skridt, — hvorledes de har hungret og tørstet efter
kundskab om Gud og Jesus Kristus, som han udsendte, om resultatet
af deres granskning af skrifterne, deres bønner, deres sjælekamp og
om Kristi ord til dem: „Dine synder er dig forladt.“ Det er unaturligt
at beholde disse erfaringer for sig selv, og de, der er fyldt med Kristi
kærlighed, vil ikke gøre det.

I samme omfang som Herren har gjort dem delagtige i den hellige
sandhed, vil deres ønske være, at andre skal have del i den samme
velsignelse. Og eftersom de fortæller om Guds rige skatte, vil mere
og mere af Kristi nåde blive dem til del. De vil have samme sindelag
som et lille barn i al dets uskyldighed og uforbeholdne lydighed.
Deres sjæl vil længes efter hellighed, og flere og flere af sandhedens
og nådens skatte vil blive åbenbaret for dem, så de kan give dem til
verden.

Sandhedens store forrådshus er Guds ord, — det skrevne ord,
naturens bog og erfaringens bog, der fortæller om, hvorledes Gud
styrer menneskets liv. Her er skatte, som Kristi tjenere skal tage
frem. Når de søger sandheden, skal de stole på Gud og ikke på lærde
mennesker, på store mænd, hvis visdom er dårskab for Gud. Gennem
de midler, som Gud har stillet til rådighed, vil han give kundskab
om sig selv til alle, der søger efter den.

Hvis den, der følger Kristus, blot vil tro hans ord og efterleve det,
vil der ikke være nogen videnskab i den materielle verden, som han
ikke vil være i stand til at fatte og forstå. Der vil ikke være noget, som
kan hindre ham i at bringe sandheden til andre. Naturvidenskaben

er et kundskabens skatkammer, som enhver elev i Kristi skole kan øse af. Når vi betragter den skønne natur, når vi studerer, hvad den kan lære os med hensyn til jordens dyrkning, træernes vækst og alle jordens, havets og himmelens vidundere, vil vi få en ny forståelse af sandheden, og vi vil finde, at de hemmeligheder, der er forbundet med Guds handlemåde med menneskenes børn, hans store visdom og dømmekraft, som ses i menneskers liv, er et forrådshus med mange kostbarheder.

Men det er i det skrevne ord, at kundskaben om Gud bliver åbenbaret klarest for det faldne menneske. Det er skatkammeret, der rummer Kristi uransagelige rigdom. . . . Emnerne om forløsningen kan stadig uddybes. Skønt de er gamle, er de altid nye og åbenbarer [108] en stadig større herlighed og mægtigere kraft for den, der søger efter sandhed. ¹⁶

¹⁶Lys over Hverdagen, bind 1, s. 114-118.

SANDHEDEN I KRISTUS KAN IKKE MALES, 9.

APRIL

**„Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig.“
Joh. 6, 57.**

Sandheden, som den er i Kristus, er uudgrundelig. Den, der gransker skrifterne, ser så at sige ned i en kilde, der synes dybere og dybere, som han stirrer ned i dybet.

Vi vil ikke i dette liv komme til at fatte det gådefulde, at Gud i sin kærlighed gav sin Søn, så at han kunne blive en forsoning for vore synder. Vor forlørsers gerning på denne jord er og vil altid være et emne, som vil sætte vor fantasi på prøve. Vi kan anstrenge os til det yderste i forsøget på at udgrunde denne hemmelighed, men vor gransken vil gøre os trætte og få tankerne til at stå stille. Selv den flittigste vil se et grænseløst, uoverskueligt hav for sig.

Sandheden, således som den er åbenbaret i Jesus, kan erfares, men den kan aldrig forklares. Dens højde, bredde og dybde overgår vor forstand. Selv om vi bruger al vor forestillingsevne, vil vi kun svagt kunne skimte lidt af den kærlighed, som ikke kan forklares, som er så høj som himme-len, men som bøjede sig helt til jorden for at præge Guds billede i hver eneste menneskesjæl.

Og dog er det muligt for os at se alt det, som vi kan tåle, af Guds kærlighed og barmhjertighed. Det bliver åbenbaret for den ydmyge, angergivne sjæl. Vi vil forstå Guds barmhjertighed i samme grad, som vi er taknemmelige for hans offer for vor skyld. Når vi gransker Guds ord med et ydmygt hjerte, vil forløsergerningens storhed udfolde sig for os. Vi vil komme til at forstå den bedre, jo mere vi betragter den, og jo mere vi stræber efter at fatte den, des bedre vil vi komme til at forstå, hvor meget den omfatter.

Vort liv må forbindes med Kristi liv, vi må stadig hente kraft fra ham, vi må spise det levende brød, som kom ned fra Himmelen, vi må drage vand af en kilde, der altid er frisk og altid giver rigeligt.

Hvis vi stadig har Herren for øje og opløfter vort hjerte i taksigelse og lovprisning til ham, vil vort åndelige liv altid være levende og virksomt.

Vore bønner vil forme sig som en samtale med Gud, ligesom vi ville tale med en ven. Han vil åbenbare sine hemmeligheder for os personligt, og vi vil ofte have en herlig og glad fornemmelse af Jesu nærhed. Vore hjerter vil ofte brænde i os, når han drager nær for at samtale med os, som han gjorde det med Enok. Når dette i sandhed bliver den kristnes er faring, vil man i hans liv se en hjertets enfoldighed, en ydmyghed, beskedenhed og sagtomdighed, som viser alle, han kommer i berøring med, at han har været hos Jesus og lært af ham.

[109]

Kristi religion vil vise sig som et levendegørende, gennemtrængende princip, en levende åndelig kraft hos alle, der er i besiddelse af den. Man vil se en ungdommelig kraft og livsglæde, som aldrig forgår.¹⁷

¹⁷Lys over hverdagen, bind 1, s. 119-121.

SAMMENLIGN SKRIFTEN MED SKRIFTEN, 10. APRIL

„Bryd eder kundskabs nyjord og søg så Herren, til retfærds frugt bliver eder til del.“ Hos. 10, 12.

Vi er så taknemmelige for det urokkelige profetiske ord, som sikrer, at ingen behøver at føres vild. Vi ved, der er fabler og vranglære i verden i disse tider. Vi ønsker at kende sandheden. For at opnå kundskab må vi selv foretage grundige undersøgelser. Det lader sig ikke gøre ved en over-fladisk gennemlæsning af Skriften, men vi må sammenligne skrift med skrift. Vi må selv granske Skriften, for ikke at føres på vildspor. Skønt mange tager fejl, fordi der er så mange forskellige lærdomme i vor verden, er der kun én sandhed. Du vil måske møde mange, som påstår at de har sandheden, men det er din forret selv at ransage skrifterne. „Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.“¹⁸ Vi må selv kende Skriften, så vi kan forstå det virkelige grundlag for det håb, vi ejer.

Apostlen fortæller os, at vi skal være rede til med sagtomhed og frygt at give en begrundelse overfor enhver, der spørger om det håb, som er i os. „lydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.“¹⁹ Det er ikke nok at læse, men Guds ord må trænge ind i vore hjerter og vor forstand, for at vi kan blive stadfæstet i den velsignede sandhed. Hvis vi skulle forsømme at lære sandheden at kende for os selv ved at undlade at ransage Skrifterne, og derved blive ført på afveje, vil vi blive holdt ansvarlige. Vi må nøje ransage Skrifterne, så vi kan vide, hvad Herren venter af os. Selv om vore forstandsevner skulle være begrænsede, vil flittigt studium af Guds ord gøre os stærke i Skriften og i stand til at forklare den for andre..

..

¹⁸Es. 8, 20.

¹⁹SI. 119, 130.

Hvis du er grundfæstet i Skriften, vil du selv føle dit ansvar og selv undersøge Skriften, så du kan være til hjælp for andre. Selv de små menigheder med kun få medlemmer, kan hver for sig være en kraft til udbredelse af sandheden. Enhver må føle, at der påhviler ham et alvorligt ansvar for at opbygge sin lille menighed i den hellige tro. Netop fordi der kun er få, må hvert enkelt medlem inderligt søge en levende forbindelse med Gud, fordi din indflydelse er afgørende for, hvorvidt din omgangskreds vil tage imod sandheden. [110]

Kristus sagde: „I er verdens lys.“ Derfor må du benytte enhver mulighed til at lade lyset skinne. Den eneste måde, hvorpå du kan vide, at du har det sande lys fra Himmelen, er at sammenligne det lys, du har fået, med Skriften.... Til Josua blev der sagt: „Vær frimodig og stærk,“ der venter dig en mægtig opgave.²⁰

²⁰Review and Herald, 3. april 1888.

BIBELN ER SIN EGEN FORTOLKER, 11.

APRIL

„Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynnersandhedens ord på rette vis.“ 2 Tim. 2, 15.

Bibelen er sin egen fortolker. Skrift skal sammenlignes med skrift. Den, der gransker Ordet, må lære at betragte det som en helhed og se forbindelsen mellem dets forskellige dele. Han bør samle en viden om dets store, centrale tema — Guds oprindelige hensigt med verden, begyndelsen til den store strid og frelsesværket. Han bør forstå karakteren af to store principper, der kæmper om overherredømmet og følge deres virkemåde ned gennem historien og profetierne og frem til den store fuldbyrdelse. Han bør indse, hvorledes denne konflikt går ind i enhver fase af menneskets erfaring, hvordan han selv i alle livets gøremål giver udtryk for enten det ene eller det andet af de to modstridende motiver, og at han selv, enten han vil det eller ej, allerede nu er i færd med at afgøre, på hvilken side man vil blive fundet til sidst.

Enhver del af Skriften er inspireret af Gud og nyttig til belæring. Vi må være lige så opmærksomme på Det gamle som på Det nye Testamente. Når vi læser Det gamle Testamente, vil vi finde levende kilder, der vælder frem, hvor andre kun ser ørken.

Det gamle Testamente kaster lys over Det nye, og Det nye kaster lys over Det gamle. Begge er en åbenbaring af Guds herlighed i Kristus. Det gamle Testaments rigdom er Kristus, som han gav sig til kende for patriarkerne, blev fremstillet i offertjenesten, skildret i loven og åbenbaret af profeterne. Det nye Testaments kostelige klenodie er beretningerne om Kristus, hans liv, død og opstandelse. Kristus åbenbaret gennem Helligånden. Både Det gamle og Det

nye Testamente har sandheder at fortælle os, som til stadighed vil åbenbare nye dybder af betydning for den oprigtigt søgende.²¹

Jesus bebrejdede disciplene, fordi de var tungnemme.... På vejen til Emmaus, hvor Jesus efter opstandelsen gik sammen med to disciple, åbnede han deres forstand, så de kunne forstå Skriften. Han forklarede Det gamle Testamente for dem på en måde, så de i dets lære kunne se en betydning, som de, der havde nedskrevet beretningerne, ikke selv havde set. [111]

Kristi ord er livets brød. Disciplenes forstand blev fornyet, da de tog Kristi ord til sig. De forstod bedre værdien af Frelserens lære. Da de forstod denne lære, var det for dem som at træde fra daggryets mulm ind i middagens klare lys. Det samme vil vi kunne opleve, når vi studerer Guds ord.²²

Opgaven for alle vore prædikanter, som er opmærksomme på den tid vi lever i, er at forklare Bibelen ved hjælp af Bibelen selv.²³

²¹Counsels to Parents and Teachers, s. 462.463.

²²Signs of the Times, 4. april 1906.

²³Brev 376, 1906.

SUND LÆRE, 12. APRIL

„Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne. Du derimod, vær ædruelig under alle forhold, bær dine lidelser, gør en evangelists gerning, gør fyldest i din tjeneste.“ 2 Tim. 4, 3-5.

„Sund lære“ er Bibelens sandhed — sandhed, som vil fremme gudsfrygt og gudhengivenhed og befæste Guds folk i troen. Sund lære har stor betydning for dem, som tager imod den, og den betyder også meget for retfærdighedens tjenere, der fremholder den. Overalt, hvor evangeliet forkyndes, er enhver arbejder, enten tro eller utro i sit ansvar som Herrens sendebud, uanset i hvilken gren han udfører sin tjeneste.

Paulus skrev også: „Det er troværdig tale: thi er vi døde med ham, skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham; fornægter vi ham, vil han også fornægte os; er vi utro, forbliver han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke. Læg dem dette på sinde, og forman dem for Guds åsyn til ikke at indlade sig i mundhuggeri — det er til ingen nytte, men kun til fordærv for dem, som hører på det.“²⁴

Da Paulus levede, stillede nogle af dem, der hørte sandheden, spørgsmål uden væsentlig betydning, idet de fremholdt menneskelige idéer og meninger og forsøgte at lede forkynderens tanker bort fra de store sandheder i evangeliet ved at løse betydningsløse tvistigheder. Paulus vidste, at Guds medarbejder måtte være fornuftig nok til at opfatte fjendens hensigt, og ikke føres ind på et sidespor. Sjæles omvendelse måtte være hovedhensigten i hans gerning. Han skulle forkynde Guds ord, men undgå stridigheder. . . .

Kristi tjenere i dag står i den samme fare. Satan er i stadig virksomhed for at lede tankerne ind i forkerte baner, for at sandheden

[112]

²⁴2 Tim. 2, 11-14.

skal tabe sin kraft til at virke på hjertet. . . .

Skønt skarpsindige mænd har helliget en hel livstid til studium og granskning i Skriften under bøn, er der dog mange dele af Bibelen, som endnu ikke er fuldstændig undersøgt. Nogle skriftsteder vil aldrig blive helt forstået, før Kristus forklarer dem i det kommende liv. Der er hem-meligheder, der skal løses, og udtalelser, som menneskelig forstand ikke får til at gå op. Og i forbindelse med sådanne punkter, som det er rigtigst at lade ligge uden drøftelser, vil fjenden søge at vække diskussion.

En gudhengiven, åndeligsindet arbejder vil undgå at bringe små teoretiske uoverensstemmelser på tale. Han vil hellige sine kræfter til at forkynde de store, prøvende sandheder, som skal fremholdes for verden. Han vil oplyse menneskene om forsoningsværket, om Guds bud og Kristi nært forestående genkomst, og det vil vise sig, at disse emner indeholder rigeligt stof til overvejelse.²⁵

²⁵Gospel Workers, s. 311-313.

BIBELN ER EN FULDKOMMEN ENHED, 13. APRIL

„Drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.“ 2 Pet. 1, 21.

Før syndefaldet nød Adam den forret at tale ansigt til ansigt med sin Skaber; men da mennesket skilte sig fra Gud ved at overtræde hans bud, mistede menneskeheden dette store privilegium. Frelsesplanen har dog skabt mulighed for, at Jordens beboere stadig kan stå i forbindelse med Himmelen. Gud har meddelt sig til menneskene ved sin Ånd, og verden er blevet gjort delagtig i guddommeligt lys ved hjælp af de åbenbarelsen, som Gud har givet sine udvalgte tjenere. „Drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.“²⁶

Gennem de første 2500 år af menneskehedens historie fandtes der ingen nedskrevet åbenbaring. De, som blev oplært af Gud, lod deres viden gå videre til andre, og dette blev nedarvet fra fader til søn i adskillige generationer. Skrivekunsten kom først på Mose tid. Åbenbarelsen fra Gud blev nu nedtegnet i en inspireret bog. Denne gerning fortsatte gennem en periode på 1600 år — fra Moses med skabelsesberetningen og lovgivningen, til Johannes, nedskriveren af evangeliets mest ophøjede sandheder.

[113] Bibelen oplyser, at Gud er dens forfatter; men den er skrevet af mennesker, og de forskellige forfatters særpræg afspejles i bøgernes forskelligartede stil. De sandheder, den indeholder, er alle sammen „indblæst af Gud“,²⁷ men de er formuleret i menneskeligt sprog. Den almægtige Gud har oplyst sine tjeneres sind og hjerter ved sin Helligånd. Han har givet drømme og syner, symboler og billeder, og derefter har de, som sandheden blev åbenbaret for, selv iklædt tanken menneskeligt sprog.

²⁶2 Pet. 1, 21.

²⁷2 Tim. 3, 16.

Gud forkyndte selv de ti bud og nedskrev dem med sin egen hånd. De er ikke affattet af mennesker, men af Gud. Bibelen og dens guddommelige sandheder, som er udtrykt på menneskenes sprog, er en forening af det guddommelige og det menneskelige. Der forekom en lignende forening i Kristi natur. Han var Guds Søn og Menneskesønnen. Det gælder derfor både om Bibelen og om Kristus, at „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os“.²⁸

Bibelens bøger blev skrevet i forskellige tidsepoker og af mænd med forskellig rang og beskæftigelse, forskellige i mental og åndelig udrustning. Derfor er de enkelte bøger meget forskellige i stil og behandling af emnerne. De forskellige forfattere benytter hver sine udtryksformer, og ofte fremholdes en sandhed mere indtryksfuldt af den ene end af den anden. . . . Og de sandheder, som blev åbenbaret på denne måde, danner en fuldkommen enhed, som kan anvendes til at møde menneskers behov under alle livets omstændigheder og erfaringer.²⁹

²⁸Joh. 1, 14.

²⁹The Great Controversy, s. v, vi.

DEN GUDDOMMELIGE MAGTS HERLIGHED, 14. APRIL

„Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed.“ 2 Tim. 3, 16.

Gud har med glæde benyttet menneskelige redskaber til at viderebringe sin sandhed til verden. Han har selv ved sin Helligånd uddannet dem for denne gerning. Han vejlede deres tanker i udvælgelsen af, hvad de skulle sige og skrive. Skatten blev gemt i lerkar, men er dog fra Himmelen. Vidnesbyrdet overbringes med et menneskeligt sprogs ufuldkomne udtryksmåde, men er dog et vidnesbyrd om Gud. Og det lydige, troende Guds barn ser i det en guddommelig krafts herlighed, fyldt med nåde og sandhed.

Gud har i sit ord meddelt menneskene den kundskab, som er nødvendig for deres frelse, og Den hellige Skrift bør betragtes som en autoritativ, ufejlbarlig åbenbaring af Guds vilje. Skriften er forbilledet for karakterdannelsen. . . .

[114] Men skønt Gud har åbenbaret sin vilje for menneskene i sit ord, er Helligåndens stadige nærværelse og vejledning ikke overflødig — tværtimod. Vor Frelser lovede, at Ånden ville oplade Ordet for hans tjenere, kaste lys over det og vise, hvorledes det skulle anvendes i praksis. Da det er Guds Ånd, der har indblæst Bibelen, kan der umuligt være uoverensstemmelse mellem Åndens og Ordets undervisning.

Ånden blev ikke givet og kan aldrig nogen sinde blive givet for at erstatte Bibelen, for Skriften siger tydeligt, at Guds ord er det grundlag, som al lære og alle erfaringer skal bedømmes ud fra. Apostlen Johannes siger: „Tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud; thi mange falske profeter er draget ud i verden.“³⁰

³⁰ 1 Joh. 4,1.

Esajas siger: „Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.“³¹

I overensstemmelse med Guds ord skulle Guds Ånd fortsætte sin virksomhed i hele den evangeliske tidsalder. I det tidsrum, hvor Det gamle og Det nye Testamente blev til, meddelte Helligånden stadig lys til privatpersoner ud over de åbenbaringer, som skulle med i Den hellige Skrift. Selve Bibelen fortæller, hvorledes mennesker ved Helligåndens hjælp blev advaret, irettesat, vejledt og undervist, uden at dette havde nogen forbindelse med Skriftens tilblivelse. Skriften nævner også, at der har levet profeter, af hvis udsagn intet er nedskrevet. Helligånden skulle fortsætte sin virksomhed, efter at Den hellige Skrifts kanon var afsluttet, og vedblivende oplyse, advare og trøste Guds børn.³²

³¹Es.8,20.

³²The Great Controversy, s. vi-viii.

HERRENS KUNDSKAB, 15. APRIL

„Landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund.“ Es. 11, 9.

Forsømmelsen af at læse og adlyde Guds ord har bragt forvirring ind i verden. Menneskene har vendt sig bort fra Kristi ledelse for i stedet at give sig ind under den store oprører, mørkets fyrste. Den hellige ild er blevet blandet med fremmed ild. Opsamlingen af alt, hvad der opmuntrer til lyst og ærgerrighed, har nedkaldt Himmelenes dom over verden.

Når hjemsøgeiser rammer, søger filosoffer og videnskabsmænd at forklare disse fænomener uden at tage Gud i betragtning. Plager, pest, epidemier, jordskælv og hungersnød forklarer de ud fra deres såkaldte videnskab, et filosofisk grundsyn vedrørende himmel og jord. Spørgsmål omkring skabelse og forsyn søger de at besvare ved at sige: Dette er en naturlov.

[115] Ulydigheden har lukket døren for en umådelig mængde kundskab, som kunne have været samlet fra Guds ord. Havde menneskene været lydige, ville de have forstået planen for Guds styrelse. Den himmelske verden ville have åbnet sine forråds-kamre af nåde og herlighed for udforskning. I skikkelse, i tale, i sang ville menneskene have stået langt over deres nuværende stade. Genløsningens hemmelighed, Kristi menneskevorden og hans sonende død på korset, ville ikke have været dunkel og uklar for os. Menneskene ville ikke alene have forstået disse emner bedre, men de ville have sat langt større pris på dem.

Forsømmelse af læsningen af Guds ord er den store årsag til mental svaghed og udygtighed. Når man vender sig fra dette ord for at søge næring i skrifter af ikke inspirerede forfattere, bliver sindet forkrøblet og fattigt. Det kommer ikke i forbindelse med den evige sandheds dybe, almengyldige principper.

Opfattelsesevnen tilpasses efter de ting, man er velkendt med, og når hengivenheden for de evige værdier svækkes, vil dens kraft blive mindre og efter en tid miste evnen til at udvikle sig.

Alt dette er falsk uddannelse. Lærerens opgave skulle være at lede de unges tanker ind på de store sandheder i det inspirerede ord. Det er denne uddannelse, der har betydning både for dette liv og for det kommende.

Og lad ingen tænke, at dette vil hindre studiet af de praktiske fag eller sænke uddannelsens standard. Kundskaben om Gud er høj som himmelen og så omfattende som selve universet. Intet er så forædlende og oplivende som et studium af de store emner, der gælder vort evige liv. Lad ungdommen søge at gribe disse Gud-givne sandheder, og det vil udvikle og styrke deres forstandsevner. Det vil give enhver elev, som er en Ordets gører, et bredere udsyn og sikre ham en rigdom af kundskab, som er uforgængelig.³³

³³Counsels to Parents and Teachers, s.440-442.

ANDELIG FØDE TIL VÆKST OG STYRKE, 16. APRIL

„Derfor takker vi også uophørligt Gud for, at I, dengang I modtog Guds ord, som vi forkyndte, ikke tog imod det som menneskers ord, men som Guds ord, hvad det i sandhed er, hvorfor det også gør sin gerning i jer, som tror.“ 1 Tess. 2, 13.

Bibelen indeholder alt, hvad der er nødvendigt for sjælens frelse og er på samme tid velegnet til at styrke og opøve sindet. . . Den er langt mere effektiv til at råde med visdom i dette livs anliggender end nogen anden bog. Den hjælper os billedlig talt til at klatre op ad den stige, der når til Himmelen. Bibelen giver den oprigtigt søgende en åndelig opløftelse, og evnerne beriges gennem betragtning af det, der hører Guds rige til. Selvet ydmyges, mens Gud og hans sandhed får stadig større værdi. Det skyldes ukendskab til Bibelens sandheder, at man i vor tid er så tilbøjelig til at forherlige mennesket, mens Gud æres så lidt.

[116] Når vi ransager siderne i Guds ord, bevæger vi os gennem majestætiske og evige begivenheder. Vi ser Jesus, Guds Søn, der kommer til vor verden for at gå ind i den hemmelighedsfulde konflikt, hvor mørkets magt led nederlag. Hvor underfuldt, næsten ufatteligt er det ikke, at den almægtige Gud ville overgive sin enbårne Søn til skam og død! . . .

Guds ord er den åndelige føde, der er nødvendig, for at den kristne kan vokse sig stærk åndeligt og forstandsmæssigt, så han kan kæmpe for sandhed og retfærdighed. Bibelen lærer, at vi må aflægge enhver synd, vi ligger under for, og at kampen mod det onde må fortsætte, indtil alt ondt og urigtigt er besejret. Mennesket må stille sig som en villig elev i Kristi skole. Når det tager imod den nåde, der tilbydes frit, vil Kristi tilstedeværelse i sind og tanker tilskynde mennesket til at fjerne enhver hin-dring, så hjertet kan fyldes med hele Guds fylde.

Gennem deres uddannelse må vore unge forstå, at sand gudfrygtighed er ganske enkel. Da vil de forstå, hvorledes de undgår verdens fordærvelse. De må lære, at Kristi sande efterfølgere ikke kun vil tjene Gud, når det stemmer overens med deres egne ønsker, men også når det kræver selvfornægtelse og opofrelse. De synder, der frister igen og igen, må besejres fuldstændigt. Både nedarvede og oplærte ubehagelige karaktertræk må sammenlignes med retfærdighedens store målestok og dernæst overvindes i Kristi kraft. Dag for dag, time for time, må der foregå en ihærdig selvfornægtelse og helligelse i det indre menneske. Så vil det vise sig i ens handlinger, at Jesus bor i hjertet ved tro. Helliggørelsen lukker ikke sjælens indgange for kundskab, men udvikler sindets evner og inspirerer til at søge efter sandheden som efter en skjult skat.³⁴

³⁴Counsels to Parents and Teachers, s. 448. 449.

STADIG STØRRE DØMMEKRAFT, 17. APRIL

„Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting.“ Joh. 14, 26.

Den unge mand, som gør Bibelen til sin vejleder, vil ikke tage fejl af pligtens og sikkerhedens vej. Denne bog vil lære ham at bevare karakterens renhed, at være ærlig, også i småting. Den lærer ham aldrig at overtræde Guds lov for egen vindings skyld, selv om lydigheden koster noget. Den lærer ham at Himmelens velsignelser udebliver, hvis han går bort fra retfærdighedens vej, og selv om nogle tilsyneladende drager fordele af deres ulydighed, vil de visselig høste, hvad de har sået.

[117]

De, der læser Den hellige Skrift, som var det Guds stemme, der talte til dem, er i besiddelse af sand lærvillighed. De skælver ved Guds stemme, som for dem er en levende virkelighed. De åbner deres sind for Guds undervisning og beder om nåde til at kunne dygtiggøre sig til hans tjeneste. Når den sandhedssøgende får den himmelske fakkel i hånden, vil han se sin egen skrøbelighed og ufuldkommenhed, det håbløse i at finde retfærdighed hos sig selv. Han ser intet hos sig selv, der kan anbefale ham hos Gud. Han beder Helligånden, Kristi repræsentant, om at være ham en stadig vejleder til hele sandheden. Han gentager løftet: „Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting.“ . . .

De, som tager imod sandhedens hellige principper i deres indre, vil arbejde med stigende energi. Ingen omstændigheder kan forandre deres beslutning om at nå den højest mulige standard. De vil bringe det videre til andre, som de selv har modtaget. Mens de selv drikker af kilden til det levende vand, vil der fra dem flyde levende strømme, til velsignelse og vederkvægelse for andre.

Den flittige bibelgransker vil gøre stadig fremgang i kundskab og dømmekraft. Hans forstand vil gribe de ophøjede emner og tilegne sig sandheden om de evige realiteter. Hans handlinger styres af rene motiver. Hans evner benyttes til at påvirke andre til en bedre

forståelse af det ansvar, Gud har givet dem. Hans hjerte vil blive en glædens kilde, idet han ser lykke og fremgang følge af sine bestræbelser for at give de velsignelser, han selv har modtaget, videre til andre.

Hvis kundskabens talent helliges og benyttes i Mesterens tjeneste, går det aldrig tabt. En selvopofrende bestræbelse for at gøre godt vil blive kronet med held. „Guds medarbejdere er vi.“³⁵ Herren ønsker at samarbejde med mennesket. Vi må takke og ære ham for det, vi er i stand til at udrette.³⁶

³⁵1 Kor. 3, 9.

³⁶Counsels to Parents and Teachers, s.449-451.

FOR DETTE LIV OG DET KOMMENDE, 18. APRIL

**„Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.“
Sl. 119, 130.**

For sjæl og for sind, såvel som for legemet, er det en guddommelig lov, at der opnås styrke ved at anstrenge sig. Aktivitet virker udviklende. I overensstemmelse med denne lov har Gud i sit ord givet os midlet til sjælelig og åndelig udvikling.

Bibelen indeholder alle de grundregler, som mennesker behøver at forstå for at kunne blive skikkede både til dette liv og til det kommende liv. Og disse grundregler er forståelige for alle. . . .

[118] Og Bibelens kraft er endnu stærkere til at udvikle den åndelige natur. Mennesket, der er skabt til at være i samfund med Gud, kan kun gennem et sådant fællesskab finde sit rette liv og sin rette udvikling. Da det er skabt til at finde sin største glæde i Gud, kan det ikke i noget andet finde det, som kan stille hjertets længsler eller tilfredsstillende sjælens sult og tørst. Den, som med oprigtigt og lærvilligt sind gransker Guds ord og søger at forstå dets sandheder, vil komme i berøring med dets ophav; og hvis han ikke selv vil det anderledes, er der ingen grænse for hans udviklingsmuligheder.

På grund af sin alsidighed med hensyn til stil og emnevalg rummer Bibelen noget, der kan interessere enhver, og som taler til alles hjerter. Den allerældste historie findes på dens blade; de mest sandfærdige livsskildringer; forskrifter for statsstyrelsen, regler for husholdningen—grundregler, som menneskelig visdom aldrig er nået op til. Den rummer den dybeste filosofi, den skønneste poesi af den mest ophøjede, lidenskabelige og mest bevægende art. Bibelens skrifter er af uendelig meget højere værdi end nogen menneskelig forfatters frembringelser, selv om man betragter dem på denne måde; men af uendelig meget større rækkevidde, af uendelig meget større værdi er de, når man ser dem i deres forhold til den store centrale tanke. Set i lyset af denne tanke får hvert eneste emne en

ny betydningsfuldhed. De mest enkelt berettede sandheder rummer grundtanker, der er så høje som himmelen, og rækker ud i evigheden.

Bibelens hovedemne, det emne, hvorefter alt andet i hele denne bog samler sig, er frelsesplanen: genskabelsen af Guds billede i menneskesjælen. Fra den første antydning af håb ved den dom, der blev afsagt i Edens have, til Åbenbaringens strålende løfte: „Og de skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander“³⁷, er det vigtigste i enhver bog og ethvert skriftsted i Bibelen at åbenbare dette vidunderlige emne: menneskets højnelse og Guds kraft, „som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus.“^{7 38 39}

³⁷ Åb. 22,4.

³⁸ 1 Kor. 15,57.

³⁹ Uddannelse, s. 123-125

HELLIGET VED SANDHEDEN, 19. APRIL

„Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.“ Joh. 17. 17.

Det er gennem sandheden, ved Helligåndens kraft, vi skal helliggøres — forvandles til lighed med Kristus. Og for at denne forandring kan ske i os, må vi tage imod sandheden, helhjertet og uden forbehold, idet sindet overgiver sig helt og fuldt til dens forvandlende kraft. . . .

Mange klamrer sig stædigt til deres særegenheder. Selv efter at de har bekendt sig til at følge sandheden og har overgivet sig til Kristus, giver de efter for deres gamle vaner, giver selvet samme fremtrædende plads som før og bevarer deres falske forestillinger. Selv om de hævder, at de er omvendte, er det tydeligt, at de ikke har overgivet sig til sandhedens forvandlende kraft. . . .

[119] Den nye fødsel betyder nye motiver, ny smag, nye tilbøjeligheder. De, der er født til et nyt liv ved Helligånden, har fået del i den guddommelige natur, så de i alle deres vaner og handlinger vidner om deres forhold til Kristus. . . .

Befalingen: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen, “ var aldrig givet, hvis ikke der havde været mulighed for, at vi kan blive lige så fuldkomne på vort område, som Gud er på sit. Vi må stadig gå fremad fra lys til et større lys, mens vi både holder fast ved det, vi allerede har opnået, og beder om mere. Da vil vi aldrig blive efterladt i mørke.⁴⁰

Det sidste nådens budskab skal bringes til verden ved forkyndelsen af evangeliets sandhed. Sandhed, bibelsk sandhed, er, hvad mennesker behøver. På vore knæ skal vi gøre krav på løfterne i Guds ord, så vi kan tage imod den rene, uforfalskede sandhed og forstå nødvendigheden af at bringe denne sandhed til andre. Da vil mennesker omvende sig. Man vil se Guds gerning i oprettelsen af nye menigheder. Herren vil døbe mange med den ånd, der kendetegnede

⁴⁰Review and Herald, 12. april 1892.

apostlene, og de vil drage ud for at optage missionsarbejde på steder, hvor folket ikke kender sandheden.

Den sande missionsgerning vil danne en sikker grundvold for menighederne. Denne grundvold vil bære seglet: „Herren kender sine egne.“ Da bliver Gud herliggjort blandt sit folk. Kristen missionsgerning vil være bygget på Jesus Kristus. Under Guds vejledning vil værket gå fremad, og man vil se utallige beviser på, at dette værk er ægte. Arbejderne forsøger ikke at ophøje sig selv, men vil prise Gud, der både planlægger og giver styrke til at gennemføre enhver hellig og forædlende gerning. Ikke alene bekender de sig til at tro, men de er troende. De er helligede ved sandheden, fordi den sandhed, der både leves og forkyndes, har en rensende indflydelse på karakteren.⁴¹

⁴¹Signs of the Times, 21. aug. 1901.

HELLIGÅNDEN I VORT LIV, 20. APRIL

„Jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid.“ Joh. 14, 16.

Der er nogle, som hungrer efter livets brød, tørster efter frelsens vand, og ve det menneske, der da med mund eller pen får dem ledet ind på vildfarelsens vej! Guds Ånd appellerer til mennesker ved at vise dem deres moralske pligt til at elske og tjene ham af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke, og at elske deres næste som sig selv. Helligånden virker i menneskets indre, indtil man kommer til bevidsthed om Guds almagt, og alle åndelige evner vækkes til afgjort handling. . . .

[120] I menneskets sind må der foregå en dyb og gennemgribende gerning, som verden ikke kan se. De, der ikke ved, hvad det vil sige at have en erfaring med Gud,... og ikke har Åndens forvisning om, at Jesus Kristus har taget imod dem, må fødes på ny.. . . Hvad ved verden om den kristne erfaring? Visselig intet. „Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.“ Den store Lærer forklarer dette således: „Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.“⁴²

I vor tid regnes Guds ord ikke for at være pålideligt. De ord af Kristus, som skærer lige igennem menneskelige lyster og begæringer og fordømmer populære vaner og handlinger, ignoreres og foragtes — Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os! Kristi ord og eksempel gøres ikke til livets mønster for bekendende kristne. Mange, som nævner Kristi navn, lever billedlig talt i lyset af de gnister, de selv har tændt, fremfor at følge i hans fodspor, som de bekender sig til. De har ikke den karakter, som Kristus viste ved sin rene, hengivne kærlighed til Gud og til det faldne menneske. De tager ikke Gud på ordet og forener ikke deres interesser med Jesus Kristus. De gør det ikke til en vane at samtale med Jesus og gøre ham til fører og rådgiver, så de kan oplæres til at leve et levende, velordnet kristenliv.

⁴²Joh. 6,53.63.

De, som både hører og efterlever Kristi ord, viser i deres karakter, hvorledes Helligånden virker. Helligåndens værk i det indre viser sig i ydre handling. Den kristnes liv er skjult med Kristus i Gud, og Gud vedkender sig sine med denne erklæring: „I er mine vidner.“ Disse kristne bekræfter, at Gud er den, der styrer i deres liv, bevæger deres tanker og driver dem til handling. Deres gerninger beviser, at Ånden virker på det indre menneske, og de, som er sammen med dem, er overbevist om, at de gør Jesus Kristus til mønster for deres liv.⁴³

⁴³Review and Herald, 12. maj 1896.

GUDS ORD ER VOR SIKKERHED, 21. APRIL

„Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.“ Es. 8, 20.

Vort feltråb skal være: „Til loven og til vidnesbyrdet; dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, så er det, fordi der ikke er noget lys i dem.“ Vi har en bibel, som er fyldt med de dyrebareste sandheder. Den indeholder kundskabens alfa og omega. Skriften er indblæst af Gud, gavnlig „til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Gudsmennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.“⁴⁴ Lad Bibelen være din studievejleder. Alle kan forstå dens undervisning.

[121] Kristus opfordrer sit folk til at tro og efterleve hans ord. De, som tager imod og tilegner sig dette ord, og lader det præge enhver handling og et hvert karaktertræk, bliver stærke i Herrens kraft. Deres tro viser sig at være af himmelsk oprindelse. De vil ikke forville sig ind på vildfarelsens stier. Deres sind vil ikke indlade sig på en religion præget af sentimentalitet og sværmeri. De viser en stærk og konsekvent kristen karakter både over for engle og mennesker.

I sandhedens gyldne røgelseskar, som det er fremstillet i Kristi lære, har vi det, der vil overbevise og omvende mennesker. Fremhold på samme enkle måde, som Kristus gjorde, de sandheder, han kom til denne verden for at forkynde, så vil kraften i dit budskab gøre sig mærkbar. Fremhold ikke teorier, som Kristus aldrig har nævnt, og som ikke har nogen støtte i Bibelen. Vi har herlige, ophøjede sandheder at formidle til menneskene. Det må gøres klart for alle, om det virkelig er noget, „der står skrevet“.

Lad os hente vejledning i Guds ord. Lad os søge efter et „Så siger Herren“. Vi har fået nok af de menneskelige metoder. Den, som kun har oplært sit sind i verdslig visdom, kan ikke forstå det, som hører Gud til; men når sindet bliver omvendt og helliget, fremstår

⁴⁴Es. 8, 20 —engelsk oversættelse; 2 Tim. 3, 16. 17.

den guddommelige kraft i Ordet. Kun det sind og det hjerte, som er rensat ved Åndens helliggørelse, kan fatte de himmelske ting.. . .

I Herrens navn formaner jeg jer til at vågne op til at forstå jeres pligt. Overgiv jeres hjerter til Helligåndens kraft, og de vil blive gjort modtagelige for Ordets lære. Da vil I kunne se Guds dybder.

Måtte Gud bringe sit folk ind under Åndens dybe bevægelser! Måtte han vække det op til at indse den fare, det står i, og til at berede sig for det, som kommer over Jorden!“⁴⁵

Når der opstår spørgsmål, som vi er i uvished om, så lad os spørge: Hvad siger Skriften? .. . Lad dem, som nærer ønske om fornyelse, stræbe efter det nye liv, som er en følge af den nye fødsel. Lad dem rense sjælen ved lydighed mod sandheden, og handle i overensstemmelse med den undervisning, Kristus har givet.⁴⁶

⁴⁵Gospel Workers, s. 309. 310.

⁴⁶Gospel Workers, s. 314. 315.

LIVETS BRØD FOR DE SULTNE, 22' APRIL

„Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham.“ Joh. 6, 56.

Herren har skabt alle muligheder for at åbenbare den opløftede Frelser for syndere. Selv om de er døde i deres overtrædelser og synder, må deres opmærksomhed vækkes ved forkyndelsen af Jesus og ham korsfæstet.

[122] Offerets ufattelige værdi viser syndens umådelige ondskab, og hvad der er nødvendigt for at vi kan blive frelst. Gud kunne have fjernet den besmittede plet fra sit skaberværk ved at feje synderen væk fra Jordens overflade. Men „således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“⁴⁷ Hvorfor søger så ikke alle, som bekender sig til at elske Gud, at fortælle naboer og bekendte, at de ikke længere må tilsidesætte denne mægtige frelse? . . .

Kristus kan, Kristus er villig og Kristus længes efter at frelse alle, der kommer til ham! Tal med mennesker i nød og få dem til at se hen til Jesus på korset, hvor han døde for at gøre tilgivelsen mulig. Tal til synderen med dit eget hjerte overstrømmende af Kristi ømme, medlidende kærlighed. Lad det ske i dyb alvor, men aldrig må der høres en skarp, højrøstet stemme fra den, der søger at få et menneske til at se og leve. Først må du selv være helt overgivet til Gud. Dit hjerte må knuses, idet du ser på vor Talsmand i Himmelen. Da kan du tale mildt og behersket med angrende syndere, som en der forstår kraften i den genløsende kærlighed. Bed med disse sjæle, før dem ved troen til korsets fod. Vis dem, at du forstår dem og vil deres bedste. Hvor du end er, så fæst troens øje på Jesus, den store Syndbærer. Få dem til at se bort fra deres egen synd og fattigdom og se hen til Frelseren, og sejren er vundet. De ser for deres egne øjne det Guds lam, der bærer verdens synd. De ser vejen og sandheden og livet. Retfærdighedens sol kaster sine klare stråler ind i hjertet. Den

⁴⁷Joh. 3,16.

genløsende kærligheds kildevæld strømmer ind til den udtørrede og tørstige sjæl, og synderen er frelst for Jesus Kristus.

Kristus korsfæstet — lad dette være emnet for tale, bøn og sang, og det vil knuse og vinde menneskehjerner. Dette er den Guds visdom, der vinder sjæle for Kristus.. . . Når Guds ømme og milde kærlighed råder i arbejdnernes hjerter, vil det kunne mærkes af dem, de arbejder for. Sjæle tørster efter livets vand. Vær ikke som tomme cisterner! Når du åbenbarer Kristi kærlighed for dem, vil du kunne lede de hungrende og tørstende til Jesus, og han vil skænke dem livets brød og frelsens vand.⁴⁸

⁴⁸ Testimonies, bind 6, s. 66.67.

HIMMELEN VAGER OVER DIG, 23. APRIL

„I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.“ Joh. 5, 39.

[123] Dette er en uroens tidsalder, og ungdommen præges dybt af dens ånd. Kunne de blot indse betydningen og faren ved det standpunkt de tager! Det ville være godt, om forældre og lærere i sabbatsskolen indså deres ansvar for at give dem en klog vejledning! Aldrig før har der stået så store interesser på spil. Aldrig har nogen generation stået over for så skæbnesvangre spørgsmål som de, der møder dem, som nu skal frem på handlingens skueplads. Aldrig før har unge fra nogen tid eller noget land været iagttaget med så ængstelig omhu af Guds engle, som de unge i dag. Hele Himmelen spejder med den største interesse efter ethvert karaktertræk, de er ved at udvikle, for at se, om de i prøvens stund vil stå urokkeligt fast på Guds og retfærdighedens side, eller om de vil føje sig efter verdens indflydelse.

Gud har en stor gerning, der skal udføres på kort tid. Han har givet ungdommen tankens, tidens og midlernes talenter, og han holder dem ansvarlige for, hvorledes de udnytter disse gode gaver. Han kalder dem ud til fronten for at de kan gå til modstand mod de forvirrede og besnærende tendenser i denne letsindighedens tidsalder og blive skikket til en gerning i hans sag. De vil ikke blive egnet til praktisk gerning uden at satse helhjertet på grundige forberedelser til arbejdet. Kristne principper udvikles gennem praksis og villighed. Selvkontrol opnås kun gennem ærlige bestræbelser og ved hjælp af Guds nåde. . . .

Når ungdommen vælger Kristi tjeneste og beviser, at de gennem guddommelig hjælp har moralsk styrke til at beherske sig selv, er de en kraft til det gode, og en indflydelse som får andre til at ære Gud..

..

Det er en guddommelig lov, at velsignelser koster noget. Hvis man vil dygtiggøre sig i et eller andet fag, må man studere, og således må man også studere Guds ord flittigt for at opnå et kendskab til

bibelske sandheder, som kan deles med andre. Der er ingen anden vej; Skriften må studeres flittigt, engageret og under bøn. Da vil man finde dyrebare løfter, opmuntring, advarsler, irettesættelser og vejledning. Man vil lære at kende Kristi kærlighed, værdien af hans blod og de vidunderlige privilegier, der følger med hans nåde. . . .

Bibelen må altid være den kristnes lærebog. Af alle bøger burde det være den, der øvede størst tiltrækning på de unge. Hvis de drikker dybt af dens ånd, vil de kunne modstå Satans bedrag og overvinde denne ugudelige tidsalders fristelser. Med sit enkle, smukke sprog, sine ophøjede tanker, sin ufejlbarlige pålidelighed og sin ømme medfølelse er Guds ord beregnet til at påvirke sindet og give en grundig undervisning.⁴⁹

⁴⁹Youth's Instructor, 7. maj 1884.

SØG EFTER DET LEVENDE BRØD, 24. APRIL

„Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til.“

Kol. 3, 1.2.

[124] Når de materielle ting optager sindet og lægger beslag på opmærksomheden, vil ens kræfter dreje sig om det menneskelige, og menneskene kommer til at betragte andagt og gudstjeneste som noget uvedkommende. De religiøse interesser bliver underordnet de verdslige. Men Jesus, der har betalt en uendelig løsesum for alle mennesker, kræver, at de timelige interesser skal underordnes de himmelske. Han ønsker, at menneskene skal ophøre med at samle jordiske skatte, med at bruge penge på luksus og med at omgive sig med ting, de ikke har brug for. Han ønsker ikke, at deres åndelige kraft skal ødelægges, men at opmærksomheden skal vendes mod det himmelske.

Han opfordrer indtrængende menneskene til at søge mere ivrigt og vedholdende efter livets brød end efter det brød, som er forgængeligt. Han siger: „Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til evigt liv, den, som Menneskesønnen vil give jer; thi ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på“ . . . Det er Guds ord, som er nødvendigt for vor åndelige vækst. „Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.“ De, der efterlever Kristi ord, bringer Himmelen ind i deres liv.

Kristus er vor Forløser og vor ejer, og han er dybt interesseret i, at vi har fred i denne verden. Han viser os, hvor herlig og tiltrækkende Himmelen er, fordi hvor vor skat er, der vil vort hjerte også være. At samle sig skatte i Himmelen betyder, at vi anvender vore Gud-givne evner til at skaffe os midler og indflydelse, som kan benyttes til Guds ære. Hver krone, vi tjener, er Guds ejendom, derfor må den anvendes i bevidstheden om, at vi engang skal stå til regnskab for den som

husholdere. Vælger vi at samle skatte i Himmelen, vil karakteren formes til lighed med Kristi billede. Verden vil se, at det at udbrede sandheden og frelse fortabte mennesker indgår i alle vore planer og forhåbninger. Man ser, at Kristus er ét og alt for dem, som elsker ham.. ..

Ved at samle os skatte i Himmelen står vi i en levende forbindelse med Gud, som ejer alle skatte på Jorden og forsyner os med alle de timelige gaver, som er nødvendige for livets ophold. Ethvert menneske kan sikre sig en evig arv. Herren viser sit folk, at de har store muligheder for at udnytte alle deres evner, for at opnå deres højeste mål og for at kunne erhverve de kosteligste af alle skatte, som aldrig forgår. De kan samle sig skatte der, hvor hverken ild eller oversvømmelse eller nogen form for ødelæggelse kan komme til.⁵⁰

⁵⁰Review and Herald, 7. april 1896.

DINE BESTRÆBELSER VIL LYKKES, 25.

APRIL

„Thi Gud Herren er sol og skjold, Herren giver nåde og ære; dem, der vandrer i uskyld, nægter han intet godt.“ Sl. 84, 12.

[125] Jesus sagde: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.“ . . . Bed oprigtigt; vær frimodig. Nævn Guds løfter, og bed så uden at tvivle. Vent ikke på specielle følelser før du tror, Gud har besvaret din bøn. Lad være med at udstikke en ganske bestemt måde, hvorpå Herren skal virke for dig, før du tror, at du har fået hvad du bad om. Stol på hans ord og overlad alt i Herrens hånd i tillid til, at han vil besvare din bøn, og svaret vil komme netop til den tid og netop på den måde, din himmelske Fader ved er bedst for dig. Gør så bønnen virkelig i dit liv. Vær ydmyg og gå stadig fremad.

„Thi Gud Herren er sol og skjold, Herren giver nåde og ære; dem, der vandrer i uskyld, nægter han intet godt.“ „Frygter Herren, I hans hellige, thi de, der frygter ham, mangler intet.“ . . . „Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han frelser dem, hvis ånd er brudt.“ Her er både rige og mange løfter, givet på betingelse af, at vi holder op med at gøre det onde og lærer at gøre godt. Sæt derfor målet højt for dit liv, som Josef så vel som Daniel og Moses gjorde, og tag hensyn til omkostningerne ved at opbygge en karakter. Byg så for tid og evighed.

Satan vil søge at hindre dine forsøg på at gøre fremgang. Din sti vil ikke altid være jævn, men der er opmuntringer i Guds rige løfter. Herren har givet sit ord på, at han vil hjælpe os i enhver bestræbelse for at opnå retfærdighed. Vi er svage og mangler visdom, men Gud har sagt: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.“ Lær at være grundig og giv aldrig slip

på Gud. Vær udholdende i hans tjeneste, og du vil blive sejrvinder i kraft af Lammets blod. Ved at udrette dette for dig selv, vil du øve indflydelse på mange andre, som du kommer sammen med.

Hvor dejligt er ikke et ord, som er talt i rette tid! Hvor megen styrke er der ikke i et håbets og opmuntringens ord! Og er du selv fast besluttet på at vandre på den rette vej, vil du kunne være med til at holde en og anden oppe, som ellers ville glide ud i moralsk fordærv! Din beslutsomhed i at føre de gode principper ud i livet vil øve en indflydelse, som kan få andre til at ændre kurs i den rigtige retning. Der er ingen grænser for, hvor meget godt du kan udrette. Hvis du gør Guds ord til rettesnor for dit liv og lader dine handlinger styre af dets forskrifter, da vil alle dine forehavender under udførelsen af dine daglige pligter blive en velsignelse,. . . dine bestræbelser vil lykkes.⁵¹

⁵¹Youth's Instructor, 1.sept. 1886.

VOR ENESTE SIKKERHED I PRØVELSER OG FRISTELSER, 26. APRIL

„Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti.“ Sl. 119, 105.

Gud har givet os sit ord som en lygte for vore fødder og et lys på vor sti. Dets lære er af livsvigtig betydning for vor fremgang i alle livets forhold. Også i vore timelige anliggender vil det kunne give bedre vejledning end nogen anden rådgiver. De guddommelige råd er den eneste vej til fremgang. Der er ingen stilling, intet område af den menneskelige erfaring, hvortil bibelstudium ikke er en betydningsfuld forberedelse.

Bibelen er den store autoritet, når det gælder ret og uret, eller at finde en klar definition på synd og hellighed. Dens levende principper går som en gylden tråd gennem vort liv og er vor eneste sikkerhed i prøvelser og fristelser.

Bibelen er som et kort, der viser os sandhedens vejmærker. De, der kender dette kort, vil fortrøstningsfuldt kunne begive sig ud på pligtens vej, uanset hvorhen de bliver kaldet.

Bibelen indeholder et enkelt og fuldstændigt system for teologi og filosofi. Dens bøger gør os vise til frelse. Den fortæller os, hvordan vi skal nå den evige glædes boliger. Den fortæller os om Guds kærlighed, som den ses i frelsesplanen, og giver os kundskaben over alle kundskaber — kundskaben om Kristus. Han er Guds udsendte; han er vor frelses ophav. Uden Guds ord har vi intet kendskab til, at Herren Jesus personligt har besøgt vor verden, og heller ikke til hans guddommelige natur under hans forudtilværelse hos Faderen.

Bibelen blev ikke kun skrevet for de lærde; den blev tværtimod til for almindelige mennesker. De store sandheder, der er nødvendige for vor frelse, er så klare som middagssolen, så ingen andre vil gå fortabt, end de som følger deres egen dømmekraft i stedet for Guds åbenbarede vilje.

Guds ord rammer enhver brist i vor karakter, præger hele mennesket, indvortes og udvortes, ydmyger stolthed og selvophøjelse og

lader Kristi Ånd føre an både i livets små og store pligter. Det viser, hvordan vi skal være urokkelige i troskab, retfærd og renhed og på samme tid stedse venlige og medfølende.

Jo bedre vi lærer Bibelen at kende, des større pris vil vi sætte på den. Uanset hvor vi vender os hen under studiet af Bibelen, vil vi finde en fremstilling af Guds uendelige visdom og kærlighed. For den virkelig omvendte er Guds ord livets glæde og trøst. Guds Ånd taler til ham, og hans hjerte bliver som en vandrig have.⁵²

Det hjerte, som gemmer Guds værdifulde sandheder, er befæstet imod Satans fristelser, imod urene tanker og vanhellige handlinger.⁵³

⁵²Signs of the Times, 25. juni 1902.

⁵³Youth's Instructor, 28. juli 1892.

DET DAGLIGE BRØD SIKRET, 27. APRIL

„Giv os i dag vort daglige brød.“ Matt. 6, 11.

Ligesom et barn vil du daglig få, hvad der kræves til dagens behov. Hver dag skal du bede: „Giv os i dag vort daglige brød.“ Vær ikke urolig, hvis du ikke har nok til i morgen. Du har sikkerheden i hans løfte: „Da skal du have din fryd i Herren, og han skal give dig, hvad dit hjerte attrår.“ David siger videre: „Ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg en retfærdig forladt eller hans afkom tigge sit brød.“

Den Gud, som sendte ravne med mad til Elias ved bækken Krit, vil ikke forlade ét af sine trofaste, selvopofrende børn. Der står skrevet om den retfærdige: „Han får sit brød, og vand er ham sikret.“ „De beskæmmes ikke i onde tider, de mættes i hungerens dage.“ „Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“

Han, som lettede sin moders byrder og bekymringer, da hun var enke, og hjalp hende med forsyninger til husholdningen i Nazaret, har medlidenhed med enhver moder i hendes kamp for at skaffe mad til sine børn. Han, som ynkedes inderligt over folkeskaren, fordi „de var vanrøgtede og forkomne“, har også i dag medlidenhed med de fattige, som lider. Hans hånd er udrakt mod dem med velsignelse, og netop i den bøn, han gav sine disciple, lærte han os at tænke på de fattige.⁵⁴

Bønnen om det daglige brød gælder ikke kun næring for legemet, men også det åndelige brød, som giver sjælen næring til evigt liv. Jesus siger til os: „Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til evigt liv.“ „Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra Himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid.“⁵⁵ Vor Frelser er livets brød, og det er ved at

⁵⁴Signs of the Times, 4. nov. 1903.

⁵⁵Joh. 6, 27. 51.

beskue hans kærlighed og lade den virkeliggøres i livet, at vi ernærer os af det brød, som kom ned fra Himmelen.

Vi tager imod Kristus gennem hans ord, og Helligånden gives for at åbne Guds ord for vor forstand og for at bringe dets sandheder ind i vore hjerter. Når vi læser Guds ord, må vi daglig bede om, at han vil sende sin Ånd for at vise os den sandhed, som styrker vore sjæle til at møde hver dags behov.

Når Guds ord lærer os, at vi hver dag skal bede om, hvad vi trænger til — både timelige og åndelige velsignelser — har han en hensigt at fuldføre til gavn for os. Han ønsker, at vi skal indse vor afhængighed af hans stadige omsorg, for han søger at lede os ind i samfundet med ham. I dette samfund med Kristus, ved bøn og granskning af de store og dyrebare sandheder i hans ord, vil vi som hungrige sjæle blive mættet, og som dem, der tørster, vil vi blive vederkvæget ved livets kilde. ⁵⁶

⁵⁶Thoughts From the Mounts of Blessing, s. 112. 113.

LÆRDOM FRA TIMOTEUS, 28. APRIL

„Og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus.“ 2 Tim. 3, 15.

Paulus' medarbejder Silas var en prøvet mand, som havde profetiske evner; men det foreliggende arbejde var så stort, at det var nødvendigt at oplære flere til aktiv tjeneste. I Timoteus fandt Paulus en, som forstod, hvor hellig en prædikants gerning er, som ikke lod sig skræmme ved tanken om lidelse og forfølgelse, og som var villig til at lade sig belære. Dog vovede apostlen ikke at påtage sig det ansvar at oplære Timoteus, som var en uerfaren mand, til evangeliets forkynder uden først at skaffe sig fuld viden om hans karakter og tidligere liv.

Timoteus' fader var græker og hans moder jødinde. Han havde fra sin barndom kendt skrifterne. Den fromhed, han mødte i sit hjem, var både sund og forstandig. Hans moders og bedstemoders tro på Den hellige Skrift var ham en stadig påmindelse om velsignelsen ved at gøre Guds vilje. Guds ord var den rettesnor, hvorefter disse to gudfrygtige kvinder havde opdraget Timoteus. Den åndelige kraft, som udgik fra den lære, han havde modtaget fra dem, bevarede ham ren i sin tale og ubesmittet af de slette påvirkninger, han var omgivet af. Således havde opdragelsen i hjemmet samarbejdet med Gud i at dygtiggøre ham til at bære byrder.

Paulus så, at Timoteus var trofast, standhaftig og ærlig, og han valgte ham til arbejdsfælle og rejseledsager. De, som havde oplært Timoteus i barndommen, fik deres løn ved at se den søn, de elskede, blive knyttet så nær til den store apostel. Timoteus var en ganske ung mand, da han af Gud blev udvalgt til lærer for andre, men hans karakter var så grundfæstet gennem hans første opdragelse, at han var velegnet til at indtage pladsen som Paulus' medhjælper. Og skønt han var ung, påtog han sig sit ansvar med kristelig ydmyghed. . . .

Paulus elskede Timoteus, „sit ægte barn i troen“! Ofte tog den store apostel den yngre discipel til side og udspurgte ham om skrif-

ternes historie; og mens de drog fra sted til sted, lærte han ham omhyggeligt, hvordan arbejdet skulle udføres, hvis det skulle lykkes. Både Paulus og Silas søgte ... at uddybe (hans) forståelse ... af det heilige og alvorlige arbejde, det var at være en Ordets forkynder.

Timoteus søgte stadig råd og belæring hos Paulus til sit arbejde. Han handlede ikke efter indskydelser, men efter overvejelse og rolig eftertanke, idet han ved hvert nyt skridt spurgte: Er dette Herrens vilje? Helligånden fandt i ham et menneske, der kunne formes og dannes til et tempel, hvori Gud kunne tage bolig.

Når Bibelens lære bliver en del af det daglige liv, får den dyb og varig indflydelse på karakteren. Disse lærdomme tilegnede Timoteus sig og udførte dem i praksis.⁵⁷ [129]

⁵⁷Mesterens Efterfølgere, s. 112. 113.

VED JESU FØDDER, 29. APRIL

„Ét er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.“ Luk. 10, 42.

Vor Frelser glædede sig over et stille hjem og interesserede tilhørere. Han længtes efter menneskers venlighed, høflighed og kærlighed. De, som tog imod den himmelske belæring, han altid var rede til at give andre, blev rigt velsignede. Når skarerne fulgte Kristus hen over de store marker, levendegjorde han skønheden i naturens verden for dem. Han søgte at åbne deres øjne til at forstå, så de kunne se, hvordan Guds hånd opretholder verden. For at fremkalde påskønnelse af Guds godhed og gavmildhed henledte han sine tilhøreres opmærksomhed på den blidt faldende dug, de milde regnbyger og det klare solskin, der blev givet til alle, både onde og gode. Han ville, at mennesker mere fuldt og helt skulle forstå, hvilken omsorg Gud har for de menneskelige medhjælpere, han har skabt. Men skarerne var trægt opfattende, og i hjemmet i Betania fandt Kristus hvile efter den trættende strid med offentligheden. Under disse fortrolige sammenkomster åbenbarede han meget for sine tilhørere, som han ikke gjorde noget forsøg på at fortælle de store blandede forsamlinger. Han behøvede ikke at tale til sine venner i lignelser.

Medens Kristus underviste på sin vidunderlige måde, sad Maria ved hans fødder som en andægtig og from tilhører. Ved en enkelt lejlighed kom Marta, der blev nervøs over arbejdet med at tilberede måltidet, hen til Kristus og sagde: „Herre! bryder du dig ikke om, at min søster har ladet mig være ene om arbejdet? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.“ Dette skete ved Kristi første besøg i Betania. Frelseren og hans disciple havde netop foretaget den besværlige vandring til fods fra Jeriko. Marta var ivrig efter at sørge for, at de havde det godt, og i sin iver glemte hun at vise høflighed mod sin gæst. Jesus svarede hende mildt og tålmodigt: „Marta! Marta! du gør dig bekymring og uro med mange ting; men ét er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.“

Maria gemte i sin sjæl alle de dyrebare ord, der lød fra Frelserens læber, ord, der var mere dyrebare end Jordens kostbareste juveler.

„Den gode del“, som Marta trængte til, var et stille og fromt sind og en større iver efter viden om fremtiden, det evige liv og de nådegaver, der er nødvendige for åndelig vækst. Hun trængte til mindre bekymring for de forgængelige ting og mere omhu for dem, der varer ved for stedse. Jesus ville lære sine børn at gribe enhver [130] lejlighed til at opnå den viden, der kan gøre dem vise til frelse. Kristi sag trænger til omhyggelige og energiske arbejdere. Der findes et stort virkefelt for dem, der ligner Marta, med deres iver for aktivt, religiøst arbejde. Men først bør de som Maria sidde ved Jesu fødder. Flid, dygtighed og energi må helliggøres ved Kristi nåde; så vil livet blive en uovervindelig kraft til det gode.⁵⁸

⁵⁸Den store Mester, s. 357.358.

RESULTATERNE AF AT SPISE LIVETS BRØD, 30. APRIL

„Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden.“ 1 Kor. 13,13.

Der er rigeligt med prædikener. Det største behov ... er kærlighed til dem, der er ved at gå fortabt, den kærlighed, som flyder i rige strømme ud fra Guds trone. Sand kristendom spreder kærlighed gennem menneskets væsen. Den berører alle de ædlere dele, hjernen, hjertet, de hjælpende hænder, fødderne, og sætter mennesket i stand til at stå urokkeligt, hvor Gud ønsker det, så de ikke gør stien kroget for andre, og den lamme ikke kommer ud af sporet. Kristi brændende, uudslukkelige kærlighed til dem, som er ved at gå fortabt, er kristendommens virkelige livsmønster.

Hvad er Bibelens beskrivelse af Gud? „Gud er kærlighed.“ Gud åbenbarede sin kærlighed til menneskeslægten ved at give Kristus til verden. „Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Ja, „evigt liv“. Det er denne kærlighed, som opfylder loven. Kun den, som brænder af medfølelse for det fortabte menneske, hvis kærlighed er målbevidst og som viser sin kærlighed ved at gøre Kristi gerninger, vil være i stand til at beskue den usynlige. Kun den, der har en praktisk og målbevidst kærlighed til sine medmennesker, kan kende Gud. Uden kærlighed til dem, Faderen har gjort så meget for, kender man ikke Gud. Derfor er der så lidt liv i vore menigheder. Teologi er værdiløs, medmindre den er gennemsyret af Kristi kærlighed.

Gud er uforlignelig. Når hans kærlighed kommer ind i menneskets hjerte, vil den tilskynde til handlinger, der bærer frugt, og hvor Guds egen karakter kommer til syne. . . .

„Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ‘ikke sit eget’ lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig

ikke over uretten, men glæder sig over sandheden.“ Hvilke herlige blade fra livets træ! „Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden.“

„Min sjæl, lov Herren, og alt i mig love hans hellige navn!“ [131]
fordi vor vejviser er så klar og tydelig. Andre følger måske ikke det tydelige „Der står skrevet“, som Kristus benyttede, hver gang han mødte den faldne fjende, men lad os følge Frelserens eksempel. Jo mindre vi giver udtryk for vore egne menneskelige meninger, desto renere og mere indtryksfuldt vil vor samtale forme sig. Herren ønsker, at vort sprog skal være helliget, en livets duft til liv.⁵⁹

⁵⁹Brev 156,1900.

MAJ

HVAD GUDS BUD FORDRER, 1. MAJ

**„Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov.“
Sl. 119, 18.**

Kristus kom til et folk, der var forvildet og bedraget af ambitionens djævel. På det tidspunkt var de under det romerske åg, men de forventede Én, som skulle komme og oprette et rige, der ville ekskludere alle andre folkeslag på Jorden. Han skulle bryde det hedenske åg, opløfte sit folk og stille dem blandt fyrster. Alle nationer skulle indkaldes for at møde Guds udsendte og få valget mellem overgivelse eller tilintetgørelse.

Der fremstod stadig profeter, som påstod, at de havde den slags specielle budskaber. Juda skulle komme til ære og værdighed. De skulle ophøjes som Guds præster og konger, og underlægge sig hele verdens riger og hedningenes rigdomme. De, som ikke ville tro, at disse mægtige begivenheder skulle opfyldes på jøderne, blev regnet som vantro. Hvis de ikke opremsede alle disse strålende udsigter i deres bønner, blev de behandlet som værre end unyttige. . . . Folket var så forblindet af Satans falskhed, at deres sind var fuldstændig uforberedt på at tage imod den virkelige Kristus.

Kristi gerning bestod i at fremstille sit riges karakter for menneskene, og vise at navn, stilling og titel betyder intet, mens sand dyd og en hellig karakter er det eneste, der betyder noget i Himmelenes øjne. De første sætninger, som kom fra hans læber i Bjergprædiken, skulle komme den slags tanker til livs. „Salige er de fattige i ånden,“ sagde han, „thi Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes. Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes. Salige er de barmhjer-tige, thi dem skal der vises barmhertighed. Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud. Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn. Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres.“

Hele denne prædiken var en udlæggelse af loven. Kristus fremstillede Guds lovs store rækkevidde. Han forsøgte at rette på deres uklare forståelse ved at fremhæve dens virkelige betydning og tilsige en velsignelse, hvor de karaktertræk er til stede, som står helt i modsætning til de egenskaber, de dyrkede. Han viste dem et rige, hvor menneskelige ambitioner og jordiske lidenskaber ikke får adgang.. . [132]

Kristi gerning. . . består i at hæve de mennesker, der er ved at fortabes i uvidenhed om sand gudsfrygt, op i en ren og hellig atmosfære.¹

¹Signs of the Times, 10. jan. 1900.

GUDS LOV STAR FAST, 2. MAJ

„Man kan lide på alle hans bud; de står i al evighed fast.“ Sl. 111,7.8.

„Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne i hans tempel.“² Pagts ark er i det allerhelligste, i helligdommens anden afdeling. I tjenesten i det jordiske tabernakel, der tjente som „et afbillede og en skygge af det himmelske“, blev denne afdeling kun åbnet på den store forsoningsdag til helligdommens renselse. Derfor peger kundgørelsen om, at Guds tempel i Himmelen blev åbnet og hans pagts ark kom til syne, på åbningen af det allerhelligste i det himmelske tempel i 1844, da Kristus gik derind for at fuldføre forsoningen.

De, der fulgte deres store ypperstepræst i tro, da han gik ind til sin tjeneste i det allerhelligste, så hans pagts ark. Da de undersøgte spørgsmålet om helligdommen nærmere, kom de til forståelse af Frelserens ændrede tjeneste, og de så, at han nu forrettede tjeneste foran Guds ark og påbe-råbte sig sit blod på synderes vegne.

Arken i tabernaklet på Jorden indeholdt de to stentavler, Guds lov var skrevet på. Arken tjente kun til opbevaring af lovens tavler, og det var disse guddommelige forskrifter, der gjorde den værdifuld og hellig. Da Guds tempel i Himmelen blev åbnet, kom hans pagts ark til syne. I det allerhelligste i templet i Himmelen opbevaredes Guds lov i ukrænkelighed — den lov, Gud selv havde givet under tordenen ved Sinaj, og som blev skrevet på stentavlerne med hans egen finger.

Guds lov i den himmelske helligdom er den oprindelige, og de forskrifter, der var skrevet på stentavlerne, og som Moses beretter om i Mosebøgerne, var en tro genpart. Således førtes de, der kom til forståelse af dette vigtige punkt, til at se den guddommelige lovs uforandrede karakter. Som aldrig før så de styrken i Frelserens ord:

² Åb.11,19.

„Før himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå.“³

Guds lov, som er en åbenbaring af hans vilje, et udtryk for hans karakter, skal bestå til evig tid, som et trofast vidne i Himmelen. Ikke et eneste bud er annulleret, ikke et bogstav eller en tøddel er ændret. Som salmisten siger: „Herre, dit ord er evigt, står fast i Himlen.“ „Man kan lide på alle hans bud; de står i al evighed fast.“⁴ ⁵

³ Matt. 5,18.

⁴ SI. 119,89; 111,7.8.

⁵ Konfrontation, s. 358. 359.

AT HOLDE SABBATEN, 3. MAJ

„Jeg, Herren, er eders Gud! Følg mine anordninger, og tag vare på at holde mine lovbud; hold mine sabbater hellige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud.“ Ez. 20,19. 20.

Da Guds folk drog ud af Ægypten, blev deres opmærksomhed på en særlig måde henledt på sabbaten. Under israelitternes trældom havde fogederne forsøgt at tvinge dem til at arbejde om sabbaten ved at kræve mere og mere arbejde af dem hver uge. . . . Men israelitterne blev udfriet af trældommen og ført til et sted, hvor de uforstyrret kunne holde alle Guds bud.

Loven blev forkyndt på Sinaj, og Moses fik udleveret en kopi af den på to stentavler, „beskrevet med Guds finger“.⁶ de knapt fyrré år, ørkenvandringen varede, blev israelitterne til stadighed mindet om Guds hviledag. Det skete på den måde, at der ikke faldt manna på den syvende dag, mens den dobbelte portion, som faldt på beredelsesdagen, holdt sig frisk ved et mirakel.

Inden israelitterne drog ind i Det forjættede Land, formanede Moses dem til at tage „vare på hviledagen“ og „holde den hellig“.⁷ Det var Herrens hensigt, at Israel trofast skulle holde sabbatsbudet for til stadighed at blive mindet om deres ansvar over for ham som deres skaber og forløser. Så længe de holdt sabbaten i den rette ånd, ville afgudsdyrkelse være udelukket, men hvis denne del af tilbudsloven blev tilsidesat og erklæret for ophævet, ville menneskene glemme Skaberen og dyrke andre guder.

„Også mine sabbater gav jeg dem,“ sagde Gud, „for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem.“ Men „de lod hånt om mine lovbud og vandrede ikke efter mine anordninger, men vanhelligede mine sabbater; thi deres hjerte holdt sig til deres afgudsbilleder“. Da han

⁶2 Mos. 31,18.

⁷5 Mos. 5,12.

appellerede til dem om at komme tilbage til ham, henledte han på ny deres opmærksomhed på betydningen af at holde sabbaten hellig. „Jeg, Herren, er eders Gud!“ sagde han. „Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud; hold mine sabbater heUige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg Herren, er eders Gud.“⁸ . . .

Da Kristus var på Jorden, understregede han sabbatsbudets gyldighed. I hele sin undervisning behandlede han den forordning, som han selv havde indført, med ærbødighed. På hans tid havde menneskene i den grad gjort sabbaten til et vrængbillede af, hvad den burde være, at den snarere afspejlede egenkærlige og tyranniske menneskers karakter end Guds væsen. Kristus forkastede den falske lære, som var blevet indført af mennesker, som hævdede, at de kendte Gud, mens de i virkeligheden dannede et vrængbillede af ham. Skønt rabbinerne behandlede Kristus med et uforsonligt fjendskab, rettede han sig ikke i mindste måde efter deres krav, men holdt sabbaten i overensstemmelse med Guds lov uden at se til højre eller venstre.⁹

[134]

⁸Ez. 20,12.16.19. 20.

⁹Profeter og Konger, s. 91. 92.

LOVENS MIDTPUNKT, 4. MAJ

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!“ 2 Mos. 20, 8.

Midt i de ti bud har vi det fjerde bud, som det forkyndtes første gang: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.“¹⁰ . . .

Kristus havde åbnet døren, eller tjenesten til det allerhelligste, og lys vældede frem fra den åbne dør i helligdommen i Himmelen, og det fjerde bud vistes som en del af den lov, som opbevaredes der. Hvad Gud har oprettet, kan intet menneske nedbryde.¹¹

Gud har givet os sine befalinger, ikke blot for at man skal tro på dem, men for at de skal adlydes. Da den store Jehova havde lagt Jordens grundvold og havde klædt hele verden med skønhed og fyldt den med, hvad der var nyttigt for menneskene — da han havde skabt alle undere på land og i hav — indstiftede han sabbatens dag og gjorde den hellig. Gud velsignede og helligede den syvende dag, fordi han på den hvilede fra hele sin underfulde skabergerning. Sabbaten blev til for menneskene, og han vil, at de skal afstå fra deres arbejde på den dag, ligesom han selv hvilede efter sin gerning i de seks skabelsesdage.

Når de, der højagter Jehovas befalinger, har fået lys angående det fjerde bud i dekalogen, vil de adlyde det uden at spørge, hvorvidt det er praktisk muligt eller belejligt at vise en sådan lydighed. Gud skabte mennesket i sit billede og gav det et eksempel på helligholdelsen af den syvende dag, som han helligede og gjorde hellig. Det

¹⁰2 Mos.20, 8-11.

¹¹Konfrontation, s. 359.

var hans hensigt, at menneskene på den dag skulle tilbede ham og ikke beskæftige sig med nogen verdslige sysler. Ingen, der undlader at tage hensyn til det fjerde bud efter at være blevet oplyst angående sabbatens krav, kan kendes uskyldig i Guds øjne.. ..

I selve begyndelsen af det fjerde bud sagde Gud: „*Kom i hu,*“ fordi han vidste, at menneskene i deres mangfoldige bekymringer og forviklinger ville fristes til at undlade at efterkomme lovens fulde krav, eller de ville under trykket af deres timelige beskæftigelse glemme dens hellige betydning, . . . men han gør krav på én dag, som han har sat til side og helliget. Han giver den til menneskene som en dag, da de kan hvile fra arbejde og hengive sig til gudsdyrkelse og til udvikling af deres åndelige liv.¹² [135]

¹²Vejledning for Menigheden, bind 1, s. 408410.

ET SÆRLIGT KENDETEGN, 5. MAJ

„Israelitterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt. Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.“ 2 Mos. 31,16. 17.

Dette skriftord angiver sabbatshelligholdelse som et særskilt tegn, der adskiller Guds folk fra verdens mennesker. Det pålægger forældre den mest alvorlige forpligtelse, at undervise børnene i lydighed mod sabbats-budet, for at de kan regnes sammen med Guds folk.

Vi læser i 2 Mos. 19: „I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar eder på ørnevinger og bragte eder hid til mig. Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til, og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn.“

Hvor vidunderligt! Gud tilbyder at gøre israelitterne til sin særlige skat, hvis de vil adlyde hans bud og ære hans navn. Læg så mærke til deres svar på disse ord:

„Da gik Moses hen og kaldte folkets ældste sammen og forelagde dem alle disse ord, som Herren havde pålagt ham.“ De ældste forelagde da denne vejledning for den samlede umådelige mængde: „Og hele folket svarede, alle som én: ‘Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre!’ Da bragte Moses Herren folkets svar.“¹³

Vi kan ikke overvurdere betydningen af en enkel tro og uforbeholden lydighed. Karakteren opnår fuldkommenhed ved at følge lydighedens vej i enkel tro. En nøje overholdelse af Guds bud blev pålagt Adam, og der stilles ingen ringere krav til dem, som vil frelses i dag. . . Kristus siger: „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen. Hvis I beder

¹³Manuscript 152, 1901.

mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det. Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger! Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod.“¹⁴ . . . Verden har svoret sig sammen imod sandheden, fordi den ikke ønsker at adlyde den. Skal jeg, som forstår sandheden, lukke øjne og hjerte for dens frelsende kraft, fordi verden vælger mørket fremfor lyset?¹⁵

[136]

De hellige bud, som Satan har hadet og forsøgt at udrydde, vil blive æret i hele det syndfri univers.¹⁶

¹⁴Joh. 14,13-17.

¹⁵Manuscript 5a, 1895.

¹⁶Patriarker og Profeter, s. 171.

LOVEN FOR MENNESKETS LYKKE, 6. MAJ

„Herrens forskrifter er rette, glæder hjertet, Herrens bud er purt, giver øjet glans.“ Sl. 19, 9.

Gud gav menneskeheden sin lov, for at de skulle blive lykkelige og opnå evigt liv ved at leve efter den. Satan kan kun gøre sig håb om at krydse Guds planer, hvis han kan få mænd og kvinder til at overtræde denne lov. Derfor har han uophørligt bestræbt sig på at stille den i et falsk lys og forringe dens betydning. Kronen på værket er hans forsøg på at forandre selve loven, så at menneskene overtræder den, samtidig med at de bekender sig til at adlyde den.

En skribent har sammenlignet forsøget på at forandre Guds lov med en gammel, ondsindet skik, som gik ud på at dreje skiltet ved et vejkryds, så det viste den forkerte vej. Dette trick bragte ofte de vejfarende i store vanskeligheder.

Gud har opstillet et vejskilt for de mennesker, som rejser gennem denne verden. På skiltets ene viser stod der, at villig lydighed mod Skaberen var vejen til lykke og liv, og på den anden viser stod der, at ulydighed var vejen til elendighed og død. Vejen til lykke var markeret lige så tydeligt som vejen til tilflugtsbyerne på det gamle Israels tid. Men den store fjende af alt godt har i et kritisk øjeblik i menneskehedens historie drejet vejskiltet rundt, og mangfoldige mennesker er gået vild.

Herren meddelte israelitterne følgende ved Moses: „Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide døden, ja enhver, som udfører noget arbejde på. . . sabbatsdagen, skal lide døden. Israelitterne skal holde sabbaten, så de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt. Den skal være et tegn til alle tider mellem mig

og israelitterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.“¹⁷

Herren siger klart og tydeligt i disse ord, at lydighed er vejen til Guds stad, men syndens menneske har vendt vejskiltet, så det peger i den forkerte retning. Han har indført en falsk hviledag og fået mænd og kvinder til at tro, at de adlyder Skaberens bud ved at hvile på denne dag.

Gud har sagt, at den syvende dag er sabbat for Herren. Da Him-
melen og Jorden var skabt, ophøjede han denne dag til minde om
skaberværket. Gud hvilede på den syvende dag „efter det værk, han
havde udført“, og han „velsignede den syvende dag og helligede
den“. ¹⁸ - ¹⁹

[137]

¹⁷2 Mos. 31,13-17.

¹⁸1 Mos. 2,1-3.

¹⁹Profeter og Konger, s.91.

GUDS LOV FORANDRES ALDRIG, 7. MAJ

„Da han nu var færdig med at tale til Moses på Sinaj bjerg, overgav han ham vidnesbyrdets to tavler, stentavler, der var beskrevet med Guds finger;“ 2 Mos. 31, 18.

Den store fjende, som ikke kan tåle, at menneskene er lykkelige, har i den kristne tidsalder gjort hviledagen, som omtales i det fjerde bud, til genstand for sine særlige angreb. Satan siger: „Jeg vil modarbejde Guds planer. Jeg vil give mine efterfølgere magt til at tilsidesætte det minde, som Gud har indstiftet, sabbaten, ugens syvende dag. Derved vil jeg give menneskene det indtryk, at den dag, som Gud velsignede og helligede, er blevet forandret. Denne dag skal ikke blive ved at leve i menneskenes sind. Jeg vil udlette mindet om den. I stedet vil jeg indsætte en dag, som Gud ikke har anerkendt, og som ikke kan være et tegn mellem Gud og hans folk. Jeg vil tilskynde dem, der anerkender denne dag, til at overføre den velsignelse, som Gud skænkede den syvende dag, hertil.“ . . .

Det var fjendens hensigt at forandre tider og lov ved at indføre en falsk hviledag. Men er det virkelig lykkedes ham at forandre Guds lov? Det 31. kapitel i Anden Mosebog giver svaret. Han, der er den samme i går, i dag, ja til evig tid, har sagt om den syvende dag: „Sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt.“ „Den skal være et tegn til alle tider.“²⁰ Vejskiltet er blevet drejet og peger den forkerte vej, men Gud har ikke forandret sig. Han er stadig Israels vældige Gud. „Se, som dråbe på spand er folkene, at regne som fnug på vægt, som et gran vejer fjerne strande.“²¹ . . . Han er lige så nidkær for sin lov nu som på Akabs og Elias' tid.

Men denne lov tilsidesættes på det groveste. Verden gør i dag åbent oprør imod Gud. Den nulevende slægt er i sandhed fyldt af trods, utaknemmelighed, formalisme, hykleri, stolthed og frafald. Menneskene lader hånt om Bibelen og hader sandheden. Jesus er

²⁰ 2 Mos. 31, 13. 17.

²¹ Es. 40,15.

vidne til, at hans lov forkastes, at hans kærlighed foragtes, og at hans sendebud behandles med ligegyldighed. Han har talt til menneskene igennem sine velsignelser, men menneskene har ikke værdsat dem; han har talt ved hjælp af advarsler, men menneskene har ikke givet agt på dem. Menneskesjælens forgårde er blevet gjort til en kræmmerbod. Egoisme, misundelse, stolthed og ondskab har gode vækstbetingelser. . . .

Man gør nar af de mennesker, som tror bogstaveligt på det. Der er en tiltagende foragt for lov og orden, og den kan føres direkte tilbage til overtrædelsen af Guds tydelige bud.²² [138]

Jehova indridsede sine ti bud på stentavler, så alle Jordens indbyggere kunne forstå hans evige, uforanderlige karakter.

²²Profeter og Konger, s. 93. 94.

DET FØRSTE STORE BUD, 8. MAJ

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud.“

Matt. 22, 37. 38.

Jeg så, at det, der deler følelserne eller fjerner den højeste kærlighed til Gud fra hjertet, eller forhindrer den ubegrænsede tillid og fuldstændige fortrolighed til ham, vil i væsen og form blive til en afgud. Jeg blev gjort opmærksom på det første store bud: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.“ Det tillader ikke nogen adskillelse af vore følelser fra Gud. Intet må komme imellem vor allerhøjeste kærlighed til ham eller vor glæde i ham. Både din vilje, dine ønsker, planer, længsler og fornøjelser må stå under hans kontrol.

Du må lære at ophøje Herren Gud i dit hjerte, i dine samtaler og i alle dine handlinger. Da kan Jesus undervise dig, så når du kaster garnet ud på bådens højre side, vil han hjælpe dig med at lande det på kysten fuldt af fisk. Men uden Kristi hjælp til at kaste nettet ud, kan du virke i uger, måneder og år uden at se megen frugt af dit arbejde.. . .

Gransk dig selv. Ransag ethvert motiv.. . . Søg at efterligne Kristus.²⁴ Når et menneske er fuldstændig tømt for selvet, når enhver afgud er drevet ud af sjælen, da fyldes tomrummet med Kristi Ånd, som strømmer ind. Her er den tro til stede, som renses sjælen fra besmittelse. Mennesket stemmer overens med Ånden og higer efter det, som hører Ånden til. Der er ingen tillid til selvet. Kristus er alt og i alle. Med ydmyghed modtages den sandhed, der til stadighed udfoldes, når Herren får al æren med ordene: „Os har Gud åbenbaret det ved Ånden.“ „Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os.“²⁵

²⁴Testimonies, bind 1, s. 436.437.

²⁵Gospel Workers, s. 287.

Den stemme, som talte til Israel fra Sinaj, taler igen i disse sidste dage til mænd og kvinder og siger: „Du må ikke have andre guder end mig.“²⁶ Guds lov blev skrevet med hans egen finger på stentavler for at vise, at den aldrig kan forandres eller annulleres. Den består i al evighed, lige så uforanderlig som principperne i hans regering. At mennesker har sat deres vilje op imod Guds vilje, kan ikke forstumme hans visdoms ord eller befalinger, selv om de fremstiller spekulationer, der er i modstrid med åbenbaringens lære, og fremhæver menneskelig visdom frem for et enkelt „så siger Herren“.²⁷

[139]

Verdslighedens ånd kan besmitte de mange og beherske de få. Guds sag kæmper måske for sin eksistens og klarer sig kun ved store anstrengelser og stadige ofre, men trods alt vil sandheden dog opleve en herlig sejr til sidst.²⁸

²⁶2 Mos. 20, 3.

²⁷Counsels to Parents and Teachers, s. 248.

²⁸Profeter og Konger, s. 94.

INGEN ANDRE GUDER, 9. MAJ

„Du må ikke have andre guder end mig.“ 2 Mos. 20, 3.

Kristus gav sit liv for at ethvert ønske om frihed fra synd og opnåelse af Skaberens gunst kunne opfyldes.

Det var udsigten til et forløst, helligt univers, der tilskyndede Kristus til at bringe dette store offer. . . Følger vi Gud, som hans elskede børn, eller er vi mørkets fyrstes tjenere? Tilbeder vi Jehova eller Ba'al?, den le-vende Gud eller afguder?

Vi kan godt tilbede afguder uden noget synligt alter eller uden noget billede, som øjet kan se. Tusinder har falske forestillinger om Gud og hans egenskaber. De tjener lige så virkelige falske guder, som Ba'als tjenere gjorde. Tjener vi den sande Gud, som han åbenbares i Ordet, i Kri-stus og i naturen, eller dyrker vi hellere en filosofisk afgud? Gud er sandhedens Gud. Retfærdighed og nåde kendetegner hans styreform. Han er kærlighedens, medlidenhedens og den dybe barmhjertigheds Gud. Således fremtræder han i sin Søn, vor Frelser. Han er tålmodighedens og langmodighedens Gud. Når vi søger at efterligne et sådant væsens karaktertræk og bøjer os for ham, tilbeder vi den sande Gud.

Når vi følger Kristus, vil hans fortjenester tilregnes os og stige op til Faderen som en liflig duft. Og med Frelserens kærlige egenskaber indpodet i vore hjerter flyder de ud fra os som en kostbar vellugt. Den kærlige indstilling, ydmyghed og overbærenhed, som kendetegner vore liv, har magten til at formilde og afdæmpe hårde hjerter og vinde troens bitreste modstandere for Kristus.

„Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv, og se ikke hver på sit eget, men også på de andres.“ . . .

Lysten til tom ære og selviske ambitioner er den klippe, hvorpå mange har lidt skibbrud og gjort mange menigheder kraftesløse. Det er dem, der kender mindst til helligelse, som har den ringeste forbindelse med Gud, der med størst ihærdighed søger de eftertragtede

stillinger. De har ingen forståelse for deres svaghed og karakterbrist..
.. Den, som til stadighed ser hen til Jesus, opdager hans selvudslettende kærlighed og dybe ydmyghed, og vil efterligne hans eksempel. [140]
Hjertet må renses for stolthed, ærgerrighed, bedrag, had og selvished. Hos mange er disse onde tendenser delvis undertrykt, men ikke rykket op med rod af hjertet. Under gunstige vilkår springer de ud igen og blomstrer frem i åbent oprør mod Gud. Heri ligger den frygtelige fare. At holde fast ved nogen synd er at opmuntre en fjende, som kun står på vagt for at ruinere os i et ubevogtet øjeblik..
.. Guddommelig nåde er vort eneste håb.²⁹

²⁹Testimonies, bind 5, s.173-175.

ÆR DEM, DER ÆRER GUD, 10' MAJ

„Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som Ilyder, enten undersynden til død eller under lydigheden til retfærdighed?“

Rom. 6, 16.

Det er ikke nemt at forandre tankegangen, når sindet gennem lang tid kun har fået lov til at dvæle ved verdslige ting. Det, øjet ser, og øret hører, tiltrækker for tit opmærksomheden og opsluger interessen. Men hvis vi vil have adgang til Guds stad og se Jesus i sin herlighed, så må vi vænne os til at betragte ham her med troens øje. Kristi ord og karakter bør ofte være emnet for vore tanker og samtaler, og hver dag må nogen tid særlig helliges til bøn og meditation over åndelige emner.

Helliggørelse er en daglig gerning. Ingen må bedrage sig selv ved at tro, at Gud tilgiver og velsigner dem, mens de overtræder en af hans fordringer. Forsætlig udøvelse af en bevidst synd bringer Åndens afslørende stemme til tavshed og adskiller mennesket fra Gud. Jesus kan ikke bo i hjertet hos den, som tilsidesætter den guddommelige lov, lige meget hvor megen følelsesfuld religiøs begejstring der udvises. Gud ærer kun dem, der ærer ham.

„Når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder.“ Praktiserer vi vrede, lidenskab, begær, had, selviskhed eller nogen anden synd, er vi syndens trælle. „Ingen kan tjene to herrer.“ Hvis vi tjener synden, kan vi ikke tjene Kristus. Den kristne mærker syndens tilskyndelser, „thi kødet begærer imod Ånden“, men Ånden strider imod kødet i en stadig kamp. Her er der brug for Kristi hjælp. Menneskelig svaghed forenes med guddommelig styrke, så troen udbryder: „Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!“³⁰

Hvis vi ønsker at udvikle en karakter, som Gud godkender, må vi opøve de rette vaner i vort åndelige liv. Daglig bøn er lige så

³⁰1 Kor. 15, 57.

nødvendig for at vokse i nåde og for det åndelige liv, som materiel føde er det for fysisk velbefindende. Vi må vænne os til hyppigt at vende tankerne op til Gud i bøn. Forvilder tanken sig, må vi bringe den tilbage. Ved vedholdende anstrengelser vil vanen til sidst [141] gøre det let. Vi kan ikke med sikkerhed adskille os et øjeblik fra Kristus. Vi kan have ham hos os ved hvert skridt, men dog kun når vi overholder de betingelser, han selv har givet.

Gudsfrygt må være livets hovedinteresse. Alt andet må indordnes efter den. Sjælens, legemets og Åndens fulde kræfter må tage del i den kristnes kamp. Når vi ser hen til Kristus for styrke og nåde, er vor sejr lige så sikker som den, Jesus vandt for os.³¹

³¹Review and Herald, 15. nov. 1887.

AT ADLYDE GUDS LOV, 11. MAJ

„Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder, der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud som hele denne lov, jeg forelægger eder i dag?“ 5 Mos. 4, 7. 8.

Gud gav denne erklæring til folket om sine bud gennem Moses: „Hold dem og følg dem! Thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne.“ . . .

De værdifulde retningslinier, Herren gav sit folk fra Sinajbjerget, bragte de med sig gennem ørkenvandringen, og de gentog dem ved hvert lejrsted. Det var Guds hensigt, at de, ved de ord, de talte, og på mange andre måder, skulle give de omboende folkeslag et billede af ham og hans lov. Ved mange anledninger, når de mødte folk, der ikke kendte Gud, ophøjede de deres Leder som et stort og helligt væsen, som alle til stadighed burde ære, respektere og tilbede. . . .

De omkringboende folkeslag skulle blive kendt med de gudgivne loves ædle principper, som lederne oplærte folket til at leve efter. Det skulle vise dem, at overholdelsen af disse love ikke var nedværdigende, men et bevis på, at dette folk virkelig var begunstiget fremfor andre folkeslag.

Den fuldkomne orden i israelitternes lejr var også en anskuelserundervisning for de omkringboende folkeslag. De så skyen, der svævede over stedet, hvor tabernaklet skulle opstilles; de lagde mærke til, hvordan præsterne og andre udvalgte tjenere udførte hver sin specielle opgave i forbindelse med forberedelsen af lejren for natten. Ingen udførte noget, andre skulle gøre. Forsøg på at gøre et andet menneskes opgave var forbundet med dødsstraf. Enhver tog sig af sin specielle pligt. Ved opførelsen af tabernaklet passede hver del sammen, således at Herrens hus blev opført med fuldkommen præcision. Ikke et ord blev sagt, ingen befalinger givet af andre end

den ansvarshavende. Der var ingen forvirring, da alt var sat sammen i overensstemmelse med det mønster, Moses så på bjerget.

Alt i forbindelse med opførelsen af lejren var et praktisk eksempel for børnene, som derved blev oplært i en vanedannende præcision, forsigtighed og orden. Hvis børnene var gamle nok, skulle de lære at opslå de telte, de boede i, og at holde fuldkommen orden i alt det, de gjorde. . . . De fik bestandig undervisning om himmelske ting. Forældrene forklarede hele tiden børnene, hvorfor israelitterne var på rejse i ørkenen, hvorfor loven blev givet på Sinaj; hvad de forventede at gøre og blive, når de nåede Løftets Land.³² [142]

³²Manuscript 152,1901.

SÅLEDES OPHØJER VI GUDS BUD, 12. MAJ

„For at I kan komme alle mine bud i hu og handle efter dem og blive hellige for eders Gud.“ 4 Mos. 15,40.

Alle de råd, israelitterne fik om at undervise børnene i budene, gælder også for os. Hvis vi bliver skødesløse, som jeg ved mange er blevet, og forsømmer at tilskynde til nødvendigheden af at overholde disse bud, så må vi ydmyge os for Gud og foretage en grundig bekendelse. Lad os lære at behandle vore børn med barmhjertighed. Venligt, tålmodigt, forstandigt og kærligt må forældre undervise de små i praktisk kristendom og gøre det enkelt og tiltrækkende, for at gøre dem bekendte med Herrens vej. Forældres forsømmelse i denne gerning bærer frugter hos fremtidens generationer. . .

For at bevare retfærdighedens ophøjede normer kræves en konstant, udholdende indsats, og ingen, som er slap med principperne, godkendes af Gud. Vor åndelige erfaring bliver værdiløs, hvis vi går med til at fordreje principperne. Nu, mere end i nogen anden tid af verdens historie, skal vi give agt på formaning: „Derfor vær også I rede; thi Menneske-sønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.“³³

I oldtiden blev der stadig advaret imod afgudsdyrkelse. Den samme fare er i verden i dag. Vi må beskytte vore børn mod fællesskab med verden og mod at efterligne deres handlinger, som er i mørket. Lad os bevare dem fra samvær med vantro, så vidt det kan lade sig gøre. Vi er klar over, at de, som ikke tjener Herren Jesus, tjener en anden leder, og at denne leder søger at øve kontrol med deres sind, som kender sandheden.

Satans blændværk viser sig stadig overalt. De, som virkelig elsker Gud, vil vise deres kærlighed til ham under alle forhold og omstændigheder. De vil ikke gå med til tomme forlystelser og de verdsliges fornøjelser. På intet tidspunkt bliver de forledt til at glemme Herren. Den kristne kan og må vise hellig vrede over deres letsindighed og dumhed, som ikke elsker Gud. „Se du selv til, at

³³Matt. 24,44.

ikke også du“ falder i fristelse ved at benytte tomme, tarvelige og intetsigende ord. Benyt ord som viser, at du er et Guds barn, og at dit hjerte er fyldt med hans kærlighed.

Vi må virkelig være et særpræget folk, helliget Herren, som israelitterne skulle være det. Ellers kan vi ikke repræsentere vor alvise, medfølende og herliggjorte Forløser ret.³⁴ [143]

³⁴Manuscript 152,1901.

LOVEN ER I OVERENSSTEMMELSE MED EVANGELIET, 13. MAJ

„Og alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, eftersom det kommer fra Åndens Herre.“ 2 Kor. 3,18.

Efter at Kristus led syndoffer døden på korset, havde ceremoniloven ingen gyldighed. Den var dog knyttet til moralloven og dens herlighed. Helheden bar guddommelighedens stempel og gav udtryk for hellighed, retsindighed og Guds retfærdighed. Hvis den præstegering, som skulle ophøre, var end så herlig, hvor meget herligere var så ikke virkeligheden, når Kristus blev åbenbaret ved at give sin livgivende, helliggørende Ånd til alle, som tror?

Forkyndelsen af tibudsloven var en vidunderlig udfoldelse af Guds herlighed og majestæt. . .

„Moses svarede folket: ‘Frygt ikke, thi Gud er kommet for at prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham, så I ikke synder.’ Da holdt folket sig i frastand, medens Moses nærmede sig mulmet, hvori Gud var.“³⁵

Folket havde kun en svag forestilling om sandheder som syndstilgivelse, retfærdiggørelse ved tro på Jesus Kristus, adgang til Gud alene ved en mellemmand, på grund af deres fortabte tilstand og deres skyld og synd. For en stor del havde de mistet kendskab til Gud og den eneste adgangsvej til ham. Deres opfattelse af syndens og retfærdighedens virkelighed var næsten borte. Kun dunkelt opfattede de syndstilgivelsen ved Kristus, den lovede Messias, som deres ofringer symboliserede. . .

Moralloven har aldrig været noget forbillede eller en skygge. Den eksisterede før menneskets skabelse, og gælder så længe Guds trone består. Gud kunne ikke forandre eller rukke ved et eneste bud i sin lov for at frelse mennesket, fordi loven er grundlaget for hans

³⁵2 Mos. 20, 20. 21.

regering. Den er urokkelig, uforanderlig, uendelig og evig. For at frelse mennesket og bevare lovens ret, måtte Guds Søn ofre sig selv for synden. Hem, som ikke kendte til synd, blev gjort til synd for vor skyld. Han døde for vor skyld på Golgata. Hans død viser Guds vidunderlige kærlighed til mennesket, og hans lovs uforanderlighed.

...

Kristus er synderens advokat. De, som tager imod evangeliet, skal med utildækket ansigt skue Herrens herlighed. De ser forholdet mellem hans mission og loven, og de anerkender Guds visdom og herlighed, som den er åbenbaret af Frelseren. Kristi herlighed skinner gennem loven, som er en afskrift af hans karakter, og mennesket føler hans omskabende kraft, indtil det forvandles til hans lighed. De får del i den guddommelige natur, og bliver mere og mere lig Frelseren, medens de går frem, skridt for skridt, i overensstemmelse med Guds vilje, indtil fuldkommenheden nås. Loven og evangeliet er i fuldkommen harmoni.³⁶

[144]

³⁶Selected Messages, bog 1, s. 238-240.

KRISTI NY BEFALING, 14. MAJ

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre’ ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.“ Joh. 13, 34.

Ligner du Kristus i dine ord, i din måde at være på, og i dine handlinger? Hvis du efterligner Kristi karakter i ord og ånd, så er du en kristen. Tungen vidner om de principper, der karakteriserer livet; den er en sikker prøve på de kræfter, som kontrollerer hjertet. Vi kan vurdere vore egne følelser og principper ud fra de ord, som kommer over vore læber. Tiingen må altid være under Helligåndens kontrol.

Når ulykkelige, sårede og sønderknuste mennesker kommer til dig for at modtage ord, der bringer håb, da skal du tale Kristi ord til dem. Nægter du at give dem velgørende, venlige ord? De, som taler, som Kristus talte, vil aldrig benytte bitre ord, der som skarpe knive trænger ind i den sårede sjæl. „Herren lyttede og hørte efter.“³⁷ Vil du tage i betragtning, at Herren lytter til de ord, vi siger, og at han kender bevæggrunden for vore handlinger? Kristus er forsvarer for alle, som er skjult i ham.

Husk på, at hvert uvenligt ord og hver hensynsløs bemærkning står nedskrevet i Himmelenes bøger, som om de var rettet mod Kristus, der står i de såredes sted. At tale venlige og trøstende ord, selv om du føler lyst til at gøre det modsatte, er det ikke at ligne Kristus? Når byrden er tung at bære for de mennesker, som Gud værdsatte så højt, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv, og du så hjælper at løfte byrden, er det ikke at ligne Kristus? . . .

„Tror du på Guds Søn?“ Du er lige så afhængig af Kristus for alt det, du tager imod, som de svageste, fattigste og mest ydmyge mennesker. „Tror du på Guds Søn?“ En ren teoretisk tro har ingen betydning. Tror du på Guds Søn som din egen frelser? Hvis du da tror med hele dit hjerte, bor Gud i sjælen og sjælen i Gud. Du repræsenterer Jesus. De, som har ansvarsfulde stillinger, er på prøve for at

³⁷Mal. 3,16.

se, om de er kloge og til at stole på, og om det ses, at Kristus virker i og gennem dem, således at han gennem deres ord og handlinger kan vise sin karakter og tale til andre, som han har givet sit dyrebare liv for. . .

Om mennesket er i harmoni med Kristus, afhænger af i hvilken grad det tager del i den guddommelige natur. Jesus siger: „En ny befaling giver jeg jer.“ — At I skal tolerere hinanden? Ak, nej! „At I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ „Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.“³⁸ ³⁹

[145]

³⁸Joh. 13, 34. 35; 15, 2.

³⁹Review and Herald, 26. maj 1896.

ALLE KAN BÆRE KRONEN, 15. MAJ

„Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den!“ 1 Kor. 9, 24.

Vædekæmperne i fortidens lege var ikke engang sikre på sejren, selv om de havde underkastet sig selvfornægtelse og hård selvtugt. „Ved I ikke,“ siger Paulus, „at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen?“ Hvor ivrigt og alvorligt løberne end stræbte, så kunne sejrprisen kun gives til én. Kun én hånd kunne gribe den attråede krans! Nogle kunne udfolde de største anstrengelser for at opnå prisen, men idet de strakte hånden ud for at gribe den, var der mulighed for, at en anden et øjeblik før havde grebet den.

Men det samme er ikke tilfældet i den kristnes kamp. Ikke én af dem, der retter sig efter betingelserne, vil blive skuffet, når løbet er endt. Ikke én af dem, der er ihærdige og udholdende, vil gå glip af sejren. Løbet er ikke for de hurtige eller kampen for de stærke. Den svageste hellige kan lige såvel som den stærkeste komme til at bære den udødelige herligheds krone. Alle kan vinde, når de ved den guddommelige nådes kraft bringer deres liv i overensstemmelse med Kristi vilje. Udøvelsen indenfor livets enkeltheder af de påbud, der findes i Guds ord, betragtes alt for tit som uvæsentlige — som en sag, der er for ubetydelig til at kræve opmærksomhed. Men i betragtning af hvor meget der står på spil, er intet småt, der kan hjælpe eller hindre. Enhver handling tynger med i den vægtskål, der er afgørende for livets sejr eller nederlag. Og belønningen til dem, der vinder løbet, vil stå i forhold til den energi og ihærdighed, hvormed de har kæmpet. . .

Paulus vidste, at hans kamp mod det onde ville vare ved, så længe han levede. Han var altid klar over nødvendigheden af at være på vagt overfor sig selv, så jordiske ønsker ikke skulle få overhånd over åndelig iver. Af al sin kraft vedblev han med at kæmpe mod sine

naturlige tilbøjeligheder. Altid så han for sig det ideal, han skulle nå, og dette ideal stræbte han imod ved villig lydighed mod Guds bud. Hans ord, hans handlinger, hans længsler, — alt var bragt ind under Guds Andes magt.

Det var dette oprigtige ønske om at vinde løbet om det evige liv, Paulus higede efter at se åbenbaret i de korintiske troendes liv. Han vidste, at hvis de skulle nå til Kristi formål med dem, ville det koste dem et livs kamp, hvorfra der ikke var nogen befrielse. Han tryglede dem om at kæmpe retteligt og dag efter dag søge fromhed og moralsk fuldkommenhed. Han bønfuldt dem om at kaste alle byrder fra sig og haste fremad mod målet, som var fuldkommenhed i Kristus.⁴⁰

[146]

Der var ét mål, han altid havde for øje og alvorligt stræbte efter at nå, nemlig „retfærdigheden fra Gud, grundet på tro“.⁴¹ ⁴²

⁴⁰Mesterens Efterfølgere, s. 167. 168.

⁴¹Fil. 3,9.

⁴²Mesterens Efterfølgere, s. 167.

DEN KONGELIGE LOV BEDØMMER KARAKTEREN, 16. MAJ

**„Hvis I virkelig opfylder den kongelige lov,... handler I ret.“
Jak. 2, 8.**

Den kongelige lov er den standard, hvormed karakteren bedømmes. Loven afslører synden. Ved loven kommer bevidstheden om synd. Men synderen drages stadig mod Jesus af den vidunderlige åbenbarelse af hans kærlighed, hvormed han ydmygede sig selv til at lide en skamfuld død på korset. Hvilket studium! Engle har forsøgt alvorligt og med længsel at trænge ind i denne vidunderlige hemmelighed. Det er et studium, som kan lægge beslag på den højeste menneskelige intelligens, at det faldne menneske, der er bedraget af Satan og har valgt side med ham, kan blive forvandlet til den uendelige Guds Søns billede — at mennesket kan blive ham lig, og at Gud vil elske det faldne og forløste menneske som sin egen Søn på grund af Kristi retfærdighed som tilregnes mennesket. Læs om det i de levende Skrifter.

Dette er guddommens hemmelighed, et billede af højeste værdi. Det må vi meditere over, flette ind i enhver tale, hænge op i mindernes hal, og give udtryk for med vore læber, hvorledes menneskelige væsener har smagt og erkendt, at Herren er god. Dette må være forberedelsen til enhver prædiken... .

Med Kristus-ligheden opnår den kristne menneskehedens højeste form... . Han føler sin svaghed, men bliver en sejrvinde ved at tilegne sig Guds kraft gennem en levende tro og en oprigtig hensigt. Hans fred og glæde bliver stor, fordi det kommer fra Herren, og intet er så velkomment for Guds åsyn, som sjælens stadige ydmygelse for ham. Disse er ubestridelige beviser på, at Herren med sin Helligånd har indflydelse på hjertet. Det mirakel, der sker i et Guds barn, som kæmper og sejrer over sine naturlige svagheder, er mere vidunderligt end helbredelsen af en sygdom. Guds univers ser på det menneske

med meget større glæde end på nogen storslået ydre pragt. Den indre karakter præges efter det guddommelige mønster. . . .

At ophøje Kristus som vor eneste kilde til styrke, at fremstille hans enestående kærlighed, idet han tog menneskets syndeskyld på sig og tilregnede det sin egen retfærdighed, afsvækker ikke på nogen måde lovens værdighed. TVærtimod stiller det den i det rette lys og forherliger den. Det sker udelukkende ved det lys, der genspejles fra Golgatas kors. I den store frelsesplan er loven kun helt og fuldt med, når den fremstilles i lyset fra den korsfæstede og opstandne frelser. Dette kræver en åndelig forståelse. Det tænder i beskuerens hjerte en brændende tro, håb og glæde over, at Kristus er hans retfærdighed. Denne glæde gælder kun dem, som elsker og holder Jesu ord, som er Guds ord.⁴³

[147]

⁴³Manuscript 24,1888.

KÆRLIGHEDENS PRINCIP I LOVEN, 17. MAJ

„Vi elsker, fordi han elskede os først.“ 1 Joh. 4, 19.

Der er intet, der beviser et menneskes omvendelse, hvis den ikke bevirker en forandring til det bedre. Hvis synderen indfrier sit løfte, godtgør, hvad han på uærlig vis har tilvendt sig, bekender sine synder og elsker Gud og sine medmennesker, kan han være vis på, at han er gået over fra døden til livet.

Når vi som vildfarende, syndige skabninger kommer til Kristus og ved hans nåde bliver delagtige i syndsforladelsen, spirer kærligheden frem i hjertet. Ingen byrde er tung, for det åg, Kristus pålægger os er let. Pligten bliver en lyst og opofrelse en glæde. Den sti, der før syntes indhyllet i mørke, bliver oplyst af stråler fra retfærdighedens sol.

Kristi elskelige karakter vil vise sig hos hans efterfølgere. Det var hans glæde at gøre Guds vilje. Kærligheden til Gud og nidkærhed for hans ære var den ledende kraft i vor Frelasers liv. Kærligheden forskønnede og adlede alle hans handlinger. Kærligheden er af Gud. Det uomvendte hjerte kan ikke skabe eller frembringe den. Den findes kun i det hjerte, hvor Jesus bor. „Vi elsker, fordi han elskede os først.“⁴⁴ I det hjerte, som er fornyet ved Guds nåde, er kærligheden drivkraften for alle handlinger. Den danner karakteren, styrer tilbøjelighederne, hersker over lidenskaberne, overvinder fjendskab og forædler følelserne. Når denne kærlighed næres i sjælen, forsøder den livet og spreder en forædlende indflydelse overalt omkring os.

Der er to vildfarelser, som Guds børn — især de, der nylig har begyndt at forlade sig på hans nåde — må være på vagt imod. Den første... — at forlade sig på sine egne gerninger og stole på sine egne bestræbelser som et middel til at komme i samklang med Gud. Den, der søger at blive hellig ved sine egne gerninger, idet han holder loven, forsøger det umulige. Alt, hvad mennesket kan gøre uden Kristus, er besmittet af egenkærlighed og synd. Det er Kristi nåde

[148]

⁴⁴1 Joh. 4,19.

alene, som ved troen kan gøre os hellige.

Den modsatte og ikke mindre farlige vildfarelse er at tro, at Kristus fritager menneskene fra at lyde Guds lov, og at vore gerninger intet har med vor frelse at skaffe, fordi det alene er ved troen, at vi bliver delagtige i Kristi nåde.

Men her bør man lægge-mærke til, at lydighed ikke er en blot og bar udvortes overensstemmelse med Guds fordringer, men en kærlighedens tjeneste. Guds lov er et udtryk for hans natur. Den er indbegrebet af det store kærlighedsprincip, og derfor er den Guds regerings grundvold i Himmelen og på Jorden. Hvis vort hjerte er fornyet efter Guds billede, hvis Guds kærlighed er indplantet i sjælen, vil Guds lov så ikke vise sig i livet? Når kærlighedens princip er indplantet i hjertet, når mennesket er fornyet efter hans billede, som skabte det, da vil den nye pagts løfte blive opfyldt. . . . Lydighed — troskabens og kærlighedens tjeneste — er det rette kendetegn på en discipel.⁴⁵

⁴⁵Vejen til Kristus, s. 85-88.

FRELSESPLANEN, 18.MAJ

„Alt, hvad der tjener til liv og guds frygt, har hans guddommelige magt skænket os gennem kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddoms kraft.“ 2 Pet. 1, 3.

Den kristne verden har kun en dunkel opfattelse af frelsesplanen. Gennem den undervisning, mange professionelle bibellærere nu giver, er det umuligt at forstå omfanget af menneskets fald og degraderede stilling, men Kristi gerning åbenbarer sandheden, som den er i Jesus. Det er kun ved at iagttage den forunderlige frelses kæde, der drager os op, at mennesker forstår, hvor dybt det er sunket. Vor fordærvs omfang kan kun erkendes i lyset af Guds lov, som vist på Golgatas kors. Man må erkende den vidunderlige frelsesplan i Kristi død.

Verden kan ikke ved egen visdom opnå en korrekt kundskab om den sande Gud. Da Kristus kom til denne verden, ikklædte han sin guddommelighed menneskelighed, og den behandling, han fik af nationens højeste autoriteter, som påstod at kende Gud, klargjorde tydeligt den menneskelige visdom og fornuft. Deres fornuft formåede ikke at danne et korrekt billede af Gud gennem hans metoder og gerninger.

Mennesket kan kun følge loven ved tro på Kristus. Mennesket kan ikke frelse sig selv, men Guds Søn kæmper for os, og vi opnår fordelene ved at tage imod hans guddommelige egenskaber. Når mennesket tager imod Kristi retfærdighed, får det del i den guddommelige natur, og det bliver muligt at holde Guds bud og leve. Peter siger: . . . “Derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordævelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur.”⁴⁶

[149]

Sandheden i Jesus betyder lydighed mod ethvert Guds bud. Det drejer sig om sindelaget. Bibelsk helliggørelse er ikke nogen forløren helliggørelse, der bygger på behagelige følelser og impulser, uden

⁴⁶2 Pet. 1,4.

en grundig søgen efter sandheden som en skjult skat i Skriften. Bibelsk helliggørelse fører til kendskab om Guds krav og lydighed mod dem. Der venter dem, som holder Guds bud, en ren og hellig himmel. Den er værd en livslang, udholdende og utrættelig indsats. Satan står på din højre og venstre side, både foran og bag dig. Han forsyner alle dem, der ikke værdsætter sandheden i Jesus, med sit blændværk. Denne ødelægger overrumpler dig og forkrøbler alle dine anstrengelser. Men der er en livets krone at vinde, et liv, der sidestilles med Guds liv. De, som ikke lukker hjerte og sind for enhver erkendelse, vil erfare en hellig og retfærdig Guds kærlighed, for den er et utroligt princip, der virker på en mystisk og forunderlig måde for at sikre slægtens frelse.⁴⁷

⁴⁷Review and Herald, 8. febr. 1898.

SANDHEDEN I JESUS, 19. MAJ

„Så sandt I har hørt om ham og er blevet oplært i ham, således som det er sandhed i Jesus.“ Ef. 4,21.

Når profeterne forsvarede Sandheden, blev Guds ord givet til dem. De forstod den frelsesgerning, som skulle gennemføres af den kommende Messias. Først efter Kristi komme, efter hans død som menneskers stedfortræder, efter at de symbolske ofringer blev opfyldt af modbilledet, kom de gamle sandheder om symbolerne frem i et klarere lys. En forunderlig sandhed blev åbenbaret for verden i Kristus som Faderens repræsentant. Lyset fra Golgatas kors viste tilbage til den jødiske tidsalder og forklarer betydningen af hele det jødiske system, og på den ene side af korset har vi den helt specielle sandhed, som den er i Jesus. Sandheden meddelt ved vor Forløser bliver en virkelig nærværende sandhed.

Hvilken sandhed frembydes ikke, når vi fæster blikket på Jesus, i forbindelse med Golgatas kors, og ser den Underfuld-Rådgiver, det hemmelighedsfulde Offer, der bøjer sig under slægtens utrolige byrde. For at give overtræderen en ny anledning, og for at mennesket kunne opnå gunst hos Gud Fader, greb den evige Guds Søn personligt ind for at bære straffen for overtrædelsen. Én ikklædt menneskets natur, og dog ét med Guddommen, blev vor forløser. Selv Jordan rystede og bævede, ved synet af puds kære Søn, som måtte lide under [150] Guds vrede over menneskets overtrædelse. Himlene blev klædt i sørgedragt for at skjule synet af Den lidende Guddom.

Det var overtrædelsen af Guds lov, som gjorde denne lidelse nødvendig, og dog bilder Satan folk den tanke ind, især dem, der overtræder Guds lov, at al denne lidelse blev udholdt for at sætte loven ud af kraft! Under den store overtræders bedrag og forblindelse fortæller de andre, at der ikke er nogen lov, eller at man er faldet ud af nåden, hvis man holder Guds bud i denne tidsalder. Hvilket bedrag Satan har påført menneskene!

Når man godtager og lærer, at Guds lov ikke gælder for menneskeslægten, så forstår mennesket ikke sit eget frygtelige fordærv. Man fatter det ikke. Så har Gud ingen moralsk standard til at måle menneskets karakter med, eller til at regere universet med, hverken de ufaldne verdener eller denne faldne verden. Da var det unødvendigt for Kristus at dø, hvis Gud kunne afskaffe loven for at møde mennesket i dets faldne tilstand, og stadig bevare sin ære som universets leder. Men Kristi død er det evige bevis på, at Guds lov er lige så uforanderlig som hans trone.⁴⁸

⁴⁸Review and Herald, 8. febr. 1898.

HVAD STAR DER SKREVET I LOVEN?, 20. MAJ

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.“ Luk. 10, 27.

Blandt jøderne var spørgsmålet: „Hvem er min næste?“ årsagen til endeløse diskussioner. De var ikke i tvivl, når det angik hedningerne eller samaritanerne, thi de var jo fremmede og fjender. Men hvor skulle skellet være mellem folket i deres egen nation og blandt de forskellige klasser i samfundet? Hvem skulle præsten, rabbineren og de ældste betragte som deres næste? . . .

Dette spørgsmål besvarede Jesus i lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Han viste, at vor næste ikke blot er en, der tilhører menigheden eller har samme tro som vi. Det kommer ikke an på race, hudfarve eller klasseforskel. Vor næste er enhver, der behøver vor hjælp. Vor næste er enhver sjæl, der er såret og kvæstet af vor modstander Satan. Vor næste er alle, der tilhører Gud.

[151] Lignelsen om den barmhjertige samaritaner blev fremsat som svar på et spørgsmål, en lovkyndig stillede Jesus. Medens Frelseren underviste, stod en lovkyndig op „og stillede fælde for ham, idet han spurgte: ‘Mester! hvad skal jeg gøre, for at arve evigt liv?’“ Farisæerne havde bedt den lovkyndige om at stille dette spørgsmål i håb om, at de kunne fange Jesus i ord, og de lyttede ivrigt til hans svar. Men Frelseren ville ikke tage del i en ordstrid. Han ønskede, at den spørgende selv skulle give svaret. „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“ spurgte han. Jøderne anklagede stadig Jesus for at ringeagte loven, der var blevet givet på Sinaj, men han lod spørgsmålet om frelse afhænge af overholdelse af Guds bud. . .

Den lovkyndige var ikke tilfreds med farisæernes indstilling og gerninger. Han havde studeret skrifterne med ønsket om at forstå deres virkelige betydning. Han følte en levende interesse for sagen og spurgte i al oprigtighed: „Hvad skal jeg gøre?“ I sit svar angående lovens krav undlod han at nævne alle de mange ceremonielle bud

og forskrifter. Han tillagde dem ikke nogen værdi, men fremstillede de to store principper, som hele loven og profeterne var afhængig af. Frelserens bifald af hans svar stillede ham gunstigt over for rabbinerne. De kunne ikke fordømme ham for at have bekræftet det, som var blevet fremsat af en lovkyndig.

„Gør dette, så skal du leve,“ sagde Kristus. Når han underviste, fremstillede han altid loven som et guddommeligt hele og viste, at det er umuligt at holde et bud og overtræde et andet, for det samme princip ligger til grund for dem alle. Menenskets skæbne vil blive afgjort efter, hvorledes han lyder hele loven.⁴⁹

⁴⁹Lys over Hverdagen, bind 2, s. 191-193.

I HARMONI MED GUDS LOV, 21. MAJ

„Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt. Han gik hen til ham... og sørgede for ham.“ Luk. 10, 33. 34.

Kristus vidste, at ingen kunne holde loven i egen kraft. Han ønskede at lede den lovkyndige til et dybere og mere indgående studium, for at han kunne Unde sandheden. Vi kan kun holde loven ved at tage imod Kristi fortjeneste og nåde. Troen på, at der er forsoning for vore synder, sætter det faldne menneske i stand til at elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv.

Den lovkyndige vidste, at han hverken havde holdt de fire første eller de seks sidste bud. Han følte sig fordømt, da han hørte Jesu ransagende ord, men i stedet for at bekende sin synd prøvede han på at undskylde den. Han forsøgte at vise, hvor vanskeligt det er at holde hele loven hellere end at erkende sandheden. Ved at gøre det håbede han at berolige sin samvittighed og at retfærdiggøre sig i folkets øjne. Frelserens ord havde vist, at hans spørgsmål var unødvendigt, siden han selv kunne svare på det. Alligevel stillede han endnu et spørgsmål: „Hvem er så min næste?“ Atter vægrede Kristus sig ved at blive draget ind i en ordstrid. Han besvarede spørgsmålet ved at fortælle om en begivenhed, som endnu var frisk i tilhørernes erindring. Han sagde: „En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.“ . . .

[152]

Medens han lå der i denne tilstand, kom en præst forbi stedet. Han så manden, der lå der såret, kvæstet og blødende, men han gik fra ham uden at hjælpe ham. Han „gik lige forbi“. Så kom en levit. Han var nysgerrig efter at få at vide, hvad der var sket, så han standsede og så på den lidende. Han var overbevist om, hvad han burde gøre, men det var ikke en behagelig pligt. Han ønskede, at han ikke var kommet den vej, så at han havde undgået at se den stakkels

mand. Han forsikrede sig selv om, at det var et tilfælde, der ikke kom ham ved, og også han „gik lige forbi“.

Men en samaritaner, som rejste samme vej, så den lidende mand, og han udførte den gerning, som de andre havde nægtet at gøre. „Da han så ham, ynkedes han inderligt. Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: ‘Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg komme tilbage igen.’“ Både præsten og levitten gav sig ud for at være fromme, men samaritaneren viste, at han i sandhed var omvendt. Det var ikke mere behageligt for ham at udføre gerningen, end det ville have været for levitten og præsten, men han viste med sit sindelag og sine gerninger, at han var i harmoni med Gud.⁵⁰

⁵⁰Lys over Hverdagen, s. 193-195.

DEN FULDKOMNE FRELSER, 22. MAJ

„Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven.“ Ef. 2, 8.

Den tanke, at Kristi retfærdighed ikke tilregnes os på grund af nogen fortjeneste fra vor side, men som en uforskyldt gave fra Gud, er en dyrebar tanke. Guds og menneskets fjende er ikke villig til at lade denne sandhed blive fremholdt tydeligt; han er klar over, at hvis folket tager imod den fuldt ud, så vil hans magt være brudt. Hvis han kan beherske menneskenes sind, så tvivl og vantro og mørke bliver deres erfaring, som bekender sig til at være Guds børn, så kan han overvinde dem med fristelse.

[153] Den enfoldige tro, som tager Gud på ordet, bør opmuntres. Guds folk må have den tro, som fastholder hans guddommelige kraft; „thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven“.⁵¹ De, som tror, at Gud for Kristi skyld har tilgivet deres synder, bør ikke på grund af fristelse undlade at stride troens gode strid. Deres tro bør vokse i styrke, indtil deres kristenliv, såvel som deres tale, forkynder, at „Jesu . . . blod renses os fra al synd“.⁵²

Hvis vi ønsker at opnå det tredje englebudskabs ånd og kraft, må vi fremholde loven og evangeliet sammen, for de går hånd i hånd. Ligesom en kraft fra dybet opflammer ulydighedens børn til at gøre Guds lov ugyldig og til at nedtrampe den sandhed, at Kristus er vor retfærdighed, således bevæger en kraft fra det høje de troendes hjerter til at ophøje loven og til at løfte Kristus op som en fuldkommen frelser. Medmindre den guddommelige kraft indgår i Guds folks erfaring, vil falske teorier og forestillinger få magt over menneskenes sind, og Kristus og hans retfærdighed vil glide ud af deres erfaring, og deres tro vil være uden kraft eller liv. . .

Folket må oplyses om, at Kristus er deres frelse og retfærdighed. Satans overlagte hensigt er at forhindre mennesker i at tro på Kristus

⁵¹Ef. 2, 8.

⁵²1 Joh. 1, 7.

som deres eneste håb; for Kristi blod, som renses fra al synd, virker kun for dem, som tror på dets fortjeneste, og som fremstiller det for Faderen, som Abel gjorde, da han ofrede. . . .

Hovedemnet i vort budskab er ikke kun Guds bud, men Jesu tro. Et klart lys skinner på vor vej i dag, og det leder til større tro på Jesus. Vi må tage imod hver lysstråle og vandre i den. . . . Efterhånden som mennesker får større lys, må de forvandles, højnes og renses derved.⁵³

Da vil du have retten til livets træ og spise af bladene og udødelighedens frugt... og leve evigt i fuldkommen lykke.⁵⁴

⁵³Evangeliets tjenere, s. 116.117.

⁵⁴Youth's Instructor, aug. 1852.

LOVEN ER FULDSTÆNDIG I SIG SELV, 23. MAJ

**„Jeg, Herren, taler, hvad ret er, forkynder, hvad sandt er.“ Es.
45,19.**

Ligeegyldigheden over for Guds lov er en følge af, at mennesker ikke læser Bibelen. Læren om, at mennesket ikke længere er forpligtet til at adlyde de guddommelige love, har bevirket, at de ikke længer føler noget moralsk ansvar, og som følge heraf er der blevet åbnet for ondskabens sluser. Lovløshed og fordærv kommer brusende som en uimodståelig flodbølge. Overalt findes der eksempler på misundelse, mistro, hykleri, ufordragelighed, konkurrence, strid, tilegnelse af betroede midler samt sanselighed. Alle de religiøse principper og læresætninger, som skulle underbygge og afstive hele samfundslivet, synes at vakle og true med at falde sammen. . . .

[154] Det er overhovedet ikke muligt at trække noget fra eller lægge noget til Herrens lov. Den er uforanderlig. Den har altid været og vil vedblive at være hellig, retfærdig, god og fuldkommen i sig selv. Det er kun menneskelige talemåder, at man kan „ære“ eller „vanære“ den.

Den sidste kamp mellem sandhed og vildfarelse vil blive udkæmpet om menneskenes love og Herrens lov. Denne kamp er ved at tage sin begyndelse nu. Det er ikke en kamp imellem rivaliserende kirkesamfund, som kæmper om overhøjheden, men en kamp mellem Bibelens religion på den ene side og fabler og overleveringer på den anden. De kræfter, som har forenet sig imod sandheden, er allerede trådt i funktion. Menneskene værdsætter ikke Guds hellige ord, som er blevet bevaret og givet os i hænde for en uendelig stor pris. Det har både kostet lidelse og blod at bevare dette ord. Der er kun få, der virkelig betragter det som en leveregel.

Vantroen har en frygtelig udbredelse, ikke blot i verden, men også i menigheden. Mange benægter de læresætninger, som er de bærende søjler i den kristne tro. En stor del af den såkaldte kristne verden forkaster praktisk taget skabelsesberetningen, som den er

gengivet af de inspirerede skribenter, samt syndefaldet, forsoningen og lovens evige gyldighed. Tusinder af mennesker, som er stolte af deres kundskab, anser det for et tegn på svaghed at stole ubetinget på Bibelen og betragter det som et udslag af deres store lærdom, at de kan kritisere skriften og åndeliggøre og bortforklare dens vigtigste sandheder.

Kristne mennesker bør forberede sig, for der vil snart ske noget, der vil komme som en kolossal overraskelse for verden. De bør træffe denne forberedelse ved at studere Guds ord omhyggeligt og bestræbe sig på at leve i overensstemmelse med dets forskrifter. Evigheden banker på, og det er ikke tilstrækkeligt, at vi har en uvirkelig religion, som består af ord og ceremonier, mens sandheden trænges i baggrunden. Gud kræver en vækkelse og reformation. Bibelens ord og det alene bør forkyndes fra prædikestolen.⁵⁵

⁵⁵Profeter og Konger,s. 304. 305.

KRISTUS LØFTER LOVEN TIL ÆRE, 24. MAJ

„For sin retfærds skyld ville Herren løfte loven til højhed og ære.“ Es. 42, 21.

[155] Loven har en knusende magt over syndige mennesker, så hvis man søger at forstå den adskilt fra Kristus, udsletter den synderen fuldstændig. Men ved at forstå loven i forbindelse med Kristus og modtage ham i troen som sin stedfortræder og sikkerhed, ser man sig selv som fanget i håbet. Sandheden i Jesus betyder kendskab til Guds hellige, retfærdige og gode lov, som Kristus ophøjer og viser dens uforanderlighed. Han ophøjede loven, udvidede dens krav og viste ved sin lydighed et eksempel for menneskene, hvorledes de kan tilfredsstille dens krav. . . .

Dødsangsten i Getsemane have og den krænkelse, hån og spot, som Guds elskede Søn blev overdænget med sammen med korsfæstelsens gru og vanære, fremstiller fuldt ud, at Guds retfærdighed, når den straffer, gør det i bund og grund. Den kendsgerning, at Gud ikke skånede sin egen Søn, da han var menneskets garant, står for helgen og synder i hele uni-verset som et evigt bevis på, at han ikke undskylder den, der overtræder hans lov.

Gud er kærlighed. Han har vist denne kærlighed ved at give sin Søn den enbårne. Dog undskylder Guds kærlighed ikke synden. Gud undskylder ikke synden i Satan, i Adam, i Kain eller i noget menneske. Menneskets fordærvede natur kan tegne et vrængbillede af Guds kærlighed som et svaghedstegn, men lyset skinner fra Golgatas kors for at mennesket kan få den rigtige opfattelse og forståelse, der ikke er forfalsket.

Gud har givet sin lov som et reglement for nationers, familiers og enkeltpersoners vandel. Der er ingen udøver af ondt, om hans synd end er den mindste eller mest hemmelige, som undgår fordømmelse af denne lov. Satan er løgnens fader, og alle hans gerninger er nedtegnet i Himmelenes bøger, og de, som går i hans tjeneste og ved eksempel og udøvelse lærer andre disse usandheder, vil modta-

ge, eftersom deres gerninger er. Enhver forseelse mod Gud, uanset størrelse, tages med i dommen. Når rettens sværd tages i hånden, vil det udføre det samme, som Frelseren måtte lide. Retfærdigheden vil være tilstrækkelig, fordi Guds had mod synden er brændende og overvældende.

Sandheden, som den er fremstillet i Jesus, vil give os den mest betydningsfulde lærdom. Den vil vise, at Guds kærlighed er bred og dyb, at den er uendelig, og at den er kompromisløs i dens straf over de ulydige, der tilsidesætter Guds lov. Her forenes Guds kærlighed og retfærdighed. Den når ned til roden af menneskets elendighed og nedværdigelse for at løfte de faldne og undertrykte, som sætter deres lid til sandheden ved omvendelse og tro på Jesus.⁵⁶

⁵⁶Review and Herald, 8.febr. 1898.

LYDIGHED MOD DE FYSISKE OG MORALSKE LOVE, 25. MAJ

**„Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse.“
Rom. 12,1.**

[156] Vi må bevare vore kræfter for at kunne virke for Guds sag, når det kræves af os. Vi må sørge for, at vi ikke påtager os opgaver, som andre kan og bør løse. Vort helbred beror på, om vi skaber en glad, optimistisk og fredelig atmosfære omkring os. Guds gerning forhindrer ikke, at vi passer på helbredet og hviler ud efter en krævende indsats. Et fuldkomment arbejde kræver et fuldkomment helbred. Når vi er overanstrengt og udmattede, bliver vi nemt forkølede, og så er der fare for angreb af alvorligere sygdomme. Vi må ikke overlade til Gud at tage vare på os, for det ansvar har han overladt til os selv.⁵⁷

Gud skabte mennesket lidet ringere end englene og gav det egenskaber, som ved fornuftig anvendelse, vil gøre det til en velsignelse i verden og derved give ære tilbage til Giveren. Men selv om mennesket er skabt i Guds billede, har det gennem umådehold, i sin fysiske natur overtrådt principperne og Guds lov. Alle former for umådeholdenhed afstumper opfattelsesevnerne og svækker hjerneog nervekraften, så man ikke skatter de evige værdier, men sætter dem lig de jordiske. Tankens ypperste evner, som er planlagt til ophøjede opgaver, bliver gjort til slave af li-denskabernes. Vore åndelige og moralske kræfter kan ikke være stærke, hvis vore fysiske vaner er forkerte, for der er et vitalt forhold mellem det fysiske og det moralske. Apostlen Peter forstod dette, da han hævdede sin advarselsrøst over for sine brødre: „I elskede! jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen.“

⁵⁷Testimonies, bind 3, s. 13.

Der er kun lidt moralsk kraft i den såkaldte kristne verden. Ved at opelske de dårlige vaner, tilsidesættes den fysiske og moralske lov, indtil dydens og gudfrygtighedens principper sænkes ned på det laveste trin. Vaner, som hæmmer den fysiske sundheds tilstand, svækker også de åndelige og moralske kræfter...

De, som ved hvilke krav de fysiske og moralske love stiller til enkel mad og påklædning, og som vender sig bort fra det lys, som peger på deres pligt, vil være forsømmelige på andre områder. Hvis de sløver samvittigheden for at blive fri for det kors, som de må tage op for at komme i harmoni med naturens lov, vil de, for at undgå skændsel, overtræde de ti bud. . . . Der er blandt bekendende sabbatsholdere mange . . . som er nærmere knyttet til verdens moder og lyster end til sunde legemer, klare sind og helligede hjerter.⁵⁸

⁵⁸Testimonies, bind 3, s. 50. 51.

RESULTATER AF LYDIGHED MOD DE FYSISKE LOVE, 26. MAJ

„Dette er budet, anordningerne og lovbudene, som Herren eders Gud har påbudt at lære eder at handle efter i det land, I skal over og tage i besiddelse, for at du i alle dine levedage må frygte Herren din Gud og holde alle hans anordninger og bud, som jeg giver dig,.. .og få et langt liv.“ 5 Mos. 6,1. 2.

[157] Dette skriftsted lærer os, at lydighed mod Guds krav stiller den lydige under de love, som regulerer den fysiske tilværelse. Appetitten og følelserne må være under kontrol for at bevare helbredet. Vi må ikke give de syndige lyster frit løb eller vise umådeholden appetit. Vi må stå under Guds herredømme, så vore fysiske, åndelige og moralske kræfter kan udnyttes med fornuft, og de legemlige funktioner kan fungere tilfredsstillende.

Sundhed, liv og glæde er resultater af lydighed mod de fysiske love. Hvis vor vilje og adfærd stemmer overens med Guds vilje og adfærd, hvis vi opfylder Skaberens ønsker, vil han holde den menneskelige organisme i god funktion og genoprette de moralske, åndelige og fysiske kræfter, så han kan æres gennem os. Hans genskabende kraft virker stadig i vore legemer. Hvis vi samarbejder med ham i denne gerning, opnår vi med sikkerhed sundhed og glæde, fred og brugbarhed.⁵⁹

„Dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket. Og vi skal stå som retfærdige for Herren vor Guds ansigt, når vi handler efter alle disse anordninger, således som han har pålagt os!“ Her er der ikke tale om krybende frygt, men om gudsfrygt.

Gud gav disse bud til Israel, for at de kunne bevare deres glæde og sundhed. Disse påbud havde været unødvendige, hvis Satan ikke havde været der til at friste dem. Uden nogen rettesnor kunne folket

⁵⁹The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 1, s. 1118.

ikke undgå at føres på vildspor af retfærdighedens fjende og hans besnærende påfund. Deres eneste sikkerhed bestod i at lytte med fuld opmærksomhed til Guds ord.

Forældre, som ønsker at give deres børn den rigtige opdragelse, må følge Skriftens undervisning, og ikke tillade deres små at gøre noget, der tilsidesætter Guds klare bud. Far og mor må trofast lære børnene disse forskrifter og indpræge i disse følsomme sind, at der er liv, sundhed og glæde i lydighed. . .

Det må altid stå klart for os, at den virkelige hensigt med at få kendskab til Guds lov, er at blive kendt med hans vilje, så vi kan adlyde ham.⁶⁰

⁶⁰Manuscript 151, 1901.

KRISTUS ER LOVENS MIDTPUNKT, 27. MAJ

„Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langtfra! vi stadfæster loven.“ Rom. 3, 31.

[158] Af alle bekendende kristne bør syvende dags adventisterne være de første til at ophøje Kristus for verden. Forkyndelsen af den tredje engels budskab forudsætter, at sandheden om sabbaten bliver fremholdt. Denne sandhed skal forkyndes sammen med andre sandheder, som budskabet indbefatter, men det store dragende midtpunkt, Kristus Jesus, må ikke udelades. Det er ved Kristi kors, at nåde og sandhed mødes og retfærd og fred kysser hinanden. Synderen må opfordres til at se hen til Golgata; med det lille barns enfoldige tro må synderen stole på Frelserens fortjeneste, tage imod hans retfærdighed og tro på hans barmhjertighed.

Kristi nådes rigdom er ved Guds kærlighed åbenbaret for menigheden og for verden. „Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“⁶¹ Hvilken vidunderlig, ufattelig kærlighed var det ikke, som fik Kristus til at dø for os, mens vi endnu var syndere! Og hvilket tab lider ikke det menneske, som nok forstår lovens strenge krav, men ikke erkender, at hvor synden er stor, der er Kristi nåde endnu større!

Når loven fremholdes, som den skal, åbenbarer den Guds kærlighed. Men det er intet under, at ikke engang sandheden griber hjerterne, når den fremholdes på en kold og livløs måde; intet under, at troen vakler overfor Guds løfter, når prædikanter og missionsarbejdere forsømmer at forkynde Kristus i hans forhold til loven.. .

Lad sandhedens lærere fortælle synderen, hvad Gud virkelig er — en Fader, som med længselsfuld kærlighed venter på at tage imod den fortabte søn, og som ikke slynger vrede anklager imod ham,

⁶¹Joh. 3, 16.

men gør et gæstebud for at byde ham velkommen tilbage. Gid alle ville lære Herrens metode at vinde mennesker på!

Gud ønsker at lede menneskesindet bort fra den overbevisning, som hviler på logik, til en overbevisning, som er dybere, højere, renere og herligere. Menneskelig logik har ofte næsten slukket de lys, der ifølge Guds vilje skulle skinne med klare stråler for at overbevise menneskene om, at naturens Herre er værdig til pris og ære, fordi han er alle tings skaber.⁶²

Ophøj Kristus, I som underviser folket; ophøj ham i prædiken, i sang, i bøn! Sæt alle kræfter ind på at lede forvirrede, forvildede og fortabte mennesker hen til „Guds Lam“. Løft ham op, den opstandne Frelser, og sig til alle, som hører: Kom til ham, som elskede os „og gav sig selv hen for os“. ⁶³ Lad frelsens videnskab være hovedemnet i hver prædiken, temaet i hver sang. Lad den komme til udtryk i enhver bøn. . . . Forkynd Frelserens nåde og fuldkommenhed.⁶⁴

⁶²Gospel Workers, s. 156-158.

⁶³Ef. 65, 2.

⁶⁴Gospel Workers, s. 160.

I KRISTI SKOLE, 28. MAJ

„Ak, lytted du til mine bud! Da blev din fred som floden, din retfærd som havets bølger.“ Es. 48, 18.

[159] Vi må gå i Kristi skole for af ham at lære sagtmodighed og ydmyghed. Det er ved genløsningen, at sjælen opdrages til Himmelen. Denne opdragelse er det samme som kendskab til Jesus. Den betyder frigørelse af tanker, vaner og handlinger, som man har lært i mørkets fyrstes skole. Sjælen må frigøres fra alt det, som er i modstrid med troskab over for Gud. I Kristi hjerte, hvor der herskede fuldkommen harmoni med Gud, var der fuldkommen fred. Han lod sig aldrig opstemme ved bifald eller nedslå ved kritik eller skuffelser. Omgivet af den største modstand og under den mest grusomme behandling tabte han aldrig modet. Men mange, der hævder at være hans disciple, har et ængsteligt, bekymret sind, fordi de er bange for at betro sig til Gud. De overgiver sig ikke helt til ham, fordi de viger tilbage for de følger, en sådan overgivelse kunne få. Men hvis de ikke overgiver sig helt, kan de ikke få fred.

Det er kærligheden til selvet, som bringer uro. Når vi er født ovenfra, vil det samme sind være i os, som var i Jesus, dette sind, der fik ham til at ydmyge sig selv, for at vi kunne blive frelst. Derfor bør vi ikke søge de højeste pladser. Vi skal lære at sidde ved Jesu fødder og lære af ham. Vi skal forstå, at værdien af vor gerning ikke består i at gøre os bemærkede i verden og ved i vor egen kraft at være virksomme og nidære. Værdien af vort arbejde står i forhold til tildelingen af Helligånden. Tro på Gud bringer renere karakteregenskaber, så at vi kan vinde vore sjæle ved udholdenhed.

Åget bliver lagt på okserne for at hjælpe dem til at kunne trække læsset, for at gøre byrden lettere. Sådan er det også med Kristi åg. Når vor vilje bliver ét med Guds vilje, og vi bruger hans gaver til velsignelse for andre, så vil vi opdage, at livets byrder er lette at bære. Den, der vandrer efter Guds bud, vandrer sammen med Kristus, og i hans kærlighed finder sjælen hvile. Da Moses bad: „Lær mig dine

veje at kende, at jeg kan kende dig,” svarede Herren ham: „Mit åsyn skal vandre med dig, og jeg vil give dig hvile.“ Og ved profeterne blev dette budskab givet: „Så siger Herren: Stå ved vejene og se efter, spørg efter de gamle stier, hvor vejen er til alt godt, og gå på den; så finder I hvile for eders sjæle.“ Og han siger: „Ak, Iytted du til mine bud! Da blev din fred som floden, din retfærd som havets bølger.“⁶⁵ ⁶⁶

⁶⁵2 Mos. 33,13.14 — engelsk oversættelse; Jer. 6,16; Es. 48,18.

⁶⁶Den store Mester, s. 221.

KRISTI RETFÆRDIGHEDS KLÆDNING, 29.

MAJ

„Derfor råder jeg dig til hos mig at købe... hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar:“ Åb. 3,18.

[160] Uskyldighedens hvide klædning blev båret af vore første forældre, da Gud satte dem i den hellige Edens have. De levede i fuldkommen overensstemmelse med Guds vilje. Alle deres evner og kræfter og al deres kærlighed viede de deres himmelske Fader. Et smukt og behageligt lys, Guds lys, omgav det hellige par. Denne lysets klædning var et billede på deres himmelske uskyldigheds åndelige klædning. Dersom de var blevet ved med at være tro mod Gud, ville dette lys altid have omgivet dem. Men da de syndede, afbrød de forbindelsen med Gud, og lyset, der havde omgivet dem, forsvandt. Nøgne og skamfulde prøvede de så at erstatte den himmelske klædning med figenblade, som de syede sammen og bandt om sig.

Det er, hvad de, der overtræder Guds lov, har gjort lige siden den dag, da Adam og Eva var ulydige. De har syet figenblade sammen for at skjule den nøgenhed, som synden har forårsaget. De har båret klæder, som de selv har skaffet sig; med deres egne gerninger har de prøvet at dække over deres synder og gøre sig antagelige over for Gud.

Men det kan de aldrig blive på den måde. Der er intet, som mennesket kan udtænke, der kan erstatte hans tabte uskyldigheds klædning. Ingen figenbladsklædning, ingen almindelig klædedragt kan bæres af dem, som tager del i Lammets bryllupsfest sammen med Kristus og englene.

Det er kun den dragt, som Kristus selv har skaffet, der kan gøre os skikkede til at træde frem for Gud. Denne dragt, Kristi egen retfærdigheds klædning, vil han iklæde enhver angrende, troende sjæl. . .

I denne klædning, der er vævet på Himmels væv, findes der ikke én tråd af jordisk oprindelse. Da Kristus levede her på Jorden, dannede han en fuldkommen karakter, og denne karakter tilbyder han at give os. „Som en tilsølet klædning“ er „al vor retfærd“. Alt, hvad vi selv kan gøre, er besmittet af synden, men Guds Søn „åbenbares, for at han skulle bære synden; og der er ikke synd i ham“.. . .

Med sin fuldkomne lydighed har han gjort det muligt for hvert eneste menneske at adlyde Guds lov. Når vi overgiver os til Kristus, bliver vi ét med ham, vor vilje forenes med hans vilje, sindet bliver ét med hans sind, og tankerne tages til fange af ham: vi lever hans liv. Det er, hvad det betyder at være iført hans retfærdigheds klædning. Når så Herren betragter os, ser han ikke figenbladsklædningen, ikke syndens nøgenhed og fejl, men sin egen retfærdigheds klædning, som er fuldkommen lydighed mod Guds lov. ⁶⁷

⁶⁷Lys over Hverdagen, bind 2, s. 116-118.

DEN FORVANDLENDE KRAFT I LYDIGHED MOD GUDS BUD, 30. MAJ

„Jeg vil lade syv tusind blive tilbage i Israel, hvert knæ, der ikke har bøjet sig for Ba'al.“ 1 Kong. 19,18.

[161] Grænsen mellem Guds folk, som holder hans bud, og de mennesker, som tilbeder falske guder, er lige så tydelig i dag som på Elias' tid. „Hvor længe vil I blive ved med at halte til begge sider?“ råbte Elias. „Er Herren Gud, så hold eder til ham, og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“⁶⁸ Nutidens budskab lyder således: „Faldet, faldet er Babylon. . . “ „Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.“⁶⁹

Den tid er ikke fjern, da hver eneste sjæl bliver stillet på prøve. Man vil tvinge os til at holde den falske hviledag. Kampen vil komme til at stå imellem Guds bud og menneskers bud. Til den tid vil de, der gradvis har rettet sig efter verdens krav og efterlignet dens skikke, give efter for myndighederne for at undgå hån og foragt og truslen om fængsling og død. Da vil guldet blive skilt fra slaggerne, og den sande gudsfrygt vil adskille sig tydeligt fra en gudsfrygt, som kun er et skin. Da vil mangel på stjerne, som vi har beundret for dens glans, slukkes. De, der har båret de hellige klæder uden at være iklædt Kristi retfærdighed, vil da stå i deres nøgenheds skam.

I alle Jordens lande findes der mennesker, som ikke har bøjet knæ for Ba'al. Når mørke skjuler Jordan og dunkelhed folkene, vil disse trofaste sjæle skinne som himmelens stjerner, der kun er synlige om natten. I det hedenske Afrika, i de katolske lande i Europa og Sydamerika, i Kina, Indien, på øerne i havet og i alle de mørke afkroge af Jordan har Gud en funklende hær af udvalgte, som vil skinne midt i mørket og over for en falden verden klart åbenbare den

⁶⁸1 Kong. 18,21.

⁶⁹Åb. 18,2.4. 5.

forvandlende kraft, som findes i lydighed imod hans lov. Ja, allerede nu kan man se dem i alle lande og blandt alle tungemål og folk, og når frafaldet er størst og Satan gør sin største anstrengelse for at få „alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle“ til under trussel om dødsstraf at give sig selv et mærke som et tegn på, at de holder en falsk hviledag, vil disse trofaste, „Guds dadelfri børn“, som er ulastelige og uden svig“, skinne „som himmellys i verden“. ⁷⁰ Jo mørkere natten er, jo klarere vil de skinne. ⁷¹

⁷⁰ Ab. 13,16; Fil. 2,15.

⁷¹ Profeter og Konger, s. 95.

LÆRERE, SOM HOLDER GUDS LOV I HÆVD, 31. MAJ

„Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.“ Sl. 19, 8.

Overalt, hvor Ezra arbejdede, blev der skabt fornyet interesse for Den hellige Skrift. Der blev udvalgt lærere til at undervise folket, og Herrens lov blev løftet til højhed og ære. Man granskede profeternes bøger, og de afsnit, som forudsagde Messias' komme, bragte mangt et bedrøvet og træt hjerte håb og trøst.

[162] Der er nu gået over 2.000 år, siden Ezra vendte „sit hjerte til at granske i Herrens lov og handle efter den“, ⁷² men hans gode eksempel har ikke mistet sin kraft i den forløbne tid. I århundredernes løb har beretningen om hans helligelse tilskyndet mange til at „granske i Herrens lov og handle efter den“.

Ezra havde høje og hellige motiver. Alle hans handlinger udsprang af en dyb kærlighed til sjæle. Alle, der forsøger at indføre reformer, bør tage ved lære af den medfølelse og ømhed, som han viste de mennesker, der havde syndet, hvad enten det var med vilje eller af uvidenhed. Guds tjenere bør ikke vige en tomme, når det gælder om at hævde retfærdighe-dens principper, men de bør under alle forhold være medfølende og tålmodige. De skal ligesom Ezra lære synderne livets vej at kende ved at indprente dem de principper, der danner grundlaget for den rette vandel.

I denne tid, hvor Satan på mangfoldige måder søger at få mænd og kvinder til at lukke øjnene for den kendsgerning, at Guds lov stadig gælder, er der brug for mænd, som kan få deres medmennesker til at „bæve for Guds bud“. ⁷³ Der trænges til sande reformatorer, som vil vise overtræderne hen til den store lovgiver og lære dem, at „Herrens lov er fuld-kommen, kvæger sjælen“. ⁷⁴ Der er behov for mænd, som har et grundigt kendskab til Skriften — mænd, som i ord

⁷²Ezra 7,10.

⁷³Ezra 10, 3.

⁷⁴Sl. 19, 7.

og gerning ophøjer Herrens lov og søger at styrke troen hos deres medmennesker. Der er et stort behov for lærere, som vil tilskynde menneskene til at vise ærbødighed for og nære kærlighed til Skriften.

Den udbredte ondskab i verden i dag skyldes for en stor del, at menneskene har undladt at studere og adlyde Skriften; for når Guds ord ikke bliver læst, kan det heller ikke holde det kødelige hjertes onde tilbøjeligheder nede. . . .

Den stemme, som talte fra Sinaj, siger også i de sidste dage af denne Jords historie: „Du må ikke have andre guder end mig.“⁷⁵ Mennesket har sat sin vilje op imod Guds vilje, men det kan ikke bringe Guds bud til tavshed. Det kan ikke komme uden om, at det skal stå til regnskab over for en højere magt. Menneskene kan fremsætte et utal af teorier og gøre sig talløse spekulationer; de kan forsøge at sætte videnskaben op imod åbenbaringen for at afskaffe Guds lov, men budet runger med stadig større kraft: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.“⁷⁶ ⁷⁷

⁷⁵2 Mos. 20,3.

⁷⁶Matt. 4,10.

⁷⁷Profeter og Konger, s.303. 304.

JUNI

DEN STORE LÆRER, 1. JUNI

„Dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden.“ Joh. 18, 37.

[163] Verden har aldrig kendt en større lærer end Kristus. Han kom til denne Jord for at sprede sandhedens stråler, så mennesker kunne blive skikkede for Himmelen. „Dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden.“ Han kom for at åbenbare Fadernes karakter og derved lede mennesker til at tilbede ham i ånd og sandhed.

Menneskets behov for en guddommelig lærer var kendt i Himmelen. Guds medlidenhed og sympati for mennesket, som var faldet og bundet til Satans stridsvogn, forårsagede, at han sendte sin Søn, da tidens fylde kom. Himmelens udkårne kom til denne Jord som menneskets vejleder. Guds rige menneskekærlighed gav ham (Kristus) til vor verden, og for at møde den menneskelige naturs behov blev han mennesker lig. Det overraskede den himmelske hærske, at Det evige Ord kom til denne verden som en hjælpeløs baby. Han forlod de kongelige forgårde fuldt beredt på en gådefuld forbindelse med faldne mennesker. „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os“.¹

Da Kristus forlod sit høje stade, kunne han efter eget valg have påtaget sig en hvilken som helst stilling i livet. Men storhed og rang betød ikke noget for ham, og han valgte den mest ydmyge livsgerning. Han oplevede hverken luksus, bekvemmelighed eller selvtilfredsstillelse. Sandheden, af himmelsk oprindelse, var hans tema. Han skulle tilså verden med sandhed, og han levede således, at han var tilgængelig for alle.

Det var ikke forbavsende, at Kristus i sin barndom skulle vokse i visdom og yndest hos Gud og mennesker, for det var i overensstemmelse med lovene for hans guddommelige udnævnelse, at hans evner skulle udvikles, og hans sanser skulle styrkes. Han søgte ikke

¹Joh. 1,14.

en uddannelse i rabbinernes skole, for Gud var hans lærer. Med alderen gik han fortsat frem i visdom. Ihærdigt studerede han Skriften, som han vidste var fuld af uvurderlig vejledning. Han var trofast i udførelsen af sine pligter i hjemmet, og i stedet for at tilbringe de tidlige morgentimer i sengen, var han ofte på et afsides sted for at ransage Skriften og bede til sin himmelske Fader.

Han kendte godt til profetierne om sin gerning og formidlertjeneste, især dem, der henviste til hans ydmygelse, forsoning og forbøn. Hensigten med hans liv på Jorden stod stadig klart for ham, og han glædede sig over udsigterne til, at Herrens nådige hensigt i hans hænder ville lykkes.

Hans ord trøstede, styrkede og velsignede dem, som higede efter den fred, som kun han kunne give.²

²Counsels to Parents and Teachers, s. 259. 260.

LÆREREN SENDT AF GUD, 2. JUNI

„Vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham.“ Joh. 3, 2.

[164] Kristus opretholdt en omfattende sikker selvbeherskelse i sin bemærkelsesværdige sympati for andre. Med en ro og vedholdende tålmodighed, som aldrig er set hos noget andet menneske, gjorde han godt. Farisæerne og saddukæerne var stadig ude efter ham. Mange af dem troede på ham, når de hørte hans ord og så med hvilken ro han mødte selv hidsige angreb fra uhøflige mennesker. . . .

Al den foragt og bitterhed, som Kristus mødte til daglig, kunne ikke frarøve ham hans selvbeherskelse. Han, som ikke skældte igen, når han blev udskældt. . . . Han, som aldrig trådte over anstændighedens tærskel. Hvem var han? Himmelske konges søn, ærens Konge. Hans modstanderes storm brød løs mod ham, men han ænsede den ikke. Han kunne tillade sig at være rolig, for han var en levende legemliggørelse af sandheden.

De, som bærer sandhedens budskab til verden i dag, bør studere Kristi liv og praktisere hans lærdomme. Glem aldrig, at I er den himmelske Konges børn, hærskarernes Herres sønner og døtre. Bevar en rolig ligevægt i Gud, selv når I møder dem, som er inspireret af underverdenens kræfter, til at fastholde det falske. Vær sikker på, at de bedste våben, de besidder, ikke er i stand til at skade sandheden, uanset hvor meget de stræber efter at tilsværte den med deres fordrejninger. „Er Gud for os, hvem kan da være imod os?“³ . . .

Han var læreren sendt af Gud til at oplære menneskeheden. I Kristus alene er fundet al magt til at gengive liv, og han talte om at drage alle mennesker til sig og om at give evigt liv. I ham er der magt til at helbrede enhver fysisk og åndelig sygdom.

Kristus kom til vor verden med en bevidsthed om mere end menneskelig storhed for at udføre en gerning, der har uendelige

³Rom. 8, 31.

konsekvenser. Hvor var han, da han udførte denne gerning? I fiskeren Peters hus. Ved Jakobs brønd, hvor han hvilede sig, mens han fortalte den samaritanske kvinde om det levende vand. Som regel underviste han udendørs, men også i templet, hvor han var med til jødernes sammenkomster. Men oftest sad han på en bjergskråning, eller i en fiskers båd, når han underviste. Han var med de beskedne fiskere i deres hverdag. Han sympatiserede med folk i nød, de lidende, de foragtede, og mange var tiltrukket af ham. ... Til dem, som i dag længes efter hvile og fred siger han lige så klart, som han sagde det til dem, der lyttede til hans ord i Judæa: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“⁴

⁴Signs of the Times, 24. juni 1897.

DEN HIMMELSKE LÆRERS DISCIPLE, 3. JUNI

„Vi har fundet Messias, der er det samme som Kristus.“ Joh. 1, 41.

[165] Den følgende dag, medens to disciple stod i nærheden, så Johannes atter Jesus blandt folket. Atter strålede profetens ansigt i lyset fra den usynliges herlighed, idet han udbrød: „Se Guds Lam!“ Ordene fik disciplenes hjerter til at banke. De forstod dem ikke fuldt ud. Hvad betød det navn, som Johannes havde givet ham: „Guds Lam“? Johannes selv havde ikke givet nogen forklaring på det.

De forlod Johannes og gik hen for at opsøge Jesus. Den ene af de to var Andreas, Simons broder; den anden var evangelisten Johannes. Disse to blev Kristi første disciple. Drevet af en ubetvingelig indskydelse fulgte de efter Jesus — ivrige efter at få ham i tale, men alligevel betagne og tavse, helt fortabte i denne helt overvældende betydningsfulde tanke: „Mon han er Messias?“

Jesus vidste, at disciplene fulgte ham. De var førstegrøden af hans gerning, og den guddommelige lærers hjerte frydede sig, da disse sjæle tog imod hans nåde. Dog spurgte han blot, idet han vendte sig om: „Hvad søger I?“ Han ville stille dem frit med hensyn til at vende om eller at tale om deres ønsker.

De var sig kun et eneste formål bevidst. Deres tanker drejede sig kun om en eneste ting. De sagde: „Rabbi, . . . hvor bor du?“ Under en kort samtale ved vejkanten kunne de ikke modtage det, som de længtes efter. De ønskede inderligt at være alene med Jesus, at sidde ved hans fødder og lytte til hans ord. „Han siger til dem: ‘Kom og se!’ Da gik de med og så, hvor han boede, og de blev hos ham den dag.“

Hvis Johannes og Andreas havde haft det samme vantro sind som præsterne og rådsherrerne, ville man ikke have fundet dem lyttende ved Jesu fødder. Så ville de være kommet til ham med kritik for at bedømme hans ord. På denne måde lukker mange døren i for de mest værdifulde muligheder. Men det gjorde disse første disciple

ikke. De havde været modtagelig for Helligåndens kald gennem Johannes Døbers prædiken. Nu genkendte de den himmelske lærers røst. For dem var Jesu ord fyldt af friskhed og sandhed og skønhed. Der faldt et guddommeligt lys over de gammeltestamentlige skrifter. Sandhedens mangesidige emner viste sig for dem i et nyt lys.

Det er anger og tro og kærlighed, der gør sjælen rede til at modtage visdommen fra Himmelen. Tro, som virker ved kærlighed, er nøglen til viden, og enhver, som elsker, „kender Gud“.⁵ . . .

„Den næste dag ville Jesus drage derfra til Galilæa; og han finder Filip og siger til ham: ‘Følg mig!’“ Filip adlød befalingen, og straks blev han også en Kristi medarbejder.⁶

⁵1 Joh. 4,7.

⁶Den store Mester, s. 87.88.

[166] **KRISTUS BEDER OM VOR FORTROLIGHED, 4.**
JUNI

„Jesus sagde:... ‘Følg mig!’“ Luk. 9, 58. 59.

Vore første forældres fald brød den ubetingede lydigheds gyldne lænke, der knyttede den menneskelige vilje til den guddommelige vilje. Derefter blev lydighed ikke længere regnet som en absolut nødvendighed. Menneskene følger deres egen higen, der, som Herren sagde om indbyggerne i den gamle verden, var ond dagen lang. Herren Jesus kundgjorde: Jeg har holdt min Faders bud. Hvorledes? Som et menneske! „Se, jeg er kommen ... for at gøre din vilje, min Gud!“ Han stod frem i sin rene, retskafne og hellige karakter og udfordrede jødernes anklager med: „Hvem af jer kan overbevise mig om nogen synd?“ Verdens forløser kom ikke kun for at være et offer for synden, men for at være et eksempel for mennesket i alle ting. Han var en sådan lærer, som verden aldrig før havde set eller hørt om. Han talte med autoritet, og dog beder han om alles fortrolighed.

...

Den evige Guds enbårne Søn har i sit ord og ved sit praktiske eksempel efterladt os et klart forbillede til efterfølgelse. Ved sine ord har han vist os, hvorledes vi kan adlyde Gud. At adlyde Gud med forstanden og ved forskrift og eksempel lærer andre, hvad de må gøre for at blive Guds lydige børn. Det er netop den gerning, han ønsker, vi skal udføre.

Jesus har hjulpet hele verden til at få et tydeligt kendskab til hans guddommelige mission og gerning. Han kom til vor verden for at fremstille Faderens karakter, og ved at studere Jesu Kristi liv, ord og gerninger, bliver vi hjulpet på enhver måde i vor oplæring til lydighed mod Gud, og når vi efterligner det eksempel, han har givet os, er vi levende breve, kendt og læst af alle mennesker. Vi er levende, menneskelige redskaber, som fremstiller Jesu Kristi karakter for verden. Kristus gav ikke kun tydelige regler, som viser, hvorledes vi kan blive lydige børn, men viste os netop i sit eget liv og i sin

karakter, hvordan vi kan gøre det, som er rigtigt og acceptabelt for Gud, så vi er uden undskyldning for ikke at gøre de ting, som behager ham.

Vi må stadig være taknemmelige for, at Jesus har bevist det faktum for os, at mennesket kan holde Guds bud, hvorved det Satans bedrag, at mennesket ikke kan holde dem, modbevises. Den store Lærer kom til vor verden som menneskehedens anfører for at hæve og hellige menneskeheden ved sin fulde lydighed mod alle Guds fordringer, som viste, at det er muligt at holde alle Guds bud. Han har bevist, at en livslang lydighed er mulig. Således overlader han den samme opgave til mennesker, som Faderen gav Sønnen, at vise verden et eksempel på Jesu Kristi liv. . .

Jesus siger: „Følg mig!“⁷

⁷Manuscript 1,1892.

[167] **KRISTUS UNDERVISER OM DET HIMMELSKE,
5. JUNI**

**„Lær mig, Herre, din vej, at jeg kan vandre i din sandhed;
vend mit hjerte til dette ene: at frygte dit navn.“ Sl. 86, 11.**

Det, som Faderen og Sønnen i det himmelske råd skønnede var til menneskets frelse, er klart fremført i Skriften. Frelsens uendelige sandheder er så klart fremført, at mennesker, som ønsker at kende sandheden, ikke kan undgå at forstå den. Guddommelige åbenbaringer er givet dem til oplæring i retfærdighed, for at de kan ære Gud og hjælpe deres medmennesker.

Disse sandheder findes i Guds ord — standarden, hvormed vi skal dømmе mellem ret og forkert. Lydighed mod dette ord er ungdommens bedste værn mod de fristelser, som møder dem under deres uddannelse. Dette ord lærer dem, hvorledes de kan ære Gud og være tro mod menneskeheden, mens de udfører deres pligter med glæde og møder de daglige prøvelser, og modigt bærer dagens byrder.

Kristus, Den store Lærer, søgte at vende menneskers tanker bort fra materialistiske overvejelser for at kunne undervise dem om himmelske ting. Hvis datidens lærere havde været villige til at lære af ham, havde de sammen med ham sået sandhedens sæd i verden, som da ville være blevet meget anderledes, end den er nu. Havde de skriftlærde og farisæerne forenet deres kræfter med Frelserens, ville kundskaben om Kristus have genskabt Guds moralske billede i deres liv.

Men Israels ledere vendte sig bort fra den sande kundskabs kilde. De studerede kun skrifterne for at opretholde deres overleveringer og påtvinge menneskeskabte forordninger. Gennem deres fortolkning fremsatte de synspunkter, som gav udtryk for noget, Gud ikke havde vist dem. De drøftede spidsfindigheder og fornægtede de mest afgørende sandheder. Guds ord blev berøvet sin kraft, så de onde ånder fik frit spil.

Kristi ord indeholder intet uvæsentligt. Bjergprædikenen er en vidunderlig fremstilling, og dog så enkel, at et barn kan læse den uden at misforstå den. Saligprisningernes bjerg er et symbol på de åndelige højder, hvorpå Kristus altid stod. Hvert ord, han udtalte, kom fra Gud, og han talte med Himmels autoritet. „De ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.“⁸ Hans undervisning er fuld af forædlende, frelsende sandhed, og menneskers højeste ambitioner og mest dybtgående undersøgelser tåler ikke at sammenlignes dermed. Han havde en levende fornemmelse af den frygtelige undergang, som truede menneskeslægten, og han kom for at frelse mennesker ved sin egen retfærdighed, og give verden en sikker vished om håb og en fuldstændig redning.⁹

⁸Joh. 6, 63.

⁹Counsels to Parents and Teachers, s. 438. 439.

„Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple.“ Joh. 8, 31.

Det er Guds vilje, at enhver bekendende kristen skal danne en karakter efter det guddommelige billede. Ved at studere Bibelens åbenbarelse af Kristi karakter og udøve hans dyder, forvandles den troende efter dette nådens og godhedens forbillede. Når Kristi selvfornægtelse og offer bliver en del af hverdagen, udvikles en tro, som virker i kærlighed og renses sjælen. Mange foretrækker at undgå den korsbærende del, men Herren taler til alle, når han siger: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“¹⁰

Fremstillingen af Bibelens frelsende sandheder er en mægtig gerning, som må gennemføres. Det er Guds middel til at dæmme op for Jordens moralske fordærvs tidevand. Kristus gav sit liv, for at Guds billede kunne gendannes i mennesket. Hans nådes magt forener menneskene i lydighed mod sandheden. De, som ønsker at erfare mere af sandhedens helliggørende virkning i deres egen sjæl, må forkynde denne sandhed for dem, som ikke kender den. De vil aldrig finde nogen mere opløftende og forædlende opgave. . . .

Intet menneske er skikket til denne gerning, medmindre han daglig lærer at tale de ord, som Læreren, sendt fra Gud, brugte. Nu er det tiden til at så evangeliets sæd. Sæden, vi sår, må være den, der giver de bedste frugter. Vi har ingen tid at spille. Arbejdet i vore skoler må bære mere og mere præg af Kristi gerning. Kun når Guds nådes kraft virker på menneskers sind og hjerter, vil der skabes og opretholdes en ren atmosfære i vore skoler og menigheder. . . .

I de budskaber, vi fra tid til anden har modtaget, indeholdes de sandheder, som vil bevirke en vidunderlig reformation i vore menigheder, hvis vi tillader dem det. De vil gøre os rede til at gå ind i Guds stad. Det er vor forret at gøre stadig fremgang mod et kristenliv på et højere plan.

¹⁰Matt. 16, 24.

Vi behøver at vende om fra vore mangelfulde liv til evangeliets tro. Kristi efterfølgere behøver ikke at gøre forsøg på at skinne. Hvis de stadig vil fæste blikket på Kristi liv, vil de forvandles i sind og hjerte til det samme billede, og de vil da skinne uden noget overfladisk forsøg. Herren forlanger ingen opvisning af godhed. Ved at give sin Søn har Gud gjort det muligt, at vort indre liv kan blive gennemsyret af de himmelske principper. Tilegnelsen af denne mulighed fører til en åbenbaring af Kristus for verden. Når Guds børn erfarer den nye fødsel, afsløres det med sikkerhed ved deres ærlighed, deres oprigtighed, deres trofasthed og deres principfasthed.¹¹

¹¹Counsels to Parents and Teachers, s.249-251.

JESU UNDERVISNING — ENKEL, MEN MED MYNDIGHED, 7. JUNI

„Han lærte dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge.“ Matt. 7, 29.

I tiden mellem sine rejser hid og did boede Jesus i Kapernaum, og den blev omtalt som „hans egen by“ . . .

Hovedvejen fra Damaskus til Jerusalem var en stor færdselsåre for rejsende. Folk fra mange lande drog gennem byen eller gjorde ophold dér for at hvile ud på rejsen frem og tilbage. Her kunne Jesus træffe alle folkeslag og mennesker af alle klasser, rige og mægtige såvel som fattige og ringe, og hans lærdomme ville blive ført videre til andre lande og ind i mange hjem. På denne måde ville der vækkes lyst til granskning af profetierne, opmærksomheden ville samle sig om Frelseren, og hans udsendelse ville blive kendt i verden.

På trods af det jødiske råds fjendtlige holdning over for Jesus afventede folket ivrigt, hvordan hans virksomhed ville udvikle sig. Hele Himmelen var dybt interesseret. Engle beredte vejen for hans gerning, de rørte ved menneskers hjerter og drog dem hen til Frelseren.

I Kapernaum var den fornemme mands søn, som Kristus havde helbredt, vidne om hans magt. Og den kongelige embedsmand og hele hans hus vidnede med glæde om deres tro. Da man fik at vide, at den store lærer selv var iblandt dem, kom hele byen i røre. Store skarer samlede om ham. På sabbatsdagen fyldte folk synagogen, indtil mange måtte gå bort uden at kunne komme derind.

Alle, som hørte Frelseren, „blev slået af forundring over hans lære, thi han talte med myndighed“.¹² . . .

Jesus havde intet at gøre med de forskellige emner for uenighed blandt jøderne. Det var hans opgave at forkynde sandheden. Hans ord virkede som et lyshav over profeternes og patriarkernes lære, og skrifterne blev for mennesker som en ny åbenbaring. Aldrig nogen

¹²Luk. 4, 32.

sinde før havde hans tilhørere opdaget, at der var et sådant dyb af betydning i Guds ord.

Jesus mødte folket på dets egen grund, som en, der havde kendskab til deres vanskeligheder. Han gjorde sandheden skøn ved at forkynde den på den mest ligefremme og enkle måde. Hans sprog var rent, ædelt og klart som rindende vand. Hans stemme var som musik for dem, der havde lyttet til rabbinernes monotone tale. Men skønt hans lære var enkel, så talte han som en, der har myndighed. Denne ejendommelighed gjorde, at hans lære virkede som en modsætning til alle andres. Rabbinerne talte med tvivl og tøven, som om skrifterne kunne fortolkes til at betyde enten det ene eller det stik modsatte. Hver eneste dag blev tilhørerne indviklet i større usikkerhed. Men Jesus lærte dem skrifterne som en ubestridelig autoritet. Hvad hans emne end var, blev det fremført med en styrke, som om hans ord ikke lod sig modsige.... I hvert eneste emne åbenbares Gud.¹³

[170]

¹³Den store Mester, s. 163. 164.

VIGTIGE ÅNDELIGE EMNER, 8. JUNI

„Hvad I end har for, gør det af hjertet som for Herren og ikke formennesker.“ Kol. 3,23.

Kristi liv var fra hans tidligste år et liv i flittig virksomhed. Han levede ikke for at behage sig selv. Han var den evige Guds Søn, men alligevel arbejdede han som tømrer sammen med sin fader Josef. Hans erhverv var betydningsfuldt. Han var kommet til verden for at danne menneskets karakter, og derfor var alt hans arbejde fuldkomment. Hele hans timelige gerning blev udført til samme fuldkommenhed som de menneskers karakter, han ville forvandle med sin guddomskraft. Han er vort eksempel.

Forældre bør lære deres børn den rette værdi og brug af tiden. Lær dem, at det er af stor værdi at udføre noget, som vil være til Guds ære og til velsignelse for deres medmennesker. Selv i deres tidligste barndom kan de være missionærer for Gud. . .

Guds ord siger til os: „Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.“ „Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til,“ „I ved jo, at I til gengæld af Herren skal få arven; Kristus skal være den Herre, I tjener.“¹⁴

Det er muligt at undervise børnene i hjemmets daglige pligter på en sådan måde, at Herren gennem dem kan udøve en stadig indflydelse på deres hjerter. Gør livets almindelige pligter til eksempler, hvortil I kan knytte lærdom fra Guds ord. Vis dine børn, at i alt håndværk må man øve sig i fuldkommen udførelse. Ved at udføre de daglige pligter med nøjagtighed og dygtighed, lærer de åndelige lektier, de ikke vil glemme resten af livet. Gud forlanger, at der skal udvises sund fornuft og dygtighed i vor planlægning og arbejde. Den store Lærer nedlagde principper, som skulle være til åndelig hjælp for Israel i hele deres fremtidige erfaring, da han gav vejledningen til opførelsen af den jordiske helligdom. Vidsdommen og fuldkommenheden, hvormed denne opgave blev løst, var typisk for den gerning,

¹⁴Rom. 12, 11; Præd. 9,10; Kol. 3, 24; Lys over Hverdagen, bind 2,s. 153.154.

som skulle udføres i deres liv for at berede deres hjerter til at tage imod Guds Ånd.

Forældre, spørger I om, hvad jeres opgave er? Det er at udføre hjemmets pligter, gøre jeres bedste og søge hver dag, hver time, at give jeres børn et godt eksempel værdig til efterfølgelse. . . . Lad jeres undervisning bringe lykke og glæde i deres liv, så det giver dem ønsket om at tjene Kristus. Lær dem at benytte de evner, Gud har givet dem, i hans tjeneste. Da vil de følge Jesusbarnets eksempel.“ [171]

¹⁵

¹⁵Signs of the Times, 14. nov.1911.

VED SIT EGET EKSEMPEL LÆRTE JESUS OS FLID 9. JUNI

**„Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til.“ Præd. 9,
10.**

I en almindelig arbejders tarvelige dragt vandrede han i den lille bys gader, når han gik til eller fra sit beskedne arbejde. Han benyttede ikke sin guddomsmagt til at mindske byrderne eller til at lette arbejdet.

Medens Jesus arbejdede som barn og ung mand, udvikledes hans sjæl og legeme. Han brugte ikke sine legemlige kræfter hensynsløst, men på en sådan måde, at han bevarede dem sunde, så han kunne udrette det bedste arbejde i alle retninger. Han ville ikke yde noget mangelfuldt, heller ikke når det angik behandlingen af værktøj. Han var en fuldendt dygtig arbejder, og hans karakter var også fuldendt. Ved sit eget eksempel lærte han os, at det er vor pligt at være flittige, at vort arbejde bør udføres med akkuratessse og omtanke, og at et sådant arbejde er ære værd. Den opøvelse, som lærer hænderne at gøre et nyttigt arbejde og træner de unge til at bære deres del af livets byrder, giver fysiske kræfter og virker udviklende på alle evner. Alle burde skaffe sig noget at gøre, som kan være til gavn for dem selv og til hjælp for andre. Gud indstiftede arbejdet som en velsignelse, og kun den, der arbejder flittigt, finder livets sande ære og glæde. Guds velbehag hviler med kærlig beskyttelse over børn og unge, der med glæde påtager sig deres del af pligterne i hjemmet, og som deler faders og moders byrder med dem. Den slags børn vil blive nyttige medlemmer af samfundet, når de forlader hjemmet.

Under hele sit liv på Jorden var Jesus en alvorlig og ihærdig arbejder. Han forventede meget; derfor gav han sig i kast med meget... . Jesus veg ikke tilbage for omsorg og ansvar... . Den handlekraft og energi, den fasthed og styrke i karakteren, som åbenbarede sig i Kristus, skal også udfolde sig i os gennem den samme opøvelse,

som han selv gennemgik. Og den nåde, som han modtog, gælder også for os. . . .

Jesus bragte glæde og hensynstagen med sig i sit arbejde. Det kræver megen tålmodighed og åndelighed at føre Bibelens religion med sig i det daglige liv og på sit arbejdssted, at tåle presset af verdslige beskæftigelser og bevare sit blik rettet mod at søge Guds ære. Her er det, at Kristus kan hjælpe os. Han var aldrig så opfyldt af denne verdens bekymringer, at han ikke havde tid eller tanke for det himmelske. Tit gav han udtryk for sit hjertes glæde ved at synge salmer og åndelige sange. De, som boede i Nazaret, hørte ham ofte hæve sin røst til lovprisning og tak til Gud. Han følte fællesskabet med Himmelen gennem sin sang, og når hans kammerater klagede over træthed på grund af arbejdet, opmuntrede han dem ved de skønne toner, der lød fra hans læber. Hans lovsang syntes at bortjage de onde engle og ligesom røgelse fylde rummet med duft. Hans tilhøreres tanker blev ført bort fra deres jordiske landflygtighed til det himmelske hjem.¹⁶

[172]

¹⁶Den store Mester, s. 43. 44.

KRISTUS OVERDRAGER KRAFT TIL OS, 10. JUNI

„Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke måtte glippe.“ Luk. 22, 31. 32.

Som livets fyrste havde han kraften fra Gud og sejrede for sit folk. Denne frelser, som bad for dem, der ikke savnede forbøn, og græd for dem, som ikke savnede tårer, står nu foran tronen for at modtage og fremlægge for sin fader bønner fra dem, som han bad for på Jorden. Vi må følge Kristi eksempel. Bøn er en nødvendighed i vor gerning for at frelse mennesker. Kun Gud kan frembringe høst fra den sæd, vi sår.

Det mislykkes ofte for os, fordi vi ikke er klar over, at Kristus er lige så virkelig hos os ved sin Ånd, som da han færdedes synligt og i ydmyghed på Jorden. Afskedsløftet til disciplene ved hans himmelfart, „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende,“¹⁷ har ikke forandret sig i tidens løb. Efter hans forordning skulle der være en rækkefølge af mænd, som skulle få deres autoritet fra troens første lærere til at fortsætte forkyndelsen af Kristus og ham korsfæstet. Den store Lærer har overdraget kraften til sine tjenere, som har denne „skat i lerkar“. Kristus vil føre opsyn med sine udsendinges gerning, hvis de venter på hans undervisning og vejledning.

Med en alvor og tro, som ikke vil blive fornægtet, vil de gøre fordring på den kraft fra Gud. som udruster til at møde pligter og prøvelser, og en helligelse af læberne ved berøring med levende kul fra alteret til at tale Guds ord til folket. „Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge, at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord; han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som lærlinge hører.“¹⁸

¹⁷Matt. 28, 20.

¹⁸Es. 50,4.

Kristus sagde til Peter: „Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke måtte glippe.“¹⁹ Hvem kan vurdere resultaterne af de bønner, verdens frelser bad? Når Kristus skal se sin sjæls møje og blive mættet, da opfatter man betydningen af hans alvorlige bønner, mens hans guddom var skjult i menneskelig natur.

Jesus bad indtrængende, ikke kun for én, men for alle sine disciple: „Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig.“²⁰ Hans øje trængte igennem fremtidens mørke tæppe og læste alle Adams efterkommeres livshistorie. Han levede sig ind i hvert oprørt menneskes byrder og sorger, og denne oprigtige bøn indbefattede, sammen med hans daværende disciple, alle hans efterfølgere frem til tidernes afslutning. . . Denne bøn. . . omfatter selv os. . . Når al menneskelig støtte svigter, kommer Jesus os til hjælp, og hans nærvær bryder mørket og fjerner den dystre stemning.²¹

[173]

¹⁹Luk. 22, 31.32.

²⁰Joh. 17,24.

²¹Testimonies, bind 4,s. 528-530.

AT LÆRE AF DEN GUDDOMMELIGE LÆRER, 11. JUNI

„Han sidder og smelter og renser sølv; han renser Levis sønner, lutrer dem som guld og sølv, så de kan frembære offergave for Herren i retfærdighed.“ Mal. 3, 3.

Dette er hærskarernes Herres renselsesog lutringsproces. Dette er en stor prøvelse for sjælen, men kun ved denne metode kan slaggerne og urenhederne fjernes. For at komme i nært forhold til vor himmelske fader, må vi gennem disse prøvelser, og i lydighed mod hans vilje bære retfærdighedens offer for Herren. Gud har givet enhver muligheder og evner, som skal udvikles. Vi behøver en ny og levende erfaring i det åndelige liv for at kunne gøre Guds vilje. Uanset mængden, vil vore tidligere erfaringer ikke være tilstrækkelige for øjeblikket eller styrke os til at overvinde vanskelighederne på vor sti. Vi må hver dag have ny nåde og friske kræfter for at blive sejrvindere.

Vi står næppe to gange i nøjagtig den samme situation. . . . Enhver har sine egne særlige evner og muligheder for at løse en bestemt opgave. Gud har en gerning og en hensigt med livet for hver enkelt af os. Enhver handling, lige meget hvor lille, har sin plads i vor livserfaring. Vi må tage imod det stadige lys og de oplevelser, som strømmer fra Gud. Det har vi alle brug for, og Gud er mere end villig til at give os dem, hvis vi vil tage imod dem. Han har ikke lukket Himmelens vinduer i for vore bønner, men nogle er tilfreds med en eksistens uden den guddommelige hjælp, de virkelig behøver. . . .

Det er nu, mere end nogen sinde før, vi har brug for undervisning af Den guddommelige Lærer. Jo mere erfaring, vi opnår, og jo nærmere vi kommer til Himmelens rene lys, des tydeligere ser vi i os selv behovet for forbedringer. Går vi frem i tro og lydighed under Guds vejledning, kan vi blive til stor hjælp for andre. På den retfærdiges sti går det stadig fremad både i styrke, yndest og herlighed.

Den guddommelige indsigt vokser stadig med vor fremgang og gør os skikkede til at tage de ansvar og kriser, vi møder.

Den rene gudsfrygt smitter og har en udstråling. Salmisten siger: „Din retfærd dulgte jeg ej i mit hjerte, din trofasthed og frelse talte jeg om, din nåde og sandhed fornægted jeg ej i en stor forsamling.“²² [174] Hvor Guds kærlighed er virkelig, kommer den altid til udtryk. Selvet korsfæster vi ikke så gerne. . .

Det er muligt for os at være fuldstændig omvendte og omdannede, så vi virkelig er Guds børn og ikke kun kender hans vilje, men ved vort eksempel fører andre frem på den samme vej til ydmyg lydighed og helliggørelse.²³

²²SI. 40, 11.

²³Review and Herald, 22. juni 1886.

KRISTI LÆRE OMFATTEDE HELE VERDEN, 12. JUNI

„Da Jesus var færdig med at tale disse ord, var folkeskarerne slået af forundring over hans lære. “ Matt. 7, 28.

Kristus gav sig ikke af med abstrakte teorier, men med det, som er livsvigtigt for karakterdannelsen; det, som kan give mennesket større evne til at kende Gud og forøge dets magt til at gøre det gode. Han talte om disse sandheder, der har tilknytning til livsførelsen, og som forener mennesket med evigheden.

I stedet for at give folket anvisning på at granske menneskers teorier om Gud, om hans ord eller hans gerninger, lærte han dem at se ham, sådan som han åbenbarer sig gennem sine gerninger, i sit ord og ved sit forsyn. Han bragte deres tanker i forbindelse med den Almægtiges tanker.

Folket blev „slået af forundring over hans lære, thi hem talte med myndighed.“²⁴ Aldrig før havde noget menneske talt med en sådan magt til at vække tanken, til at få en til at hige efter noget højere, til at forny enhver af legemets, tankens og sjælens evner.

Kristi lære omfattede, ligesom hans medfølelse, hele verden. Der kan ikke tænkes et forhold i livet, et kritisk vendepunkt i et menneskes tilværelse, som ikke har været forudset gennem hans lære, og for hvilket dens grundregler ikke bringer hjælp. Fordi han er den største af alle lærere, vil hans ord vise sig at være en vejleder for hans medarbejdere indtil tidernes ende. . . . For hans sinds øje viste sig alt, hvad der ville komme af menneskelige bestræbelser og bedrifter, af fristelser og strid, af forvirring og fare. Alle sjæle, alle hjem, alle glæder og fornøjelser og al higen og tragten var velkendte for ham.

Han talte ikke blot for, men også til hele menneskeslægten. Til det lille barn i det gryende livs glæde, til de unges ivrige og urolige sjæle; til mænd i deres alders fulde kraft, som bærer ansvarets og

²⁴Luk. 4, 32

omsorgens byrde; til de gamle, som er svage og trætte, — til alle lød hans budskab, — til ethvert af menneskenes børn, i ethvert land og til enhver tid.

Hans lære omfattede både det timelige og det evige — de ting, som ses, i deres forhold til de ting, som ikke ses, dagliglivets flygtige begivenheder og det kommende livs højtidelige resultater. [175]

Hvad der hører til dette liv, satte han i det rette underordnede forhold til det, der har evig betydning; men han underkendte ikke dets vigtighed. Han lærte, at Himmelen og Jorden har tilknytning til hinanden, og at en viden om den himmelske sandhed forbereder et menneske bedre til at udrette sine pligter i det daglige liv.

For ham havde enhver ting sit formål. Barnets leg, mandens slidsomme arbejde, livets glæder og bekymringer og smerte, alt dette tjente det samme formål: åbenbarelsen af Gud til menneskeslægtens højnelse.²⁵

²⁵Uddannelse, s. 82.83.

AT KENDE GUD ER AT ADLYDE HAM, 13. JUNI

„Hvis I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det. Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!“ Joh. 14,14. 15.

Kristus bød sine disciple at bede „i mit navn“. I Kristi navn skal hans efterfølgere stå for Guds ansigt. På grund af værdien af det offer, som blev bragt for dem, har de værdi i Guds øjne. Fordi de har del i Kristi retfærdighed, bliver de regnet for dyrebare. For Kristi skyld tilgiver Herren dem, som frygter ham. Han ser i dem ikke synderens slethed. Han genkender sin Søns billede i dem, ham, på hvem de tror.

Herren er skuffet, når hans folk regner sig selv for alt for ringe. Han vil, at hans udvalgte arv skal værdsætte sig selv i forhold til den pris, han har betalt for dem. Gud havde brug for dem, ellers ville han ikke have udsendt sin Søn i et så kostbart ærinde for at frelse dem. Han har brug for dem, og det behager ham, når de retter de største krav til ham, for at de kan herliggøre hans navn. De kan vente store ting, hvis de stoler på hans løfter.

Men det betyder meget at bede i Jesu navn. Det betyder, at vi skal tage imod hans karakter, åbenbare hans sindelag og gøre hans gerninger. Frelserens løfte er givet os på betingelser. Han siger: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.“ Han frelser mennesker, ikke i synd, men fra synd; og de, som elsker ham, vil vise deres kærlighed gennem lydighed.

Al sand lydighed kommer fra hjertet. Det var hjertets arbejde, som Kristus gjorde. Og hvis vi er lydige, vil han i den grad gøre sig til ét med vore tanker og formål, i den grad bringe vort hjerte og vort sind i overensstemmelse med sin vilje, at vi, når vi adlyder ham, blot vil handle efter vor egen tilskyndelse. Viljen, som er forædlet og helliggjort, vil søge sin største fryd i at tjene ham. Når vi kender Gud, som det er vor forret at kende ham, vil vort liv blive et liv i fortsat lydighed. Gennem vor beundring for Kristi egenskaber og ved samfund med Gud vil synden blive os forhadet.

[176]

Ligesom Kristus levede efter loven i sin menneskeskikkelse, sådan kan vi også gøre det, hvis vi vil holde fast ved den stærke for at få kraft. Men vi skal ikke lægge ansvaret for vor pligt over på andre og vente på, at de skal fortælle os, hvad vi skal gøre. Vi kan ikke gøre os afhængige af menneskers råd. Herren vil lære os, hvad der er vor pligt, lige så villigt, som han vil lære andre det. Når vi kommer til ham i tro, vil han personligt åbenbare os sine hemmeligheder. Ofte vil vore hjerter brænde i os, når han kommer os nær for at samtale med os, som han gjorde det med Enok. De, som beslutter sig til ikke i nogen retning at gøre noget, der kan mishage Gud, vil, når de har fremlagt sagen for ham, nøjagtig vide, hvilken vej de skal følge. Og de vil ikke blot modtage visdom, men også styrke. Kraft til lydighed og til tjeneste vil blive tildelt dem, sådan som Kristus har lovet det.²⁶

²⁶Den store Mester, s. 457.

HELLIGÅNDEN ER GIVET FOR AT UNDERVISE OS, 14. JUNI

„Når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden.“ Joh. 16,13.

Før Kristus gav sig selv hen som offergave, søgte han at finde den mest væsentlige og fuldkomne gave for at skænke den til sine disciple, en gave, der ville bringe nådens grænseløse rigdomme inden for deres rækkevidde. „Jeg vil bede Faderen,“ sagde han, „og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.“²⁷

Også før dette havde Ånden været i verden. Lige fra frelsesværkets begyndelse havde den virket i menneskers hjerter. Men så længe Kristus var på Jorden, havde disciplene ikke ønsket sig nogen anden hjælper. Først da de måtte undvære hans nærværelse, ville de komme til at føle, at de trængte til Ånden, og så ville den komme.

Helligånden er Kristi stedfortræder, men uden personlig menneskikkelse og uafhængig af denne. Fordi Kristus var bebyrdet med menneskelig skikkelse, kunne han ikke personligt være alle vegne. Derfor var det til deres eget bedste, at han vendte tilbage til Faderen og sendte Ånden til at være sin efterfølger på Jorden. På denne måde kunne ingen have nogen fordel på grund af sit opholdssted eller sin personlige kontakt med Kristus. Ved Ånden ville Frelseren blive tilgængelig for alle. I denne forstand ville han være dem nærmere, end hvis han ikke var steget op til det høje.. ..

[177]

Til alle tider og alle vegne, i alle sorger og alle lidelser, når alting ser sort ud og fremtiden synes usikker, og vi føler os hjælpeløse og ensomme, så vil Talsmanden blive sendt som svar på troens bøn. Måske skiller forholdene os fra enhver jordisk ven; men ingen

²⁷Joh. 14,16-18.

forhold og ingen afstand kan skille os fra den himmelske talsmand. Hvor vi end er, og hvorhen vi skal gå, så er han altid ved vor højre hånd for at støtte, opretholde og opmuntre os. . . .

Talsmanden kaldes „sandhedens Ånd“. Hans gerning består i at forklare og opretholde sandheden. Først bor han i hjertet som sandhedens Ånd, og således bliver han trøstens Ånd. Der findes trøst og fred i sandheden, men i falskheden kan der ikke findes nogen virkelig fred eller trøst. Det er ved falske teorier og overleveringer, at Satan vinder sin magt over sindet. Ved at vise mennesker hen til falske formål forvansker han karakteren. Gennem Skriften taler Helligånden til vort sind og indpræger sandheden i hjertet. På denne måde afslører den vildfarelser og fordriver dem fra sjælen. Det er ved sandhedens Ånd, der virker gennem Guds ord, at Kristus underlægger sig sit udvalgte folk.²⁸

²⁸Den store Mester, s. 458. 459.

KRISTI UNDERVISNINGSMETODE, 15. JUNI

„Hvor liflige er på bjergene glædesbudets fodtrin, han, som udråber fred, bringer gode tidender,... som siger til Zion: ‘Din Gud har vist, han er konge.’“ Es. 52, 7.

Lad tilhørerne ved alle prædikener og bibelstudier forstå, at hvert klart „Så siger Herren“ underbygger den tro og lære, vi fremholder.

Dette var Kristi undervisningsmetode. Folket spurgte om meningen med det, han sagde til dem. Han var altid rede til at forklare sit ord for dem, der ydmygt søgte efter lys. Men Kristus opmuntrede ikke til kritik eller kværulering, og det må vi heller ikke. Hvis nogen forsøger at fremprovokere en diskussion om et omstridt trospunkt, så sig blot, at mødet ikke er berammet til det formål. Hvis du besvarer spørgsmål, må du sikre dig, at tilhørerne har forstået og anerkendt, at det er besvaret. Forlad ikke emnet ved at sige, at de kan gentage spørgsmålet en anden gang. Prøv dig frem og få fornemmelsen af, hvad du har opnået.²⁹

Vi må tale om sandheden både privat og offentligt, idet vi fremholder ethvert argument og indtrængende bruger alle tungtvejende motiver, for at drage mennesker til den opløftede frelser på det grusomme kors. Gud ønsker, at ethvert menneske skal opnå det evige liv.

[178] Mærk dig, hvor indtrængende det lyder gennem hele Skriften, for at få mænd og kvinder til at komme til Kristus og fornægte det begær og den lidenskab, som fordærver mennesket. Vi må indtrængende råde dem til at se på Jesus og tage imod hans selvfornektende liv og offer. Vi må vise, at vi forventer, at de vil glæde Kristi hjerte ved at bruge alle hans gaver og derved ære hans navn... .

Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af Bibelen. Lad alle i deres egen erfaring tilegne sig troens virkelige grundsætninger ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungre og tørster efter retfærdighed. Vis dem, hvordan de overgiver

²⁹Testimonies, bind 6, s.69.

sig til Gud, hvordan de finder troen, og hvordan de kan opnå løfterne. Giv udtryk for Guds dybe kærlighed ved opmuntring og forbøn.

Der må kæmpes meget mere med Gud for menneskers frelse. Giv aldrig op, men arbejd uegennyttigt og beslutsomt. Nød folket til at komme til Lammets bryllupsfest. Ved mere bøn, tro og modtagelse, må vi samarbejde mere med Gud. . .

Mennesker må overbevises om syndens ondskab. Overtrædernes forstand må oplyses. Alle, som er blevet draget til Kristus, må fortælle historien om hans kærlighed. Enhver, som selv har erfaret Kristi forvandlende kraft i sit liv, må gøre alt, hvad der er muligt, i Herrens navn.³⁰

³⁰Samme, s. 65.66.

DEN YDMYGE FORSKER KAN LÆRE, 16. JUNI

„Lad mig kende dine veje, Herre, lær mig dine stier.“ Sl. 25, 4.

Åbenbaring betyder ikke skabelsen eller opdagelsen af noget nyt, men afsløringen af noget, mennesker ikke vidste, før det blev åbenbart. Evangelierne store og evige sandheder åbenbares ved en grundig undersøgelse og ydmygelse af os selv for Gud. Vi har en guddommelig lærer, som leder den ydmyge sandhedssøgers tanke, og under Helligåndens vej-ledning bliver Ordets sandheder åbenbart for ham. Intet mere sikkert eller mere effektivt kendskab til sandheden opnås på anden måde end ved således at lade sig lede til hele sandheden. Ved modtagelsen af Helligånden opnår vi forståelse af Guds ord. Vi opfordres til at søge efter sandheden, som om vi søgte efter en skjult skat.

Herren åbner den ærlige søgers forstand. Helligånden sætter mennesket i stand til at fatte åbenbaringens kendsgerninger, og guddommeligt lys samarbejder med mennesket. Således opfatter øjet den ægte skat, og sindet fornemmer en bedre verdens herlighed. Sjælen sukker efter Jesu Kristi fremragende egenskaber.³¹

[179] Jesus var den bedste lærer verden nogen sinde har kendt. Han fremstil lede sandheden med klare, vægtige udtryk, og de illustrationer, han brugte, var af reneste og højeste kvalitet. Han blandede aldrig tarvelige symboler eller skikkelser ind i sin guddommelige undervisning, eller lef-lede med tilhørernes nysgerrighed eller underholdningstrang. Hellige sandheder trak han ikke ned på det vulgære plan. . . . Hans ord var de reneste og mest ophøjede. . . . Han slog ikke af på sandheden for at møde mennesket i dets faldne natur og sænkede ikke retfærdighedens standard for at tilpasse den dets fornedrelse; men han ydmygede sig selv og blev lydig til døden, ja, døden på et kors, for at kunne frelse den slægt, som blev fornedret ved overtrædelse. Det var ikke hans hensigt at afskaffe Guds lov ved sin død, men derimod at vise de hellige buds uforgængelighed.

³¹Manuscript 59,1906.

Det var hans hensigt at „løfte loven til højhed og ære“, ³² for at hver den, som ser på Golgatas kors med dets ophøjede offer, skulle se det uimodsigelige bevis på lovens fuldkomne sandhed.. . .

Han reddede sandheden, den evige sandhed, fra vildfarelsens uædle selskab, og bad den skinne frem i al sin klarhed og himmelske glans. Han ophøjede sandheden, for at den ligesom et lys skulle oplyse verdens moralske mørke. . . . Jesus gengav den forkastede sandhed sin kongelige værdighed, og tildelte den sin sande betydning og ære. Kristus var selv sandheden og livet. ³³

³²Es. 42,21.

³³Review and Herald,6. aug. 1895.

BØRNENES UNDERVISNING, 17. JUNI

„Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.“ Mark. 10, 14.

Jesus kender den byrde, som tynger enhver moders hjerte. Han, som havde en moder, der kæmpede med fattigdom og savn, har medfølelse med enhver moder i hendes arbejde. Han, som foretog en lang vandring for at berolige en kana'anærkvindes ængstelige hjerte, vil gøre lige så meget for mødrene på vor tid. Han, som gav enken af Nain hendes eneste søn tilbage, og som trods sine lidelser på korset huskede sin egen moder, har også i dag medlidenhed med en sørgende moder. I enhver sorg og enhver nød vil han trøste og hjælpe. . .

I de børn, som blev bragt til Jesus, så han de mænd og kvinder, som skulle blive arvinger til hans nåde og undersætter i hans rige, ja, nogle af dem skulle blive martyrer for hans skyld. Han vidste, at disse børn ville være langt mere villige til at høre på ham og tage imod ham som deres genløser end de voksne, af hvilke mange var hårdhjertede og fyldt med verdslig visdom. I sin undervisning steg han ned på det trin, hvor de stod. Han, Himmelens majestæt, besvarede deres spørgsmål og afpassede sine vigtige lærdomme efter deres barnlige forstand. I deres sind nedlagde han sandhedsfrø, som i kommende år ville spire og bære frugt til evigt liv.

Da Jesus sagde til disciplene, at de ikke måtte forhindre børnene i at komme til ham, talte han til sine efterfølgere til alle tider. Han talte til embedsmænd i menigheden, til præster, hjælpere og til alle kristne. Jesus drager børnene til sig, og han byder os: „Lad dem komme!“ som om han ville sige: De vil komme, dersom I ikke forhindrer dem. . .

Når Helligånden virker på børnenes hjerter, skal I arbejde sammen med dem. Undervis dem om, at Frelseren kalder dem, og at intet kan berede ham større glæde, end at de overgiver sig til ham i ungdommens tidligste år.

Frelseren nærer en uendelig ømhed for de sjæle, han har købt med sit blod. De er genstand for hans kærlighed. Han betragter dem med usigelig længsel. Han elsker ikke blot de mest velopdragne og tiltalende børn, men også dem, der på grund af arv og forsømmelse har frastødende karaktertræk. Mange forældre forstår ikke, i hvor høj grad de er ansvarlige for disse træk hos deres børn. De har ikke ømhed og visdom til at hjælpe de fejlende, som de selv har gjort til det, de er. Men Jesus betragter disse børn med medynk. Han ser den dybereliggende årsag til deres opførsel.

Kristne arbejdere kan blive Kristi redskab til at drage disse mangelfulde og fejlende til Frelseren. Ved en viis og taktfuld fremgangsmåde kan de knytte dem til deres hjerter. De kan give dem mod og håb, og ved Kristi nåde kan de se dem blive forvandlet i karakter, således at det vil kunne siges om dem: „Guds rige hører sådanne til.“³⁴

³⁴Sundhed og Livslykke, s.185-187.

DEN MENNESKELIGE MEDFØLELSE, 18. JUNI

„En samaritansk kvinde kommer for at drage vand op; til hende siger Jesus: ‘Giv mig noget at drikke!’“ Joh. 4, 7.

Han (Jesus) regnede intet menneske for værdiløst, men søgte at gyde lægende balsam i hver eneste sjæl. Hvilke kredse han end befandt sig i, fremholdt han en lærdom, der var afpasset efter tiden og omstændighederne. Enhver forsømmelse eller uret, som menneskene gjorde sig skyldige i mod deres næste, viste ham blot endnu tydeligere, hvor meget de trængte til hans guddommelig-menneskelige medlidenhed. Han søgte at indgyde håb selv hos de mest rå og utiltalende, idet han forsikrede dem om, at de kunne blive ulastelige og rene og opnå en karakter, der ville vidne om, at de var Guds børn..

Skønt Jesus var jøde, færdedes han frit blandt samaritanerne uden at tage hensyn til sit folks farisæiske skikke. På trods af al fordom tog han imod disse foragtede menneskers gæstfrihed. Han sov under samme tag som de, spiste sammen med dem ved deres [181] bord og indtog de måltider, de havde lavet og serveret. Han lærte på deres gader og behandlede dem med den yderste venlighed og høflighed. Medens han drog deres hjerte til sig ved sin menneskelige medfølelse, bragte hans guddommelige nåde dem den frelse, som jøderne forkastede.

Kristus forsømte ingen anledning til at forkynde frelsens evangelium. Hør de vidunderlige ord, han talte til den samaritanske kvinde. Han sad ved Jakobs brønd, da kvinden kom for at hente vand. Til hendes forbavselse bad han hende gøre ham en tjeneste: „Giv mig noget at drikke,“ sagde han. Han ønskede en kølig drik og ville også gerne have lejlighed til at give hende livets vand. Hun sagde: „Hvordan kan dog du, som er jøde, bede mig, som er en samaritansk kvinde, om noget at drikke?“ (Jøderne omgås nemlig ikke med samaritanerne). Jesus svarede: „Hvis du kendte Guds gave og vidste,

hvem det er, som siger til dig: 'Giv mig noget at drikke!' så bad du ham, og han gav dig levende vand." . . . ³⁵

Hvilken interesse Kristus viste for denne ene kvinde! Hvor alvorlige og betydningsfulde var ikke hans ord! Da kvinden hørte dem, lod hun sin vandkrukke stå og gik ind i byen og sagde til sine venner: „Kom og se en mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon han ikke skulle være Kristus?“ Vi læser, at „mange af samaritanerne kom til tro på ham“. Hvem kan vel gøre sig en forestilling om den indflydelse, disse ord har øvet til sjæles frelse i de år, der er gået siden da?

Overalt, hvor hjerter oplades til at tage imod sandheden, er Kristus rede til at undervise dem. For dem åbenbarer han Faderen og viser dem, hvilken tjeneste, der er antagelig for ham, som læser hjertet. Over for den slags mennesker benytter han ingen lignelser. Til dem siger han ligesom til kvinden ved brønden: „Det er mig, jeg, som taler med dig.“³⁶

³⁵Joh. 4, 7-10. 29. 39.

³⁶Sundhed og Livslykke, s. 175-177.

EN KILDE, DER TILFREDSSTILLER, 19. JUNI

„Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger til dig: ‘Giv mig noget at drikke!’ så bad du ham, og han gav dig levende vand!“ Joh. 4,10.

[182] Hvad sagde Kristus til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd? . . . „Det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.“ Vandet, Kristus henviste til, var åbenbarelsen af hans nåde i ord; hans Ånd og hans undervisning er en tilfredsstillende kilde for ethvert menneske. Alle andre kilder, de måtte ty til, er utilfredsstillende. Men sandhedens ord er som svalende strømme, symboliseret ved Libanons vande, der altid tilfredsstiller. Glædens evige fylde er i Kristus. Verdens ønsker, fornøjelser og forlystelser tilfredsstillers aldrig og helbreder ikke sjælen. Men Jesus siger: „Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv.“³⁷

Kristus taler altid til mennesket med sit nådige nærvær i Ordet, der fremstiller ham som en brønd med levende vand, der vederkvæger den tørstende sjæl. Det er vor forret at have en levende og blivende frelser. Han er kilden til den åndelige kraft, som er indplantet i os, og hans indflydelse vil strømme ud i ord og handling, forfriskende alle under vor påvirkning, så der i dem opstår et ønske og håb om styrke og renhed, hellighed og fred, og en glæde uden sorg. En iboende frelser bringer disse resultater.

Jesus sagde: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“³⁸ Han vandrede engang som et menneske på Jorden, sin guddom iklædt menneskelig natur, et lidende og fristet menneske, angrebet af Satans list. Han har været fristet i alle ting ligesom vi, og han ved, hvorledes han kan komme dem til hjælp, som fristes. Nu er han ved Guds højre hånd. Han er vor talsmand i Himmelen, som går i forbøn for os. Når vi tænker på det, giver det os altid trøst og håb. Han tænker på dem, som lider under fristelser i denne verden.

³⁷Joh. 6,54.

³⁸Matt. 28, 20.

Han tænker på hver enkelt og kender ethvert behov. Sig blot under fristelser: Han har omsorg for mig, han går i forbøn for mig, han elsker mig, og han døde for mig. Jeg giver mig selv uden forbehold til ham.

Vi bedrøver Kristus ved at sørge over os selv, som om vi var vor egen frelser. Nej, vi må overlade vore liv til Guds forvaring, som til en trofast skaber. Han lever evigt for at gå i forbøn for dem, som er udsat for prøvelser og fristelser. Åbn dit hjerte for de klare stråler fra Retfærdighedens Sol, og lad ikke et tvivlens suk eller et skeptisk ord komme over dine læber for ikke at så tvivlens sæd. Der er rige velsignelser for os; lad os gribe dem i tro. Jeg bønfalder jer om at bevare modet i Herren. Vi ejer den guddommelige styrke, så vi må give udtryk for mod, styrke og tro. . . Under alle forhold må du være et levende vidnesbyrd for Gud.³⁹

³⁹Testimonies to Ministers, s. 390. 391.

SAND HØJERE UDDANNELSE, 20. JUNI

„Lær mig at gøre din vilje, thi du er min Gud, mig føre din gode Ånd ad den jævne vej!“ Sl. 143,10.

„Glæd jer altid i Herren; jeg siger igen: glæd jer!“⁴⁰ De, som gør det, har et lykkeligt liv. Ingen ubehageligheder kommer fra deres læber eller fra atmosfæren omkring dem, fordi de regner ikke sig selv bedre end andre. Skjul dig i Jesus Kristus, så vil Guds sandhed hele tiden udstyre dig for det fremtidige liv i udødelighed. Når du har tillid til den Mægtige, låner du ikke andres erfaring, det er din egen.

[183] Uanset hvilket temperament du har, er Gud i stand til at forme dette temperament, så det bliver behageligt og lig Kristus. En levende tro frigør dig fra alt, som ikke er i overensstemmelse med Guds tanker, og så bringes en himmel ind i dit liv her på Jorden. Vil du gøre det? Hvis du gør det, vil du have solskin ved ethvert skridt... .

Sand, højere uddannelse opnås ved at sidde ved Jesu fødder. Ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så vil han ophøje jer. Du behøver ikke at kæmpe for at nå op. Overlad din gerning til ham, udfør den i trofasthed, i oprigtighed, i sandhed og i retfærdighed, og du vil finde, at hver dag bringer sin belønning, og Himmels lys vil skinne på dig. Hans lys, hans nåde og hans frelse bliver således åbenbaret... .

Vi kender så lidt til Jesus, at vi kun dunkelt forstår, hvad han vil gøre for os. Gud ønsker, at vi skal lære af ham... . Din karakter må dannes efter det smukke forbillede, som blev åbenbaret for mennesker i Kristi liv.

I alt dit arbejde skulle du efterligne landmanden, se, hvorledes han får jorden til at frembringe afgrøde. Det ser ud, som om han kaster sæden bort, men den dør og spirer under jordens overflade. Den levende Guds kraft giver det liv og vækst, og derefter ses „først strå, så aks og så fuld kærne i akset“.⁴¹ Undersøg denne vidunderlige

⁴⁰Fil. 4,4.

⁴¹Mark. 4,28.

proces. Der er så meget at lære, så meget at forstå, at det synes, som om vi ikke kan nå at lære det hele i dette liv—og vi kan ikke. Men hvis vi nu strækker vore forstandsevner til det yderste, skal vi gennem evigheden fortsætte studiet af Guds metoder og virksomhed, og stadig når større og større højder.

Nu behøver vi en forstand, som kan fatte enkel gudsfrygt. Vort allerstørste ønske må være at have Jesus Kristus boende i vort hjertes tempel, fordi han ikke kan bo der, uden det åbenbares og vises i frugter og gode gerninger. . . . Gud vil, at I alle skal være hans medarbejdere; og hvis du overgiver dig til ham, vil han undervise og virke gennem dig, så du kan være i stand til at give til andre. Da vil du sige: „O Gud, din mildhed gjorde mig stor!“⁴²

⁴²Manuscript 91, 1901.

SE PÅ KRISTUS, 21. JUNI

„Gud har sagt: ‘Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.’“ 2 Kor. 6, 16.

Når sinder dvæler ved Kristus, formes karakteren efter det guddommelige billede. Tankerne fyldes helt med en følelse af hans godhed og kærlighed. Han er i alle vore tanker, mens vi betragter hans karakter. Vi omslutes af hans kærlighed.

[184] Hvis vi stirrer kun et øjeblik ind i middagssolens glans, vil dens billede, når vi ser bort fra den, komme til syne i alt, som vi retter blikket imod. Således er det også, når vi ser på Jesus, da vil alt, vi ser på, genspejle hans billede, Retfærdighedens Sol. Vi kan ikke se noget andet eller tale om noget andet. Hans billede har gjort et uudsletteligt indtryk på vort sind og påvirker alt i vort daglige liv, så hele vor natur bliver mild og afdæmpet. Vi genspejler de klare og glade stråler fra hans retfærdighed til alle dem, vi er sammen med. Vor karakter er blevet forvandlet, fordi både hjerte, sjæl og sind er oplyst af genskinnet fra ham, som elskede os og gav sig selv for os. Her ser vi igen opfyldelsen af en personlig, levende indflydelse, som bor i vore hjerter ved troen.

Når vi har taget imod undervisningen i hans ord, og den bliver en del af os, vil Jesus ved sit blivende nærvær styre vore tanker, idéer og handlinger. Vi bliver gennemsyret ved undervisningen af den bedste lærer, verden nogen sinde har set. Vort syn på livet og de daglige pligter genspejler en forståelse af det menneskelige ansvar og menneskelig indflydelse. Jesus Kristus er alt for os. Han er den første, den sidste og den bedste i alle ting. Jesu Kristi Ånd og karakter gennemfarver alt, og er de gennemgående tråde og selve strukturen i hele vort liv. Kristi ord er ånd og liv. Derfor skal vi ikke fokusere tankerne på os selv; det er ikke længere os, som lever, men Kristus lever i os, og han er herlighedens håb. Selvet er dødt, mens Kristus er en levende frelser.

Ved stadig at se på Jesus genspejler vi hans billede til alle omkring os. Vi kan ikke tage tid til at tænke på eller endog tale om vore skuffelser, for et langt herligere billede tiltrækker os — Jesu dyrebare kærlighed. Han bor i os ved sandhedens ord.⁴³

I Kristus Jesus har vi et højt og helligt kald. Vi har en uhyre stor og hellig gerning at udføre, og Gud kalder på hver og en til at løfte hans banner op for denne verden og det himmelske univers ved Herrens kraft — i hvem er „evig styrke“.⁴⁴

⁴³Testimonies to Ministers, s. 388-390.

⁴⁴Testimonies to Ministers, s. 386.

VI OPNAR VELSIGNELSE VED AT UNDERVISE ANDRE, 22. JUNI

„Hvo andre kvæger, kvæges og selv.“ Ordsp. 11, 25.

[185] Kristi undervisning var udtryk for en indre overbevisning og erfaring, og de, som lærer af ham, bliver lærere efter det guddommelige mønster. Når Guds ord tales af et menneske, som selv er blevet helliggjort ved det, har det en livgivende kraft, som gør det tiltrækkende for tilhørerne og overbeviser dem om, at det er en levende virkelighed. Når et menneske tager imod sandheden af kærlighed til den, vil det åbenbare dette ved sit overtalende væsen og sin stemmes klang. Det forkynner det, som det selv har hørt, set og følt på med sine egne hænder med hensyn til livets ord, for at andre kan blive fælles med dette menneske om at kende Kristus. Dets vidnesbyrd, der lyder fra læber, som er berørt med en glød fra alteret, er sandhed for det modtagelige sind og virker helliggørende på karakteren.

Og den, som søger at bringe lys til andre, vil selv modtage en velsignelse. „Gavmild sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.“ Gud kunne have nået sit formål med at frelse syndere uden vor hjælp, men for at vi skulle kunne udvikle egenskaber, der ligner Kristi, må vi deltage i hans arbejde. For at få del i hans glæde — glæden ved at se syndere blive frelst ved hans offer — må vi tage del i hans bestræbelser for at frelse dem.

Det første udtryk, som Natanael gav for sin tro, så helt og ærligt og oprigtigt, frydede Jesus. Og han „svarede og sagde til ham: Tror du, fordi jeg sagde dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal få større ting at se end disset Frelseren så med glæde hen til sin gerning med at prædike det glade budskab for de sagtmødige, med at læge de sønderknuste og forkynde frihed for dem, som var i Satans trældom. Ved tanken om de dyrebare velsignelser, han havde bragt til mennesker, tilføjede Jesus: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skal se Himmelen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.“

Her siger Kristus i virkeligheden: Ved Jordans bredder blev Himlene åbnet, og Ånden dalede som en due ned over mig. Det, der skete, var blot et tegn på, at jeg er Guds Søn. Hvis I tror på, at jeg er det, så skal jeres tro få nyt liv. I skal komme til at se, at Himlene er åbnede, og at de aldrig mere skal lukkes til. Jeg har åbnet Himmelen for jer. Guds engle stiger op og bringer de nødlidendes og ulykkeliges bønner op til den himmelske Fader og stiger atter ned med velsignelse og håb, mod, hjælp og liv til menneskenes børn.

Guds engle er altid på vej fra Jorden til Himmelen og fra Himmelen til Jorden. . . . Således er Kristus mellemedet i menneskets forbindelse med Gud og Guds forbindelse med mennesket.⁴⁵

⁴⁵Den store Mester, s. 90.

ELEVER I KRISTI SKOLE, 23. JUNI

„Men har lyst til Herrens lov, og grunder på hans lov både dag og nat.“ Sl. 1, 2.

Det sind, der dvæler meget ved Guds åbenbarede vilje med mennesket, vil opnå styrke i sandheden. De, som læser og studerer med et oprigtigt ønske om guddommeligt lys, enten de er prædikanter eller ikke, vil snart finde en skønhed og harmoni i Skriften, som vil fange deres opmærksomhed. En harmoni, som vil ophøje deres tanker, give dem inspiration og argumenter, som er mægtige til at overbevise og omvende mennesker.

[186] Om det gode menneske erklærer salmisten: „Han „har lyst til Herrens lov, og . . . grunder på hans lov, både dag og nat“. Han henviser til sin egen erfaring og udbryder: „Hvor elsker jeg dog din lov. Hele dagen grunder jeg på den.“ „Før nattevagtstimerne våger mine øjne for at grunde på dit ord.“⁴⁶ . . .

Jesus sagde til sine disciple: „Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.“ Med det i tanke vil jeg appellere til dem, som har påtaget sig lærergerningen, først at være ydmyge elever, og altid lærlinge i Kristi skole, for at tage imod Mesterens undervisning i sagtmodighed og hjer-tets ydmyghed. En ydmyg ånd kombineret med alvorligt arbejde, vil resultere i menneskers frelse, mennesker, som er dyrt købt med Jesu blod. . . . „Tro uden gerninger er død.“ Han behøver den tro, der virker i kærlighed og renses sjælen. En levende tro på Kristus vil bringe enhver af liv-ets handlinger og sindets følelser i harmoni med Guds sandhed og retfærdighed.

Irritation, selvophøjelse, stolthed, lidenskab og ethvert andet karaktertræk, som ikke stemmer overens med vort hellige mønster, må overvindes. Da vil ydmyghed, sagtmodighed og oprigtig taknemmelighed stadig flyde ud fra hjertets rene kilde. Jesu stemme må kendes i de budskaber, som kommer fra hans sendebuds læber. . .

⁴⁶Sl. 119, 47. 48.

Hvis de, som forkynder vor tids alvorlige advarsler, virkelig forstod deres ansvar overfor Gud, ville de se betydningen af inderlig og brændende bøn. Når byen ved midnatstid var faldet til ro, og hver mand var gået til sit hus, ville Kristus — vort eksempel, begive sig til Oliebjerget. Der ville han i træernes skygge tilbringe hele natten i bøn. Han, som selv var uden antydning af synd, han, hvis stemme de forfærdede disciple igennem stormen hørte i den fjerde nattevagt, som en himmelsk velsignelse, og én, hvis ord kunne opvække de døde fra deres grave. Ham var det, som bad så inderligt under gråd og tårer, ikke for sig selv, men for dem, han var kommet for at frelse.

⁴⁷

⁴⁷Testimonies, bind 4, s. 526-528.

GIV ET LEVENDE VIDNESBYRD, 24. JUNI

„Ligesom du har sendt mig til verden, således har også jeg sendt dem til verden.“ Joh. 17,18.

[187] På grund af Satans fristelser og tiltagende magt, er vor tid fuld af farer for Guds børn, og vi har konstant behov for at lære af Den store Lærer, så vi kan tage ethvert skridt i sikkerhed og retfærdighed. Vidunderlige begivenheder ligger foran os. I denne tid må Guds bekendende folk være levende vidnesbyrd så verden kan se, at de i deres generation, med det onde på alle sider, alligevel er et folk, der lægger deres egen vilje til side for at gøre Guds vilje — et folk, på hvis hjerter og liv Guds lov er skrevet.

Gud forventer, at de, som bærer kristennavnet, vil repræsentere ham. Deres tanker skal være rene, deres ord ædle og opløftende. Kristi religion bør være indvævet i alt, hvad de siger og gør. De bør være hellige, rene og fromme mennesker, som spreder lys til alle, de har forbindelse med. Det er hans hensigt, at ved at vise sandheden i deres liv, skal de blive en lovsang på Jorden. Det er Kristi nåde, som gør dette muligt. Men Guds folk skal erindre, at de kun fuldfører Guds hensigt ved at vise evangeliets principper i tro og handling. De vil kun nyde løftets fulde kraft — hvorpå menigheden er kaldet til at stå — ved at overlade de evner, Gud har givet dem, til hans tjeneste... .

Kristi efterfølgere må adskilles fra verden i både principper og interesser, men de må ikke isolere sig fra verden. Frelseren var til stadighed sammen med mennesker, ikke for at opmuntre dem til noget, som ikke var i overensstemmelse med Guds vilje, men for at ophøje og forædle dem. . . . Således må den kristne leve sammen med mennesker, for at smagen af Guds kærlighed som saltet må bevare verden fra fordærv.

Med daglige fristelser og stadig modstand fra folkets ledere, vidste Kristus, at han måtte styrke sin menneskelige natur ved bøn. For at være til velsignelse for mennesker, måtte han have forbin-

delse med Gud, bede om styrke, udholdenhed og standhaftighed. . . . Uden denne daglige for-bindelse med Gud er det umuligt for noget menneske at opnå kraft til tjeneste. Kun Kristus kan styre tankerne ret. Kun han kan give ædle forhåbninger og danne karakteren efter det guddommelige mønster. Han vil fylde vore hjerter med høje og hellige mål og en dyb længsel efter renhed og retfærdighed, hvis vi nærmer os ham i oprigtig bøn. . . .

Gud ønsker, at hans folk skal vise i deres liv, hvilke fordele kristenlivet har fremfor verdslighed; vise, at de virker på et højt og helligt niveau. . . . Han ønsker at gøre dem til kanaler, hvorigennem han kan udøse sin uendelige kærlighed og nåde.⁴⁸

⁴⁸Counsels to Parents and Teachers, s. 322-324.

HAN VAR ALT, HVAD HAN GJORDE KRAV PÅ AT VÆRE, 25. JUNI

„Den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen.“ Joh. 14, 12.

[188] Efter Herrens himmelfart blev disciplene klar over opfyldelsen af hans løfte. Begivenhederne ved Kristi korsfæstelse, opstandelse og himmelfart var en levende virkelighed for dem. De så, at profetierne var blevet opfyldt bogstaveligt. De granskede Skrifterne og modtog deres lære med en hidtil ukendt tro og forvisning. De vidste, at deres guddommelige lærer var alt det, han havde hævdet at være. Når de fortalte om deres oplevelser og priste Guds kærlighed, lod menneskers hjerter sig røre og betvinge, og mangfoldige troede på Jesus.

Frelserens løfte til disciplene er et løfte til hans menighed indtil tidernes ende. Det var ikke Guds hensigt, at hans vidunderlige plan om at frelse mennesker kun skulle have ubetydelige følger. Alle, der vil gå i gang med arbejdet, ikke i tillid til, hvad de selv kan udrette, men til, hvad Gud kan udrette for og ved dem, vil sikkert komme til at opleve opfyldelsen af hans løfte. „Ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen,“ siger han.

Endnu var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Hidtil har I ikke bedt om noget i mit navn.“⁴⁹ Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes, bestod i at bede om kraft og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn bliver af ham over for Faderen fremstillet som hans eget ønske til bedste for denne sjæl. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført med veltalenhed, men hvis hjertet er med i den, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil fremstille den

⁴⁹Joh. 16,24.

for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt eller stammende ord, men smuk og duftende af hans egen fuldkommenheds røgelse.

Oprigtighedens og retskaffenhedens vej er ikke en vej uden hindringer, men i enhver vanskelighed skal vi se et kald til at bede. Der lindes ingen levende sjæl, der har en magt, som han ikke har fået fra Gud, og den kilde, som den stammer fra, står åben for det svageste menneske. „Hvad som helst I beder om i mit navn,“ sagde Jesus, „det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen. Hvis I beder mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.“⁵⁰

Det var uendelig magtpåliggende for Frelseren, at hans disciple skulle forstå, med hvilket formål hans guddommelighed var blevet forenet med menneskelighed. Han kom til verden for at åbenbare Guds herlighed, så mennesker kunne blive forædlede ved dens genoprettende kraft. Gud havde åbenbaret sig i ham, for at han skulle blive åbenbaret i dem. Jesus åbenbarede ingen evner og udøvede ingen magt, som mennesker ikke kan få ved at tro på ham. Hans fuldkommenhed som menneske kan alle hans efterfølgere komme i besiddelse af, hvis de vil underordne sig Gud, sådan som han gjorde det.⁵¹

⁵⁰Joh. 14,13.14; Den store Mester, s.456. 457.

⁵¹Den store Mester, s. 456.

KRISTI YNDLINGSTEMA, 26. JUNI

**„Det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom.“
Joh. 16, 7. 8.**

Kristus, Den store Lærer, havde utallige emner at vælge imellem, men det, han lagde størst vægt på, var Helligåndens gave.⁵²

Ved at beskrive Helligåndens opgave for sine disciple søgte Jesus at indgyde dem den glæde og det håb, som besjælede ham selv. Han frydede sig over den rige hjælp, han havde sørget for til sin menighed. Helligånden var den største af alle de gaver, han kunne bede sin Fader om for at styrke og højne sit folk. Ånden skulle gives som en genfødende kraft, og uden den ville Kristi offer have været virkningsløst. Det ondes magt havde gennem århundreder vokset sig stærkere, og mennesker havde indordnet sig under dette sataniske fangenskab på en forfærdende måde. Synden kunne kun modstås og overvindes ved den mægtige hjælp fra guddommens tredje person, der ikke ville komme med en begrænset kraft, men i guddomskraftens fylde. Det er Ånden, som gør det virkningsfuldt, der er udrettet af verdens Frelser. Det er ved Ånden, at hjertet bliver lutret. Ved Ånden får den troende del i den guddommelige natur. Kristus har givet sin Ånd som en guddommelig kraft til at besejre alle nedarvede og opdyrkede tilbøjeligheder til det onde og til at præge menigheden med hans egen karakter.

Jesus sagde om Ånden: „Han skal herliggøre mig.“ Frelseren kom for at herliggøre Faderen ved at åbenbare hans kærlighed. På samme måde skulle Ånden herliggøre Kristus ved at åbenbare hans nåde for verden. Guds eget billede skulle atter genskabes i menneskeslægten. Guds ære og Kristi ære er indbefattet i fuldkommengørelsen af hans folks karakter.

⁵²Selected Messages, bog 1, s. 156.

„Og når han (sandhedens Ånd) kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom.“ Forkyndelsen af ordet vil være uden virkning uden Helligåndens bestandige nærværelse og hjælp. Den er den eneste virkelige lærer i den guddommelige sandhed. Kun når Ånden ledsager sandheden til hjertet, vil den levendegøre samvittigheden eller forvandle livet. Man kunne måske være i stand til at forkynde den bogstavelige mening med Guds ord, man kunne være bevandret i alle dets bud og løfter; men hvis ikke Helligånden forkynder sandheden, vil ingen sjæl falde på klippen og blive knust. Ingen form for uddannelse, ingen fortrin, hvor store de end kan være, kan gøre et menneske til en lysets kilde uden Guds Ånds medvirken. . . Når der i tro gøres krav på denne forjættede velsignelse, har den alle andre velsignelser i sit følge. Den gives i forhold til Kristi rigdom og nåde, og han er rede til at yde enhver sjæl, hvad den er i stand til at modtage.⁵³

⁵³Den store Mester, s. 459.460.

DEN HØJESTE AF ALLE UDDANNELSER, 27. JUNI

„Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt.“ Gal. 6, 9.

Kristus kalder os til at arbejde med tålmodighed og udholdenhed for de tusinder, der spredt i alle lande, omkommer i deres synder som vrage på en øde kyst. De, der vil have del i hans herlighed, må også have del i hans tjeneste og hjælpe de svage, de ulykkelige og de modløse.

De, der optager denne gerning, bør gøre Kristi liv til deres stadige studium. De bør meget alvorligt benytte hver eneste evne i Herrens tjeneste. Dyrebare resultater vil følge efter en alvorlig, uselvsk anstrengelse. Hos Den store Lærer vil arbejderne modtage den højeste af alle uddannelser. Men de, der ikke videregiver det lys, de har modtaget, vil en dag erfare, at de har lidt et frygteligt tab.

Menneskene har ingen ret til at tro, at der er en grænse for de bestræbelser, de bør gøre i det sjælevindende arbejde. Blev Kristus nogen sinde træt under sit arbejde? Trak han sig nogen sinde tilbage fra opofrelse og møje? Menighedens medlemmer skal gøre de samme vedholdende og udholdende bestræbelser, som han gjorde. De skal altid være rede til at gå i aktion i lydighed mod Mesterens befalinger. Når som helst vi ser et arbejde, der venter på at blive gjort, skal vi tage fat og udføre det, idet vi stadig ser hen til Jesus. Hvis vore menighedsmedlemmer ville give agt på denne belæring, ville hundreder af sjæle blive vundet for Jesus. Hvis hvert medlem i menigheden var en levende missionær, ville evangeliet hurtigt blive forkyndt i alle lande, for alle folk, nationer og tungemål.

Der bør bringes helligede evner ind i arbejdet med at forkynde sandheden for denne tid. Hvis fjendens styrker vinder sejren nu, vil det være, fordi menigheden forsømmer det arbejde, Gud har givet den. I årevis er arbejdet blevet fremholdt for os, men mange har sovet. Hvis syvende dags adventisterne nu vil vågne og udføre det

tildelte arbejde, vil sandheden blive forkyndt for vore forsømte byer i klare, tydelige træk og i Helligåndens kraft.

Når der udføres et helhjertet arbejde, vil virkningen af Kristi nåde vise sig. Vægterne på Zions mure skal være lysvågne, og de skal vække andre. Guds folk skal være så alvorlige og trofaste i deres gerning for ham, at al egennytte vil blive fjernet fra deres liv. Hans arbejdere vil være enige, og Herrens arm, den kraft, der kunne ses i Kristi liv, vil blive åbenbaret. Tillid vil blive genoprettet, og der vil være enighed i menighederne overalt inden for vore rækker.. . .Kristus lover enhver arbejder den guddommelige ydeevne, som vil gøre hans gerning til en succes.⁵⁴

⁵⁴Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 266. 267; Testimonies, s. 34.

„Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“ 1 Sam. 2, 30.

Daniel og hans medbrødre opnåede langt større resultater end deres studiekammerater, da de satte sig ind i babylonernes visdom, men de kom ikke sovende til deres kundskaber. De tilegnede sig deres viden ved at arbejde samvittighedsfuldt under Helligåndens ledelse. De søgte kontakt med ham, der er kilden til al visdom, og gjorde kundskaben om Gud til grundlaget for deres uddannelse. Når de bad om visdom, bad de i tro, og de levede i overensstemmelse med deres bønner. De levede på en sådan måde, at Gud kunne velsigne dem. De undgik alt det, som kunne svække deres evner og kræfter, og udnyttede hver eneste anledning til at sætte sig ind i alle mulige kundskabsgrene. De valgte sådanne livsprincipper, at de ikke kunne andet end blive intelligente. De havde kun én tanke med at erhverve sig kundskaber — at ære Gud. De var fuldstændig klar over, at det var en absolut nødvendighed for dem at have en klar hjerne og at udvikle en kristelig karakter, hvis det skulle lykkes dem at repræsentere den sande religion blandt alle disse falske, hedenske religioner. Gud selv var deres lærer. De bad uden ophør, studerede samvittighedsfuldt og holdt sig i nær berøring med den usynlige Gud. Kort sagt: De vandrede med Gud ligesom Enok.

Succes i dette ords egentlige betydning beror ikke på tilfældigheder eller på skæbnen. Den skyldes Guds forsyns styrelse og er belønningen for tro og skønsomhed, god opførsel og udholdenhed. Mennesker kommer ikke i besiddelse af en god forstand og en høj moral ved et tilfælde. Gud giver anledningerne, og resultatet afhænger af den måde, de benyttes på.

Mens Gud virkede i Daniel og hans medbrødre, „både at ville og at virke, for at hans gode vilje“ kunne ske, arbejdede de unge mænd på deres egen frelse.⁵⁵ Her får vi et indblik i, hvorledes samarbejdets guddommelige princip virker. Uden dette opnås der ingen

⁵⁵Fil. 2, 13.

sand fremgang. Mennesket kan intet gøre uden guddommelig kraft, og i mange tilfælde gavner den guddommelige indsats ikke, hvis mennesket ikke selv gør noget. Vi må gøre vort for at tilegne os Guds nåde. Han skænker os sin nåde for at få os til at ville og virke, men han giver os den ikke som en erstatning for vor egen indsats.

Herren vil arbejde sammen med alle dem, der bestræber sig på at gøre hans vilje, ligesom han arbejdede sammen med Daniel og hans medbrødre. Han vil skænke dem sin Ånd for at støtte dem, hver eneste gang de tager en god beslutning. De mennesker, der vandrer på lydighedens vej, vil møde mange forhindringer. De vil måske blive knyttet til verden med stærke, listige bånd, men Herren formår at tilintetgøre alt det, der truer med at slå hans udvalgte børn ud. I hans styrke kan de sejre over alle fristelser og alle vanskeligheder.⁵⁶

[192]

⁵⁶Profeter og Konger, s. 236.237.

UDDANNET AF VERDENS BEDSTE PÆDAGOG, 29. JUNI

„Kast garnet ud på højre side af båden, så skal I få! Da kastede de det ud, og nu kunne de ikke længere hale garnet ind, så mange fisk var der.“ Joh. 21, 6.

Der var syv af disciplene, som fulgtes ad. De var klædt i fiskernes beskedne dragt. De var fattige på jordisk gods, men rige i deres viden om og udøvelse af sandheden, hvilket i Himmels øjne gav dem den højeste rang som lærere. De var ikke blevet oplært i profeternes skoler, men de var i tre år blevet undervist af den største lærer, som verden nogen sinde har kendt. Gennem hans belæring var de blevet højnede, oplyste og forædlede til at være udsendinge, ved hvem mennesker kunne ledes til at kende sandheden. . . .

Det var en dejlig aften, og Peter, der stadig havde meget af sin gamle kærlighed til både og fiskeri i behold, foreslog, at de skulle tage ud på søen og kaste deres garn ud. Alle var rede til at slutte sig til hans forslag. De trængte både til mad og klæder, som udbyttet af en nats heldige fiskeri kunne skaffe dem. Derfor drog de ud i deres båd, men de fangede intet. Hele natten igennem sled de i det, men uden held. I de lange, trælsomme timer talte de sammen om deres fraværende Herre og genkaldte sig de vidunderlige begivenheder, de havde været vidne til under hans virksomhed ved søen. De var tvivlrådige ved tanken om deres egen fremtid og blev tunge om hjertet ved de udsigter, der tegnede sig for dem.

Hele tiden havde en ensom skikkelse, der holdt vagt på strandbredden, fulgt dem med sit blik, medens han selv var usynlig for dem. Endelig gryede morgenen. Båden var kun et lille stykke borte fra kysten, og disciplene så en fremmed, der stod på bredden og modtog dem med dette spørgsmål: 'Mon I har noget at spise, børn?' De svarede ham: 'Nej.' Han sagde til dem: 'Kast garnet ud på højre side af båden, så skal I få!' Da kastede de det ud, og nu kunne de ikke længere hale garnet ind, så mange fisk var der.“

Johannes genkendte den fremmede og sagde til Peter: „Det er Herren.“ . . . Jesus havde kaldet dem til at forlade deres fiskerbåde og havde lovet dem, at de skulle blive menneskefiskere. Det var for at få dem til at erindre denne oplevelse og for at forstærke indtrykket af den, at han atter gjorde dette under. Hans handling var en fornyelse af det hverv, han havde givet sine disciple. Det viste dem, at deres Mesters død ikke havde gjort deres forpligtelse mindre til at udrette det arbejde, han havde be stemt for dem. Skønt de skulle undvære det personlige fællesskab med ham og midlet til underhold ved deres tidligere beskæftigelse, så ville den opstandne Frelser stadig sørge for deres fornødenheder. Jesus havde også en bestemt hensigt med at byde dem kaste garnet ud på den højre side af båden. Til den side stod han selv på strandbredden. Det var troens side. Hvis de arbejdede i fællesskab med ham, — så hans guddommskraft forenede sig med deres menneskelige bestræbelser — så ville deres gerning lykkes for dem.⁵⁷

[193]

⁵⁷Den store Mester, s.552.553.

DEN PRAKTISKE ANVENDELSE AF GUDS ORD, 30. JUNI

„Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund ... men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.“ Matt. 7, 24. 25.

Jesus afsluttede sin undervisning på bjerget med et billede, som på en forbløffende livagtig måde belyste vigtigheden af at efterleve de ord, han havde talt. Blandt de skarer, der flokkedes omkring Frelseren, var der mange, som havde tilbragt deres liv ved Genesaret sø. Som de sad på bjergskråningen og lyttede til Kristi ord, kunne de se dalene og kløfterne, der skaffede gennemgang for vandløbene fra bjerget på deres vej ud til havet. I sommertiden forsvandt disse vandløb fuldstændig og efterlod et tørt, støvbedækket leje. Men når vinterstormene brød løs over bjergene, forvandlede bækkene til voldsomme, brusende strømme, hvis uimodståelige vandmasser undertiden oversvømmede dalene og rev alting med sig. . . . Men højt oppe i bjergene var der huse, som var bygget på klippen. I visse dele af landet var beboelseshusene opført udelukkende af sten, og mange af dem havde trodset stormene i århundreder. . . . Vind og storm satte forgæves ind på dem. . . .

Den, der vil tage imod de ord, jeg har talt til jer, sagde Jesus, og gøre dem til grundvold for sin karakter og sit liv, ligner dem, der byggede disse huse på klippen. Århundreder i forvejen havde profeten Esajas skrevet: „Vor Guds ord bliver evindelig;“ og da Peter, længe efter at bjergprædikenen blev holdt, anførte disse ord af Esajas, tilføjede han: „Og dette er det ord, der blev forkyndt jer i evangeliet.“ Guds ord er det eneste urokkelige, som denne verden kender. Det er den sikre grundvold. „Himmelen og Jorden skal forgå,“ sagde Jesus, „men mine ord skal ingenlunde forgå.“⁵⁸

⁵⁸Es. 40,8; 1 Pet. 1,25; Matt. 24,35.

De store principper i Guds lov, i Guds egen natur, er sammenfattet i Kristi ord på bjerget. Enhver, som bygger på dem, bygger på Kristus, den evige klippe. Ved at modtage ordet modtager vi Kristus, og kun de, der således tager imod hans ord, bygger på ham. „Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus.“⁵⁹ Kristus, ordet, Guds åbenbaring — fremstillingen af hans karakter, hans lov, hans kærlighed, hans liv — dette er den eneste grundvold, hvorpå vi kan opbygge en karakter, der vil bestå. . . [194]

Når du giver agt på det lys, du har, vil der komme større lys. Du bygger på Guds ord, og din karakter vil blive bygget op efter Kristi karakters billede. Kristus, den sande grundvold, er en levende sten. Hans liv meddeles til alle, der bygges op på ham. „Og lad jer selv som levende stene opbyggede til et åndeligt hus.“⁶⁰ . . . Ingen storm kan omstyrte denne bygning ⁶¹

⁵⁹ 1 Kor. 3,11.

⁶⁰ 1 Pet. 2, 5.

⁶¹ Med Mesteren på bjerget, s. 147-150.

JULI

KRISTUS ER OVERHYRDEN, 1. JULI

„Når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.“ 1 Pet. 5,4.

Hyrden måtte være flittig. Han skulle vogte hjorden dag og nat. Der var mange vilde dyr, som dristigt angreb fårene eller kvæget og udrettede stor skade, hvis de ikke blev vogtet af én trofast hyrde. Skønt Jakob havde adskillige tjenere til at hjælpe til med at vogte både hans egne og Labans hjerde, bar han selv ansvaret. På visse årstider måtte han selv være hos hjorden dag og nat for at beskytte dyrene i tørken mod at dø af tørst, eller passe på, at de ikke frøs i vinterens hårde nattefrost. Der var også fare for, at dyrene kunne blive stjålet af samvittighedsløse hyrder, som ønskede at berige sig ved at stjæle naboens kvæg.

Hele tiden måtte hyrden vise omhu. Barmhjertighed, mod og udholdenhed var kvalifikationskrav til hyrdeembedet. Jakob var overhyrde, og hans underhyrder kaldtes tjenere. Disse tjenere, som bar ansvar for hjorden, måtte stå til regnskab hos overhyrden, hvis der ikke var trivsel i flokken. Overhyrden led tabet, hvis nogle af dyrene manglede.

Hyrden sammenlignes med Kristi forhold til sit folk. Efter syndefaldet betragtede han sine fårs ynkelige stilling, idet de stod over for den sikre undergang. Han forlod æren og herligheden i sin Faders hus for at blive en hyrde, . . . som skulle frelse fårene, der var på vej til ødelæggelse. Med en tiltalende stemme lød hans kald til dem om at komme ind i folden, hvor der var sikkerhed mod røvere, den brændende varme og de iskolde vindstød. Han viste sine får stadig omhu til deres bedste. Han styrkede de svage, plejede de sårede og løftede de små lam op i sine arme og bar dem ved sit bryst. Hans får elsker ham. Han går foran sine får, mens de hører hans stemme og følger efter. „Men en fremmed vil de ikke følge. De vil flygte for ham, fordi de ikke kender de fremmedes stemmer.“¹ Kristus siger:

[195]

¹Joh. 10, 5 (Seidelin).

„Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.“ .

..

Kristus er overhyrden. Han har overladt pasningen af sin flok til underhyrder. Han forlanger af disse hyrder den samme omhu for fårene, som han selv har vist, og at de skal bære ansvaret for den forpligtelse, der er pålagt dem.... De må til stadighed vise omsorg for flokken.² 2

²Spiritual Gifts, bind 3, s. 122-124.

KRISTUS ER DØREN, 2. JULI

„Jesus sagde da igen: ‘Det siger jeg jer, det er mig, der er porten ind til fårene.’“ Joh. 10, 7. Seidelin.

Satan gik selv til angreb mod Jesus Kristus. Onde engle gik i forbund med onde mennesker for at stå imod det gode og nedtrampe retfærdigheden, og alle deres kræfter samledes for at ødelægge Guds og sandhedens Forsvarer. Jesus gik ind på slagmarken, da det så ud, som om Satan havde fremgang med sine fortræffelige angreb. Jesus „kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham“. Det var i en krisesituation, Faderen sendte ham, da oprøret hærgede i hele verden. Han blev nådens udsending, for at mennesket ikke skulle fortabes, men have evigt liv ved troen på Guds Søn. I Kristus skulle de knuse slangens hoved og opnå evigt liv. . .

Jesus forklarede sin gerning og opgave i lignelsen om hyrden. Han er selv den gode hyrde, som vogter fårene og giver dem føde. Han siger: „Den, der ikke går ind i fårefolden gennem døren, men stiger over andetsteds, han er tyv og røver.“ Kristus siger, at alle, der kom før ham med påstand om, at de var Messias, var bedragere. Der var megen tale om en forekomst af verdens Messias, da Kristus kom. Den jødiske nation forventede den store befriers komme, så flere benyttede sig af denne forventning for at modtage egen gevinst og hyldest. Profetierne havde forudsagt, at disse bedragere ville opstå. Bedragerne fremstod ikke på den måde, profetierne havde forudsagt, at verdens Forløser skulle komme; men Kristus kom og opfyldte alle beskrivelserne. Forbilleder og symboler havde vist hen til ham, og i ham mødtes billede og virkelighed. Enhver detalje blev opfyldt i Jesu liv, gerning og død.

Jesus er den gode hyrde, for hvem dørvogteren lukker op. Han kender fårene, kalder dem ved navn og fører dem ud. Det er ham, der er stærkere end tyven og røveren, som ikke kommer ind gennem døren, men stiger over andetsteds. Farisæerne opfattede ikke, at denne lignelse handlede om dem som folkets professionelle ledere

og flokkens hyrder. Jesus fremstillede sig selv i modsætning til dem, og medens de overvejede hvilken betydning han lagde i lignelsen, [196] sagde han: „Jeg er fårenes dør. . .; om nogen går ind gennem mig, han skal blive frelst; og han skal gå ind og ud og finde føde.“ Kristus betegnede sig selv som den eneste med kvalifikationer til at være den gode hyrde.³

³Signs of the Times, 4.dec. 1893.

BEFRIEREN VAR EN YDMYG HYRDE, 3. JULI

„Gud råbte til ham fra tornebusken: ‘Moses, Moses!’ Og han svarede: ‘Se, her er jeg! ‘ Da sagde harv ‘Kom ikke nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jordU“ 2 Mos. 3, 4. 5.

Tidspunktet for Israels befrielse var kommet. Men Guds hensigt skulle opfyldes på en måde, som bragte menneskelig stolthed i foragt. Befrieren skulle træde frem som en ydmyg hyrde, kun med en stav i hånden; men Gud ville gøre denne stav til et symbol på sin magt. Da Moses en dag førte sin hjord hen i nærheden af Horeb, „Guds bjerg“, så han en busk i flammer. ... En stemme fra ilden kaldte ham ved navn. Med skælvende læber svarede han: „Se, her er jeg!“ Han blev advaret mod at nærme sig uærbødigt.. . .

Alle, der træder frem for Guds åsyn, bør færdes ydmygt og ærbødigt. I Jesu navn kan vi tillidsfuldt komme frem for Gud, men vi må ikke nærme os ham med formastelig dristighed, som om han var vor ligemand. Der er nogle, der taler til den store, almægtige, hellige Gud, der bor i et utilgængeligt lys, som om de talte til en jævnbyrdig eller underordnet. Der er mennesker, der opfører sig dårligere i Guds hus, end de ville vove at gøre i en jordisk konges audienssal. De bør huske, at de står over for ham, som serafer tilbeder, og som engle skjuler deres ansigt for. Vi må vise Gud megen ærbødighed. Alle, der virkelig fatter hans nærværelse, vil bøje sig i ydmyghed for ham..

..

Da Moses ventede i ærbødig ærefrygt for Gud, fortsatte stemmen: „... Derfor vil jeg nu sende dig til Faraos, og du skal føre mit folk, israelitterne, ud af Ægypten!“

Overrasket og forfærdet over denne befaling veg Moses tilbage. . . . Moses så tilsyneladende uoverstigelige vanskeligheder foran sig. Hvilket bevis kunne han give sit folk på, at Gud virkelig havde sendt ham? . . . Der blev nu givet ham et bevis, der appellerede til hans egne sanser. Han fik besked om at kaste sin stav til jorden. Da han

gjorde det, blev den „til en slange, og Moses flyede for den“. Han fik befaling om at gribe fat i den, og i hans hånd blev den igen til en stav. . . Herren forsikrede Moses om, at hans eget folk såvel som Faraos ville blive overbevist om, at der var en iblandt dem, som var mægtigere end kongen af Ægypten. . .

Gud velsignede hans villige lydighed, og han blev veltalende, forhåbningssfuld, behersket og velskikket til den største gerning, mennesker nogen sinde har fået betroet. Dette er et eksempel på, hvad Gud gør for at styrke dem, som stoler helt på ham og uforbeholdent gør hans befalinger.⁴

[197]

⁴Patriarker og Profeter, s.387 126-128.

EN HYRDESTAV FOR ET SCEPTER, 4. JULI

„Samuel tog da oliehornet og salvede ham, medens hans brødre stod rundt om. Og Herrens Ånd kom over David fra den dag af.“ 2 Sam. 16,13.

Da Isajs sønner passerede forbi Samuel, ville han vælge den høje Eliab med den værdige skikkelse, men Guds engel stod ved hans side for at vejlede i den vigtige beslutning, og fortalte ham, at han ikke skulle dømme efter udseendet. Eliab frygtede ikke Gud. Hans hjerte var ikke i overensstemmelse med Gud. Han ville blive en stolt, krævende regent. Ingen andre end David, den yngste af Isajs sønner, kunne bruges. Han var en beskeden hyrdedreng, men havde udført hyrdens opgaver med så stor trofasthed og mod, at Gud udvalgte ham til at være folkets leder. I tidens løb skulle han udskifte hyrdestaven med et scepter.⁵

Gud valgte David, den ydmyge hyrde, til at styre sit folk. Han var nøje med alle ceremonierne i den jødiske religion, mens han udmærkede sig ved frimodighed og usvækket ærbødighed. Hans pålidelighed, beskedenhed, retfærdighedssans og beslutsomme karakter, kvalificerede ham til at udføre Guds højeste planer, at lære Israel tilbedelse, at lede dem som en generøs og vis hersker.

Hans religiøse liv var ærligt og brændende. Det var, medens David var trofast mod Gud og havde disse ædle karaktertræk, at Gud kaldte ham manden efter sit hjerte.⁶

Den store ære, der blev vist David, gik ham ikke til hovedet. Han passede stille og roligt sin gerning uden at lade sig anfægte af den høje stilling, som han skulle beklæde, og ventede tålmodigt på, at Herren skulle gennemføre sine planer i sin egen time og på sin egen måde. Hyrdedrengen var akkurat lige så ydmyg og beskeden, da han gik tilbage til højene for at vogte sine hjerde, som før... .

⁵Spiritual Gifts, s. 77.78.

⁶Spiritual Gifts, s. 85. 86.

David forberedte sig i ungdomstidens skønhed og styrke til sin høje stilling blandt Jordens fornemste. Han betragtede sine evner som værdifulde gaver fra Gud og benyttede dem til at forherlige den guddommelige giver. De rige anledninger, han havde til at gøre iagttagelser og meditere, bidrog til at skænke ham den visdom og guds frygt, som fik Gud og englene til at elske ham. . . . Hans kærlighed, hans sorger og hans sejre gav ham stof til eftertanke, og når han så, at det var Guds kærlighed, der lå bag alt det, han havde oplevet, bankede hans hjerte endnu heftigere i tilbedelse og taknemmelighed, hans stemme klang endnu skønnere, og han slog harpens strenge med endnu større jubel. Således gik hyrdedrengen frem fra styrke til sejr og fra kundskab til visdom, for Herrens Ånd var over ham.⁷

[198]

⁷Patriarker og Profeter, s. 332. 333.

FORBINDELSEN MED OVERHYRDEN, 5. JULI

„Thi Guds medarbejdere er vi.“ 1 Kor. 3, 9.

En livsvigtig forbindelse med Overhyrden gør underhyrden til en levende repræsentant for Kristus, et effektivt lys i verden. En forståelse af alle vore trospunkter har sin betydning, men det er meget vigtigere, at prædikanten helliggøres ved den sandhed, han forkynder.

Med et aktivt kendskab til foreningen med Kristus øges arbejdernes ønske om og mulighed for at opfatte betydningen af tjenesten for Gud. Hans kundskab udvides, da vækst i nåden betyder større forståelse af Skriften. En sådan arbejder er virkelig en Guds medarbejder. Han indser, at han kun er et redskab, som føjer sig i Mesterens hånd. Han bliver prøvet, fordi han aldrig ville erkende sin mangel på visdom og erfaring uden prøvelser. Men enhver prøve er til hans bedste, når han vender sig til Herren i ydmyghed og tillid. Et tilsyneladende nederlag kan vise sig at være Guds måde at sørge for hans fremgang på, skønt det i øjeblikket ser ud til at gå galt. Udgangen kan blive et bedre kendskab til sig selv og større tillid til de himmelske kræfter. Han begår måske stadig fejl, men han lærer at undgå de samme fejl. Herved bliver hans styrke øget til at modstå det onde, og andre drager fordel af hans eksempel. . .

De, som har den dybeste erfaring med Gud, er længst fra stolthed og selvophøjelse. Den ringeste stilling i Guds tjeneste er for ærefuld for dem på grund af deres høje begreber om Guds herlighed.

Da Moses kom ned fra bjerget efter fyrre dage i samvær med Gud, vidste han ikke, at hans ansigt strålede med en glans, som forfærdede tilskuerne.

Paulus havde en ganske beskedne mening om sin fremgang i kristenlivet. Han talte om sig selv som den største blandt syndere. Han siger også: „Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen.“⁸ Dog var Paulus højagtet af Herren.

⁸Fil. 3, 12.

Døberen Johannes blev af vor frelser erklæret den største blandt profeterne, men da han blev spurgt om han var Kristus, erklærede han sig uværdig til endog at løsne sin Mesters sandaler. Da hans disciple kom til ham for at beklage, at alle vendte sig til den nye lærer, mindede Johannes dem om, at han selv kun var forløberen for ham, som skulle komme.

Der er brug for arbejdere med denne indstilling i dag.. . . Vor Herre kalder på arbejdere, som har taget fat på gerningen med ønsket om selv at få del i Kristi forsonende blod,. .. med troens fulde vished, i forståelsen af, at de altid behøver Kristi hjælp for at vide, hvordan man skal be-handle det menneskelige sind.⁹ [199]

⁹Gospel Workers, s. 142.143.

DEN GODE HYRDE, 6. JULI

„Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.“ Joh. 10,11.

Kristus . . . sammenligner sig med en hyrde. . . . „Jeg er den gode hyrde,“ siger han, „den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.“ „Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.“¹⁰

Den guddommelige hyrde kender sin flok, som er spredt ud over hele Jorden, ligesom den jordiske hyrde kender sine får. „I er min hjord, I er den hjord, jeg røgter, og jeg er eders Gud, lyder det fra den Herre Herren.“¹¹

I lignelsen om det tabte får går hyrden ud for at opsøge det ene — det allermindste antal, der kan tælles. Da han opdager, at et af fårene mangler, ser han ikke ligegyldigt på hjorden, der er i sikkerhed i folden, og siger: Jeg har de nioghalvfems, så det vil volde mig for meget besvær at gå ud og søge efter det vildfarne. Lad det komme tilbage af sig selv. Jeg skal nok åbne fårefoldens dør og lukke det ind! Nej, så snart fåret har forvildet sig bort, gribes hyrden af sorg og ængstelse. Han efterlader de nioghalvfems i folden og går for at søge efter det ene, der mangler. Uanset hvor mørk og stormfuld natten er, eller hvor farlig og usikker vejen kan være, uanset hvor lang og trættende eftersøgningen bliver, tøver han ikke, før det tabte er fundet.

Med hvilken lettelse hører han ikke dets første svage nødråb i det fjerne! Han følger lyden og klatrer op ad de stejleste skrænter, og med sit eget liv på spil går han ud på afgrundens yderste kant. Således søger han, mens nødråbet bliver svagere og fortæller ham, at fåret er døden nær.

¹⁰Joh. 10,11.14.15.

¹¹Ez. 34, 31.

Befaler han så det forvildede får at følge ham, når han har fundet det? . . . Nej, han lægger det udmattede får på sin skuldre, og vender tilbage til folden i taknemmelighed over, at eftersøgningen ikke var forgæves, idet han vender tilbage til folden. Hans taknemmelighed finder udløsning i lovsang. „Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: ‘Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.’“

Således forenes Himmel og Jord i lovsang og taksigelse, når den fortabte synder bliver fundet af Den gode Hyrde. „Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“¹² [200]

En indsats i vor gerning for den enkelte vil udrette mere, end vi aner. Mennesker går fortabt af mangel på dette. Golgata er beviset på det enkelte menneskes uendelige værdi. En sjæl vundet for Kristus bliver et middel til at vinde andre, og det vil give en stadig voksende høst af velsig-nelse og frelse.¹³

¹²Luk. 15,6. 7.

¹³Gospel Workers, s. 181-183.

DEN GUDDOMMELIGE HYRDE, 7. JULI

„Jeg sætter én hyrde over dem,... og han skal vogte dem, og han skal være deres hyrde.“ Ez. 34, 23.

Jesus fandt vej til sine tilhøreres sind ved at henlede deres tanker på forhold, som de var kendt med. Han havde sammenlignet Åndens virkning med det kølige, friske vand. Han havde omtalt sig selv som lyset, livets og glædens kilde for naturen og mennesket. Nu fremstillede han ved hjælp af et smukt hyrdebillede sin forbindelse med dem, der tror på ham. Intet billede var mere velkendt for hans tilhørere end dette, og Kristi ord knyttede det for stedse til ham selv. Disciplene kunne aldrig betragte hyrderne, der vogtede deres hjerde, uden at mindes Frelserens sammenligning. De måtte se Kristus i enhver trofast fårehyrde. De måtte se sig selv i hver eneste hjælpeløs og afhængig fåreflok.

Profeten Esajas havde anvendt dette billede om Messias' tjenergerning med disse trøsterige ord: „ . . . Han vogter sin hjord som en hyrde, samler den med armen, bærer lammene i favn og leder de diende får.“ David havde sunget: „Herren er min hyrde, mig skal intet fattes.“ Og ved Ezekiel havde Helligånden forkyndt: „Jeg sætter én hyrde over dem, min tjener David, og han skal vogte dem.“ „De vildfarende dyr vil jeg opsøge, de adsplittede vil jeg bringe tilbage, de sårede vil jeg forbinde, de svage vil jeg styrke.“ „Jeg vil slutte en fredspagt med dem.“ „Ikke mere skal de blive til rov for folkene,. . . trygt skal de bo, uden at nogen skræmmer dem.“¹⁴ . . .

Kristus er døren ind til Guds fårefold. Gennem denne dør er alle hans børn gået ind lige fra de allerførste tider. I Jesus, som han er vist ved symboler, som han er fremstillet ved forbilleder, som han er åbenbaret ved profeterne, som han har afsløret sig gennem den lære, der blev givet hans disciple, og ved de tegn, der skete for menneskenes børn, har de set „Guds Lam, som borttager verdens synd“, og ved ham er de ført ind i hans nådes fold. Der er kommet

¹⁴Es. 40,11; Sl. 23,1; Ez. 34,23.16.25.28.

mange, som har forkyndt andet, som verden har troet på. Der er opfundet ceremonier og systemer, hvorved mennesker håber at opnå retfærdiggørelse og fred med Gud og således komme ind i hans fold. Men Kristus er den eneste dør, og alle, der har prøvet at erstatte Kristi plads med noget andet, alle, der har forsøgt at komme ind i folden på en anden måde, er tyve og røvere.. . .¹⁵

[201]

„Den, der går ind gennem døren, han er fårenes hyrde.“ Kristus er både døren og hyrden. Han går ind gennem sig selv. Det er gennem sit eget offer, at han bliver fårenes hyrde.¹⁶

¹⁵Joh. 1,29.

¹⁶Den store Mester, s. 326-328.

HYRDEN KENDER ALLE FARENE, 8. JULI

„Frygt ikke, jeg... kalder dig ved navn, du er min!“ Es. 43, 1.

Fåret er et af de mest frygtsomme og hjælpeløse af alle skabninger, og i Østen er hyrdens omsorg for sin hjord utrættelig og uophørlig. I gamle dage fandtes der ligesom nu kun ringe sikkerhed uden for byerne, der var omgivet af mure. Røvere fra de omstrejfede græsestammer, eller rov-dyr, der lå på lur i deres skjulesteder i bjergene, ventede på at gå på rov blandt hjordene. Hyrden holdt vagt, vel vidende, at det var med fare for sit eget liv. Jakob, som vogtede Labans hjerde på græsgangene ved Karan, sagde, da han beskrev sit eget utrættelige arbejde: „Om dagen fortærede heden mig, om natten kulden, og mine øjne kendte ikke til søvn.“¹⁷ Og det var, medens drengen David ganske alene vogtede sin faders får, at han mødte løven og bjørnen og reddede det røvede lam fra deres tænder.

Medens hyrden leder sin hjord over klippefulde højder, gennem skove og øde slugter til afsidesliggende steder med frisk græs ved flodbredderne; medens han vogter dem på bjergene i den ensomme nat, skærmer dem mod røvere og tager sig af de syge og svage, bliver hans tilværelse ét med deres. Med stærke og ømme bånd er han knyttet til dem, han vogter. Hvor stor hjorden end er, så kender hyrden hvert eneste får. Hvert af dem har sit eget navn og kommer, når hyrden kalder det ved navn.

Ligesom en jordisk hyrde kender sine får, sådan kender den guddommelige hyrde sin hjord, som er spredt over hele Jorden. „I er min hjord, I er den hjord, jeg røgter, og jeg er eders Gud, lyder det fra den Herre Herren.“ Jesus siger: „Jeg kalder dig ved navn, du er min.“ „Se, i mine hænder har jeg tegnet dig.“¹⁸

Jesus kender hver eneste af os, og han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Han kender os alle ved navn. Han kender selve

¹⁷1 Mos. 31, 40.

¹⁸Ez. 34,31; Es. 43,1; 49,16.

huset, som vi bor i, og navnet på enhver af dets beboere. Han har undertiden givet sine tjenere anvisning på at gå til en bestemt gade i en bestemt by og til et nærmere angivet hus for at finde et af hans får.

Jesus kender hver eneste sjæl, som om den var den eneste, for hvem Frelseren døde. Hvert eneste menneskes nød går ham nær til hjerte. Rå bet om hjælp når til hans øre. Han kom for at drage alle mennesker til sig. Han byder dem: „Følg mig!“ og hans Ånd virker på deres sjæl, så den drages mod ham. Mange nægter at lade sig drage. Jesus ved, hvem de er. Han ved også, hvem der med glæde hører hans kalden og er rede til at give sig ind under hans omsorg som hyrde. Han siger: „Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.“ Han har omsorg for hver eneste, som om der ikke fandtes andre på hele Jordens kreds. ¹⁹

[202]

¹⁹Den store Mester, s. 328.

HYRDEN VISER VEJ, 9. JULI

„Når han har lukket alle sine får ud, går han foran dem; og fårene følger ham, fordi de kender hans røst.“ Joh. 10,4.

Østens hyrde driver ikke sine får foran sig. Han benytter sig ikke af egen styrke eller fårenes frygt, men kalder på dem, idet han går foran dem. De kender hans stemme og adlyder hans kald. Frelserhyrden gør det på samme måde med sine får. Skriften siger: „Du førte dit folk som en hjord ved Moses’ og Arons hånd.“ Ved profeten forkynder Jesus: „Jeg elsked dig med evig kærlighed, drog dig derfor i nåde.“ Han tvinger ingen til at følge sig. Han siger: „Jeg drog dem med menneskesnore, med kærligheds reb.“²⁰

Det er ikke frygten for straf eller håbet om en evig løn, der driver Kristi disciple til at følge ham. De ser Frelserens enestående kærlighed, der åbenbarede sig ved hans pilgrimsfærd på Jorden, fra krybben i Betlehem til Golgatas kors, og synet af ham virker dragende, mildnende og afdæmpende på sjælen. Kærligheden vågner i beskuernes hjerte. De hører hans røst, og de følger ham.

Ligesom hyrden går foran sine får og selv er den første, der møder alle farer på vejen, sådan handler Jesus over for sit folk. „Når han har lukket alle sine får ud, går han foran dem.“ Vejen til Himmelen er helliget ved Frelserens fodspor. Stien er måske stejl og ujævn, men Jesus har vandret den vej. Hans fødder har trådt de grusomme torne ned, så at vejen kan blive lettere for os at gå. Han har selv båret enhver af de byrder, som vi bliver udtaget til at bære.

Skønt Jesus nu er steget op til Gud og er hos ham og deler universets trone med ham, så har han ikke mistet noget af sit medlidende sind. Det samme kærlige, medfølelse hjerte tager del i alle menneskeslægtens sorger. Den hånd, som blev gennemboret, rækkes i dag ud for mere overvældende rigt at velsigne hans folk i denne verden. „De skal i al evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af hans hånd.“

²⁰SI. 77,21; Jer. 31,3; Hos.11,4.

Den sjæl, der har overgivet sig til Kristus, er i hans øjne mere dyrebar end hele verden. Frelseren ville have tålt hele Golgatas kval, for at blot én kunne blive frelst i hans rige. Han vil aldrig forlade en eneste af dem, for hvem han er død. Hvis hans disciple ikke selv vælger at forlade ham, holder han dem fast. [203]

I alle vore prøvelser har vi en aldrig svigtende hjælper. Han overlader os ikke til ene at kæmpe mod fristelserne, til at stride mod det onde for så til sidst at knuses under byrder og sorger. Skønt han nu er skjult for os dødelige, kan vi med troens øre høre hans stemme sige: Frygt ikke, jeg er med dig. „Jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder.“^{21 22}

²¹ Åb. 1,18.

²² Den store Mester, s.328. 329.

HYRDEN GAV SIT LIV FOR FÅRENE, 10. JULI

„Jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg sætter mit liv til for fårene: “ Joh. 10,14. 15.

Jeg har tålt dine sorger, oplevet dine kampe, mødt dine fristelser. Jeg kender de sorger, der er for dybe til at kunne hviskes i noget menneskes øre. Tro ikke, at du er forladt og svigtet. Selv om din smerte ikke møder genklang hos nogen sjæl på Jorden, så se hen til mig, og du skal leve. „Om også bjergene viger, om også højene rokkes, min kærlighed viger ej fra dig, min fredspagt rokkes ikke, så siger Herren, din forbarmer.“²³

Hvor højt en hyrde end elsker sine får, så elsker han dog sine sønner og døtre højere. Jesus er ikke blot vor hyrde; han er „Evheds-Fader“ for os. Og han siger: „Jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen.“²⁴ Hvilken erklæring er ikke dette! — den enbårne Søn, han, som er i Faderens favn, han, som Gud kalder „manden, som står mig nær“,²⁵ — det fællesskab, der består mellem ham og den evige Gud bliver brugt til sammenligning med fællesskabet mellem Kristus og hans børn på Jorden!

Jesus elsker os, fordi vi er en gave fra hans Fader og lønnen for hans tjeneste. Han elsker os som sine børn. Du, som læser dette, han elsker også dig. Himmelen selv kan ikke skænke noget større eller noget bedre. Hav derfor tillid.

Jesus tænkte på de sjæle ud over hele Jorden, der var blevet ført vild af utro hyrder. De, som han ønskede at drage til sig som sine egne får, var spredt iblandt ulve, og han sagde: „Jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde.“²⁶

²³Es. 54,10.

²⁴Joh. 10,14.15.

²⁵Zak. 13,7.

²⁶Joh. 10,16.

„Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at tage det igen.“ Det vil sige: Min Fader har elsket jer så højt, at han endog elsker mig endnu højere, fordi jeg giver mit liv for at frelse jer. Ved at blive jeres stedfortræder, ved at hengive mit liv, ved at påtage mig jeres ansvar og jeres overtrædelser er jeg blevet min Fader endnu mere dyrebar. . . .

Skønt han som medlem af menneskeslægten var dødelig, så var han i sin egenskab af Gud kilden til liv for hele verden. Han kunne have modstået dødens fremtræden og nægtet at give sig ind under dens herredømme; men frivilligt hengav han sit liv for at kunne give andre liv og udødelighed. Han bar verdens synd, udholdt dens forbandelse og gav sit liv som et offer, for at mennesker ikke skulle dø den evige død. „Og dog - vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig.“²⁷ ²⁸

[204]

²⁷Es. 53,4.

²⁸Den store Mester, s. 329. 330.

FÅRET, SOM BLEV VÆK, 11. JULI

„Kom og glæd jer med mig! Jeg har fundet mit får, som var blevet væk.“ Luk. 15, 6. Seidelin.

Jeg blev henvist til lignelsen om det mistede får. De nioghalvfems bliver efterladt i ørkenen, og en eftersøgning iværksættes efter det bortkomne får. Når det tabte får er fundet, løfter hyrden det op på sine skuldre og vender tilbage med glæde. Han hverken knurrer eller kritiserer det stakkels fortabte får, fordi det var ham til så meget besvær, men han fryder sig ved hjemkomsten med fåret.

Den store glæde må fejres. Venner og naboer inviteres til at glæde sig sammen med finderen, fordi „jeg har fundet mit får, som var blevet væk“. Der blev ikke talt om bortgangen. Glæden over gensynet fik større betydning end sorgen over tabet, bekymringen, forvirringen og den farefulde eftersøgning og det tabte fårs tilbageførsel til tryghed. „Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“²⁹

Jesus gav os lignelsen om det tabte får til overvejelse. Den sande hyrde forlader de nioghalvfems og går ud i ørkenen uden hensyn til omkostninger eller smerte. . . . Hvor mange af de forvildede får, har du eftersøgt og ført tilbage til folden med medlidende omhu, tilgivelse og kærlighed? Hvor mange opmuntrende ord har du sagt til det omflakkende får, som har voldt dig smerte, frygt og betydeligt besvær? . . . Har du talt håbets mildnende ord om mod og tilgivelse og båret det fortabte hjem på dine skuldre under glædesudbrud ved hvert skridt og udtalt: „Glæd jer med mig! Jeg har fundet mit får, som var blevet væk!“? . . .

Studér Kristi liv og karakter og forsøg at efterligne hans eksempel. Den retning, nogle, som bekender sig til at tro på den tredje engels budskab, har taget, har ført en del stakkels får ud i ørkenen. Hvem viser en hyrdes omhu for de fortabte og vildfarne? Er det

²⁹Luk.15,7; Testimonies, bind 3, s. 90.

ikke på tide at være kristne i gerning såvel som i bekendelse? Hvilken menneskekærlighed, medfølelse og betænksom omsorg viser ikke Jesus mod den lidende men neskehed? Et hjerte, der slår i takt [205] med hans ufattelige kærlighed, viser medlidenhed med ethvert plaget menneske, og åbenbarer besiddelsen af Kristi tankegang. . . . Ethvert lidende menneske har krav på andres sympati, og de, som er gennemsyret af Kristi kærlighed, fyldt med hans medlidenhed, mildhed og barmhjertighed, vil reagere på enhver henvendelse til deres sympati. . . . Ethvert menneske, som forsøger at følge i hans fodspor og vende tilbage til Gud, har brug for deres hjælp, som har den kristelige kærligheds medfølelse, ømme hjerte.³⁰

³⁰Review and Herald, 16. okt. 1894.

DET TABTE FÅRS VÆRDI, 12. JULI

„Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os.“ 1 Joh. 4,10.

Farisæerne sagde, at hvis Jesus var en sand profet, ville han være i harmoni med dem og forkynde deres leveregler, og behandle de stakkels toldere og syndere, som de gjorde. Herren Gud viste, efter hvilken målestok han værdsætter mennesket ved at give sin Søn i døden for verdens synd; for ved at ofre Jesus for verden, gav han Himmelens bedste gave. Dette dyrebare offer kræver ethvert menneskes dybeste taknemmelighed. Sorte eller hvide, uanset folkeslag, slægt eller tungemål, så bærer mennesket Guds billede. Når man studerer mennesket, må det ske på grundlag af, at menneskeheden er løskøbt ved Kristi blod. Man åbenbarer derfor Satans egenskaber ved at vise foragt eller had over for en nation.

Gud fastsatte menneskets værdi ved at lade Jesus ofre sig selv og leve under usle kår, forkastet og foragtet. Han led døden, for at mennesket, hans tabte får, kunne blive frelst. Er det da mærkeligt, at hele Himmelen interesserer sig for menneskets forløsning? Er det ikke en forunderlig kendsgerning, at ti tusinde gange ti tusinde og tusinder gange tusinder af engle aktivt stiger op og ned ad den mystiske stige for at betjene dem, der skal arve frelse? Engle kommer ikke til Jordan for at fordømme eller ødelægge, for at herske eller blive hyldet. De er nådens budbringere, der samarbejder med Fyrsten over Herrens hær og samarbejder med de menneskelige redskaber, der opsøger og redder det tabte får. Englenes opgave er at bevogte området omkring dem, som frygter og tjener Gud.

Hele Himmelens sympati er på det fårs side, der er strejft bort fra folden. Havde farisæerne arbejdet i harmoni med Gud, i stedet for at forene sig med Guds og menneskets fjende, ville de ikke have ringeagtet Kristi dyrebare blod. Når Satans vildfarelser fjernes fra menneskers sind, og synderen ser det dyrebare offer på Golgata, der frelser et frafaldent og ruineret folk, betragter han Guds kærlighed,

der bevæger ham dybt, og det fører til omvendelse.,,Deri består [206]
kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os.“

Kunne vi blot fatte Guds kærlighed, så vi i det mindste forstår den medfølelse, han viser det faldne menneske! Hvor ville vi da se og leve! Ved at beskue Kristus forandres mennesket, og karakteren forvandles fra herlighed til herlighed. Så er kampen mellem lys og mørke begyndt. Se da hen til korset, du stakkels synder, det er dig, der er fremstillet som det tabte får, hyrden søger efter!. . . Den ulykkelige, blinde mand, som fik sit syn igen af den medfølende Hyrde, var én, de selvretfærdige farisæere mente kun fortjente had!³¹

³¹Signs of the Times, 20. nov. 1893.

KRISTUS KOM FOR AT OPSØGE DET FORTABTE FÅR, 13. JULI

„Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.“ Luk. 5, 32.

Mens Kristus var på Jorden, fuldførte han den gerning, som fik ham til at forlade Guds trone i Himmelen. Han arbejdede for menneskeheden, for at den gennem hans arbejde kunne nå op til Guds moralske værdinorm. Han tog på sig menneskelig natur, for at kunne højne den menneskelige familie, lade den få del i guddommelig natur og give den en fordelagtig stilling ind for Gud. Alle hans handlinger var til den faldne verdens fordel. Han opsøgte fåret, som havde forladt folden og bragte det tilbage til Gud.

Herren så os i en elendig forfatning og sendte til vor verden den eneste Budbringer, han kunne betro sin store skat af tilgivelse og nåde. Kristus, Guds enbårne Søn, blev det udvalgte sendebud. Han blev beskikket til at gøre en gerning, som selv Himmelenes engle ikke kunne udføre. Han alene kunne betros den gerning, der var nødvendig for at frelse en verden, der var udtæret og skæmmet af forbandelse. I denne gave gav Faderen hele Himmelen til verden.

Hvilken forandring dette var for Guds Søn, det himmelske Lys, som blev tilbedt af englene. Han kunne have besøgt de syndfri verdeneres dejlige hjem, der havde en ren atmosfære og var ubesmittet af illoyalitet og oprør, og der ville han være blevet tiljublet med kærligheds lovsang. Men det var en falden verden, der behøvede Forløseren. „Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige,“ sagde han, „men syndere til omvendelse.“ Han bragte håbets budskab om frelse til vor verden som Faderens repræsentant. Han levede ikke for sig selv og tog ikke hensyn til sin egen bekvemmelighed og fornøjelse. Jesus gav ikke efter for synden, og var indforstået med at dø, for at syndige mennesker kunne blive frelst og leve evigt i de boliger, han bereder for dem. Hans opgave var at undervise mennesker, som var ved at dø i synden.

[207]

Denne gerning har han givet videre til alle dem, han har løskøbt. Herren vil give tilstrækkeligt lys til alle, som vil være sande og trofaste mod ham. . . . Hans barmhjertighed og Helligåndens nådige indflydelse forbliver ens for alle, der tager imod dem. Hans tilbud om frelse forandres ikke. Det er mennesket, der forandrer sit forhold til Gud. Mange stiller sig selv der, hvor de ikke kan genkende hans nåde og frelse. . . .

Gud forsømte intet, som han kunne gøre for os. Han gav et fuldkomment eksempel på sin karakter i sin Søns karakter, og det er hans efterfølgeres opgave at vokse op til hans lighed, idet de betragter den uforlignelige ophøjelse i hans liv og karakter. Når de ser hen til Jesus og besvarer hans kærlighed, vil de genspejle Kristi billede.³²

³²Review and Herald, 15. febr. 1898.

ET SPECIELT ANSVAR FOR DET FORTABTE FÅR, 14. JULI

„Hvis en afjer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?“ Luk. 15,4.

Det er en betydningsfuld gerning at beskæftige sig med det menneskelige sind. Mennesket tilhører Gud, og englene vogter med intens interesse for at se, hvorledes mennesker behandler deres medmennesker. Når himmelske budbringere ser dem, der bekender sig til at være Guds sønner og døtre, udfolde Kristus-lignende anstrengelser for at hjælpe de fejlende, angrende og faldne med mildhed og sympati, holder englene sig nær til dem og minder dem om de ord, som kan bringe trøst og opmuntring til deres sjæle. Hellige engle følger med os alle. Vi må hverken se ned på nogen af Guds allermindste eller forlange hyldest for os selv af nogen. Alle englene er ånder i tjenesten, udsendt for at tjene dem, som skal arve frelse. Er det vor forret at samarbejde med de himmelske væsener? Vil Gud godkende os som lysets sendebud til verden?

Jesus Kristus har indtaget pladsen som den, der kom for at opsøge og frelse det fortabte, og hem har forøget verdens værdi, eftersom han døde for at købe den fri, og bringe det ene fortabte får tilbage til folden. Jesus gav sit dyrebare liv, og viste selv det mindste Guds barn sin opmærksomhed, og de stærkeste engle står vagt omkring dem, der frygter Gud. Derfor må vi vogte os, så vi aldrig tillader en eneste tanke at opstå i sindet, som ringeagter en af Guds små. Vi må hellere vise de fejlende omsorg og tale opmuntrende til de faldne med frygt for, at vi ikke ved en uklog handling viser dem bort fra den medlidende frelser.

[208] De, som elsker Jesus, vil også elske dem, Jesus gav sit liv for. Mange syndere omkring os ville nu glæde sig i sandheden og ville være kommet længere end mange med lang erfaring og store fordele, hvis vi havde givet dem det lys, som har været til velsignelse for os.

Gør disse tabte får til din specielle opgave og stå på vagt for sjæle, som en, der må stå til regnskab. Henled ikke opmærksomheden mod dig selv, men råb ud med oprigtig og hjertelig interesse: „Se Guds Lam, som borttager verdens synd!“ Dette er den kristnes budskab til verden. Dette er et kraftigt bevis. Fat mod og gør en alvorlig indsats for at få mennesker, der er ved at forgå, til at fæste blikket på ham, der blev løftet op på korset. Vær opmærksom på, mens du gør det, at usynlige engle. . . tilskynder dem til det og leder sjælen til at tro på Jesus. Synderen sættes i stand til at se den virkelige Jesus — fyldt med omsorg, medlidenhed og kærlighed — og han udbryder: „Din mildhed gjorde mig stor.“³³

³³Review and Herald,30. juni 1896.

AT FINDE DET FORTABTE FAR, 15. JULI

„Og lykkes det ham at finde det (fortabte får), sandelig siger jeg eder: han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, som ikke er faret vild.“ Matt. 18, 13.

Jesus ønskede, at menneskets værdi skulle gøres virkelig i disciplenes bevidsthed. Han forlanger samarbejde af sine efterfølgere i opgaven med at redde vildfarne syndere. Der er ét fortabt får, det allermindste antal, som kan tælles, og dog er han hyrden, som forlader de nioghalvfems og går ud i bjergene for at opsøge det ensomme og forvildede. Hvorfor er Guds sønner og døtre da så ufølsomme, så ligegyldige over for mennesker, der går fortabt lige omkring dem? Hvorfor er menighedens medlemmer så villige til at lade hele byrden hvile på præstens skuldre? Hvilken alvorlig misforståelse, da enhver, der modtager nåden, skulle tage sin del i at redde dem, der er fortabt.

Kristus har givet hvert menneske en opgave, derfor må der gøres personlige anstrengelser for at frelse dem, der er ved at forgå. Arbejderen bør tilbringe megen tid i bøn i lønkammeret, for dette arbejde kræver stor indsigt i videnskaben om at redde mennesker. Kristus sagde: „Jeg er verdens lys, den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.“ Han sagde også til sine disciple: „I er verdens lys.“ Han gjorde menigheden til den hellige sandheds opbevaringssted. Han gav sin menighed ansvaret for formidling af den hellige sandhed, derfor er det menighedens opgave at fuldføre hans mission — at redde verden. Han er den Retfærdigheds Sol, som bringer de klare stråler til hans efterfølgere, som igen skal føre lyset videre til andre. De skal være hans repræsentanter i verden.

[209] Idet de tror på Kristus som deres egen frelser, fører de hans gerning videre, hvor han forlod den. „Skilt fra mig kan I slet intet gøre,“ sagde Kristus, men sammen med ham er alting muligt. Der er så mange, umådelig mange omstrejfende og forvildede får, som er fortabte i syndens vilde ørken, ret og slet fordi ingen opsøgte dem, og fordi de ikke førte dem tilbage til folden. Jesus benytter

fortællingen om det tabte får for at vise nødvendigheden af at opsøge dem, der er vandret bort fra ham, for når et får først er løbet vild, kan det ikke finde vejen tilbage til folden uden hjælp. Det må opsøges og bæres tilbage til folden.

Hele Himmelen er interesseret i arbejdet for at redde de fortabte. Med intens interesse lægger englenerne mærke til hvem, der forlader de nioghalvfems for at gå ud i den vilde ørken i uvejr, regn og blæst for at søge efter det fortabte får. De fortabte er overalt omkring os, de omkommer på grund af vor forsømmelse. Men de er dyrebare for Gud, købt med Kristi blod.... Vi må søge at redde de fortabte. Vi må opsøge det ene forvildede får og føre det tilbage til folden. Det kræver en personlig indsats.³⁴

³⁴Review and Herald, 30.juni 1896.

DE SANDE FAR HØRER DEN SANDE HYRDES RØST, 16. JULI

**„Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem
bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én
hjord, én hyrde.“ Joh. 10,16.**

Sandheden må fremholdes med guddommelig takt, venlighed og mildhed. Den må komme fra et hjerte, som er blevet blødgjort og medfølende. . . . Vore ord må være milde, når vi søger at vinde sjæle. Gud bliver visdom for den, der søger visdom fra en guddommelig kilde. Lad os være opmærksomme på muligheder overalt. Vi må våge i bøn og være rede til i ydmyghed og frygt at give en begrundelse for det håb, vi har. For at vi ikke skal give et menneske, for hvem Kristus døde, et uheldigt indtryk, må vi stadig opløfte vore hjerter til Gud, så vi kan tale de rette ord i rette øjeblik. Guds Ånd er din vejleder, når du går ind for at virke for Gud. Helligånden lader det talte ord virke i kærlighed for mennesket. Når sandheden forkyndes under indflydelse af Kristi nåde, har den en livgivende kraft.

Guds plan er at nå hjertet først. Lad Gud frembringe den forvandlende kraft, når du forkynnder sandheden. Fremfør kun sandheden og undgå henvisninger til modstanderens synspunkter. Sandheden kan skære dybt. Fremhold ordet i al enkelhed, så det udfolder sig klart og virkningsfuldt.

[210] Når prøvelserne hober sig op omkring os, skaber de både splittelse og sammenhold i menigheden. Nogle af dem, der nu vil væbne sig til kamp, vil falde for fristelser, når den virkelige fare opstår, fordi de ikke var grundfæstede på den sikre klippe. De, som har haft stort lys og værdifulde fordele, men ikke har gjort brug af dem, vil finde et eller andet påskud til at forlade os. De bliver grebet af fjendens bedrag, og fordi de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, følger de sig efter forførende ånder og dæmoners lære, så de forlader troen.

Men på den anden side vil de sande får høre den sande Hyrdes røst, når forfølgelsens storme virkelig bryder løs over os. Selvopofrende bestræbelser for at redde de fortabte bliver udført, så mange af dem, der har forvildet sig fra folden, kommer tilbage for at følge Den store Hyrde. Guds folk forener sig i en fælles front imod fjenden. Foran denne fælles fare forsvinder enhver kamp om overherredømme, og der er ingen diskussion om, hvem der skal være den største. Ingen af de sande troende vil sige: „Jeg er tilhænger af Paulus, jeg af Apollos, og jeg af Kefas.“ Vidnesbyrdet fra alle som én er: „Jeg holder mig til Kristus, jeg glæder mig i ham som min egen frelser.“ .

..

Kristi kærlighed og brødrenes kærlighed bevidner over for verden, at vi har været sammen med Jesus og lært af ham. Da vil den tredje engels budskab bruse frem i det høje råb, så hele verden bliver oplyst af Herrens herlighed.³⁵

³⁵Testimonies, bind 6, s. 400.401.

GLÆDEN OVER ÉN SYNDER, DER OMVENDER SIG, 17. JULI

„Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“ Luk. 15, 7.

Den Højstes Søn, Jesus, dyster imod de sataniske kræfter, som søger at modarbejde Guds gerning med al mulig krigslist. Menneskets sjæl er byttet, som lysets og mørkets magter strides om. Den gode Hyrde søger efter sine får, og se, hvilke selvopofrelser, prøvelser og afsavn han udholder! Underhyrderne kender noget til kampens alvor, men ikke ret meget i forhold til hvad fårenes Hyrde lider. Med hvilken medfølelse, sorg og udholdenhed han søger efter det fortabte! Kun få fatter, hvilke desperate anstrengelser Satan gør for at overvinde Hyrdens hensigter. Når Hyrden endelig finder sit tabte får, tager han det i sine arme med glæde og bærer det tilbage til folden på sine skuldre. Så berøres harpestrengene i Himmelen, og der synges en glædeshymne over forløsningen af det bortkomne, forvildede får. „Der er mere glæde i Himmelen over én synder, som om-vender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“ . . .

[211] Menneskesønnen kom for at opsøge og frelse det fortabte. Et forvildet får finder aldrig på egen hånd vejen tilbage til folden. Hvis det ikke opsøges og reddes af den årvågne hyrde, strejfer det om, indtil det forgår. Hvilket billede på Frelseren i denne beretning! Hvis ikke Jesus, Den gode Hyrde, var kommet for at opsøge og redde de vildfarne, var vi omkommet. Farisæerne lærte, at ingen andre end jøderne ville blive frelst, og derfor behandlede de alle andre nationale grupper med foragt. Men Jesus fangede opmærksomheden hos dem, som farisæerne ringeagtede. Han behandlede dem hensynsfuldt og høfligt. . . .

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt

liv.“ Denne menneskekærlighed, som kom til udtryk ved, at han gav sin enbårne Søn, fremkaldte det bitreste had hos Satan, både mod Giveren og den uvurderlige Gave. Satan fremstillede Faderen i et falsk lys for verden, men den mægtige Gave beviste, at hans fremstilling ikke passede. Her var en kærlighed uden sidestykke, som beviste, at mennesket blev løskøbt med en ufattelig pris. Satan havde forsøgt at udviske Guds billede i mennesket for at få Gud til at opgive det som redningsløst fortabt i sin elendighed, fordærvedhed og skam. Men Herren gav sin enbårne Søn, for at de mest syndige og uværdige ikke skulle fortabes, men reddes ved troen på Jesus Kristus og blive fornyet, idet Guds billede genoprettes i dem, og de på denne måde opnår evigt liv.³⁶

³⁶Signs of the Times, 20. nov. 1893.

VI ER UNDERHYRDER, 18. JULI

„Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve.“ Matt. 7, 15.

Jo mindre du mediterer over Kristus og hans uforlignelige kærlighed, og jo mindre du efterligner hans billede, desto bedre vil du synes i dine egne øjne, og du vil føle mere selvtilstrækkelighed og selvtilfredshed. Ved en korrekt forståelse af Kristus og ved stadig at se hen til troens banebryder og fuldender, får du et sådant billede af det virkelige kristenlivs egenskaber, at du ikke kan undgå at få en rigtig vurdering af dit eget liv og din karakter og kunne se det i modsætning til det store eksempels karakter. . . .

At dygtiggøre sig til arbejdet er en livsgerning, en daglig, ihærdig og håndgribelig kamp mod indgroede vaner, tendenser og nedarvede tilbøjeligheder. Det kræver en konstant, oprigtig og omhyggelig anstrengelse at stå på vagt og øve selvkontrol, at fremhæve Jesus og tabe selvet af syne.

[212] Du må være på vagt over for svagheder i din karakter og beherske dine forkerte tilbøjeligheder, og søge at styrke og udvikle de ædle egenskaber, som ikke rigtig er indøvet. Verden vil aldrig forstå den skjulte kamp, som foregår mellem mennesket og Gud, eller den indre bitterhed, den afsky af sig selv og stadige kamp for at opnå kontrol over selvet, men mange i verden vil sætte pris på resultaterne af disse anstrengelser. De vil da se Kristus åbenbaret i dit daglige liv. Da vil du være et levende brev, læst og kendt af alle mennesker, og du vil være i besiddelse af en nobel og harmonisk udviklet karakter.

„Lær af mig,“ sagde Kristus, „thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ‘så skal I finde hvile for jeres sjæle.’“ Han vil oplære dem, der kommer til ham for at få kundskab. Der er en mangfoldighed af falske lærere i verden. Apostlen meddeler, at i de sidste dage vil mennesker „skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren“, fordi de gerne vil høre det behagelige. Mod disse har Kristus advaret os: „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men

i deres indre er glubske ulve. Af deres frugter skal I kende dem.“ De her beskrevne religionslærere bekender sig til kristendommen. De har gudfrygtighedens skin og virker tilsyneladende til fordel for mennesker.... De er i konflikt med Kristus og hans lære og er blottet for hans ydmyghed og beskedne væsen.

Den gode Hyrde kom for at opsøge og frelse det fortabte. Han har vist kærlighed til fårene i sin gerning. Alle hyrder, som arbejder under denne Overhyrde, vil have hans karaktertræk. De vil være sagtmodige og ydmyge af hjertet. Deres barnlige tro giver sjælen hvile og arbejder i kærlig-hed og stedsevarende interesse for andre. Hvis Kristi Ånd bor i dem, vil de komme til at ligne Kristus og gøre Kristi gerninger.³⁷

³⁷Testimonies, bind 4, s. 375-377.

TILBAGE TIL GUD, 19. JULI

„Hvis en kvinde har ti drakmer og taber én drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den?“ Luk. 15, 8.

Hvor vi end er, er der en tabt sølvmønt, som venter på, at vi skal søge efter den. Søger vi efter den? Dag efter dag træffer vi mennesker, der ikke er interesserede i religiøse ting; vi taler med dem, vi besøger dem; viser vi, at vi har interesse for deres åndelige vel? Fremholder vi Kristus for dem som Frelseren, der tilgiver synd? Fortæller vi dem om Kristi kærlighed, som brænder i vore egne hjerter? Hvis vi ikke gør det, hvordan vil vi så kunne møde disse sjæle, — fortabte, evigt fortabte, — når vi står foran Guds domstol sammen med dem?

[213] Hvem kan beregne værdien af et menneske? Dersom du vil vide, hvad det er værd, må du gå til Getsemane og våge der sammen med Kristus i de angstens timer, da hans sved blev som bloddråber. Se på Frelseren, der hænger på korset. Hør hans fortvivlede råk: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ Se på det sårede hoved, den gennemstungne side, de sønderrevne fødder. Husk, at Kristus vovede alt. Selv Himmelen var i fare for vor frelses skyld. Ved korsets fod kan du måske fatte, hvad vi er værd, når du erindrer, at Kristus ville have givet sit liv for en eneste synder.

Hvis du har samfund med Kristus, vil du bedømme hvert menneske efter hans målestok. Du vil føle den samme dybe kærlighed for andre, som Kristus har følt for dig. Da vil du kunne vinde, ikke bortdrive, tiltrække, ikke frastøde dem, som han døde for. Ingen vil nogen sinde være blevet ført tilbage til Gud, hvis Kristus ikke havde gjort en personlig indsats for deres skyld, og det er ved personligt arbejde, at vi kan frelse de fortabte. Når du ser mennesker haste mod døden, vil du ikke sidde ligegyldig i ro og mag. Jo større deres synd og lidelse, des alvorligere og mere nænsomme vil dine anstrengelser være for at vinde dem tilbage. Du vil forstå de lidendes trang, som

har syndet imod Gud, og som er tyngede af skyldfølelse. Du vil have medlidenhed med dem, og du vil udrække din hånd for at hjælpe dem. Med troens og kærlighedens arme vil du bringe dem til Kristus. Du vil våge over dem og opmuntre dem, og din medfølelse og tillid vil gøre det vanskeligt for dem at forlade den rette vej.

Alle Himmels engle er rede til at samarbejde med dig i denne gerning. Alle Himmels hjælpeskilder står til deres rådighed, som søger at frelse de fortabte. Engle vil hjælpe dig at nå de mest ligegyldige og forhærdede, og når en ledes tilbage til Gud, glædes alle i Himmelen.

FÅRENE PÅ DE GRØNNE ENGE, 20. JULI

„Herren er min hyrde, mig skal intet fattes, han lader mig ligge på grønne vange. Til hvilens vande leder han mig.“ Sl. 23,1. 2.

Når Jesus, den store lærer, fremstiller sine lærdomme fra naturens store lærebog, åbner han tilhørernes øjne og forstand for at åbenbare den opmærksomhed, der er skænket hver enkelt ting i forhold til den plads, de indtager i skabelsens orden. Når markens blomster, som i al deres skøn-hed i dag fryder vore sanser og i morgen kastes i ovnen og brændes, modtager så stor opmærksomhed hos Gud, hvor meget mere opmærksomhed vil han så ikke skænke mennesket, der er skabt i hans billede? Vi kan på ingen måde overdrive værdien af én menneskesjæl og den opmærksomhed, Himmelen giver mennesket. Dernæst giver han denne opmuntrende forsikring: „Frygt ikke, du lille hjord! thi jeres fader har besluttet at give jer riget.“³⁹

[214] Jesus er den gode hyrde. Hans efterfølgere er fårene på de grønne vange. Hyrden er altid sammen med sin flok for at beskytte den mod ulvene og for at opsøge de fortabte får og bære dem tilbage til folden, og lede dem til grønne vange og langs det levende vand.

Jeg kan ikke tilsidesætte den store frelse, som min himmelske Fader har betalt så uendelig meget for og givet mig, idet han således elskede „verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Jeg vil ikke vanære min Forløser ved at ringeagte hans lidelser, hans forhør, hans nedladdenhed, hans offer og hans død, fordi han elsker os så højt, at han selv bar vor synd. Tænk hvilken kærlighed, hvilken ubeskrivelig kærlighed! Han blev en smerternes mand, kendt med sorg. Han døde på korset, som om han var en over-træder, for at mennesket kunne blive retfærdiggjort ved hans fortjeneste.

Ved Livgiverens hjælp kan sjælen blive i stand til at leve gennem hele evigheden. Derfor må mennesket tage godt vare på den sjæl, Kristus har købt med sit blod. Kristus er almægtig. Han er derfor i

³⁹Luk. 12,32.

stand til at bevare det, som jeg har overgivet i hans varetægt indtil hin dag. Hvis sjælen ikke er blevet værdsat, hvis templets forgårde er vanæret ved købere og sælgere, og ved tankernes og følelsernes overgivelse til Satan, da bønfalder jeg dig alvorligt om ikke at nøle, men komme til Gud i alvorlig bøn uden et øjeblikks spekulationer eller tøven og sige: „Herre, jeg har åbnet mine tankers port for min sjæls værste fjende. Jeg har opført mig, som om jeg kunne frelse min egen sjæl, som om jeg kunne synde og så forbedre mig, når jeg selv vælger at gøre det, men jeg ser, der er en magt, der holder mig bundet. Kun du kan frelse mig, så min sjæl ikke er evigt fortabt.. . . Nu vil jeg ikke længere holde mig tilbage fra dig. Jeg tør ikke stole på nogen anden magt end din.. . . Jeg ligger ved dine fødder. Du Guds Lam, tvæt min sjæl i Lammets blod. Ifør mig din egen renheds og retfærdigheds klædning.⁴⁰

⁴⁰Manuscript 73,1893.

HVAD MERE KUNNE JEG GØRE?, 21. JULI

„Til sidst sendte han sin søn til dem.“ Matt. 21, 37.

[215] Er der ingen magt, der kan fange vor opmærksomhed og vise os, at vi står ved grænsen til den evige verden? Kan vi ikke få vore tanker over på den anden side? Hvad kan gøres for at vække vort folk? Hvor vi dog taler om disse små vanskeligheder. Hør, hvad Paulus siger om dem: „For dette korte øjeblikks lette trængsler arbejder for os, dynger herlighed oven på herlighed til en evig tyngde af strålende skatte.“⁴¹ Vil du regne det at blive slået med en kæp, at være i dybet en nat og en dag, tåle sult, kulde og nøg enhed — og så det værste, det fra de falske brødre — vil du regne dette for lette trængsler? Men han siger, at dette er lette trængsler. . . .

Selvet fremhæves for meget. Vi ønsker, at selvet skal dø og skjules i Jesus Kristus. Så vil vi ikke tale om modløshed og vanskeligheder og alle de andre småting, men vi vil tale om forløsningens store plan og Jesu Kristi uforlignelige magt, hans komme til vor verden i menneskets natur, så vi gennem ham kan ophøjes til at få en plads ved hans højre hånd. Kan noget være mere velgørende?

Hvis det ikke er nok, hvad mere kunne Himmelen gøre for den faldne slægt, end det, som er gjort? „Hvad mere,“ siger Kristus, „kunne jeg gøre for mine får, end det, jeg har gjort?“ Hvad mere? Må han lade os gå? Det gør han, medmindre du forandrer din indstilling over for Gud, for han har gjort alt det, han kunne, for at frelse os. Vort ansvar over for Gud står i forhold til det lys, vi har modtaget. Vandrer i lyset, ligesom han er i lyset. . . .

Onde formodninger og ondsindet snak lægges til side. Din tale og dine tanker drejer sig ikke længere om dig selv, og hvad andre gør, men hvad Gud og Jesus udretter. . . . Hvad gør de nu? De renser templet. . . . Vi må deltage i denne gerning sammen med ham og renses vor sjæls tempel fra al uretfærdighed, så vore navne kan stå skrevet i Lammets og Livets bog, og vore synder må blive udslettede, for at

husvalelsetiderne må komme fra Herrens åsyn. Dette er den mest alvorfulde opgave, noget dødeligt menneske har fået.

Du har ikke tid til at fremhæve dig selv, men kun Jesus alene. Så ophøj ham! Hvordan kan vi gøre det? Hvordan kan vi til stadighed søge at frelse os selv og ophøje os selv? . . . Siger hyrden om sin flok: „Betyder det præsterne?“ Nej. Enhver, som nævner Kristi navn, som har smagt og ved, at Herren er god. . .

Gud giver dig sin kraft og forener sine guddommelige med vore menneskelige anstrengelser, så vi kan arbejde på vor frelse med frygt og bæven. Dette er en kraft, som Satan hverken kan modstå eller besejre.⁴²

⁴²Manuscript 26,1888.

FØDE TIL FLOKKEN, 22. JULI

„Da de engang drog... østen for dalen for at søge græsning til deres småkvæg, fandt de fed og god græsning, og landet var udstrakt, og der var fred og ro.“ 1 Krøn. 4, 39. 40.

Guds ord er sand filosofi, sand videnskab. Menneskelige meninger og sensationel forkyndelse udretter ganske lidt. De, som er besjælet af Guds ord, underviser på samme enkle måde, som Kristus lærte. Verdens største lærer benyttede det enkleste sprog og de klarreste symboler.

[216] Herren opfordrer sine hyrder til at skaffe flokken den rene føde. Han ønsker, at de skal fremholde sandheden i al sin enkelthed. Ved en trofast udførelse af denne gerning bliver mange overbevist og omvendt ved Helligåndens kraft. Der er behov for bibellærere, som vil opsøge de fortabte får, og gøre et personligt arbejde for at vinde deres tillid og give dem klar vejledning.

Giv aldrig udtryk for følelser af tvivl. Kristi undervisning bar altid et positivt præg. Et bekræftende budskab må gives overbevissende. Løft manden fra Golgata højere og højere op, for der er kraft i ophøjelsen af Kristi kors.

Det er elevens forret at opnå en klar og nøjagtig forståelse af Ordets sandheder, for at han kan være forberedt på at bringe disse sandheder til andre. Han må rodfæstes og grundfæstes i sandheden. Eleven må lære at tænke selvstændigt, så han selv forstår sandhedens kraft og lader hvert ord komme fra et hjerte, der er fyldt af kærlighed og medfølelse. Indprent Bibelens vitale sandheder i deres sind. Lad dem gentage disse sandheder med deres egne ord, så du er sikker på, at de har en klar forståelse af dem. Vær sikker på, at hvert eneste punkt står fast i deres bevidsthed. Dette kan være en langsom proces, men den er ti gange mere værdifuld end det at haste igennem betydningsfulde emner uden den nødvendige overvejelse. Det er ikke nok, at eleven selv tror sandheden. Han må finde klare

udtryk for sandheden med egne ord, så det tydeligt fremgår, at han forstår lærdommens styrke og anvender den i praksis. . . .

Glem aldrig, at den allerstørste undervisning og lærdom findes i deltagelsen med Kristus i frelsesgerningen. Den uddannelse, der opnås ved at granske Skriften, er en erfaringskundskab om frelsesplanen. En sådan uddannelse vil genoprette Guds billede i sjælen. Den vil styrke og befæste sindet imod fristelse, og forberede eleven til samarbejde med Kristus i hans barmhjertighedsmission for verden. Derved er han medlem af den himmelske familie, og han vil blive skikket til at få del i de helliges arvelod i lyset. . . . Bibelen bliver en tekstbog efter Guds hensigt med klare forestillinger til dem, der søger at gribe dens mægtige og herlige sandheder. . . . Her kastes en strøm af lys ind i sindet.⁴³

⁴³Counsels to Parents and Teachers, s. 433-437.

HAN HAR OMSORG FOR SIN HJORD, 23. JULI

„Kend, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans folk og den hjord, han vogter.“ Sl. 100, 3.

[217] Jesus ved, hvad enhver af hans skabninger behøver, og læser den skjulte, tavse sorg i hvert hjerte. Hvis en af de små, for hvem han døde, påføres skade, kræver han den skyldige til ansvar. Jesus er den gode hyrde. Han har omhu for sine svage, sygelige, omvankende får. Han kender dem alle ved navn. Den smerte, som hvert får og hvert lam i hans hjord lider, rører hans medfølelse hjerte, og råbet om hjælp når hans øre. Profeten påpeger en af de største synder hos Israels hyrder med følgende ord: „De svage dyr styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende opsøgte I ikke, men I styrede dem med hårdhed og grumhed. Derfor spredtes de, eftersom der ingen hyrde var,... og ingen spurgte eller ledte efter dem.“ . . .

Som den Guddommelige udfolder han en vældig kraft for vor skyld, medens han som vor ældre broder føler med os i alle vore smerter. Himmelens Majestæt holdt sig ikke på afstand fra den udartede, syndige menneskehed. Vi har ikke en ypperstepræst, som er så ophøjet, at han ikke kan lægge mærke til os eller have medfølelse med os, men en sådan, som er fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. . . .

I vil komme til at møde mange vanskeligheder i kristenlivet i forbindelse med menigheden; men gør ikke alt for ihærdige forsøg på at tildanne jeres brødre. Hvis I ser, at de ikke opfylder kravene i Guds ord, så fordøm dem ikke; gør ikke gengæld, om de irriterer. Bevar din sjæl fra at blive irriteret. . . . For de fejlende må du arbejde med et hjerte, som er undergivet og mildnet ved Guds Ånd, og lade Herren virke gennem dig som redskabet. Vælt din byrde på Jesus. Du føler, at Herren må gribe ind, hvor Satan søger at vinde herredømme over en sjæl; men du må i ydmyghed og sagtomdighed gøre, hvad du kan, og lægge det indviklede arbejde og de sammenfiltrede anliggender

i Guds hænder. Følg anvisningerne i hans ord og overlad sagens udfald til hans visdom. Læg bekymring til side, når du har gjort alt, hvad du kan gøre for at frelse din broder, og udfør stille og roligt andre presserende pligter. Det er ikke længere din sag, men Guds.

Hug ikke i utålmodighed den vanskelige knude over, således at du gør sagen håbløs. Lad Gud udrede de indfildrede tråde for dig. Han er viis nok til at ordne forviklingerne i vort liv. Han besidder dygtighed og takt. Vi kan ikke altid se hans planer; vi må tålmodig afvente deres udfoldelse og ikke forstyrre og ødelægge dem. Han vil åbenbare dem for os i sin egen velbehagelige tid. Stræb efter enighed og læg vind på kærlighed og overensstemmelse med Kristus i alle ting. Han er kilden til enighed og styrke. . . Hvis I gør, hvad Gud ønsker, I skal gøre, vil hans velsignelse komme ind i menigheden.⁴⁴

⁴⁴Testimonies, bind 5, s. 346-348.

HYRDEN, DER VOGTER MED OMHU, 24. JULI

„Han vogter sin hjord som en hyrde, samler den med armen, bærer lammene i favn.“ Es. 40, 11.

[218] Sande arbejdere lever og virker i tro. De kan til tider blive trætte, når de ser værkets langsomme fremgang i den heftige kamp mellem de gode og onde kræfter. Men hvis de ikke giver op eller bliver mismodige, vil de se skyerne forsvinde og befrielsens løfter gå i opfyldelse. Gennem den tåge, som Satan har omhyllet dem med, vil de se de klare stråler skinne fra Retfærdighedens Sol.

Virk i tro og overlad resultaterne til Gud. Bed i tro, og han, som kender alt, vil give svar. Til tider synes det ikke at lykkes for dig. Men bed og arbejd og læg i dine anstrengelser tro, håb og mod. Når du har gjort det, du kan, vent da på Herren og forkynd hans trofasthed, så vil han opfylde sit ord. Vent ikke i utålmodig uvished, men i uforfærdet tro og urokkelig tillid.

„Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os? Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“⁴⁵

Vor himmelske Fader sørger for os på tusinde måder, som vi ikke har noget kendskab til. De, der følger dette ene princip: at lade Guds tjeneste være det første, vil opdage, at vanskelighederne forsvinder, og at vejen er jævnet for deres fødder.

Den trofaste udførelse af dagens pligter er den bedste forberedelse til morgendagens prøvelser. Man skal ikke tage alle morgendagens bekymringer på forskud og derved forøge byrderne i dag... .

Lad os være forhåbningsfulde og frimodige! Modløshed i Guds tjeneste er syndig og ubegrundet. Han kender al vor trang. Kongernes Konge, vor Gud, som holder sin pagt, forener sin almagt med den ømme hyrdes mildhed og omsorg. Hans magt er uindskrænket, og den er pantet på, at han vil opfylde sine løfter til alle, der stoler på ham. Han fjerner enhver vanskelighed, så at de, som tjener ham og

⁴⁵Rom. 8,31. 32; Testimonies, bind 7, s. 245.

anerkender hans midler, kan blive bevaret. Hans kærlighed er så meget højere end al anden kærlighed, som himlene er højere end Jorden. Han våger over sine børn med en kærlighed, som er evig og uden grænser.

Hav tillid til Gud i de mørkeste dage, når alt ser håbløst ud. Han gennemfører sin egen vilje og vender alt til det bedste for sit folk. De, der elsker og tjener ham, vil få ny kraft dag for dag.

Han kan og vil give sine tjenere al den hjælp, de trænger til. Han vil give dem den visdom, som de har brug for i enhver situation.⁴⁶

⁴⁶Sundhed og Livslykke, s. 263. 264.

HYRDENS OMSORG, 25. JULI

„Og når han har fundet det (fåret), lægger han det på sine skuldre med glæde.“ Luk. 15, 5.

[219] Da Kristus overgav sine disciple hvervet, skildrede han dem ikke blot deres opgave, men han gav dem det budskab, de skulle bringe. Han sagde: „Idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.“ Disciplene skulle lære andre det samme, som Kristus havde lært dem. Det, som han havde forkyndt, ikke blot personligt, men også gennem alle de gammeltestamentlige profeter og lærere, er indbefattet heri. Menneskers lære er udelukket. Her findes ingen plads for overleveringer, for menneskers teorier og slutninger eller for kirkelig lovgivning. Ingen love, der er givet af gejstlige myndigheder, indbefattes i missionsbefalingen. Kristi tjenere skulle ikke lære andre noget af alt dette. „Loven og profeterne“ sammen med beretningen om hans egne ord og gerninger er den skat, der blev betroet disciplene, for at de skulle give den til verden. Kristi navn er deres løsen, deres udmærkelsestegn, deres enhedsmærke, berettigelsen til deres handlemåde og årsagen til, at deres gerning lykkes. Intet, som ikke bærer hans overskrift, vil blive anerkendt i hans rige.

Evangeliet skal ikke forkyndes som en død teori, men som en levende kraft, der kan forvandle livet. Gud vil, at de, der tager imod hans nåde, skal være vidner om dens magt. Han tager gerne selv mod dem, hvis livsførelse har været mest krænkende for ham. Hvis de omvender sig, tildeler han dem sin Guddomsånd, giver dem de mest betroede stillinger og udsender dem til de vantros lejr, for at de kan forkynde hans grænseløse barmhjertighed. Han vil, at hans tjenere skal vidne om, at mennesker ved hans nåde kan komme i besiddelse af Kristus-lignende egenskaber og kan fryde sig ved forvisningen om hans store kærlighed. Han vil, at vi skal vidne om, at han ikke slår sig til tåls, før menneskeheden er blevet vundet tilbage og genindsat i sine hellige rettigheder som hans sønner og døtre.

I Kristus findes hyrdens omsorg, forældrenes kærlighed og den medlidende Frelasers uendelige nåde. Han tilbyder sine velsignelser på den mest tillokkende måde. Det er ham ikke nok kun at fortælle om disse velsignelser. Han tilbyder dem som noget meget tiltrækkende for at vække ønsket om at komme i besiddelse af dem. På samme måde skal hans tjenere tilbyde rigdommen ved den uudsigelige gaves herlighed. Kristi forunderlige kærlighed vil få hjerterne til at smelte og overvinde dem, hvor blot en gentagelse af læresætninger intet kunne udrette. . . . Kristus sidder model og venter på, at hans billede skal genspejles i hver eneste discipel. En-hver er af Gud forudbestemt til at „blive hans Søns billede lig“⁴⁷ I ethvert menneske bør Kristi langmodige kærlighed, hans sagtomdighed, barmhjertighed og sandhed åbenbares for verden.⁴⁸

⁴⁷Rom. 8, 29.

⁴⁸Den store Mester, s. 564.565.

KRISTUS BETYDER ALT FOR DEM, SOM TAGER IMOD HAM, 26. JULI

„Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.“ Joh. 10, 27.

Den menneskelige karakters forvandling gør Kristi åg gavnligt og hans byrde let. Det bliver muligt for enhver, som i tro bliver ét med Kristus i hans lydighed og i hans tjeneste.

Det er Guds ret at befale. Det er menneskets pligt at adlyde. Der hviler ingen tvang på noget menneske. Det får pligtens æresbevisning som en Guds søn, Himmels arving. Da vil mennesket virke for Gud med interesse, trofasthed og glæde i ærefuld tjeneste. Sand kærlighed til Gud kommer til syne i lydighed mod alle hans bud. Kristus levede og virkede netop i denne atmosfære af kærlighed.

Hvert ord og hver handling er en gerning for Gud. Her ser man troen på Gud og troen på mennesker. Kristus havde aldrig givet sit liv for menneskeslægten, hvis han ikke havde tiltro til de mennesker, han døde for. Han vidste, at mange af dem ville tage imod den kærlighed, han viste menneskeheden. Ikke alle tager imod hans kærlighed, men alle kan, hvis de vil, tage imod den kærlighed, som er helt uden sidestykke. „Mine får hører min røst,“ sagde Kristus. Et hjerte, der længes efter Gud, vil genkende Guds røst. Gud kan ikke reagere over for et eneste menneske, som ikke tager imod den nåde, han byder, eller den kærlighed, han giver. Han venter på menneskers svar. . .

Udfaldet hviler helt på dem selv. Han indbyder dem til bryllupsfesten. Han sætter for dem det festmåltid, som tilfredsstiller ethvert ønske. Hans ord er fuldt af marv og fedme. „Leder I efter mig, skal I finde mig; såfremt I søger mig af hele eders hjerte.“⁴⁹ ... Da vil Herren udgyde sin Ånd, som på pinsefestens dag. . .

Samfund med Gud er personlig og direkte for enhver. Under Helligåndens ledelse vil hjertet brænde i dem med Guds kærlighed. De er som tillidsfulde børn. Kristus ser ikke efter, hvad de har gjort

⁴⁹Jer. 29,13.

sig fortjent til. Ville blot alle komme, ligesom de er, og lade ham gøre forberedelsen til at tage dem som sine egne. Herren ønsker kun, at de skal tage imod ham og lære at bære hans åg og løfte hans byrder, så Himmelen kan se, at de er Guds medarbejdere. Hvorfor kommer hvert eneste menneske, som trænger til hjælp og hvile, ikke til ham, som bærer byrden, så de kan få lys og liv?

Kristus kunne ikke lade være med at skinne og være lys. Det var hans gerning at skinne. „Jeg er kommen,“ sagde han, „for at de skal have liv og have overflod.“⁵⁰ I mig er der slet ikke noget mørke.. .. Lyset bety der åbenbarelse, og lyset skal skinne midt i det moralske mørke. For dem, som tager imod ham, er Kristus alt. Han er deres trøster, deres sikkerhed og deres sundhed. Adskilt fra Kristus findes der ikke noget lys. Der behøver ikke at være nogen sky mellem sjælen og Jesus.. . . Hans store, kærlige hjerte længes efter at fylde sjælen med sin retfærdigheds klare stråler.⁵¹

[221]

⁵⁰Joh. 10,10.

⁵¹Brev 153a, 1897.

HYRDEN KALDER FARENE VED NAVN, 27.

JULI

**„Men den, der går ind gennem døren, han er fårenes hyrde....
og fårene hører hans røst; og han kalder sine får ved navn og
fører dem ud.“ Joh. 10,2. 3.**

Den ærliges sti er fredens vej. Den er så tydelig, at det ydmyge, gudfrygtige menneske kan følge den uden at snuble eller gøre noget godt. Det er en snæver sti, men mennesker af forskellige temperamenter kan gå side om side, hvis de blot følger deres leder—Frelseren. Ønsker man at bevare alle sine onde karaktertræk og selviske vaner, kan man ikke følge denne sti. Dertil er den for snæver og trang.

Den store Hyrde kalder omhyggeligt sine får ved navn og indbyder dem til at følge i hans fodspor. Han opsøger de forvildede. For at vise dem, at de er i fare, sender han lysglimt fra sit ord. Fra Himmelen taler han til dem med advarsler og irettesættelser og indbyder dem til at komme tilbage på den rette sti. Han forsøger med sin nærværelse at hjælpe de vildfarne og løfte dem op, når de falder. Men mange har fulgt syndens vej så længe, at de ikke vil høre Jesus stemme. De forlader alt, der kan give dem hvile og sikkerhed, og overlader deres skæbne til en falsk fører og haster overmodigt af sted i blind selvtillid, længere og længere bort fra lys og fred, fra glæde og hvile. . .

Kristi kors er vort eneste håb. Det åbenbarer for os, hvor stor Faderens kærlighed er og den kendsgerning, at Himmelens Majestæt lod sig forhåne, krænke, og ydmyge, idet han led for at opnå glæden ved at se fortabte sjæle frelst i hans rige. Hvis du elsker dine børn, lad det da være din største interesse at berede dem for det fremtidige liv i udødelighed. . . Virk, medens det er dag, udnyt tiden, og du vil få den evige herligheds krone. Sørg for, at du selv og din familie er i sikkerhed, for sjæles frelse er dyrebar.⁵²

⁵²Testimonies, bind 4, s. 502. 503.

Mange ægtemænd og fædre kan hente en værdifuld lærdom fra Jakob, den trofaste og omsorgsfulde hyrde. Da han blev opfordret til at foretage en hurtig og vanskelig rejse, svarede han:

„Jeg må tage hensyn til de spæde børn og de får og køer, som giver die; overanstrenger jeg dem blot en eneste dag, dør alt småkvæget. . . kommer jeg efter i ro og mag, som det passer sig for kvæget, jeg har med, og for børnene.“⁵³ [222]

Ægtefællen og faderen må „komme efter i ro og mag“ på livets trælsomme vej, for at hans medrejsende kan følge med. Midt i verdens jag efter rigdom og magt må han lære at gå langsomt, at trøste og støtte den, som er kaldet til at gå ved Jians side.⁵⁴

⁵³1 Mos. 33, 13.14.

⁵⁴The Ministry of Healing, s. 374.

UNDERHYRDER, 28. JULI

**„I skal vogte Guds hjord.... pas jeres tilsynspligter.“ 1 Pet. 5,2.
Seidelin.**

Den store Hyrde har underhyrder, som bliver betroet omsorgen for hans får og lam. Den første gerning, Jesus betroede Peter, da han genindsatte ham i tjenesten, var at vogte lammene. Peter havde kun ringe erfaring i denne gerning. Den krævede stor omhu og mildhed, megen tålmodighed og udholdenhed. Det var et kald til ham om at virke for børn og unge og for de nye i troen. Han skulle undervise de uvidende, oplade Skriften for dem og undervise dem i at udføre en nyttig gerning i Kristi tjeneste. Hidtil havde Peter ikke været skikket til dette. Han forstod ikke engang betydningen af det.

Kristus stillede Peter et betydningsfuldt spørgsmål. Han nævnte kun én betingelse for at være en discipel og gøre tjeneste. „Elsker du mig?“ sagde han. Dette er den væsentlige kvalifikation. Om Peter havde alle andre, men ikke havde Kristi kærlighed, var han ikke kvalificeret til at være en trofast hyrde over Herrens hjord. Kundskab, menneskekærlighed, veltalenhed, taknemmelighed og entusiasme er alle hjælpemidler i den gode gerning, men uden Jesu kærlighed i hjertet, vil den kristne medarbejders gerning mislykkes.

Den lærdom, som Peter fik af Kristus ved Galilæas sø, beholdt han gennem hele livet. Under Helligåndens ledelse skrev han til menighederne:

„De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares: Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte; heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden; og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.“⁵⁵

⁵⁵ 1 Pet. 5,1-4.

Det får, som har forvildet sig bort fra hjorden, er det mest hjælpeløse af alle skabninger. Det må opsøges, da det ikke selv kan finde vejen hjem. Således er det med det menneske, der er vandret bort fra Gud. Det er lige så hjælpeløst som det fortabte får, og hvis Gud ikke i sin kærlighed kommer det til hjælp, finder det aldrig vejen tilbage til ham. Med hvilken medlidenhed, sorg og udholdenhed må underhyrden da ikke søge efter de fortabte! . . . Dette betyder, at man tåler ubehageligheder og forsagelse. Det betyder øm omsorg for de vildfarende og en guddommelig medfølelse og overbærenhed. Det kræver, at man har et øre, der kan lytte med deltagelse til hjerteknusende beretninger om uret, nedværdigelse, fortvivlelse og elendighed. [223]

Den sande hyrdes ånd er en selvforglemmelsens ånd. Han slipper selvet af syne.⁵⁶

⁵⁶Gospel Workers, s. 182-184.

UNDERHYRDEN, DEN OMVENDTE PETER, 29. JULI

**„Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.“ Luk. 22,
32.**

Tre gange havde Peter åbenlyst fornægtet sin Herre, og tre gange lod Jesus ham gentage sin forsikring om kærlighed og troskab ved at kræve svar på dette ganske bestemte spørgsmål, der ramte hans sårede hjerte som en skarp pil. Over for den samlede discipelskare åbenbaredede Jesus, hvor dyb Peters anger var, og viste dem, hvor helt igennem ydmyg den engang så stortalende discipel var blevet.

Peter var af naturen dristig og impulsiv, og Satan havde benyttet sig af disse karaktertræk til at bringe ham til fald. Lige før Peters fald havde Jesus sagde til ham: „Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.“ Luk. 22,31.32. Nu var tiden kommet, og den forvandling, der var sket med Peter, var tydelig. Herrens direkte og prøvende spørgsmål havde ikke fremkaldt et eneste ubeskedent eller selvtilfreds svar, og på grund af sin ydmyghed og anger var Peter bedre forberedt end nogen sinde før til at virke som hyrde for hjorden. . . .

Før sit fald talte Peter altid ubetænksomt og ud fra sine øjeblikkelige tilskyndelser. Han var altid parat til at rette på andre og til at udtale sin egen mening, før han havde nogen klar forståelse af sig selv eller af, hvad han burde sige. Men den omvendte Peter var helt anderledes. Han havde beholdt sin tidligere ildfuldhed, men Kristi nåde virkede regulerende på hans nidkærhed. Han var ikke mere opfarende, selvtilidsfuld og selvglad, men rolig, behersket og villig til at lære. Nu kunne han ikke blot vogte lammene, men også fårene i Kristi hjord.

[224] Frelserens handlemåde over for Peter rummede en lære både for ham og for hans medbrødre. Den lærte dem at møde overtræderen med tål modighed, medfølelse og tilgivende kærlighed. Skønt Peter

havde fornægtet sin Herre, vaklede Jesus aldrig i den kærlighed, han følte for ham. Netop en sådan kærlighed skulle underhyrden føle for de får og lam, der var overgivet til hans omsorg. Når Peter huskede på sin egen svaghed og sit fald, måtte han handle lige så mildt over for dem, som Kristus havde handlet over for ham selv. . . .

Jesus gik alene sammen med Peter, for der var noget, som han ønskede kun at sige til ham. Før sin død havde Jesus sagt til ham: „Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu, men siden skal du følge mig.“ Hertil havde Peter svaret: „Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit liv til for dig.“⁵⁷ . . . Peter havde svigtet, da han blev sat på prøve, men han skulle atter få lejlighed til at bevise sin kærlighed til Kristus . . .

Således bekendtgjorde Jesus for Peter, på hvilken måde han skulle dø. . . . Han var villig til at lide en hvilken som helst død for sin Herres skyld.⁵⁸

⁵⁷Joh. 13,36. 37.

⁵⁸Den store Mester, s. 554-556.

VOGT MINE LAM, 30. JULI

„Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred.“ Jak. 3,18.

Den sande Kristi tjener vil være omgivet af en atmosfære af åndeligt lys, fordi han er forbundet med verdens lys og vandrer med Kristus.

Man kan modstå argumenter og foragte overbevisende ord og bøn, ja, selv de mest velformulerede henstillinger, understøttet af den strengeste logik, kan man ignorere; men en levende karakter, der kommer til udtryk i retfærdighed og i en daglig livsvandring i fromhed, samt omsorg for synderen, hvor han end er, og når sandhedens ånd brænder i hjertet, stråler ud fra personen, og flyder over læberne i ethvert ord, da udgør de en prædiken, som er vanskelig at modstå eller skubbe til side, og den får Satans fæstninger til at ryste. Guds tjenere, som vandrer med ham, er iklædt Himmelens rustning, og sejr vil følge deres anstrengelser.

De, som er optaget af det store og alvorlige arbejde med at advare verden, skulle ikke alene have en personlig erfaring med Gud, men de skulle opøve kærlighed til hinanden og være enige indbyrdes og fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning. Manglen på denne kærlighed glæder vor listige fjende. Han er fader til misundelse, skinsyge, had og uoverensstemmelser, og han fryder sig, når han ser, hvordan dette skammelige ukrudt kvæler kærligheden, denne følsomme himmelske plante.

[225] Det behager ikke Gud, når hans tjenere kritiserer, dadler og fordømmer hinanden. Den specielle opgave, han har givet dem, er at forsvare sandheden. De er hans arbejdere. Alle bør respektere dem, og de må respektere hinanden.

Officererne i hæren skal respektere de andre officerer, og det opfatter de menige snart. Når folkets ledere i den kristne kamp er venlige og overbærende og viser deres medarbejdere speciel kærlighed og agtelse, lærer de andre at gøre det samme.

En medarbejders omdømme må hæges om med fortrolighed. Hvis du ser fejl hos en anden, må du ikke forstørre den i andres øjne og gøre dem til alvorlige forseelser. De kan være fejlbedømmelser, som Gud vil give guddommelig nåde til at overvinde. Hvis de fuldkomne engle havde været i stand til at hjælpe den faldne slægt bedre end mennesker, så havde Gud givet dem denne opgave. Derimod giver han den nødvendige hjælp gennem nogle stakkels svage, fejlende, dødelige mennesker, som er de bedst egnede til at hjælpe deres medmennesker med de samme svagheder.

Tænk på Peter, som fornægtede sin Herre. . . . Før Peter snublede, havde han ikke den nødvendige ydmyghed til at vogte lammene, men efter at han blev opmærksom på sin egen svaghed. . . kunne han nå dem i kærlig sympati, og på den måde kunne han hjælpe dem.⁵⁹

⁵⁹Historical Sketches, s. 120. 121.

DEN SANDE HYRDES RØST, 31. JULI

„Mange gode gerninger har jeg ladet jer se fra min Fader; hvilken af de gerninger er det, I vil stene mig for?“ Joh. 10, 32.

Jesus vidnede om, at han selv var den sande hyrde, fordi han gav sit liv for fårene. Han siger: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud har jeg af min Fader.“

En stor folkemængde hørte Jesus tale disse ord, og de gjorde et dybt indtryk på hjerterne, hos mange af dem, som lyttede. De skriftkloge og farisæerne var fyldt med misundelse, fordi så mange så på ham med velvilje. . . . Mens han fremstillede sig selv som den sande hyrde, sagde farisæerne: „Han er besat af en ond ånd og er ude af sig selv, hvorfor hører I på ham?“ Men andre genkendte den sande hyrdes røst og sagde: „Sådan taler en besat ikke; kan en ond ånd åbne blindes øjne? ... Jesus gik omkring i helligdommen, i Salomons søjlegang. Da flokkedes jøderne om ham og sagde til ham: ‘Hvor længe vil du holde vor sjæl i uvished? Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud! ‘ Jesus svarede dem: ‘ Jeg har sagt jer det, men I ville ikke tro det.. . . Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.. . . Jeg og Faderen, vi er ét.’“

[226] Med hvilken sikkerhed og kraft han udtalte disse ord. Jøderne havde aldrig før hørt sådanne ord fra menneskelige læber. Der var en overbevisende magt i dem, som om guddommelighed trængte gennem det menneskelige, da Jesus sagde: „Jeg og Faderen, vi er ét.“. . . Roligt og behersket så Jesus på dem og sagde: „Mange gode gerninger har jeg ladet jer se fra min Fader; hvilke af de gerninger er det, I vil stene mig for?“

Himmelens Majestæt stod roligt, overbevist, som en gud over for sine modstandere. Han frygtede ikke deres truende blikke eller deres hænder fyldt med sten. Han havde visheden om, at usynlige kræfter, hårskarer af engle stod omkring ham, og at de på et ord fra

hans læber ville slå skaren med forfærdelse, hvis en sten blev kastet mod ham. Uforfærdet stod han foran dem. Hvorfor blev stenene ikke slynget mod ham? Det var fordi guddommeligheden strålede gennem menneskeligheden, og de som en åbenbaring forstod, at her var noget ud over det sædvanlige. De knyttede hænder åbnede sig, og stenene faldt til jorden. Hans ord havde bekræftet hans guddommelighed, og nu bar hans personlige fremtræden, hans øjnes lys og hans majestætiske skikkelse vidnesbyrd om den kendsgerning, at han var Guds elskede Søn.⁶⁰

⁶⁰Signs of the Times, 27. nov. 1893.

AUGUST

HVILKEN ENESTÅENDE KÆRLIGHED, 1. AUGUST

**„I modtog en Ånd, der giver barnekår, og i den råber vi:
‘Abba, Fader!’ Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi
er Guds børn.“ Rom. 8, 15. 16.**

Samtidig med at Guds lov står ved magt og dens retfærdighed er godtgjort, kan en synder få tilgivelse. Den kosteligste gave, Himme- len kunne give, er blevet udøst, for at Gud kunne være „retfærdig og retfærdiggøre den, som har tro på Jesus“. Ved denne gave løftes menneskene op fra ødelæggelse og fornedrelse til at blive Guds børn. Paulus siger: „I modtog en Ånd, der giver barnekår, og i den råber vi: Abba, Fader!“ . .

Sammen med den elskede Johannes opfordrer jeg jer til at „se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn“. Hvilken kærlighed, hvilken uforlignelig kærlighed, at vi, syndere og fremmede som vi er, kan blive ført tilbage til Gud og optaget i hans familie! Vi kan tiltale ham med det kære navn: „Vor Fader“, hvilket er et tegn på vor hengivenhed til ham og et pant på hans ømme agtelse og hans forhold til os. Og idet Guds Søn betragter nådens arvinger, „skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre“. De står i et endnu dybere forhold til Gud end de engle, som aldrig faldt.

[227] Al den faderlige kærlighed, som gennem mange slægtled har flydt gennem menneskelige kanaler, alle de ømhedens kilder, som har åbnet menneskers tanker, er kun som en lille vandåre ved siden af det grænseløse hav i sammenligning med Guds uendelige, uudtømmelige kærlighed. Ingen tunge kan beskrive den, ingen pen kan skildre den. Om du grunder på den hver dag livet igennem, ransager Skrifterne med flid for at forstå den, eller samler alle kræfter og evner, Gud har givet dig, i et forsøg på at fatte den himmelske Faders kærlighed og medlidenhed, så er der dog en uendelighed på den anden side. Du kan udgranske denne kærlighed gennem tidsal-

dre, men dog aldrig til fulde fatte længden og bred-den, dybden og højden af Guds kærlighed, idet han gav sin Søn til at dø for verden. Selv evigheden kan aldrig åbenbare den fuldt ud. Men når vi læser Bibelen og grunder på Kristi liv og genløsningens plan, vil disse store emner blive bedre forstået, og vi vil erfare den velsignelse, Paulus ønskede med sin bøn for menigheden i Efesus, „at vor Herres Jesu Kristi Gud, herlighedens fader, vil givejer visdoms og åbenbarings Ånd i jeres erkendelse af ham, og at han vil oplyse jeres hjerters øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige, og hvor overvældende stor hans magt er i os, som tror.“¹

¹Ef. 1, 17-19; Testimonies, bind 5, s. 739.740.

HÅBET OG FRELSEN TIL VERDEN, 2. AUGUST

„De, der stoler på Herren, er som Zions bjerg, der aldrig røkkes. Jerusalem ligger hegnet af bjerge; og Herren hegner sit folk fra nu af og til evig tid.“ Sl. 125, 1.2.

Det var korset, skammens og torturens instrument, der bragte håbet om frelse til verden. Disciplene var fordringsløse mænd, uden rigdom eller våben, men de havde Guds ord, så i Kristi kraft besejrede de al modstand og forkyndte den vidunderlige beretning om krybben og korset. De blev troens helte uden jordisk ære eller anerkendelse. Verden rystede ved de ord, som med guddommelig veltalenhed lød fra deres læber.

Disciplene vedblev at lægge livets ord frem for jøderne i Jerusalem, hvor de stærkeste fordomme herskede, og hvor der var de mest forvirrende meninger om ham, som blev korsfæstet som en forbryder. Nu talte de om Kristi gerning og opgave, hans korsfæstelse, opstandelse og himmelfart. Med forundring lyttede præster og rådsherrer til apostlenes klare, frimodige vidnesbyrd. Den opstandne frelsers magt var virkelig overdraget til disciplene. Tegn og mirakler fulgte deres gerning, så de troendes antal voksede dagligt. Folk lagde de syge langs gaderne, hvor disciplene gik forbi, „på bårer og senge, for at, når Peter kom gående, i det mindste hans skygge kunne falde på nogen af dem“. Man førte også folk frem, som var besat af onde ånder. Folkeskaren samledes omkring dem, og de, som blev helbredt, priste højlydt Gud og lovede Forløserens navn.

Alle forsøg på at undertrykke denne nye lære var uden virkning, men så besluttede både saddukæerne og farisæerne at disciplenes arbejde måtte standses, fordi det beviste, at de selv var skyldige i Jesu død. I vrede og med vold tog de Peter og Johannes til fange og kastede dem i fængsel.

Disciplene blev ikke skræmte eller modløse ved denne behandling. . . . Himmels Gud, universets mægtige hersker, tog sagen med disciplenes fængsling i sin egen hånd. . . . Herrens engel åbnede

fængselsdøren om natten og sagde til disciplene: „Gå hen og tråd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord.“²

Kristus havde kort tid før korsfæstelsen testamenteret en fredens arv til sine disciple: „Fred efterlader jeg jer,“ sagde han, „min fred giver jeg jer.“ . . . Denne fred er ikke en fred der stammer fra enighed med verden. Kristus købte aldrig fred ved at gå på akkord med det onde. Den fred, Je-sus overlod til sine disciple, var snarere indre end ydre, og skulle altid forblive hos hans vidner trods kamp og strid.³

²The Acts of the Apostles, s. 77. 80; Ap. G. 5,20.

³The Acts of the Apostles, s.84.

DEN MÆGTIGE, GRUNDLÆGGENDE SANDHED, 3. AUGUST

„I ved jo, at det ikke var medforkrænkelige ting, med sølv eller guld, I blev løskøbt..., men med Kristi dyrebare blod som med blodet fra et lam uden plet og lyde.“ 1 Pet. 1, 18. 19.

Guds ord er det mægtigste instrument, der kan bringe de uomvendte til erkendelse og overbevise dem om deres afhængighed af Frelseren, som tilgiver synd.

I frelsesplanen sammenfattes den hellige indflydelse fra både fortidens og nutidens lys. Denne indflydelse knyttes sammen med den hengivne lydigheds gyldne lænke. Mænd og kvinder bliver Guds sønner og døtre ved modtagelsen af Kristus i tro og ved overgivelse til at underordne sig Guds vilje. De bliver medlemmer af den kongelige familie, Guds arvinger og Kristi medarvinger, ved en kraft, som kun Kristus kan skænke. . . .

Det betyder mere end mange forstår at elske Gud af hele hjertet og være delagtig med Kristus i hans ydmygelse og lidelse. Kristi forsoning er den store grundlæggende sandhed, hvortil al anden sandhed vedrørende forløsningsplanen klynger sig. Menneskets sind vil smelte sammen med Kristi sind. Denne forening helliger forstanden og giver klare og tydelige tanker. . . .

[229] Verden er vort missionsfelt, og vi må drage ud til vor gerning omgivet af Getsemanes og Golgatas atmosfære. . . .

Gud afskyr ligegyldighed over for religiøse anliggender endnu mere end utroskab, fordi det at udgive sig for at være religiøs uden at være det af hjertet er en stadig hindring for syndere. Jo mere ligegyldige og overfladiske mennesker er i deres gudsforhold, desto mere fyldes de med egoisme, og egoismen modarbejder altid Kristus. Du kan have store kundskaber, men uden at eje en sand, uplettet religion, er dine kundskaber værdiløse for Kristus. . . .

Måtte Gud give, at disse ord aldrig siges om dig: „Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller

varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: ‘Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og træn-ger ikke til noget, og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbare, og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!’⁴

Ethvert menneske kan blive rig på åndelige skatte. Midt i denne verdens frygtelige ugudelighed kan mennesker tjene Gud med en trofasthed så Gud kan tildele dem en evig rigdom. Han virker for dem, der trofast tjener ham. Han kan ydmyge sit folks bitreste modstandere, enten ved at gøre dem til venner ved troen på sandheden, eller ved at fjerne deres magt til at skade.⁵

⁴Åb. 3,15-19.

⁵Brev 122,1901.

KORSET ER DET CENTRALE, 4. AUGUST

**„Og jeg — når jeg er blevet ophøjet..., vil drage alle til mig.“
Joh. 12, 32.**

Golgatas kors udfordrer og vil til sidst besejre alle jordiske og djævelske magter. Al indflydelse centrer sig om korset, og fra korset udgår al indflydelse. I det ligger den centrale tiltrækningskraft, fordi det var der Kristus gav sit liv for menneskeheden. Dette offer blev bragt for at føre mennesket tilbage til dets oprindelige fuldkommenhed. Ja, endnu mere, det blev givet for at gøre en fuldstændig karakterforvandling mulig, og gøre mennesket til mere end sejrvinde. De, som besejrer Guds og menneskets mægtige fjende i Kristi kraft, vil indtage en højere plads i den himmelske festsal end englenerne, der aldrig har syndet.

[230] Kristus erklærer: „Og jeg — når jeg er blevet ophøjet. . . , vil drage alle til mig.“ Hvis korset ikke udvirker en gunstig påvirkning, så skaber det en indflydelse. Den aktuelle sandhed åbenbares som den gyldige sandhed for den ene generation efter den anden. Kristus på korset var midlet som fik nåden og sandheden til at mødes, så retfærdighed og fred kan kysse hinanden. Dette er midlet som skal sætte verden i bevægelse.

Ifølge Guds plan står alle Himmelens værdier til menneskets rådighed. Intet i det guddommelige skatkammer regnes for kostbart til at ledsage den mægtige gave, Guds enbårne Søn. . . Kristus var bemyndiget til at indblæse livets ånde i den faldne menneskeslægt. De, som tager imod ham vil aldrig hungrer eller tørste, for der findes ikke nogen større glæde end den som er i Kristus. Itenk på Frelserens ord i bjergprædikenen. Se, hvorledes den guddommelige natur trængte igennem den menneskelige da hans læber udtrykte velsignelse over dem, som var genstand for hans nåde og kærlighed. Han velsignede dem med en fylde, som viste, at han havde adgang til det rigeste skatkammers udtømmelige forråd. Evighedens skatkammer stod til hans rådighed. Faderen overlod Himmelens rigdomme til ham uden

begrænsning for deres anvendelse. Og de, som modtager ham som deres frelser, deres forsoner og Livets Fyrste, vil han vedkende sig som sin skat over for den himmelske hær og de ufaldne såvel som den faldne verden... .

Hvad er kristendommen? Den er Guds redskab til synderens omvendelse. Jesus kræver enhver til ansvar, som ikke har overgivet sig til hans ledelse og ikke lader indflydelsen fra Golgatas kors komme til syne i sit liv. Kristus må fremhæves af alle, som han har forløst ved at lide en skam-mens død på korset. Den, som har erfaret kraften fra Kristi nåde, har noget at bringe videre. Han vil søge at sætte noget i gang, der kan sprede Kristi evangelium. Ved at trække på visdommens mægtige kilde, bliver mennesket midlet og det virksomme redskab, hvorigennem evangeliet udøver sin forvandlende kraft over sind og hjerte.⁶

⁶Manuscript 56,1899.

MANDEN FRA GOLGATA, 5. AUGUST

„Se Guds lam, som bærer verdens synd!“ Joh. 1,29.

Det princip, der skulle tilskynde os som arbejdere i Guds sag, er fremlagt af Paulus. Han siger: „Thi Guds medarbejdere er vi.“ „Hvad end I har for, gør det af hjertet, som for Herren og ikke for mennesker.“ Og Peters opfordring til de troende er: „Som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået. låler nogen, skal han tale som Guds ord; har nogen en tjeneste, skal han tjene, alt efter den styrke, Gud skænker, for at Gud i alt må blive herliggjort ved Jesus Kristus.“

[231] Når disse principper råder i livet, fatter vi, at dette er Guds gerning og ikke vor egen, og at han har samme omhu for hver del af den store helhed. Når Kristus og hans aere er det primære, vil kærlighed til selvet opluges af kærligheden til de mennesker, Kristus ofrede sit liv for. Da vil ingen arbejder blive så fuldstændig optaget i én del af værket, så han ta-ber betydningen af enhver anden del af syne... .

Guds ord lærer os, at fremfor alt er det i disse tider vi forventer lys fra Himmelen. Det er nu, vi kan forvente genoprettelsestiderne fra Herrens åsyn. Ligesom Israels tropper skulle se tegnet på himmelsk indgriben i „lyden af skridt i bakabuskenes toppe“, således skal vi også søge efter tegn på at Himmelen arbejder for os.

Gud kan ikke herliggøre sit navn gennem sit folk så længe de „stoler på mennesker og søger sin styrke hos dødelige“. Jer. 17, 5. Den nuværende svage tilstand vil vare ved indtil Kristus alene fremhæves; indtil man fra et ydmygt og hengivent hjerte siger som Johannes Døber: „Han bør vokse, men jeg blive mindre.“ Jeg har fået disse ord at sige til Guds folk: „Opløft ham, Manden på Golgata. Lad mennesker vige til side, så alle kan se ham, i hvem deres håb om evigt liv er grundlagt. Profeten Esajas siger: ‘Thi et barn er os født, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.’ Både menigheden og verden må se hen til deres

forløser. Lad enhver røst forkynde med Johannes: ‘Se Guds lam, som bærer verdens synd.’“

Kilden med levende vand står åben for den tørstende sjæl. Gud erklærer: „Jeg udgyder vand på dem, der tørster, strømme på det tørre land.“ Lyset gives kun til de mennesker, som oprigtigt søger efter lys og som med glæde modtager enhver stråle af guddommelig oplysning fra hans hellige ord. Det er gennem disse mennesker Gud åbenbarer det lys og den kraft, der vil oplyse hele verden med hans herlighed.⁷

⁷Testimonies, bind 5, s.726-729.

KRONEN PÅ HANS VÆRK, 6. AUGUST

„Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd, men som ikke lader den skyldige ustraffet.“ 2 Mos. 34, 6. 7.

[232] I Himmelen vurderes de, som i tro tager imod Kristus, som ufattelig kostbare perler. Når mennesker finder Kristus, ser de, at de har fundet en himmelsk skat. Som købmanden i lignelsen bliver de ivrige efter at sælge alt, hvad de har, for at kunne købe den mark, som indeholder denne skat. Frelsesplanen oplukkes for deres forstand, når de overvejer Guds kærlighed, og hemmeligheden ved Kristi forsmædelse afsløres. Når de så ser hans offer på deres vegne, regner de ikke længere noget for at være for kostbart til at opgive for hans skyld. . . .

Himmelens Herre og Gud samlede hele universets rigdomme sammen og satte dem som pant for at fremskaffe den perle, der er den fortabte menneskehed. Faderen overlod alle sine guddommelige midler til Kristus for at Himmelens rigeste velsignelser kunne udgydes over den faldne slægt. Gud kunne ikke vise større kærlighed, end den han viste ved at give sin elskede Søn til denne verden. Denne gave blev givet til mennesket, som et bevis på, at der ikke er noget forbehold fra Guds side. Enhver mulighed blev udnyttet, og alle de himmelske ressourcer blev udgydt i denne ene, store gave. Menneskets timelige og evige lykke består i modtagelsen af Guds kærlighed og overholdelsen af Guds bud. Kristus er vor forløser. Han er Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os. Han er den kilde, hvori vi bliver tvættet og rensset fra al urenhed. Han er det kostbare offer, der fremskaffer menneskets forsoning. Hverken Himmelens univers, de ufaldne verdener, den faldne verden eller det ondes forbund kan påstå, at Gud kunne gøre mere, end han har gjort for menneskets frelse. Både hems gave og dybden af hans kærlighed er uovertræffelige. Golgata er kronen på hans værk. Menneskets andel er at tage

imod hans store kærlighed ved at tilegne sig denne mægtige frelse, som Guds velsignelse har gjort det muligt for mennesket at opnå. Vi må påskønne Guds vidunderlige gave ved at undgå verdens fordærv, som kommer gennem begær, og få del i den guddommelige natur. Vi må vise vor taknemmelighed til Gud ved at blive Jesu Kristi medarbejdere og fremvise hans karakter overfor verden. . . . Herren betragter mennesker som kostbare perler. . . .

Ved at ophøje Kristus salves øjnene så man forstår Kristi forbindelse med den menneskelige familie. I denne forståelse benyttes enhver anledning til ydmygt og beskedent at fremholde Guds frelsende nådes enestående virkelighed.⁸

⁸Youth's Instructor, 17. okt. 1895.

KRISTUS DØDE FOR VOR SKYLD, 7. AUGUST

„Thi også Kristus døde én gang for syndere, en retfærdig for uretfærdige, for at kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet.“ 1 Pet. 3,18.

Med sin kraft vækker Golgatas kors vor beundring og giver os en grund til at elske vor frelser, så vi gør ham til den første, den sidste og den bedste i hele vor tilværelse. Vi bør indtage en passende stilling i ydmyg anger ved korsets fod. Vi lærer ydmyghedens og sagtnodighedens virkelighed, når vi ser vor frelser i dødsqual, Guds retfærdige Søn dør for den uretfærdige. Betragt ham, som med et enkelt ord kunne have fået hjælp ved at tilkalde herskarer af engle.

[233] Han er udsat for sarkasme og munterhed, spot og had. Han giver sig selv som et frivilligt offer for synden. Han bliver spottet, men svarer ikke; står under falske anklager, men han åbner ikke sin mund. På korset beder han for sine mordere. Han lider døden for deres skyld; han betaler en uendelig pris for hver enkelt af dem. Han bærer straffen for meneskets synder uden beklagelse. Og denne, som ikke beklager sin nød, er Guds Søn. Hans trone er fra evighed, og der er ingen ende på hans kongedømme.

Kom, du som søger din egen fornøjelse i forbudte glæder og syndige nydelser, du, som tager afstand fra Kristus, se hen til Golgatas kors, hvor det kongelige offer lider for din skyld. Vis nu kløgt og søg hen til livets og den sande lykkes kilde, så længe du har anledning til det. Kom så, du som klager og knurrer over de små besværligheder og prøver du møder her i livet; se hen til Jesus, hvor din tro begynder og fuldendes. Han forlod sin kongelige trone, sin høje stilling, og fornedrede sig selv, idet han påtog sig menneskets natur. For vor skyld var han ringeagtet og skyet. Han blev fattig for at vi kunne blive rige ved hans fattigdom. Kan du nu fortælle om dine prøvelser og berette om dine ulykker, når du gennem troens øje ser på Kristi lidelser? Kan du fostre hævn-gerrige tanker, når du tænker på den bøn, som kom fra Kristi blege og skælvende læber da

han hang overfor spottere og mordere: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør“?

Nu må vi undertrykke den stolthed og forfængelighed, som forsøger at snige sig ind hos os, og i stedet ved anger og tro bringe os selv ind i et fortroligt og helligt forhold til Kristus. . . . Vi må fornægte selvet, og til stadighed bekæmpe stolthed. Selvet må skjules i Jesus, så han kan åbenbares i vor karakter og samtale. Det er mens vi stadig ser hen til ham, som blev gennemstunget af vore synder og tynget af vore sorger, at vi opnår styrken til at blive som han. Da vil vort liv og vor opførsel vise, hvor meget vi sætter pris på vor forløser og den frelse, han har tilvejebragt for os og betalt så høj en pris for. Når vi frivilligt og med glæde lader os fange af Jesus, ejer vi en fred som floden.⁹

⁹Signs of the Times, 17. marts 1887.

MENNESKER REDDET FRA SATANS MAGT, 8. AUGUST

„Men Herren sagde til Satan: ‘Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?’ “ Zak. 3, 2.

[234] Kristus bryder Satans magt over menneskeslægten gennem frelsesplanen og befrier sjæle fra hans vold. Ærkeforførerens totale had og ondskab vækkes, når han ser det synlige bevis på Kristi overmagt, og med djævelsk list og styrke arbejder han for at fravriste ham den rest blandt menneskenes børn, som har taget imod hans frelse.

Han fører mennesker ind i skepticisme, og får dem til at tabe tilliden til Gud og til at skille sig fra hans kærlighed. Han frister dem til at bryde hans lov, og gør da krav på dem som sine fanger og bestrider Kristi ret til at tage dem fra ham. Han ved, at de, som alvorligt søger Gud om tilgivelse og nåde, vil få den; derfor fremholder han deres synder for at gøre dem modløse. Han søger stadig at komme dem til livs, der forsøger at adlyde Gud. Selv deres bedste og mest antagelige tjenester søger han at fremstille som fordærvede. Ved utallige anslag af den snedigste og mest grusomme art søger han at sikre sig deres fordømmelse. Menneskene kan ikke selv imødegå disse anklager. I deres syndbesmittede klæder står de overfor Gud og bekender deres brøde.

Men Jesus, vor talsmand, fremlægger et virkningsfuldt forsvar for alle dem, der ved omvendelse og tro har overgivet sig selv i hans varetægt. Han fører deres sag og overvinder deres anklager med korsets mægtige argumenter. Hans fuldkomne lydighed mod Guds lov lige indtil døden på korset, har givet ham al magt i Himmelen og på Jorden, og han gør fordring på Faderens barmhjertighed og tilgivelse for skyldige mennesker. Til sit folks anklager siger han: „‘Herren true dig, Satan!’ Disse er købte med mit blod, brande, der er reddet ud af ilden.“ Samtidig får de, der stoler på ham, denne

trøstefulde forsikring: „Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.“

Alle, der har iført sig Kristi retfærdigheds klædning, står som hans udvalgte, sande og trofaste. Satan har ingen magt til at rive dem ud af Kristi hånd. Kristus vil ikke tillade, at et eneste menneske, som i anger og tro har søgt beskyttelse hos ham, kommer ind under fjendens magt. Han har givet sit ord til pant i løftet: „Lad ham gribe min styrke, for at han kan slutte fred med mig, og han skal slutte fred med mig.“ Løftet, som blev givet til Josua, er givet til alle: „Hvis du. . . holder mine forskrifter,“ giver jeg dig „gang og sæde blandt dem, som står her.“ Selv her i verden vil de have engle fra Gud ved hver side, og til sidst vil de stå blandt englene, som omgiver Guds trone.... Vi kan ikke forsvare os mod Satans anklager. Kristus alene kan fremlægge et virkningsfuldt forsvar for os. Han forstår at bringe anklageren til tavshed med argumenter, som ikke bygger på vor fortjeneste, men på hans.¹⁰

¹⁰Testimonies, bind 5, s. 470-472.

SEJR OVER MØRKETS MAGT, 9. AUGUST

„Det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors.“ Gal. 6,14.

[235] Kristus forlod sin stilling ved den himmelske trone og kom til denne Jord for at leve i den menneskelige tilværelse. Han bar dette offer for at bevise, at Satans anklage imod Gud er falsk, når han siger, at det er umuligt for mennesket at adlyde Guds riges love. Kristus, som var Faderen jævnbyrdig, æret og tilbedt af engle, ydmygede sig selv for vor skyld ved at komme til denne Jord for at tilbringe et liv i sagtomhed og fattigdom, en sorgens mand, kendt med smerte. Dog bar hans menneskelighed det guddommelige præg. Han kom som en guddommelig lærer, for at opløfte mennesker og øge deres fysiske, intellektuelle og åndelige effektivitet.

Ingen kan forklare hemmeligheden ved Kristi inkarnation. Dog ved vi, at han kom til denne Jord for at leve som et menneske blandt mennesker. Mennesket Kristus Jesus var ikke Herren Gud den Almægtige, og dog er Kristus og Faderen ét. Guddommen gik ikke til grunde under dødsangstens pine på Golgata, men alligevel er det sandt, at „således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“

På alle mulige måder søgte Satan at forhindre Jesus i at udvikle en fuldkommen barndom, en fejlfri manddom, en hellig tjeneste og et lydefrit offer. Men han blev besejret. Han kunne ikke få Jesus til at synde. Han kunne ikke gøre ham mismodig eller hindre ham i at udføre den gerning, han kom til denne Jord for at udføre. Satans vrede bestormede ham Uge fra ørkenen til Golgata, men jo mere ubarmhjertigt han blev angrebet, desto fastere greb han om sin Faders hånd og trængte sig frem på den blodplettede sti.¹¹

Kristus blev korsfæstet, og det så ud som om helvedes magter sejrede ved hans død. Men selv da Frelseren råbte fra korset: „Min

¹¹The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1129. 1130.

Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ var han sejrherre over mørkets magter. Medens ordene: „Det er fuldbragt!“ lød fra hans blege, bævende læber, dækkede midnattens tykke mørke hans dødsangst for tilskuernes øjne. Gennem dødsangstens lange timer havde den spottende mængde stirret på ham. Nu blev han nådigt skjult i Guds kappe.

Ved hans død var der et kraftigt jordskælv. Folket blev rystet sammen i klynger. Vild forvirring og fortvivlelse rådede. . . Det var, som om skaberværket blev rystet til atomer. Som om selve naturen protesterede imod mordet på Guds Søn.

Kristi død på korset betalte løsesummen for ethvert menneskeligt væsen. Alle kan sejre, fordi Kristus har tilvejebragt forsoning for hele verdens synder. Han tilbyder alle kraften fra forsoningens nåde.¹²

¹²Manuscript 140,1903.

VED TROEN VAR KRISTUS SEJRHERRE, 10. AUGUST

„Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.“ Luk. 23,46.

Guds skyldfri Søn hang på korset, og hans legeme var flænget af piskeslag. Disse hænder, der så ofte var blevet udrakt til velsignelse, var naglet til korset. Disse fødder, der var så utrættelige, når det gjaldt kærlighedsgerninger, var naglet fast til træet. Dette kongelige hoved var såret af torne kronen. Disse skælvende læber havde formet sig til et veråb. Og alt, hvad han måtte tåle — blodet, der dryppede fra hans pande, hans hænder, hans fødder, hans legemes pinsler og den usigelige angst, der fyldte hans sjæl, fordi Faderen havde skjult sit ansigt — alt dette taler til enhver af menneskenes børn og forkynder: Det er for din skyld, at Guds Søn finder sig i at bære denne syndebyrde; for din skyld sprænger han dødens porte og åbner Paradiset for os. Han, som gjorde de vrede bølger stille og vandrede på de skumklædte vande; som fik onde ånder til at skælve og sygdomme til at flygte bort; som åbnede de blindes øjne og kaldte de døde til live — han giver sig selv som et offer på korset, og alt dette af kærlighed til dig. Han, som bærer synden, må udholde den guddommelige retfærdigheds vrede og bliver for din skyld selv til synd.

I tavshed afventede tilskuerne afslutningen på dette frygtelige drama. Solen skinnede atter frem; men korset var stadig indhyllet i mørke. Præster og rådsherrer så hen imod Jerusalem — og se, den mørke sky havde sænket sig over byen og Judæas sletter. Retfærdighedens Sol, verdens Lys, var ved at drage sine lysstråler bort fra den engang foretrukne by, Jerusalem. De voldsomme lynglimt fra Guds vrede var rettet mod den skæbneramte by.

Pludselig hævede mørket sig fra korset, og med klar stemme, der klang som en basun og syntes at give genlyd i alt, hvad der var skabt, råbte Jesus: „Det er fuldbragt!“ „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd!“ Korset var omgivet af et lysende skær, og Frelserens ansigt

strålede med en herlighed som solen. Derefter bøjede han hovedet ned mod brystet og døde.

Midt i det frygtelige mørke og tilsyneladende forladt af Gud, havde Kristus tømt de menneskelige lidelsers kalk til bærm. I disse forfærdelige timer havde han sat sin lid til de vidnesbyrd om sin Faders velbehag, som han tidligere havde fået. Han kendte sin Faders guddommelige væsen; han forstod hans retfærdighed, hans barmhjertighed og hans store kærlighed. Ved troen hvilede han i ham, som det altid havde været hans fryd at adlyde. Og da han i ydmyghed overgav sig selv til Gud, forsvandt følelsen af at have mistet sin Faders velbehag. Ved troen var Kristus blevet sejrherre.¹³

¹³Den store Mester, s.517. 518.

SE, TRO OG LEV, 11. AUGUST

„I Guds kraft bliver (vi) bevaret ved tro til en frelse, der er beredt til at åbenbares i den sidste tid.“ 1 Pet. 1, 5.

De, som stoler på deres egen retfærdighed i stedet for at forlade sig på Kristi retfærdighed, vil gå glip af lønnen. De bliver vejet på helligdommens vægt og fundet for lette. Alle, der søger efter det evige livs dyrebare velsignelser, må nære mistillid til sin egen styrke, og klynge sin hjælpe-løse sjæl, under megen bøn, til Kristus. Der søges for lidt i Guds ord efter konkrete retningslinier for livets vej. Flertallet af dem, der bekender sig til at tro på Kristus, har kun overfladiske begreber om den kristne karakters indhold. . . .

Lad ikke den tanke forføre dig, at din egen naturlige retfærdighed kan bringe dig i overensstemmelse med Gud. Glem ikke at se på dig selv som en synder i Guds øjne. Glem ikke at se op til Jesus på korset. Når du ser, så se i tro og lev! Det er ved troen på forsoningens offer du bliver retfærdiggjort i Jesus Kristus. Tro at du har fået tilgivelse, at du er retfærdiggjort, ikke i overtrædelse og ulydighed, men i overgivelse til Guds vilje. Hvis du i troen griber fat i Kristi retfærdighed, vil du ikke være ligegyldig med dine tanker, dine ord og dit arbejde, låg god tid til studier og bøn om, at Kristus i sin nåde må holde dig på den vej, han har vist dig. For vi „bliver bevaret“ i Guds kraft ved tro; men selv troen er ikke vor egen, den er også en gave fra Gud.

For at vokse i nåde og Kristi kundskab er det nødvendigt med megen meditation over forsoningens vidtstrakte indhold. Spørg dig selv, hvorfor Kristus påtog sig menneskets natur, hvorfor han led på korset, hvorfor han bar menneskers synd, hvorfor han blev gjort til synd og retfærdighed for vor skyld. Du bør granske dette, så du ved, hvorfor han for op til Himmelen i menneskelig natur, og hvad der er hans gerning for os i dag. . . .

Hvis du Under behag i at tænke på Kristus, hans gerning og karakter, føres du dybt ned i sandhedens skatte, hvor du får mulighed

for at komme i besiddelse af sandhedens dyreste klenodier. Når du værdsætter Kristi karakter og kommunikerer med Gud, vil du komme til at hade synden. Når du mediterer over de himmelske ting og vandrer med Gud, som Enok gjorde, kaster du alle dine byrder og alle dine synder fra dig, og tålmodigt fortsætter du på den bane, der ligger foran dig. . . Vor bygning må være grundfæstet på klippen, Kristus Jesus. Ellers vil den ikke blive stående i stormen.¹⁴

¹⁴Signs of the Times, 1. dec.1890.

FORVANDLING GENNEM KRISTUS, 12. AUGUST

„Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!“ 2 Kor. 5,17.

En stor forandring i karakteren sker hos den, der tager imod Kristus, for „hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning“. Når vi ser mennesker, der bekender sig til kristendommen, og samtidig holder fast ved de gamle kødelige ønsker i ord og handling, ved vi, at de ikke er i Kristus, og at Kristi forvandlende nåde ikke har berørt deres sjæl, formet karakteren eller rensset hjertets urenheder. . . .

At være repræsentanter for Kristus i verden, føles som et ansvar for dem, som kender Kristi nåde af erfaring. De forstår, at han, som ikke kendte til synd, blev gjort til synd for deres skyld, så de i ham kunne blive Guds retfærdighed. Forståelsen af dette faktum skaffer adgang til den rigtige opfattelse af vor forlørsers gerning. De sande troende forstå, at han forlod dem, ikke medens de var adskilt fra ham ved deres synd og ubodfærdighed, men han gik i forbøn for dem, så de kunne høste fordelene ved den frelse, han skaffede dem ved sit ufattelige offer. De er klar over, at de må forlade verden, når de tager imod Kristus, og være adskilt fra den, og ikke røre det urene, for at de kan være Guds børn. De må elske Kristus af hele deres hjerte.

Det er umuligt for dødelige mennesker ret at vurdere Guds kærlighed til hans faldne skabninger. Vi står endog i fare for at glemme denne kærlighed, fordi vi ikke mediterer over den, men bliver fuldstændig optaget af timelige ting. Vore tanker splittes, fordi vi sætter vor higen efter det, som kommer nedefra, og derved adskiller vi os fra glædens sande kilde.

Kristus må være emnet for vore tanker og genstand for vore inderligste følelser. Vore tanker må dvæle ved vor Herres særlige kendetegn; vi bør overveje hans ords rige løfter og meditere over Himmels herligheder. Vi skal ikke være tilfredse med enkelte glimt af vor forløser, men vore tanker bør dvæle vedvarende hos

Gud i stadig tillid til hans ord. Vi må flittigt søge i Skriften for at få en opfattelse af de krav, Kristus har til os, og for at have den rigtige forståelse af sandheden. Vor vilje må dæmpes og bringes i harmoni med Guds vilje.

Et dyrebart lys har fået lov til at skinne på vor sti, og de himmelske engle, der interesserer sig for vort bedste, omringer os. . . Hele Kristi liv i ydmyghed og selvfornægtelse og hans død på Golgata var præget af kærlighed til os, og burde fremkalde sange med tak fra vore læber. Håbet om hans snare genkomst må fylde os med hellig glæde.¹⁵

¹⁵Signs of the Times, 8. dec. 1890.

„Og han siger til ham: ‘Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skal se Himmelen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.’ Joh. 1, 51.

Gud har givet os en fuldkommen norm for karakteren, som vi til stadighed må have for øje. Kristus giver den nødvendige styrke til at holde Guds bud. Vi må være lydige børn, uanset hvilken hindring, vi møder. Vi skal ikke forvente at komme til Himmelen uden modgang og prøvelser, men vi har forsikringen om, at hvis vi ikke følger os efter vore egne ønsker, men efter Guds vilje, er vi ikke alene om kampen.

Der venter os endnu større opgaver i verden, så vi må alle lade lyset skinne på de andres stier. Dertil må vi opsamle de guddommelige lysstråler fra Kristus. Vi må søge i Skriften og grave dybt ned i sandhedens miner, da de kostbare ædelstene ikke altid ligger på overfladen. Vi må søge efter dem som efter den skjulte skat. Vi kan opnå Himmels lyksalighed, for Kristus er gået bort for at berede boliger til os, så nu er tiden inde til at gøre sig rede til at tage imod det, han bereder til os. For at kunne opnå det, må vi føre Kristus ind i vor hverdag, for de, som skal bo i lyksalighedens hjemsted, må frigøres fra al misundelse, skinsyge, had, skadefryd og selviskhed. Jesus venter på at gøre umådelige ting for os, ved at fylde os med hele Guds fylde. Derfor må vi tro på hans løfter, „som evigt bevarer sin trofasthed“, „hos hvem ingen uret findes“.¹⁶

I Kristus er der en forbindelse mellem Jord og Himmel. Det er den mystiske stige, Jakob så i synet ved Betel. Da vi blev adskilt fra Gud, kom Kristus for at forlige os med Faderen. I omsorgsfuld kærlighed lagde han sin menneskelige arm omkring den faldne slægt, og med sin guddommelige arm greb han fat i uendelighedens trone, hvorved han forenede det begrænsede menneske med den ubegrænsede Gud. Ved frelsesplanen er vi forenet med Himmels

¹⁶SI. 146,6; 92,16; Signs of the Times, 8.dec. 1890.

kræfter. Ved den korsfæstede og opstandne frelsers fortjeneste kan vi hæve blikket mod Guds herlighed, som skinner ned på Jorden fra Himmelen. Vi må vise Gud taknemmelighed for frelsesplanen. Vi har modtaget så mange velsignelser, at vi bør give Gud vor hele opmærksomhed.

Hvor sørgelig langt fra Kristus er vi ikke på grund af vor ligegyldighed overfor de evige værdier... Vi er ikke opmærksomme på Guds herlighed, som skinner på hvert trin i stigen. Vi klatrer ikke op sammen med Kristus for at gøre fremskridt i det guddommelige liv. Hvis vi gjorde det, ville vi genspejle Kristi billede og have en ren karakter og være som lys i verden. Da ville vi stadig se på ham, indtil vi er helt betaget af hans ædleste egenskaber. Da kan vi ikke undlade at tale om ham og hans kærlighed. Da vil vi eje de kostbare velsignelser, som verden hverken kan give eller fjerne, og al glæde over synden bliver borte.¹⁷

[240]

¹⁷Signs of the Times, 15. dec.1890.

GUDS LYDEFRI LAM, 14. AUGUST

„Han... regnedes blandt overtrædere, dog bar han manges synd, og for overtrædere bad han.“ Es. 53,12.

Medens hans disciple stredes, om, hvem der skulle være den største i det lovede rige, bandt han op om sig som en tjener og vaskede deres fødder, der kaldte ham herre og mester.

Hans tjenestegerning var næsten fuldført; han havde endnu kun nogle få lærdomme at give dem. For at de aldrig skulle glemme det rene og pletfrie Guds lam, bøjede han sig i ydmyghed ned og vaskede sine disciples fødder. Det ville være godt for jer . . . ofte at se tilbage på de afsluttende begivenheder i vor forsoners liv. Han var omgivet af fristelser; derfor er der her en stor lærdom for os.

Det ville være godt for os at tilbringe en time daglig i overvejelse omkring Kristi liv fra krybben til Golgata. Lad fantasien gribe om hver begivenhed, punkt for punkt, specielt afslutningen på hans jordiske liv. Ved denne meditation over hans lære og lidelser, og det ufattelige offer, han bragte for menneskeslægtens forløsning, styrkes troen, og kærligheden bliver levende, og vi får en dybere fylde af den Ånd, som bevarede vor frelser.

Ønsker vi at blive frelst til sidst, må vi alle gennemgå anger og linde troen ved korsets fod. Kristus blev ydmyget for at frelse os fra evig vanære. Han gik med til at blive foragtet, spottet og udskældt for at beskytte os. Det skyldes vor overtrædelse, at mørkets slør omgav hans guddom-melige væsen og fremtvang et råb fra ham, som fra en, der var slået og forladt af Gud. Han bar vore sorger og led smerten for vore synder. Han blev selv et offer for vor synd, for at vi gennem ham kunne blive retfærdige for Gud. Alt det ædle og højsindede hos mennesket påvirkes ved be-skuelsen af Kristus på korset. . .

Korset er et mægtigt argument, som overbeviser om synd. Hele livet kan benyttes til at udforske betydningen af Guds kærlighed til syndere, den kærlighed, som kom til udtryk ved at han hengav sin Søn til en foragtet død, hvorved syndere kunne forædles og opnå

det evige liv. Derfor beder jeg dig om at undersøge Kristi kors på ny! Hvis alle de stolte og forfængelige, som higer efter menneskers bifald og ophøjelse fra deres brødre, sammenlignede den største jordiske ære med Guds Søns værdi, han, som blev forkastet, foragtet og spyttet på af netop dem, han kom for at frelse, hvor intetsigende [241] er da ikke al den ære, som gives af dødelige mennesker. . .

Det kræver en stadig, oprigtig og vågen anstrengelse at vogte og begrænse selvet, således at Jesus bliver fremhævet, medens selvet tabes af syne.¹⁸

¹⁸Testimonies, bind 4, s. 374-376.

EJ SJÆLS VÆRDI, 15. AUGUST

„Vi priser os endogså lykkelige over Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu har fået forligelsen.“ Rom. 5, 11.

De, som vil vinde sejr til sidst, vil i deres religiøse liv få perioder med frygtelige vanskeligheder og prøvelser; men de må ikke kaste deres frimodighed bort, for det er en del af deres undervisning i Kristi skole, og den er nødvendig, for at alle slagter kan blive fjernet. Guds tjenere må med sjælsstyrke og mod udholde fjendens angreb og bitre hån, og de må overvinde alle de vanskeligheder, som Satan bringer på deres vej.

Satan vil prøve på at gøre Kristi efterfølgere mismodige, for at de ikke skal bede eller studere Skriften, og han vil kaste sin ubehagelige skygge over deres vej for at skjule Jesus for deres blik og holde synet af hans kærlighed og den himmelske arvs herlighed borte fra dem. Det er ham en glæde, når han kan få Guds børn til at gå rystende bævende og ulykkelige omkring, idet de lever i en stadig tvivl. Han prøver på at gøre deres løbebane så sørgelig som mulig; men dersom I bliver ved med at se opad og ikke nedad mod jeres egne vanskeligheder, vil I ikke blive trætte på vejen. I vil snart opdage, at Jesus udrækker sin hånd for at hjælpe jer, og I behøver da blot at give ham jeres hånd i barnlig tillid og lade ham lede jer. Idet I bliver tillidsfulde, vil jeres håb blive styrket.

Jesus er verdens lys, og I skal danne jeres liv efter hans forbillede. Hos Kristus vil I få hjælp til at danne en stærk, symmetrisk og smuk karakter. Satan kan ikke tilintetgøre det lys, der skinner fra en sådan karakter. Herren har en gerning for hver enkelt af os at udføre. Han har ikke bestemt, at vi skal holdes oppe af den indflydelse, som menneskelig ros og gunst udøver; han ønsker, at enhver sjæl skal stå urokkelig i Herrens kraft. Gud har givet os sin bedste gave, sin enbårne Søn, for at ophøje, forædle og gøre os skikkede til et hjem i hans rige, idet han ifører os sin karakters fuldkommenhed. Jesus kom

til denne verden og levede, som han forventer, at hans efterfølgere skal leve.. ..

Gud har bestemt, at vi skal arbejde, ikke på en fortvivlet måde; men stærke i troen og håbet. Idet vi ransager Skrifterne, som oplyser vor forstand, så vi bedre kan se hvor stor Faderens vidunderlige nedladdenhed var, da han gav Jesus til verden, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv, bør vi glæde os med en usigelig glæde, fuld af herlighed. Alt, hvad vi kan opnå af uddannelse, ønsker Gud, at vi skal bruge til sandhedens fremme. Sand, levende gudfrygtighed må genspejles fra ens liv og karakter, for at Kristi kors kan blive ophøjet for verden og sjælens værdi blive åbenbaret i korsets lys. Vort sind må være opladt til at forstå Skrifterne, så vi kan få åndelig kraft, idet vi indtager den himmelske føde.¹⁹

[242]

¹⁹Messages to Young People, s. 63.64.

MENNESKETS SANDE VÆRDI, 16. AUGUST

„Gud viser sin kærlighed mod os ved, at Kristus døde for os, medens vi endnu var syndere. Så meget mere skal vi da, efter at vi nu er retfærdiggjorte ved hans blod, frelses ved ham fra vreden.“ Rom. 5, 8. 9.

Vore tanker må dvæle ved Kristus og ham korsfæstet, således at det sætter vore dybeste følelser i bevægelse. Kristi sande efterfølgere vil sætte pris på den store frelse, han skaffede dem, og så vil de også følge ham, hvor han fører dem hen. De vil regne det som en forret at bære de byrder, han pålægger dem. Det er kun ved korset vi kan værdsætte menneskets sjæl. Værdien af det menneske, Kristus døde for, er så stor, at Faderen er tilfredsstillet med den uendelige pris, han betalte for menneskets frelse ved at overlade sin Søn til at dø for deres forløsning. Hvilken visdom, nåde og fuldkommen kærlighed kommer her til syne! Kun ved at gå til Golgata kender man menneskets værdi. I korsets hemmelighed finder vi en vurdering af mennesket.

Hvilken ansvarsfuld opgave at samarbejde med verdens forløser i at frelse mennesker! Denne gerning kræver selvfornægtelse, opofrelse, og godgørenhed, udholdenhed, mod og tro... . Vedvarende og effektiv tro er nødvendig.²⁰

Korset og selvfornægtelse ligger klart på alle kristnes livsvej. Korset er det, der krydser viljen og de naturlige følelser. Er hjertet ikke fuldstændig helliget til Gud, og viljen, følelserne og tankerne ikke er underkastet Guds vilje, så lykkes det ikke at gennemføre den sande religions principper eller virkeliggøre Kristi liv i sit eksempel.²¹

Kristi efterfølgere må værdsætte mennesker, som han gjorde det. Deres sympati må følge deres kære forløseres gerning, og de må arbejde for at frelse dem, som er løskøbt med hans blod, uanset hvad

²⁰Testimonies, bind 2, s. 634. 635.

²¹Testimonies, bind 2, s. 651.

der skal ofres. Hvad er penge, huse og grunde i forhold til et eneste menneske?

Kristi offer var så dækkende og fuldstændigt, at det var nok til at redde enhver Adams søn eller datter, som viser anger overfor Gud for at have overtrådt hans bud, og det markerer tro på vor Herre Jesus Kristus. Men selv om offeret var tilstrækkeligt, er der kun få, som er villige til at leve et liv i lydighed, så de kan opnå denne store frelse. Kun få er villige til at følge ham i hans ufattelige afsavn, at tåle hans lidelser og forfølgelser, og tage del i hans udmattende gerning for at føre andre frem til lyset. . . . Kristus er vor frelses fyrste, og ved hans lidelser og offer, gav han et eksempel for alle sine efterfølgere, som viser, at udholdenhed i anstrengelserne er en nødvendighed for dem, hvis de virkelig vil vise, hvilken kærlighed han har til den faldne menneskeslægt.²²

[243]

²²Testimonies, bind 2, s. 664.

KRISTUS OPHØJER MENNESKET, 17. AUGUST

„Både den, som helliger, og de, som helliges, har alle den samme Fader; derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre.“ Hebr. 11,2.

Jesus „skammer sig ikke ved at kalde dem brødre“. Han er vort offer, vor talsmand og vor broder. Han bærer vor menneskelige skikkelse for Faderens trone, og gennem evigheden er han ét med den slægt, han har forløst; han er Menneskesønnen. Alt dette gør han, for at menneskene kan blive løftet op af den fordærvelse og fornedrelse, som er en følge af synden, og for at de kan afspejle Guds kærlighed og få del i hans glæde og hellighed.

Den pris, der blev betalt for vor forløsning, det evige offer, som vor himmelske Fader bragte, da han gav sin Søn i døden for os, burde bibringe os høje begreber om, hvad vi kan blive ved Kristi hjælp. Da den inspirerede apostel Johannes betragtede højden, dybden og bredden i Faderens kærlighed til den fortabte slægt, fyldtes han med ærefrygt og beundring. Han kunne ikke finde passende ord til at udtrykke storheden af Guds ømme kærlighed. Derfor opfordrer han verden til at betragte den. Han siger: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn!“²³ Hvor Gud dog værdsætter menneskene højt! Ved overtrædelse blev menneskenes børn Satans undersåtter. Ved tro på Kristi forsonende offer kan Adams sønner blive Guds sønner. Da Kristus påtog sig menneskenes natur, forædlede han menneskeslægten. Faldne mennesker er stillet således, at de ved forening med Kristus i sandhed kan blive værdige til at kaldes Guds børn.

Denne kærlighed er uden lige. Børn af den himmelske konge! Hvilken dyrebar forjættelse? Hvilket emne for vor dybeste betragtning! Guds kærlighed til en verden, som ikke elskede ham! Denne tanke virker ydmygende på sjælen og tager sindet til fange under Guds vilje. Jo mere vi betragter Guds karakter i korsets lys, desto

²³1 Joh. 3, 1.

klarere ser vi, hvorledes nåde, mildhed og forladelse blandes med ret og retfærdighed, og desto tydeligere ser vi utallige beviser på en kærlighed, der er evig, og en medlidenhed, som overgår en moders ømmeste omsorg for det vildfarende barn.²⁴ [244]

Gud ynkes over sine jordiske børn med en kærlighed, der er stærkere end døden. Da han gav sin Søn, skænkede han os hele Himmelen i en eneste gave. Frelserens liv, død og forbøn for os, englernes tjeneste, Åndens kalden, Faderen, som arbejder over og gennem alle, de himmelske væseners vedvarende interesse — alt dette samvirker til menneskenes frelse.

Lad os dog betænke det underfulde offer, der blev bragt for os! Lad os forsøge at skatte det arbejde og den iver, som Himmelen udviser for at frelse de fortabte og føre dem tilbage til Faderens hus.. . . Lad os benytte de midler, han har tilvejebragt, for at vi kan blive forvandlet efter hans billede.²⁵

²⁴Vejen til Kristus, s. 16-18.

²⁵Vejen til Kristus, s.25-27.

I HÅBETS OG GLÆDENS ATMOSFÆRE, 18. AUGUST

„Glæd jer altid i Herren; jeg siger igen: glæd jer!“ Fil. 4,4.

Den kristne har den glæde at kunne opfange evige lysstråler fra herlighedens trone, og at kunne lade disse stråler kastes tilbage, ikke alene på hans egen livsvej, men også på deres, som han omgås til daglig. Ved at tale håbets og opmuntringens ord, ved at vise taknemmelighed og venlighed, vil han kunne bidrage til at gøre livet bedre og rigere for dem. De vil på denne måde få et løft opad, få blikket rettet mod Himmels herlighed, og blive tilskyndet til, fremfor at søge det jordiske, at søge de evige værdier, udødelighedens herlige arv, de rigdomme, der er uforgængelige.

„Glæd jer altid i Herren,“ siger apostlen; „og jeg siger igen: glæd jer!“ Uanset hvor vi går, må vi have omkring os en atmosfære af kristent håb og glæde, således at de, der er adskilt fra Kristus, må kunne se det tiltrækkende ved den religion, vi bekender; de vantro vil se den faste ryggrad i vor tro. Vi må have en tydelig opfattelse af Himmelen, landet, hvor alt er lyst og venligt. Vi må have et bedre kendskab til det velsignede håbs fylde. Hvis vi til stadighed glæder os i håbet, har vi også et opmuntrende ord til dem, vi møder. „Hvor godt er et ord i rette tid!“ Mennesker forgår af mangel på det personlige arbejde.

Ikke kun i vor daglige omgang med troende og vantro skal vi ære Gud ved ofte at tale om og give udtryk for taknemmelighed og glæde. Som kristne har vi fået befaling om ikke at svigte vor egen menighedsforsamling, fordi vi alle behøver fornyelse og opmuntring, som vi kan give videre til andre. Ved disse ugentlige møder skal vi dvæle ved Guds godhed og mangfoldige velgerninger, ved hans magt til at frelse fra synd. Ved vort ansigtsudtryk, sindelag, i ord og karakter, skal vi vidne om, at det er godt at tjene Gud. Derved forkynder vi, at „Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen“.

[245]

Vore bedemøder og menighedssammenkomster bør være til særlig hjælp og opmuntring. Enhver har en gerning at udrette for at gøre disse sammenkomster så levende og gavnlige som muligt. Det gøres bedst ved daglig at have en ny erfaring i det, som har med Gud at gøre, og ved ikke at tøve med at tale om hans kærlighed, hvor hans folk samles. Tillader vi intet mørke eller vantro at komme ind i vore hjerter, kommer det heller ikke til syne ved vore møder. . . .

Ved korsets herlighed og hemmelighed forstår vi menneskets værdi, og da vil vi se betydningen af at arbejde for vore medmennesker, så de kan hæves op til Guds trone.²⁶

²⁶Southern Watchman, 7. marts 1905.

OVERGIVELSE TIL KRISTUS, 19. AUGUST

„Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.“ Luk. 9, 23.

Hvor ofte møder vi ikke mennesker, som aldrig er glade. De savner glæden ved den tilfredsstillende og den fred, Jesus kan give. De bekender kristentroen, men opfylder ikke betingelserne for at opnå Guds løfter. Jesus sagde: „Kom hid til mig, alle I, som er tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile, låg mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ‘så skal I finde hvile for jeres sjæle.’ Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“ Mange lever i uro, fordi de ikke er elever i Mesterens skole. Af erfaring forstår Guds hengivne og selvopofrende barn hvad det er at eje Kristi fred. Kristi sande efterfølgere ved, at de må tage hans åg, tage del i hans prøvelser og bære hans byrder. De ønsker ikke at beklage sig, da Kristi ydmyghed og sagtmodighed gør åget nemt og byrden let.

Det er higen efter egennyttig magelighed, lysten til fornøjelser, selvtilbedelse og selvophøjelse, som forhindrer dig i at lære de vigtige praktiske lektier i Kristi skole. Den kristne er forpligtet til ikke at lade sig præge af omgivelserne og omstændighederne, men at forme sin karakter efter det guddommelige mønster, i et liv, der er hævet over omgivelserne. Han må være trofast under alle omstændigheder. Samvittighedsfuldt gør han sin pligt og benytter enhver anledning, Gud giver ham, så han anvender sine evner bedst muligt. Med henblik på Guds herlighed virker han for Jesus, uanset hvor han opholder sig. Han må gøre sin pligt med troskab og gøre brug af de anledninger, Gud giver ham, og bruge sine evner på bedste måde. Med blikket rettet mod Guds herlighed vil han virke for Jesus, hvor han end befinder sig. Vi må overgive viljen og hjertet til Gud, og blive bedre kendt med Kristus. Vi må fornægte selvet, tage korset op, og følge Jesus. Ikke én af os kan nå Himmelen, uden at tage korset op og vandre ad den smalle vej. Hvor mange bærer ikke korset som et smykke, men undgår at bære korset i hverdagslivet.

[246]

Hvor mange bekender sig ikke til at være Kristi tjenere, men hvor uvillige er de ikke til at bære foragt og skam for hans skyld. Korset skal ikke behage selvet, det krydser den fornøjelsessyges sti og borer sig gennem vore kødelige lyster og selviske tilbøjeligheder..

..

Betingelsen for fremgangsrigt arbejde er kendskab til Kristus, og dette kendskab medfører en solid retskaffenhed og indpoder en ædel uselviskhed, der ligner vor frelsers, hvem vi bekender os til at tjene. Itofasthed, sparsommelighed, hjælpsomhed og grundighed må præge alt vort arbejde, uanset hvor vi måtte være, i køkkenet, på værkstedet, . . . eller hvor vi måtte befinde os i Herrens vingård.²⁷

²⁷Review and Herald, 22. sept. 1891.

DET ENESTE AF VIRKELIG BETYDNING, 20. AUGUST

„Jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet. ... Og min tale og mit budskab virkede ikke med visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis.“ 1 Kor. 2, 2-4.

For Paulus var korset det eneste, der virkelig betød noget. Lige siden den gang han blev standset under sin forfølgelse af den korsfæstede nazaræers disciple, var han aldrig holdt op med at ophøje korset. Dengang var der blevet skænket ham en åbenbaring af Guds grænseløse kærlighed, sådan som den havde åbenbaret sig ved Kristi død, — og der var sket en forunderlig forandring i hans liv, hvorved alle hans planer og formål var kommet i samklang med Himmelen. Fra denne stund var han blevet et nyt menneske i Kristus. Han vidste af personlig erfaring, at når en synder møder Faderens kærlighed, som han gør det ved at se, hvordan Gud ofrede sin Søn, — og indordne sig under den guddommelige vilje, så sker der en sindsforandring, og fra det øjeblik er Kristus alt i alle.

Da Paulus blev omvendt, opfyldtes han af et brændende ønske om at hjælpe sine medmennesker til at betragte Jesus fra Nazaret som den levende Guds Søn, der er mægtig til at forvandle og frelse. Fra den tid var hans liv helt og fuldt viet til forkyndelsen af den korsfæstedes kærlighed og magt. I Paulus' store, kærlige hjerte var der plads til alle slags mennesker. Han siger: „Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld.“ Rom. 1,14. Fremdriften og drivkraften i hans handlemåde var kærlighed til ærens Konge, som han så ubarmhjertigt havde forfulgt i hans tjeneres skikkelse. Hvis hans iver for at følge pligtens vej nogensinde var svækket, var et blik på korset og den forunderlige kærlige hed, som åbenbarede sig dér, nok til at få ham til at „binde op om sit sinds lænder“ og haste fremad på selvfornægtelsens vej. . .

[247]

I Åndens kraft fortalte Paulus historien om sin egen forunderlige omvendelse og om sin tillid til de gammeltestamentlige skrifter. . . . Hans ord blev talt med højtidelig alvor, og hans tilhørere kunne ikke undgå at føle, at han af sit ganske hjerte elskede den korsfæstede og opstandne Frelser. De så, at alle hans tanker kredsede om Kristus, at hele hans liv var knyttet til hans Herre... .

Paulus var klar over, at hans brugbarhed ikke beroede på ham selv, men på Helligåndens tilstedeværelse, når den ved sin nådige kraft fyldte hans hjerte og fik enhver tanke til at indordne sig under Kristus. Han sagde om sig selv: „Altid bærer vi Jesu dødslidelse med os på vort legeme, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort legeme.“ 2 Kor. 4,10. Kristus var midtpunktet i apostlens forkyndelse. „Det er ikke længere mig, der lever,“ erklærede han, „men Kristus lever i mig.“ Gal. 2,20. Selvet var skjult; Kristus blev åbenbaret og ophøjet.²⁸

²⁸Mesterens Efterfølgere, s. 133-136.

ÆR DIN MESTER, 21. AUGUST

„Se ikke udelukkende på jeres egen fordel, men tvært imod på de andres!“ Fil. 2, 4. Seidelin.

Hvor alvorlig og rørende er ikke Paulus' anmodning: „I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ I kender det herredømme han gav afkald på, idet han steg ned i ydmygelsens dal. Han gik på opofrelsens sti og veg ikke til side, før han havde givet sit liv. Der var ingen hvile for ham mellem tronen i Himmelen og korset på Jorden. Kærligheden til menneskene tik ham til at møde enhver vanære og tåle enhver mishandling med glæde.

Paulus formaner os til ikke at se „hver på sit eget, men også på de andres“. Han byder os til at lade det samme sindelag være i os, „som var i Kristus Jesus: Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ikke for et røvet bytte at være Gud lig, men han tømte sig selv og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydige til døden, ja, døden på et kors.“

[248] „I ved jo,“ siger Peter, „at det ikke var med forkrænkelige ting, med sølv eller guld, I blev løskøbt.“ . . . Hvor let havde det ikke været for ham, som siger: „Mit er sølvet, og mit er gullet,“ hvis han kunne købe menneskenes frelse. Men Guds Søns dyrebare blod måtte til for at frigøre synderen. De, som undviger fra Kristi tjeneste, fordi de ikke fatter værdien af dette enestående offer, omkommer i deres selviskhed. . . .

Alle, som tager imod Kristus som sin personlige frelser, vil længes efter den forret at kunne tjene Gud. Bevidstheden om hvad Himmelen har gjort for ham, får hjertet til at bæve af usigelig kærlighed og inderlig taknemmelighed. Han er ivrig efter at give udtryk for sin påskønnelse ved at hellige sine evner i Guds tjeneste. Han længes efter at vise sin kærlighed til Kristus og hans dyrte ejendom. Han tragter efter besværlighed og opofrelse.

Guds sande medarbejdere vil gøre sit bedste, fordi han derved kan forherlige sin Herre. Af hensyn til Guds fordringer vil han handle ret. Han vil søge at forbedre alle sine evner. Enhver pligt udfører han som for Gud. Hans eneste ønske vil være at Kristus må få hyldest i en fuldkommen tjeneste.

Der findes et billede af en okse, som står mellem en plov og et alter, der bærer inskriptionen: „Rede til begge dele.“ Rede til at trække ploven eller til at blive ofret på alteret. Dette er det sande Guds barns indstilling. Det er villigt til at gå hvor pligten kalder, og i selvfornægtelse ofre sig selv i Forløserens tjeneste.²⁹

²⁹The Ministry of Healing, s. 501. 502.

GUDS MEDARBEJDERE, 22. AUGUST

„Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.“ 2 Kor. 4,17.

Hvis Paulus, som hårdt trængt til alle sider, tvivlrådig og forfulgt, kunne kalde sine prøvelser stakket og lette, hvad har den kristne i dag så at beklage sig over? Hvor ubetydelige er vore prøvelser sammenlignet med Paulus' mange trængsler! De er intet i sammenligning med den evige vægt af herlighed, som venter den, der overvinder. De er Guds medarbejdere, beskikkede til at fuldkommengøre karakteren. Uanset hvor store savn og lidelser, eller hvor mørk og ufattelig forsynets vej er for den kristne, må han glæde sig i Herren i bevidstheden om, at alt samvirker til hans bedste.

Der er så mange, der bedrøver Guds Ånd med deres stadige jammer! Det skyldes, at de har tabt Kristus af syne. Ser vi hen til ham, som bar vor sorg og døde som vort sonoffer for at opnå en overordentlig vægt af herlighed, så er vore største sorger kun at regne som stakket og lette. Tænk på Frelseren, der hænger på korset, såret, knust og hånet, dog uden klage eller modstand. Han led uden knurren. Dette er Himmelenes Herre, hvis trone er fra evighed. Han tålte al denne lidelse og skam for den glædes skyld, der ventede ham — glæden ved at bringe mennesket det evige livs gave.

[249] Når opmærksomheden samler sig om Kristi kors, forædles hele menneskets væsen. Kendskabet til Kristi kærlighed tæmmer sjælen og hæver sindet over enhver begrænsning af tid og følelser. Vi må lære at vurdere alt det timelige i lyset, som skinner fra korset. Vi må søge at fatte til hvilke dybder vor frelser måtte gå i ydmygelse, for at mennesket kunne besidde de evige rigdomme. Medens vi studerer frelsesplanen føler vi ligefrem pulsslagen i Frelserens kærlighed, og vi bliver grebet af hans karakters skønhed.

Det er Kristi kærlighed, som fremstiller vor himmel. Men ord slår ikke til når vi forsøger at beskrive denne kærlighed. Nå vi tænker på hans liv på Jorden, hans offer for vor skyld, hans gerning i Himmelen

som vor forsvarer, på de boliger, han bereder for dem, der elsker ham, kan vi blot udbryde: „Se hvilken højde og dybde i Kristi kærlighed!“ Medens vi bliver stående ved korsets fod, får vi en svag fornemmelse af Guds kærlighed, og vi udbryder: „Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder.“ Men i vor betragtning af Kristus berører vi kun kanten af en kærlighed, der ikke kan måles. Hans kærlighed er som et uendeligt, bundløst hav uden kyster.

Denne kærlighed brænder som en hellig ild på hjertets alter hos alle sande disciple. Det var på denne Jord Guds kærlighed blev åbenbaret i Kristus. Det er på Jorden hans børn må lade denne kærlighed stråle ud fra en ulastelig livsførelse. Således ledes syndere hen til korset, for at de må kunne se Guds Lam.³⁰

³⁰Review and Herald, 6. maj 1902.

SYNDER, DU SKAL LEVE!, 23. AUGUST

„Lovsyng Herren, I hans fromme, pris hans hellige navn!“ Sl. 30, 5.

Ved at tale mere om Jesus og mindre om os selv, bliver han mere virkelig for os. Hvis vi er i ham, har vi fred, tro og mod, og har en sejrrig erfaring at tale om, når vi kommer til møde, og andre vil blive opmuntret ved vort klare, stærke vidnesbyrd om Gud. Når en stærk anerkendelse af hans nådes herlighed følges op med et sandt kristenliv, har det en uimodståelig magt til at frelse mennesker.

[250] Religionens lyse og glade sider vil ses hos alle, som dagligt overgiver sig til Gud. Vi må ikke vanære vor Herre med en sørgelig beretning om alvorlige prøvelser. Alle de prøvelser, som vi modtager til lærdom, fremkalder glæde. Hele den religiøse livsstil vil blive opmuntrende, opløftende, forædlende og smykket med gode ord og gerninger. Fjenden fryder sig når mennesker er deprimerede eller tungsindige. Han ønsker, at de vantro skal få den forkerte opfattelse af vor tro. Efter Guds ønske skal sindet hæves op på et højere niveau. Hans ønske for ethvert menneske er at det må sejre, idet det modtager kraft fra Forløseren. . . .

Vi opdager talløse beviser på en uendelig kærlighed og en nænsom medfølelse, der overgår en moders inderlige omsorg for sit vildfarne barn, i de dyrebare velsignelser, vor himmelske Fader har givet os. Vi opdager barmhjertighed, godhed og tilgivelse blandet med ret og retfærdighed, når vi undersøger den guddommelige karakter i lyset fra korset. Vi udbryder med Johannes: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“ På Guds trone er der én, hvis hænder, fødder og side er mærket af den lidelse, hem udstod for at forlige mennesket med Gud og Gud med mennesket. Den ufattelige nåde viser os en ubegrænset Fader, der bor i et utilgængeligt lys, men dog tager imod os som sine, på grund af sin Søns fortjeneste. Da gengældelsens sky truede med elendighed og fortvivlelse, afspejlede lyset fra korset Guds indskrift: „Synder,

du skal leve! I angrende og troende skabninger, I skal leve! Jeg har betalt løsesummen.“

Vi må samle os om korset. Kristus og ham korsfæstet må være emnet for vore overvejelser, vore samtaler og vore lykkeligste følelser. Vi må have specielle sammenkomster til lovprisning, så vi kan give udtryk for alt det, vi tager imod fra Gud, så det bliver som et frisk pust, og vi kan give udtryk for vor taknemmelighed for hans store kærlighed, idet vi er villige til at overlade alt i den hånd, som blev naglet til korset for vor skyld.... Vi må lære at tale Kana's sprog og synge Zions sange.³¹

³¹Southern Watchman, 7. marts 1905.

HERLIGHEDENS EVIGE BETYDNING, 24. AUGUST

„(Vi) har ikke blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun en tid, de usynlige varer evigt.“ 2 Kor. 4,18.

For Paulus var alle hans år med selvfornægtelse, afsavn, prøvelser, lidelser og forfølgelser kun som et øjeblik at regne. Nutidens hændelser var ikke nævneværdige i forhold til herlighedens evige betydning, som venter, når kampen her er forbi. Netop disse besværligheder var Guds redskaber til at fuldkommengøre den kristne karakter. Uden hensyn til den kristnes omstændigheder, om forsynets veje synes mørke og uforståelige, om man møder afsavn og lidelser, så kan den kristne se bort fra disse og hen imod det usynlige og det evige. Han kan hvile i den velsignede tryghed, at alle ting samvirker til det gode. . . .

[251] Helligånden oplyste Paulus' forstand med lys fra Himmelen, og han blev forsikret om, at han havde andel i den plads, der er gjort rede for de trofaste. Paulus brugte stærke ord. Men alligevel fandt han ikke ord, der var stærke nok til at beskrive den enestående herlighed, ære og udødelighed, de troende får del i når Jesus kommer igen. I sammenligning med de begivenheder, der var i hans tanker, var enhver timelig prøvelse blot en midlertidig stakket og let trængsel, som det ikke var værd at pege på. Set i lyset af korset var alt med tilknytning til dette liv kun tomt og forgængeligt. Den herlighed, der fangede hans opmærksomhed, var virkelig, betydningsfuld, varig og kunne overhovedet ikke beskrives med menneskelige ord.

Men Paulus udtrykker sig så godt han kan ved at sige, at kun fantasien nærmer sig det dødelige menneskes mulighed for opfattelsen af denne virkelighed. Dette var en vægt af herlighed, en guddomsfylde, og en uendelig kundskab. Det var en evig vægt af herlighed. Og dog syntes Paulus, at hans sprog var fattigt. Det beskriver ikke virkeligheden. Han søger efter mere meningsfyldte ord. Men selv det

mest talende billedudtryk kan ikke beskrive sandheden. Han søger efter de mest indholdsmættede udtryk i det menneskelige sprog, for at fantasien i nogen grad kan opfatte den herligheds overstrømmende fortræffelighed, som den endelige sejr vinder opnår.

Gudsfrygt, værdighed, ære og lykke i Guds nærvær ser man nu kun med troens øje. Men den verdslige ære, de verdslige fornøjelser, rigdom og ære, stilles helt i skyggen af den fremragende, skønne og strålende herlighed i det, vi endnu ikke ser. Alt i denne verden er timeligt og består kun midlertidigt, mens de usynlige ting er evige, de varer ved gennem evighedens uendelige tidsaldre. Vi opnår alt og taber intet, når vi sikrer os denne evige vægt af herlighed.³²

I fremtiden vil vi få anledning til at se hvor nær forbindelse der er mellem vore prøvelser og vor frelse, og hvordan disse ubetydeligheder har „virket uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os“³³

³²The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 6, s. 1099. 1100.

³³Brev 5,1880.

VI FORVANDLES VED BESKUELSE, 25. AUGUST

„Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“ 1 Joh. 3, 1.

Ved Kristi fortjeneste og hans retfærdighed, som tilregnes os ved troen, opnår vi en fuldkommen karakter. Vor opgave hver dag og hver time fremstilles for os i apostlens ord: „Idet vi ser hen til troens begynder og fuldender, Jesus.“ Når vi gør det bliver sindet klarere, troen stærkere og håbet befæstes. Vi bliver så betaget ved synet af hans renhed og ynde og hans offer for at bringe os i harmoni med Gud, at vi ingen tilbøjelighed har til at tale om tvivl og modløshed.

[252] Åbenbarelsen af Guds kærlighed, medlidenhed og godhed og Helligåndens indflydelse for at oplyse og forny sindet, fører os i troen i så nær forbindelse med Kristus, at vi får en så klar opfattelse af hans karakter, at vi kan afsløre Satans mesterlige forførelser. Mens vi ser hen til Jesus og stoler på hans fortjeneste, tilegner vi os lysets, fredens og glædens gaver i Helligånden. I betragtning af de store ting, Kristus har gjort for os, er vi rede til at udbryde: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“

Brødre og søstre, det er ved beskuelse vi forvandles. Er vi optaget af Guds og Frelserens kærlighed og tænker på fuldkommenheden i den guddommelige karakter og i troen tilegner os Kristi retfærdighed som vor egen, forvandles vi til det samme billede. Derfor skal vi ikke samle på alle de ubehagelige billeder af uretfærdighed, fordærv og skuffelser, som er beviser på Satans magt. Dem skal vi slet ikke hænge op i vore minders gallerier. . .

Gud ske lov er det lysere og mere opløftende billeder, Herren har vist os. Derfor må vi samle på de glædelige beviser vi har på hans kærlighed, og gruppere dem sammen som kostbare klenodier til stadig beskuelse. Her er nogle af disse billeder, som Gud ønsker, vi skal glæde os over: At Guds Søn dækkede sin guddommelige natur med den menneskelige da han forlod sin faders trone for at redde

mennesket fra Satans magt; at han åbnede vejen til Himmelen for mennesket ved sin sejr på vore vegne, så vi kan se ind i den himmelske verden, hvor Guddommen afslører sin herlighed; at den faldne menneskeslægt igen er kommet i forbindelse med almagts Gud, så den hæves op fra fordærvelsens hule, hvor synden henslængte den; at vi må være iklædt Kristi retfærdighed og ophøjet til hans trone, fordi vi har bestået den guddommelige prøve ved troen på vor forløser.

Og „idet vi ikke ser på de synlige ting, men på de usynlige“, vil vi opleve sandheden i de ord, at „vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os“.³⁴

³⁴Testimonies, bind 5, s. 744. 745.

HVOR KÆRLIGHED OG RETFÆRDIGHED MØDES, 26. AUGUST

„Miskundhed og sandhed mødes, retfærd og fred skal kysse hinanden.“ Sl. 85,11.

[253] Det er kun Gud, som kan give dig den forståelse af hans barmhjertighed, kærlighed og overbærenhed, som medfører en tro, der virker i kærlighed og renses sjælen. Dette er en gave fra Gud. Det betyder at åbne hjertet for Ordet og modtage det som blade fra livets træ. Måtte Gud fylde dit hjerte med sin kærlighed, så det kan siges om dig, at din sjæl er renses ved lydighed mod sandheden.. . .

Ttoen på Kristus og hans forvandlende nåde er ikke en teori, men en handling, hvorved Kristi dyder genspejles i sindet og karakteren. Når du har oplevet det, vil du sige: „Jeg har smagt og set, at Herren er god. Herren Jesus skal være min del for evigt.“ Korsets magt aktiverer en mystisk kilde af håb og frugt, tilbedelse og kærlighed. Engle står på vagt, venter og bevidner, at verden ikke har del i dig. Jesus har fundet dig, hvor du sidder ved hans fødder for at lære af ham, som er vejen, sandheden og livet. Hvis du fra nu af overlader din vilje til kristi vilje, bliver du draget hen imod korset, som det centrale. For dig er verden blegnet. Hele opmærksomheden drejer sig nu om den herlighed, der stråler ud fra tærskelen til Himmelen. Du bliver fanget af rigdommen i Kristi nåde til frivillig lydighed. . . . Med utrolig glæde giver du nu den gave, du selv har modtaget, videre til andre.

Jeg ønsker at se dig udnytte de evner, Gud har givet dig, så du kan give et svar på spørgsmålet: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ Lad ordene komme fra helligede læber: „Bliv frelst ved at tage imod Kristus ved troen som din egen frelser.“ *Gud er kærlighed*. Synderen behøver ikke at gå fortabt, hvis han viser tro på den forunderlige kraft fra Kristi kors. Korset er et ufattelig middel til at forene Guds kærlighed og retfærdighed. Det er synderes eneste middel til frelse. ... Billedet af hans kærlighed kan i den grad præge sindet, at det aldrig

kan viskes bort. Da er den korsfæstede Jesus Kristus så virkelig for dig, at du selv får del i værdigheden af hans kvaler. Jeg har et inderligt ønske om, at du må se virkeligheden bag denne store hemmelighed, så du opdager, at dens tydning er kærlighed. ...

Når du overgiver din vilje fuldstændig til Guds vilje og din vej til Guds vej, da vil du lære af ham, som er sagtmelig og ydmyg af hjertet, og finde hvile for din sjæl. . . Den frelser, som altid er nær og giver en fuldstændig tilfredsstillelse, bliver mere og mere virkelig for dig. Denne bevidsthed tilfører din sjæl en kraft, som verdens skiftende situationer ikke kan svække. Den placerer fødderne på en solid klippegrund.³⁵

³⁵Brev 123, 1901.

DENNE VERDEN ER EN SLAGMARK, 27. AUGUST

„Vi retter vort blik mod Jesus, ... som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen, og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.“ Hebr. 12, 2.

[254] Kristus udholdt korset for at få den glæde, der ventede ham.. . . Som et offer for verden, døde han på korset, og gennem dette offer kommer den største velsignelse, Gud kunne give: Helligåndens gave. Denne velsignelse tilhører alle, som vil tage imod Kristus. Den faldne verden er slagmarken for den største kamp, det himmelske univers og jordiske magter nogen sinde har oplevet. Den er udpeget som skueplads for det heftigste opgør mellem godt og ondt, mellem Himmelen og Helvede. Ethvert menneske har del i denne konflikt. Ingen kan være neutral. Enten må man tage imod eller forkaste verdens frelser. Alle er vidner, enten for eller imod Kristus. Kristus kalder på alle, der står under hans fane, til at tage del i kampen sammen med ham, som trofaste soldater, så de kan arve livets krone. De er adopteret som Guds sønner og døtre.. . .

Herren Jesus har kaldt på verdens agtpågivenhed: „Den, som har øre, han høre.“ Alle må lytte med lydige og ydmyge opmærksomhed. Han gentager ordene fra ham, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, hør ham!“ Hvem lytter til de ord? Der er lys og liv for dem, som tager imod dem. Kan mennesker ikke forstå, hvordan Gud ser på de væsener, han har skabt? Han formede menneskets sind. Ikke en nobel tanke kommer op i vort sind uden at den stammer fra ham. Han kender alle det menneskelige sinds mystiske funktioner — og var det ikke ham, der skabte det? Gud forstår, at synden har vanæret og forringet mennesket, men han ser på det med medlidenhed og sympati, fordi han ved, at Satan har det i sin magt.. . .

Nogle familier har en lille kirke i deres hjem. Gensidig kærlighed knytter hjerterne sammen, og samhørigheden i familien er den mest effektive prædiken om praktisk gudsfrygt, der kan fremholdes. Når

forældrene trofast udfører deres pligt i familien ved at styre, irettesætte, rådgive og vejlede, faderen som hjemmets præst, moderen som hjemmets missionær, så fungerer de indenfor det område, Gud ønsker de skal. Ved en trofast opfyldelse af deres pligter i hjemmet mangedobles mulighederne for at yde tjenester udenfor hjemmet. De bliver bedre skikket til at arbejde i menigheden. Ved en betænksom opdragelse, hvor de små knyttes til forældrene og til Gud, bliver forældre Guds medarbejdere. Korset ophøjes i hjemmet. Familiens medlemmer bliver medlemmer af den kongelige familie i Himmelen og den himmelske konges børn.³⁶

³⁶Manuscript 56,1899.

AT SAMLES OMKRING KORSET, 28. AUGUST

„Der skal I holde måltid for Herren eders Guds åsyn og sammen med eders husstand være glade over alt, hvad I erhverver, hvad Herren din Gud velsigner dig med.“ 5 Mos. 12, 7.

[255] Herren sagde til israelitterne, når de samledes til gudstjeneste: „Dér skal I holde måltid for Herren eders Guds åsyn og sammen med eders hus stand være glade over alt, hvad I erhverver, hvad Herren din Gud velsigner dig med.“ Det, der gøres til Herrens ære, bør gøres med glæde, lovsang og taksigelse — ikke med bedrøvelse og tungsind.

Vor Gud er en barmhjertig, nådig fader. Hans gerning bør ikke betragtes som noget tungt og besværligt. Det bør være en lyst at tilbede Herren og tage del i hans gerning. Gud ønsker ikke, at hans børn, som han har skænket så stor en frelse, skal handle, som om han var en streng, fordringsfuld opsynsmand. Han er deres bedste ven, og når de tilbeder ham, vil han være med dem for at velsigne og trøste dem og fylde deres hjerte med glæde og kærlighed. Herren ønsker, at hans børn skal glæde sig i hans tjeneste og finde mere lyst end besvær i hans gerning. Han ønsker, at de, der kommer for at tilbede ham, skal gå bort med dyrebare tanker om hans omhu og kærlighed, for at de kan blive opmuntret under deres daglige arbejde og få nåde til at handle ærligt og oprigtigt i alle ting.

Vi må samles omkring korset. Kristus og ham korsfæstet bør være emnet for vore betragtninger og vor samtale, vort hjertes største glæde. Enhver velsignelse, vi modtager af Gud, bør vi bevare i vore tanker, og når vi betænker hans store kærlighed, bør vi villigt overlade alt i de hænder, som blev naglet til korset for os.

På lovprisningens vinger kan sjælen stige nærmere op mod Him-melen. Gud tilbedes med sang og musik i de himmelske sale, og når vi udtrykker vort hjertes taknemlighed for ham, forener vi os med de himmelske herskarer i deres tilbedelse. „Den, der ofrer taksigel-

se, ærer mig,“ siger Herren. Lad os træde frem for vor skaber med ærbødighed og glæde, som med „lovsang og strengespil“

Dersom vi kalder Gud vor Fader, erkender vi os at være hans børn, der skal ledes af hans visdom og være lydige i alle ting, fordi vi ved, at hans kærlighed er uforanderlig. Vi vil godkende hans planer vedrørende vort liv. Som Guds børn vil vi gøre hans ære, hans karakter, hans husfolk og hans gerning til genstand for vor højeste interesse. Det vil være os en glæde at anerkende og højagte vort forhold til vor himmelske Fader og til hvert medlem af hans husstand. Det vil glæde os at udføre en hvilken som helst gerning, hvor ringe den end måtte være, der vil tjene til hans ære og til vor næstes velvære.

NATUREN I LYSET FRA GOLGATA, 29. AUGUST

„’Herre, du såede jo god sæd i din mark, hvorfra er da rajgræsset kommet?’ Han sagde til dem: ‘Det har et fjendsk menneske gjort.’“ Matt. 13,27. 28.

[256] Lad så vidt muligt barnet fra sine første år komme til at opholde sig, hvor denne vidunderlige lærebog kan lukke sig op for det. Lad det se de herlige billeder, som den største af alle kunstnere har malet på himmelens foranderlige lærred; lad det blive kendt med jordens og havets vidundere; lad det lægge mærke til de mysterier, som åbenbarer sig gennem de skiftende årstider, og lære af Skaberen gennem alt hans værk.

På ingen anden måde kan der lægges en så sikker og fast grundvold for sand opdragelse. Men alligevel vil selv barnet, når det kommer i kontakt med naturen, finde årsag til at forvirres. Det kan ikke undgå at opdage modstridende kræfters værk. Her er det, at naturen trænger til en tolk. Når vi betragter det onde, som udfolder sig, selv i naturens verden, må alle lære den samme sørgelige kendsgerning: „Det har et fjendsk menneske gjort.“ Matt. 13, 28.

Kun i det lys, der skinner fra Golgata, kan naturen tydes på rette måde. Lad det gennem fortællingen om Betlehem og om korset vises, hvorledes det gode vil komme til at besejre det onde, og hvordan enhver velsignelse, vi får, er en genløsningens gave.

Som torne og tidsler, som ukrudt og rajgræs fremstilles det onde, der skader og ødelægger. Som syngende fugle og blomster, der udfolder sig, som regn og solskin, som sommerens lette vind og blide dug, som titusind forskellige ting i naturen, lige fra egen i skoven til violen, der blom-strer ved dens rod, ser vi den frelsende kærlighed. Og stadig taler naturen til os om Guds godhed.

„Thi jeg ved, hvilke tanker jeg tænker om eder, lyder det fra Herren, tanker om fred og ikke om ulykke.“ Jer. 29,11. Dette er

det budskab, som i lyset fra korset kan læses på hele naturens åsyn. Himlene forkynder hans ære, og jorden er fuld af hans rige gaver.³⁹

Da Adam og Eva mistede deres hellige klædning, mistede de også det lys, som forklarede naturen. De havde ikke længere den rigtige opfattelse. Men naturen forklares igen for dem, som tager imod lyset fra Kristi liv. Vi får den rigtige fortolkning af naturen i lyset, der skinner fra Golgata.

Med et kendskab til Gud og hans ord, får vi den urokkelige tro på Den hellige Skrifs guddomskraft. Bibelen prøves ikke med menneskets forståelse af videnskaben. Disse ideer prøves med den ufejlbare målestok. Vi ved, at Guds ord er sandhed, og at sandheden ikke kan være i modstrid med sig selv. . . Guds veje, som åbenbares i naturens verden og i hans omsorg for mennesket, er et skatkammer, som enhver elev i Kristi skole kan øse af.⁴⁰

³⁹Uddannelse, s. 100.101.

⁴⁰Testimonies, bind 8, s. 324. 325.

LÆG DIN SKYLD VED KORSETS FOD, 30.**AUGUST**

„Kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer.“ 1 Pet. 5,7.

Sorg, angst, utilfredshed, samvittighedsnag, skyld og mistillid er alle nedbrydende for livskraften og bevirker svækkelse og død.⁴¹

Skyldfølelse må lægges ved foden af Golgatas kors. Bevidstheden om synd har forgiftet livets kilder og den sande glæde. Nu siger Jesus: Læg det alt på mig, jeg vil tage din synd. Jeg vil give dig fred. Ødelæg ikke længere din selvrespekt, for jeg har købt dig med værdien af mit eget blod. Du tilhører mig, jeg vil styrke din svage vilje og fjerne dit samvittighedsnag over synden.

Så vend dit taknemmelige hjerte, som bæver i usikkerhed, og grib fat om håbet, der ligger foran dig. Gud tager imod dit knuste, angrende hjerte. Han tilbyder dig tilgivelse uden betaling. Han tilbyder dig adoption i sin egen familie, hvor hans nåde hjælper dig med din svaghed, og den kære Jesus vil lede dig frem skridt for skridt, hvis du kun vil lægge din hånd i hans og lade ham føre dig.

Satan søger at drage vore sind bort fra den mægtige hjælper og få os til at gruble over sjælens fordærv. Men skønt Jesus ser fortidens skyld, taler han om benådning, så vi må ikke vanære ham ved at tvivle på hans kærlighed... .

Føler du, at du er den største synder, har du netop brug for Kristus, den største frelser. Løft dit blik bort fra dig selv, bort fra din synd, hen til den ophøjede frelser og bort fra slangens giftige og ondskabsfulde bid, hen mod Guds lam, som borttager verdens synd.

Han har båret byrden af vor skyld. Han vil fjerne vægten fra vore trætte skuldre. Han vil give os hvile. Han vil også tage vare på vor sorg og bekymring. Han indbyder os til at kaste alle vore bekymringer på ham, fordi vi ligger ham på hjerte.⁴²

⁴¹Ministry of Healing, s. 241.

⁴²Mind, Character, and Personality, ind 2, s. 451.452.

Når evangeliet modtages i dets renhed og kraft, er det et middel mod de sygdomme, synden har medført. Retfærds sol opgår „med lægedom under sine vinger“⁴³

Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til alle de vitale dele, hjernen, hjertet og nerverne. Den vækker menneskets ædleste kræfter til virksomhed. Den befrier sjælen fra den skyld og sorg, ængstelse og bekymring, som tærer på livskraften. Den bringer sindsro og ligevægt. Den bringer en glæde i sjælen, som intet på Jorden kan forstyrre.⁴⁴

⁴³Mal. 4,2.

⁴⁴Ministry of Healing, s. 115.

[258] **EN KORSFÆSTET OG OPSTANDEN FRELSER,
31. AUGUST**

„Så tager jeg selv en gren af cederens top, af dens skuds spidser bryder jeg en tynd kvist og planter den på et højt, knejsende bjerg. På Israels høje bjerg vil jeg plante den, og den skal skyde grene og bære løv og blive en herlig ceder.“ Ez. 17,22. 23.

Kristus bar menneskeslægtens straf, for at det himmelske univers skulle kunne se betingelserne for forløsningens pagt. Retfærdighedens trone måtte sikres for al evighed.... Al tvivl måtte udelukkes omkring det offer, som Kristus skulle til at frembringe. Alene Kristus kunne genoprette æren for Guds herredømme. Golgatas kors står til skue for de ufaldne verdener, den himmelske verden, de sataniske magter og den faldne slægt, og det bringer dem til tavshed. Kristus ophøjede og ærede loven ved sit umådelige offer. Herved viste han den fornemme betydning, grundlaget for Guds herredømme har, så det ikke kan forandres på nogen måde for at imødegå menneskets syndige tilstand.

Hvem er i stand til at beskrive de sidste begivenheder i Kristi liv på Jorden, hans forhør i domssalen og hans korsfæstelse? Hvem var vidne til disse begivenheder? Det var den himmelske verden, Gud Fader og Satan og hans engle. Vidunderlige ting skete, da Kristus blev forrådt. Retssagen var en parodi, hvor hans anklagere ikke kunne bevise hans skyld. Tre gange erklærede Pilatus: „Jeg finder ingen skyld hos den mand.“ Alligevel gav han befaling om, at han skulle piskes, og derefter blev han overgivet til at lide den mest grusomme død, som kunne udtænkes. . . .

De frygtelige begivenheder omkring korsfæstelsen åbenbarer hvad mennesket gør, når det er under Satans herredømme. De viser, hvilke resultater Satans herredømme giver i verden. Vidnerne til disse begivenheder vil aldrig glemme det indtryk, det gjorde på deres sind. Mange blev omvendt og fortalte andre om de frygtelige begivenheder, de havde overværet. Mange begyndte at granske i

Skriften, da de hørte beretningen om Jesu død. På den måde gik disse ord i opfyldelse: „(Så) skal folk i mængde undres.“

„Så siger den Herre Herren: Så tager jeg selv en gren af cederens top, af dens skuds spidser bryder jeg en tynd kvist og planter den på et højt, knejsende bjerg. På Israels høje bjerg vil jeg plante den, og den skal .. blive en herlig ceder. Under den skal alle vingede fugle bygge, i dens grene skal de bo.“

Kristus var denne gren, den højeste gren på den højeste ceder. Han var den plante, Herren havde plantet.

SEPTEMBER

[259]

HELBREDELSE AF ÅNDELIGE OG FYSISKE SYGDOMME, 1. SEPTEMBER

„Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket.“ Matt. 4, 23.

Denne verden er som et vældigt sygehus, men Kristus kom for at helbrede de syge og forkyndte frihed for Satans fanger. Han var selv sundheden og styrken. Han gav sit liv til de syge, de lidende og dem, der var besat af onde ånder. Han viste ingen bort, der kom for at modtage hans helbredende kraft. Han vidste, at de, som bønfuldt ham om hjælp, selv var skyld i deres sygdom, men alligevel nægtede han ikke at helbrede dem. Og når Kristi kraft kom ind i disse stakkels sjæle, blev de overbevist om deres synd, og mange fik helbredelse for deres åndelige sygdom såvel som for deres legemlige svagheder. Evangeliet har stadig den samme kraft, og hvorfor skulle vi i dag ikke kunne opleve at se de samme resultater?

Kristus føler enhver lidendes smerter. Når onde ånder slider i et menneskelegeme, føler Kristus forbandelsen. Når feberen er ved at brænde livskraften bort, føler han dødsqualen. Og han er lige så villig til nu at helbrede de syge, som dengang han i menneskeskikkelse var på Jorden. Kristi tjenere er hans stedfortrædere, og han benytter dem til at udføre sin gerning. Det er hans ønske gennem dem at udøve sin helbredende kraft.

Frelserens måde at helbrede på rummede en lære for hans disciple. Ved en enkelt lejlighed salvede han en blind mands øjne med dynd og sagde til ham: „Gå hen og tvæt dig i dammen Siloam. . . . Han gik så bort, tvættede sig og kom seende tilbage.“ Joh. 9,7. Helbredelsen kunne kun ske ved den store læges kraft, men alligevel benyttede Kristus naturens enkle hjælpemidler. . .

Til mange af de syge, der kom for at blive helbredt, sagde Kristus: „Synd ikke mere, for at ikke noget værre skal ramme dig.“ Således lærte han dem, at sygdom er følgen af at overtræde Guds love,

både fysisk og åndeligt. Den store elendighed i denne verden ville ikke være til, hvis mennesker blot levede i overensstemmelse med Skaberens vilje.

Kristus havde været det gamle Israels leder og lærer, og han lærte dem, at sundhed er lønnen for lydighed mod Guds love. Den store læge, der helbredte de syge i Palæstina, havde talt til sit folk fra skystøtten og sagt til dem, hvad de skulle gøre, og hvad Gud ville gøre for dem. „Hvis du vil høre på Herren din Guds røst,“ sagde han, „og gøre, hvad der er ret i hans øjne, og lytte til hans bud og holde dig alle hans bestemmelser efterrettelig, så vil jeg ikke bringe nogen af de sygdomme over dig, som jeg bragte over ægypterne, men jeg Herren er din læge!“ 2 Mos. 15,26... . Når de opfyldte betingelserne, blev løftet bekræftet for dem. „Ikke én i hans stamme snubled.“ Sl. 105, 37.1

[260]

HELBREDELSE FOR ÅNDELIG BLINDHED, 2. SEPTEMBER

„Nær er Herren hos alle, som kalder, hos alle, som kalder på ham I sandhed.“ Sl. 145,18.

Jesus fandt ikke beholdere for sin nye vin hos de skriftkloge, farisæerne eller rådsherrerne. Han måtte vende sig bort fra dem og opsøge mennesker, som ikke var fyldt med misundelse, jalousi og egenretfærdighed. De ringe fiskere adlød den guddommelige lærers kald, mens de skriftlærde og farisæerne nægtede at omvende sig.

Disciplene, som Jesus kaldte til sig, var ulærde og så langt fra fuldkomne i karakteren, men de var villige til at lære af den største lærer, verden nogen sinde har kendt. De var virkelig omvendte, og de blev de nye kar, hvori Jesus kunne hælde sit riges nye vin. Men skønt de var omvendt til Kristus, var deres verdslige forståelse begrænset. Dette skyldtes den undervisning, de havde fået hos jøderne. Derfor forstod de ikke fuldt ud den åndelige natur af de sandheder, Kristus kunne formidle. Hovedvægten i hans undervisning lå på nødvendigheden af, at hans efterfølgere skulle have rene og hellige hjerter, da kun helligelse kvalificerede dem til borgerskab i hans himmelske rige.

Den himmelske sædemand spredte dyrebare sædekorn, som vi ikke ser, før en dygtig arbejder samler dem sammen under Helligåndens ledelse for at fremstille dem for os som et fuldstændigt system af sandhed, der åbenbarer den guddommelige kærligheds rækkevidde. Som sandhedens ophav havde Jesus hele tiden fremstillet sandhed på sandhed for jøderne ved profeter og menneskelige redskaber og gennem ildog skystøtten. Men da sandheden, som han havde fremstillet den, nu var blandet med falskhed, var det nødvendigt at adskille den fra vranglære og ondskab. Den måtte bearbejdes på evangeliets grundlag, så den kunne stråle frem i sin oprindelige glans og lyse op i verdens moralske mørke. Hvor end han fandt en dyrebar sandhed, som var blevet løsrevet fra sin oprindelse, eller

skæmmet af vildfarelse, fremstillede han den igen og prægede den med Guds karakter. Han beviste for verden, at han var Guds ord og visdom.

Menneskesindet var optaget med de timelige og verdslige ting på Kristi tid, helt i overensstemmelse med Satans planer. Synden har forvist Guds kærlighed fra hjertet og erstattet den med kærlighed til verden, en kærlighed til syndige nydelser og onde lyster. Kun Kristus var i stand til at afstemme de himmelske med de jordiske krav. Menneskets syn var forblindet, fordi det ikke tog hensyn til den åndelige og evige verden. ... Da Kristus kom for at åbenbare Faderen, kom Guds hellighed til syne i hans person og gerning.¹

[261]

¹Den store Mester, s. 562. 563.

SUNDHED FOR LEGEME OG SJÆL, 3. SEPTEMBER

„Du elskede! jeg ønsker, at du i alle måder må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt.“ 3 Joh 2

Der findes betingelser, som alle må rette sig efter, hvis de vil bevare deres sundhed. Alle burde lære, hvori disse betingelser består. Herren synes ikke om uvidenhed med hensyn til sine love, hverken de fysiske eller de åndelige. Vi skal arbejde sammen med Gud for at genvinde såvel lege-mets som sjælens sundhed.

Og vi burde lære andre, hvordan de kan bevare og genvinde deres sundhed. Til de syge burde vi anvende de lægemidler, som Gud har stillet til vor rådighed i naturen, og vi burde vise dem hen til ham, der er den eneste, som kan helbrede. Det er vor opgave at bringe de syge og lidende til Kristus ved hjælp af troen. Vi burde lære dem at tro på den store læge. Vi burde holde fast ved hans løfter og bede ham om at åbenbare sin magt. Evangeliets hovedindhold består i at genskabe, og Frelseren vil, at vi skal byde de syge, de modløse og de lidende at gribe fat i hans kraft.

Kærlighedens styrke fandtes i alle Kristi helbredelsesundere, og kun ved gennem troen at få del i denne kærlighed kan vi blive hans redskaber i hans gerning. Hvis vi forsømmer at fastholde en åndelig forbindelse med Kristus, kan floden med de livgivende kræfter ikke strømme i rigt mål fra os ud til andre mennesker. Der var steder, hvor selv Frelseren ikke kunne gøre mange kraftige gerninger på grund af menneskers vantro.²

For sjælens sundheds skyld må legemets sundhedstilstand bevares. Legemets tilstand har indflydelse på sjælens tilstand. For at bevare fysisk og åndelig styrke er det nødvendigt at føre appetitten på det rette spor. Man må være forsigtig med ikke at bebyrde sjælen ved at overanstrenge sine fysiske eller åndelige kræfter. Gud har

²Den store Mester, s. 563.

pålagt mennesket den pligt trofast at overholde de rette principper når det gælder mad og drikke såvel som påklædning.

Herren ønsker, at vi skal overholde sundhedens og livets love. Han gør os alle ansvarlige for at tage vare på legemet, så det bevarer sin sundhed.³

Frelseren åbenbarede i sine mirakler den kraft, der stadig virker for at støtte mennesket og helbrede det. Gud virker dag for dag, time for time og hvert øjeblik gennem naturens midler, for at holde os i live og opbygge og gengive os den sundhed, der var tiltænkt os. . . . [262]

Guds ønske for hvert menneske kommer til udtryk i ordene: „Du elskede! jeg ønsker, at du i alle måde må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt.“ . . .

Sand religion og sundhedslovene følges ad hånd i hånd.⁴

³Evangelism, s. 261.

⁴My Life Today, s. 135.

STÆRKE VED GUDS KRAFT, 4. SEPTEMBER

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ Joh. 17, 3.

Man får ikke meget ud af en flygtig læsning af Skriften. Det er muligt at læse hele Bibelen igennem uden at forstå dens dybe og skjulte mening. Undersøgelsen af et enkelt afsnit indtil dets betydning opfattes klart, og dets forhold til frelsesplanen er indlysende, har større betydning end læsningen af mange kapitler uden nogen speciel hensigt, og uden at finde nogen positive retningslinier. Tag Bibelen med dig. Læs i den når du har anledning til det. Fæst teksten i hukommelsen. Du kan endog læse et afsnit medens du går på gaden, meditere over det og fæste det i hukommelsen.

Kristi liv, som giver verden liv, findes i hans ord. Jesus helbredte sygdomme og uddrev dæmoner ved sit ord. Han stilnede de oprørte bølger og opvakte de døde ved sit ord, og folk bevidnede, at der var magt i dette ord. Han talte Guds ord, som han havde talt det til alle profeterne og lærerne i Det gamle Testamente. Hele Bibelen er en åbenbarelse af Kristus. Den er kilden til vor kraft.

Ligesom maden holder vort fysiske liv vedlige, således holdes vort åndelige liv vedlige ved Guds ord. Hvert eneste menneske må selv tage imod livet fra Guds ord. Ligesom vi selv må spise for at få næring, må vi også selv tage imod Ordet. Det kan vi ikke opnå gennem andre mennesker.

Ja, Guds ord er livets brød. De, der spiser og fordøjer dette ord, så det bliver en del af enhver handling, og præger hvert karaktertræk, bliver stærke i Guds kraft. Det tilfører sjælen udødelig kraft, giver livet et fuldkomment indhold og glæder, som aldrig ophører.⁵

„I (ham) var liv, og livet var menneskenes lys.“ Her tales ikke om det fysiske liv, men om det evige liv, det liv, der er Guds specielle ejendom. Ordet, som var hos Gud, og som var Gud, havde dette liv. Hver enkelt har fået det fysiske liv. Det er hverken evigt

⁵Signs of the Times, 25. juni 1902.

eller udødeligt, da Livgiveren tager det igen. . . Men Kristi liv var selvstændigt. Ingen kan tage dette liv fra ham. „Jeg sætter mit liv til,“ sagde han. . . Dette liv findes ikke i mennesket. Det kan kun opnås i Kristus. Ingen fortjener det, men de, som tror på Kristus som deres personlige frelser, får det som en fri gave. „Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ Dette er livets kilde, som er åben for alle.⁶

[263]

⁶The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1130.

SELVFORNÆGTELSENS FRUGTER, 5. SEPTEMBER

„Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!“ 1 Kor. 10, 31.

Du fatter ikke hvilke fordringer, Herren stiller til dig. Du kender ikke selvfornægtelsens herlige resultater. Dens frugter er hellige. . . Sæt det lidet, du har, i den himmelske bank i stedet for at købe unyttige ting her, så skal du modtage det hele med renter, når Mesteren kommer igen. . .

Ren og ubesmittet religion med dens faste principper, er dit sikre anker. Vil du finde en virkelig mening med livet, må du ikke følge deres eksempel, som søger efter fornøjelser og underholdning, og ikke tager hensyn til gudsfrygt. Gud sørger rigeligt for dig. Han har sørget for, at hvis du overholder de betingelser, Guds ord indeholder og adskiller dig fra verden, vil du få styrke fra ham til at modstå enhver nedværdigende indflydelse og udvikle det ædle, gode og højnende. Kristus er da i dig „et kildespring til evigt liv“. Viljen, intellektet og enhver følelse har en forvandlende indflydelse, når de vogtes af religionen.

„Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!“ Her er et princip, der ligger til grundlag for enhver handling, tanke og motiv, helligelsen af hele mennesket til at kontrolleres af Guds Ånd, både det fysiske og det åndelige. Forkerte følelser og selviske ønsker må korsfæstes. Dette må betragtes som et grundigt og alvorligt arbejde. Men det må gøres, for ellers får du den frygtelige udtalelse fra Kristi læber: „Gå bort!“ Du kan udrette alt ved Kristus, som giver dig styrke. Du er i den alder, hvor viljen, appetitten og lidenskabene forlanger at blive tilfredsstillet. Gud har nedlagt dem i din natur med en ædel og hellig hensigt. De behøver ikke at blive til forbandelse for dig ved misbrug. Det bliver de kun, hvis du nægter at underkaste dem fornuftens og samvittighedens kontrol. Af erfaring kender du ikke begreberne tilbageholdenhed og

fornægtelse. Fristelserne har overmandet dig. Vanhellige sind opnår ikke den styrke og trøst, som Gud har givet dem. De er urolige og har stærke længsler efter noget nyt, noget tilfredsstillende, der behager og opægger sindet. Det er dette, man kalder forlystelser. Satan bruger de mest besnærende lokkemidler for at fange ungdommens interesser og stimulere deres fantasi, for at han kan fange dem i sin fælde. . . . Måtte fredens Gud hellige dig fuldstændig, både din sjæl, dit legeme og din ånd.⁷

[264]

⁷Testimonies, bind 3, s. 83. 84.

BI PÅ HERREN FOR AT FA KRAFT, 6. SEPTEMBER

„Og (Jesus) siger til dem: ‘Kom I nu med til et øde sted, så I kan være ene og hvile jer lidt;’ thi der var mange, som kom og gik, og de havde ikke engang ro til at spise.“ Mark. 6, 31.

De, som er knyttet til missionsgerningen. . . må have så nær forbindelse med Herren, at lyset skinner fra dem, som fra en brændende lampe. Når der udvises en oprigtig, dyb beslutning om sammenhold, vil dette sammenhold mellem arbejderne i sig selv være med til at forkynde sandheden med kraft, og gøre et dybt indtryk på dem, som ikke er af vor tro. . .

Guds arbejdere vil erfare forvirring, ubehag og træthed. Til tider er hjertet næsten fortvivlet i usikkerhed og angst. Når denne urolige nervøsitet gør sig gældende, må arbejderen standse op og hvile. Da indbyder Kristus ham til at komme med til et øde sted for at hvile ud. „Han giver den trætte kraft, den svage styrke.... Ny kraft får de, der bier på Herren, de får svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.“⁸ . . .

En arbejder kan ikke have fremgang, når han haster gennem sine bønner til Gud, og farer omkring for at søge efter noget, han har forsømt eller glemt. Han tager blot tid til enkelte hastige tanker om Gud — det er alt. Han tager ikke tid til at tænke, bede eller bie på Herren efter en fornyelse af åndelig eller fysisk styrke. Snart bliver han udslidt. Han mærker ikke Guds Ånds opløftende og inspirerende indflytelse. Han bliver ikke fornyet ved nyt liv. Hans udslidte tilstand og trætte hjerne fornyes ikke ved den personlige forbindelse med Kristus.

„Bi på Herren, fat mod, dit hjerte være stærkt, ja bi på Herren!“ „Det er godt at håbe i stilhed på Herrens frelse.“ Nogle arbejder hele dagen og til langt ud på natten for at gøre alt det, som tilsyneladende må gøres. Herren ser med medlidenhed på disse trætte og bebyrdede

⁸Es. 40, 29-31.

slidere, og siger til dem: „Kom hid til mig,... og jeg vil give jer hvile..
.. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“⁹, ¹⁰ Vort liv må skjules
med Kristus i Gud. Når det således er skjult i hans hænder, forvandles
det til en lampe, der kaster sine kraftige og stadige lysstråler ud over
verden. . . Skønt tiden er kort, og der er meget arbejde, der må
udføres, behager det ikke Herren at vi forlænger arbejdstiden, så der
ikke bliver tid til hvile, til bibelstudium og samtale med Gud. Alt
dette er nødvendigt for at styrke sjælen og stille os der, hvor vi får
visdom fra Gud til at opnå den bedste udnyttelse af vore talenter i [265]
Mesterens tjeneste.¹¹

⁹Sl. 27, 14; Klag. 3, 26; Matt. 11,28-30.

¹⁰Brev 83.

¹¹Youth's Instructor, 3 febr. 1898

LØFTET OM MORALSK OG ÅNDELIG FULDKOMMENHED, 7. SEPTEMBER

„Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige! Kol. 3, 14. 15.

„Så overgiv da til døden de lemmer, der hører jorden til,“ skrev Paulus til kolossenserne. „I dem vandrede også I engang, da I levede jeres liv i dem. Men nu skal også I aflægge det altsammen: vrede, hidsighed, ondskab, spot, skamløs snak af jeres mund. ... Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, tålmodighed, sagtmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; Ugesom Herren tilgav jer, således skal I også gøre! ...

Brevet til kolossenserne er fuldt af de mest værdifulde lærdomme for alle, der har påtaget sig en tjeneste for Kristus, lærdomme, der viser opgavens enkelhed og målets storhed, som det åbenbares i deres liv, der på rette måde tjener Frelseren. Den troende, der giver afkald på alt det, der kan hindre ham i at vandre ad vejen opad, eller som kunne få en anden til at vige fra den snævre vej, vil i sit daglige liv give udtryk for barmhjertighed, venlighed, ydmyghed, overbærenhed og Kristi kærlighed... .

Under sine bestræbelser for at nå det mål, Gud har bestemt for ham, må en kristen aldrig opgive håbet. Løftet om moralsk og åndelig fuldkommenhed ved Kristi nåde og kraft gælder alle. Jesus er kraftens kilde, livets udspring. Han leder os til sit ord, og han rækker os blade fra livets træ, som kan helbrede de sjæle, der er syge af synden. Han fører os til Guds trone og lægger os en bøn i munden, som bringer os i nært samfund med ham selv. For vor skyld sætter han Himmelens almægtige hjælpelkilder i gang. Ved hvert skridt kommer vi i berøring med hans levende kraft.

Gud fastsætter ingen grænse for deres fremgang, som ønsker at „blive fyldt af indsigt i Guds vilje med al visdom og åndelig forståelse“. Ved bøn, ved årvågenhed, ved fremgang i viden og forståelse skal de „styrkes med al styrke efter hans herligheds væld“. Således beredes de til at arbejde for andre. Frelseren vil, at mennesker, der er rene og helliggjorte, skal være hans hjælpende redskaber. For denne store forret må vi takke ham, „som gjorde os skikkede til at få del i de hellige arvelod i lyset, han, som friede os ud af mørkets magt og førte os over i sin elskede Søns rige.“¹²

¹²Mesterens Efterfølgere, s. 252.253.

„For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i Himmelen og på jord har sit navn; og jeg beder om, at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske.“

Ef. 3, 14-16.

Vi kan alle opnå den åndelige styrke, som omtales her, men hvordan skal vi få den? Vi er måske i mørke, og føler os svage og modløse, og at Gud ikke elsker os. Da må vi ikke give efter for vore følelser, for følelserne har slet ikke noget med sagen at gøre. Vi må tage Guds ord bogstaveligt og Kristi ord, som han udtalte dem.

Hør disse ord af vor frelser: „Enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på en klippegrund. Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.“ Vi har alle den forret at bygge på Den evige Klippe. Da vil vi ikke vanære Gud eller fjerne os fra Kristus, hverken i ord eller handling. . . .

Når du stoler helt og fuldt på Guds nåde og tager ham på hans ord, da skal du blot pege på Jesus og gentage hans løfter og fortælle fjenden, hvad Jesus har gjort for dig, når han peger på dine fejl og mangler og fortæller dig, at du ikke er spor bedre nu, end før du søgte Herren.

Apostlen siger videre: „At Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.“ Vi tilfredsstilles alt for ofte uden denne guddommelige fylde, der findes indenfor vor rækkevidde. Vi har vænnet os til den opfattelse, at vi kun behøver at have kendskab til sandheden, uden at være i besiddelse af dens helliggørende kraft. Vor tørst slukkes ved at nippe til livets

kilde. Vi kommer ikke tilbage igen og igen for at drikke. Men dette er ikke Guds hensigt. Vore sjæle må stadig tørste efter livets vand. Vore hjerter må hele tiden længes inderligt efter fællesskab med ham. Det er hunger og tørst efter retfærdighed, der bringer os et fuldt mål af hans nåde.

Enok „vandrede med Gud“, men hvordan opnåede han dette intime forhold? Det skete ved, at han til stadighed nærrede tanker om Gud. Ved sin indgang og udgang mediterede han over den guddommelige karakters godhed, fuldkommenhed og herlighed. Medens han var optaget med dette, blev han forvandlet til Herrens herligheds billede. For det er ved beskuelse vi forvandles.¹³

¹³Signs of the Times, 18. aug. 1887.

ÅNDELIG KRAFT, 9. SEPTEMBER

„Men ham, som over al måde formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår, ham være ære!“ Ef. 3, 20. 21.

Vi må efterligne Jesu karakter. Vi må gøre hans herlige billede synligt overalt, både i menigheden, i vore hjem eller når vi hygger os sammen med vore naboer. Det kan vi ikke gøre uden at være fyldt med hele hans fylde. Ved at blive bedre kendt med Jesus elsker vi ham for hans godheds og fortræffeligheds skyld og forsøger at tilegne os hans guddommelige karakter, så alle kan se, at vi har været sammen med Jesus og lært af ham.

Det er ved at føre Kristi evangeliums rene principper ind i vort liv, at vi ærer og forherliger vor Fader, som er i Himmelen. Ved at gøre det, kaster vi det himmelske lys tilbage på den mørke verden omkring os. Syndere tvinges til at bekende, at vi ikke er mørkets, men lysets børn. Hvordan ved de det? Ved de frugter, vi bærer. Folk kan have deres navne i menighedsprotokollen, men det gør dem ikke til lysets børn. . . . Nåden må virke dybt ved at Guds kærlighed bor i hjertet, og denne kærlighed vil komme til udtryk i lydighed.

Den åndelige kraft, der gør os til formidlere af lyset, får vi, når Kristus bor i sjælen. Jo mere lys vi har, desto mere kan vi give til andre omkring os. Jo nærmere vi kommer til Jesus Kristus, desto klarere ser vi hans herlighed. Når vi ser ham i hans renhed, forstår vi bedre vore egne karakterbrist. Vi længes efter ham og den fylde, der er i ham, som viser sig i hans himmelske karakters fuldkommenhed. Ved beskuelse forvandles vi til hans billede. . . .

Hver dag sår vi en eller anden sæd. Sår vi vantroens sæd, høster vi vantro. Sår vi stolthedens sæd, høster vi stolthed. Sår vi stædighed, høster vi stædighed, „thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“

Der er noget, vi må udrette, selv om vore hjerter er fyldt med hele Guds fylde. Vi må ikke dvæle ved vore fejl og synder. De

må aflægges, så vi snarest renser vore hjerter. Når det er gjort, må vi tage troens nøgle for at åbne forrådsammeret med Guds rige velsignelser. . . . Der er en uendelig rigdom at øse af, og vi har vor guddommelige Herres løfte: „Det skal ske jer, som I tror!“ Vi kan vinde livets krone og en plads ved Guds højre hånd, og høre disse ord, der lyder som den skønneste musik, når vi går ind gennem perleporten: „Vel, du gode og tro tjener, ... gå ind til din herres glæde.“¹⁴ ¹⁵

¹⁴Matt. 25, 23 (Seidelin).

¹⁵Signs of the Times, 18. aug. 1887.

„Og nu du, mit barn! hent kraft fra nåden i Kristus Jesus; og hvad du hørte af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro til pålidelige mennesker, som vil være duelige til også at lære andre.“ 2 Tim. 2,1.2.

Lærdommen i Paulus' ord til Timoteus har meget stor betydning for os i dag. Paulus udfordrer Timoteus til at „vinde styrke“, ikke i egen visdom, men „i kraft fra nåden i Kristus Jesus“. En Kristi efterfølger kan ikke stole på sine egne muligheder eller have tillid til sig selv. Men de religiøse bestræbelser må ikke forkrøbles, hverken ved at vige uden om pligten eller ved at være ineffektive i Guds sag. Vi må hente styrke fra en sikker og pålidelig kilde, der aldrig svigter dem, der tager imod guddommelig kraft. Du skal hente „kraft fra nåden i Kristus Jesus“. Mærker den kristne sin svaghed eller manglende evne, kan han hente styrke gennem Kristi nåde i enhver nødsituation, når han stoler fuldstændig på Gud.

Kristi stridsmand må møde mange slags fristelser, som han må modstå og besejre. Jo hårdere kampen er, des større må tilførselen af nåde være, så sjælens behov kan imødekommes; og den modtagne nådes kvalitet vil forøge Kristi tjeners evnes til at kende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt. Den troendes sjæl styrker sin intense længsel efter kendskab til og en dybere forståelse af Kristi sandhed og retfærdighed. Enhver, der vokser i det guddommelige liv, får større evner til at søge efter sandhed, som efter en skjult skat, og de vil anvende sandheden i deres egen erfaring. Den sande kristne forstår betydningen af at gennemgå store konflikter og prøvelser, men han vokser stadig i Kristi nåde for at møde sjælefjenden, som virker gennem menneskelige redskaber for at ødelægge Kristi tjenere. Den kristne får en bedre forståelse af Guds veje og frelsesplanen ved at gennemgå hårde prøvelser, og derved er han hellere ikke ubekendt med fjendens list. Til tider omgiver mørket hans sjæl, men da vil det sande lys skinne, og Retfærdighedens Sol vil lade sine klare stråler

fordrive depressionen. Selv om Satan søger med alle midler at tage modet fra ham ved at skilte med de truende forhindringer, kan han få styrke ved Kristi nåde til at være et trofast vidne om det han har hørt gennem Guds inspirerede budbringer. Han hverken foragter eller tilsidesætter det budskab, han har fået, men bringer sin viden videre til pålidelige mennesker, som er i stand til at undervise andre. Ved at bringe lyset videre til andre, beviser den kristne sandheden i ordene: „Retfærdiges sti er som strålende lys, der vokser i glans til højlys dag.“¹⁶ ¹⁷

¹⁶Ordsp. 4, 18.

¹⁷Review and Herald, 16.juni 1896.

I OVERENSSTEMMELSE MED GUDS VILJE, 11. SEPTEMBER

„Yndefuld kvinde vinder manden ære.“ Ordsp. 11, 16.

[269] Måske bliver du aldrig bedt om at udføre en gerning overfor offentligheden. Men enhver gerning, vi gør, som må gøres, enten det er opvask, borddækning, sygepasning, madlavning eller vask, har en moralsk betydning, så før du kan udføre disse pligter med glæde og godt humør, er du ikke skikket til større eller mere ansvarsfulde pligter. Vore enkle opgaver må udføres af én eller anden, og de, der gør det, må vide, at de udfører en nødvendig og ærefuld gerning, og skønt opgaven måske synes ringe, er dette lige så meget Guds gerning, som den Gabriel udførte, da han blev sendt til profeterne. Alle arbejder indenfor sit virkefelt. Kvinden i hjemmet, der udfører de enkle pligter, som må udføres, kan og må udvise trofasthed, lydighed og lige så oprigtig kærlighed, som englene indenfor deres virkefelt. Overensstemmelse med Guds vilje gør alt nødvendigt arbejde ærefuldt. . . .

Vi er ikke i Himmelen, men på Jorden. Når vi kommer til Himmelen, skal vi få lov til at udføre Himmelens ærefulde og ophøjede hverv. Det er her i denne verden vi må møde udfordringer og stå prøve. . . .

Den højeste pligt, der pålægges de unge, er i deres egne hjem, hvor de skal være til velsignelse for far og mor, brødre og søstre, i kærlighed og virkelig interesse. Her kan de vise selvfornægtelse og selvforglemmelse ved at tage sig af andre og gøre noget for dem. Dette arbejde nedværdiger ingen. Det er den mest hellige, ophøjede gerning. Hvilken indflydelse kan en søster ikke have på sine brødre! Hvis hun handler ret, kan hun være med til at påvirke sine brødres karakter. Hendes bønner, hendes mildhed og hendes hengivenhed kan have stor indvirkning i en familie. . . . Disse ædle egenskaber kan aldrig overføres til andres sind, hvis de ikke først er til stede i dit eget. Sindets tilfredshed, hengivenhed og mildhed og det lyse

humør, som berører ethvert hjerte, vil afspejle hos dig, hvad dit hjerte kan bringe videre til andre. Hvis Kristus ikke råder i hjertet, er der misfornøjelser og moralske mangler. Egoismen forlanger af andre, det, vi ikke selv vil give dem. Hvis Kristus ikke bor i hjertet, er karakteren ukærlig.

Det er ikke alene store opgaver og store kampe, der prøver sjælen og kræver stor frimodighed. Hverdagen har sine vanskeligheder, prøvelser og depressioner. Ofte kræver en enkel opgave den største tålmodighed og tapperhed. Der må selvtillid og beslutsomhed til for at møde og kunne sejre over alle vanskeligheder. Få vished for, at Herren er med dig i alle ting, for at være din trøst og tillid.¹⁸

¹⁸Testimonies, bind 3, s. 79-81.

BØRNS FRELSE, 12. SEPTEMBER

„Selv drengen kendes på det, han gør, om han er ren og ret hansfærd.“ Ordsp. 20, 11.

[270] Der er behov for granskning og bøn om himmelsk visdom til at forstå de unges tankegang, for meget afhænger af den kurs, forældrene giver deres børns sind og vilje. Den mest betydningsfulde gerning er en balancegang, som fører i den rigtige retning på det rette tidspunkt, for deres evige skæbne kan bero på den beslutning, de tager på et kritisk tidspunkt. Derfor er det af stor betydning, at forældrenes sind ikke er rådvilde, men at de handler roligt, betænksomt og forstandigt i kærlighed, og tager de største hensyn til deres børns frelse! Det mål, forældrene først og fremmest bør søge at opnå for deres kære børn, er at skabe en indre skønhed. Forældre har ikke råd til at vise gæster og fremmede opmærksomhed på bekostning af børnenes tid, som er livets store kapital. Derved er det umuligt at benytte den tid hver dag, hvor børnene skal få den omhyggelige oplæring, som er nødvendig for at deres sind kan udvikle sig i den rigtige retning.

Tiden er for kort til at sløses bort på intetsigende og pjattet underholdning, på ubetydelige besøg, på unødvendig prangende klædedragt, eller i spændende fornøjelser. Vi har ikke råd til at sløse den tid væk, Gud har givet os, hvor vi kan være til velsignelse for andre og samle os skatte i Himmelen. Vi har ikke for megen tid til at udføre de nødvendige pligter. Vi bør anvende tid til at udvikle vore følelser og forstand, for at kunne blive kvalificeret til vor livsopgave. Ved at forsømme disse betydningsfulde pligter og efterligne den verdslige verdens modeluner, vaner og levevis, ødelægger vi meget for os selv og vore børn. . .

Det er mødres ansvar at opøve deres tanker og bevare deres hjerter rene. De må udnytte enhver mulighed indenfor deres rækkevidde til at udvikle deres forstand og moral, så de kan kvalificere sig til at hjælpe deres børn i udviklingen af deres tankegang. Ved at kæle for

en trang til selskabelighed kan man snart føle sig urolig, hvis man ikke er på besøg eller har gæster. Da mister man evnen til at være situationens herre. De nødvendige, betydningsfulde hjemlige pligter bliver banale og uinteressante. Der er intet ønske om selvransagelse eller selvdisciplin. Sindet kræver variationer og det verdslige livs spændende optrin. . . .

Hvis forældre var sig deres Gud-givne ansvar bevidst, at uddanne deres børn til et nyttigt liv her, og hvis de ville pryde deres sønners og døtres indre tempel for det udødelige liv, ville vi se en forvandling i hele menneskesamfundet til det bedre. ¹⁹

¹⁹Testimonies, bind 3, s. 146.147.

DEN FYSISKE OG ÅNDELIGE UDVIKLING, 13. SEPTEMBER

**„Vn drengen til den vej, han skalfølge, da viger han ikke
derfra, selv gammel.“ Ordsp. 22, 6.**

[271] Den skønneste opgave noget menneske nogen sinde har påtaget sig, er at have med unge menneskers sind at gøre. Uddannelsen af de unge må ske med stor omhu og variation, så de højeste og ædleste kræfter vækkes i sindet. Forældre og skolelærere er ikke skikkede til at uddanne børn, hvis de ikke først selv har lært selvbeherskelsens, tålmodighedens, overbærenhedens, mildhedens og kærlighedens lektie. Hvilken betydningsfuld stilling forældre, værger og lærere dog har! Kun få forstår sindets største behov og hvorledes man leder forstandens, tankernes og følelsernes udvikling i den rigtige retning hos ungdommen. . . .

De unges tidlige uddannelse præger deres karakter både i det verdslige og religiøse liv. Salomon siger: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.“ Dette er en positiv udtalelse. Den opdragelse, Salomon henviser til, er at lede, uddanne og udvikle. For at udføre denne gerning må forældre og lærere selv forstå „vejen“, som barnet skal følge. Det indbefatter meget mere end boglig viden. Det omfatter alt det gode, dydige, retfærdige og hellige. Det indbefatter praktisk afholdenhed, gudsfrygt, broderlig venlighed og kærlighed til Gud og til hinanden. For at nå dette mål må man tage sig af barnets fysiske, åndelige, moralske og religiøse uddannelse. . . . Børn bør oplæres til at respektere en moden dømmekraft, og lade sig lede af deres foieldre og lærere. De bør uddannes således, at deres sind knyttes til deres forældres og læreres sind, og oplæres til at se det rigtige i at følge deres råd. Når de ikke længere står under deres forældres og læreres vejledning, er deres karakter ikke som et siv, der svajer i vinden. . . .

Små børn skulle være så fri som lam, der løber ude, frie og lykkelige, så de får de bedste muligheder for at lægge et grundlag til at udvikle sunde livsvaner. . . .

Moderen bør have mindre forkærlighed for at udsmykke sit hjem og bruge mere tid til at opelske i sig selv og hos børnene glæden ved de smukke knopper og blomster, der folder sig ud. . . . Hun kan derved lede børnenes tanker op til deres Skaber og vække en kærlighed hos de unge for deres himmelske Fader, som har vist dem så stor en kærlighed. Forældre kan forbinde Gud med alt i hans skaberværk. Disse lærdomme påvirker de små børns sind midt i naturens smukke omgivelser, og de vil sent blive glemt.²⁰

²⁰Testimonies, bind 3, s. 131-137.

MORALSKE KRÆFTER SKAL PRØVES, 14. SEPTEMBER

„I ungdommen er vore sønner som højevoksne planter, vore døtre er som søjler, udhugne i tempelstil.“ Sl. 144, 12.

[272] De unges tilbøjeligheder og vaner kommer som regel til syne, når de bliver voksne. Det unge træ kan bøjes i næsten hvilken som helst retning, og hvis det fortsætter at vokse i den retning, du har bøjet det, vil det altid være et deformeret træ, og vil altid vise hvilken beskadigelse og mishandling, du har udsat det for. Hvis du efter mange års vækst forsøger at rette på træet, vil dine forsøg ikke give resultater. Det forbliver altid et bøjet træ. Sådan er det også med de unges sind. De må i barndommen oplæres med omtanke og mildhed. Enten de er oplært til rigtige eller forkerte handlinger, vil de fortsætte på den bane, de blev ledet ind på i ungdommen. De vaner, der er dannet i ungdomstiden, vil vokse og styrkes sammen med personens udvikling, og bliver generelt de samme livet igennem, de vil blot stadig vokse.

Vi lever i en tidsalder, hvor det meste virker overfladisk. Der er kun en antydning af stabilitet og karakterfasthed, fordi børnenes oplæring er overfladisk lige fra vuggen af. Deres karakter bygger på kviksand. Hverken selvfornægtelse eller selvkontrol har fået lov til at præge deres karakter. De er så forkælede og forvante, at de ikke kan gøre nogen nytte i det praktiske liv. En trang til fornøjelser kontrollerer deres tankegang, og børnene bliver ødelagt med smiger og eftergivenhed. I deres opdragelse må børn forberedes på at møde fristelser og regne med prøvelser og farer. De må oplæres til selvbeherskelse og til at overvinde vanskeligheder på hæderlig vis. Hvis de ikke med vilje udsætter sig for farer, eller unødigt udsætter sig for fristelser, men undgår dårlig indflydelse og faretruende selskab, og så alligevel ikke kan undgå at komme i dårligt selskab, har de karakterstyrke nok til at stå for det, der er ret, og vil kunne holde fast ved principper, så de i Guds styrke kan bestå i moralsk renhed. Hvis

de unge med den rette uddannelse stoler fuldstændig på Herren, vil deres moralske styrke bestå den hårdeste prøve. . . .

Kunne forældre vækkes op til dåd, så de forstår det tunge ansvar, der hviler på dem når det gælder deres børns uddannelse, ville de benytte mere tid til bøn og mindre tid til nytteløs stillen til skue. Så ville de meditere og granske og bede oprigtigt til Gud om visdom og guddommelig hjælp til at opdrage deres børn, se de opnår en karakter, Gud kan godkende. De vil ikke bekymre sig om, hvordan de skal te sig for at opnå verdens ros og ære, men hvilken uddannelse de skal have for at udvikle en skøn karakter, som Gud kan godkende.²¹

²¹Testimonies, bind 3, s. 143-145.

SIND OG LEGEME KAN IKKE ADSKILLES, 15. SEPTEMBER

„Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!“ 1 Kor. 3,17.

[273] En af de stærkeste fristelser, mennesket møder, gælder appetitten. Mellem sind og legeme er der en mystisk, men vidunderlig forbindelse. De to påvirker hinanden. Vort livs vigtigste studium må dreje sig om, hvorledes vi kan bevare legemet i en sund tilstand for at udvikle dets kræfter og få det levende maskineri til at virke harmonisk. En forsømmelse af legemet er en forsømmelse af sindet. Gud bliver ikke æret ved at hans børn har syge legemer eller forkrøblede sind. At føje smagen på sundhedens bekostning er at forsynde sig imod fornuften... .

Verdens genløser vidste, at eftergivenhed over for appetitten fører til legemlig svækkelse og i den grad forringer opfattelsesevnerne, at man ikke kan opfatte det hellige og det evige. Kristus vidste, at verden frådser, og at dette fordærver de moralske kræfter. Hvis appetitten i den grad rådede over menneskeslægten, at Guds Søn måtte faste i næsten seks uger på menneskets vegne, for at bryde dens magt, hvad må en kristen da ikke gøre, for at få bugt med appetitten, og derved kunne sejre som Kristus sejrede? Styrken i den fordærvede appetits fristelser kan kun vurderes ud fra Kristi ubeskrivelige lidelse gennem den lange faste i ørkenen.

Kristus vidste, at for at gennemføre frelsesplanen med held, måtte han begynde der, hvor miseren begyndte. Adam faldt for appetittens tilfredsstillelse. For at vise mennesket betydningen af at overholde Guds bud, begyndte Kristus frelsesværket med en reform af menneskets fysiske vaner... .

Umådeholdenhed i spisevaner, selv med fødevarer af god kvalitet, indvirker ufordelagtigt på systemet, så de finere og ædlere følelser sløves. Streng mådeholdenhed i at spise og drikke har stor betydning

for at bevare helbredet, såvel som frisk motion og træning af legemets samtlige funktioner. . .

Den eneste sikre kurs er at lade være at røre ved, smage eller have noget som helst at gøre med te, kaffe, vin, tobak, narkotika eller drikkevarer med alkohol. Mennesker i denne generation må satse hele deres vilje, styrket ved Guds nåde, på at modstå Satans fristelser og stå imod den mindste eftergivenhed på appetittens område, som er dobbelt så fordærvet nu, som den var for kun to generationer siden. . . Verdens forløser kom fra Himmelen for at hjælpe mennesket i dets svaghed, således at det i Jesu kraft kan overvinde appetitten og lidenskaben, og sejre på alle områder.²²

²²Testimonies, bind 3, s. 485-488.

SINDET FYLDT MED GUDS LØFTER, 16. SEPTEMBER

**„Med hjertet tror man til retfærdighed, og med munden
bekender man til frelse.“ Rom. 10, 10.**

[274] Ifølge dette er der noget at tro på, og noget at bekende. Hjertet må først tage imod troen, som den er i Jesus. Det er den sande religions grundlag. Da begynder overbevisningen om synd, så den synd-syge sjæl føler behovet for en læge og kommer til Jesus af Nazaret for at få tilgivelse. Idet kampen mod fjenden begynder, søger han efter styrke hos Jesus til at modstå fristelse. Han er udholdende i bønner og gransker i Skriften. Bibelens sandheder ses nu i et nyt, levende og interessant lys, og Guds Ånd åbenbarer deres alvorlige betydning for ham. Han undersøger Kristi liv, og jo klarere han ser Frelserens pletfrie, rene karakter, des mindre tillid har han til sin egen godhed. Jo nærmere og mere uafbrudt han ser på Jesus, des mindre fuldkommenhed opdager han hos sig selv. Hans selvretfærdighed forsvinder, idet han falder helt hjælpeløs og knust på klippen, Kristus Jesus. Han vil blive smertelig truet af fristeren, så han til tider føler sig så nedstemt, at han fristes til at tænke, at Gud ikke vil tage imod j ham; men når han tager Gud på ordet og stoler på hans løfter, presser han sig igennem mørket og frem til Kristi kærligheds klare sollys.

„Og med munden bekender man til frelse.“ Hvis hjertet virkelig er nådens og Kristi kærligheds forråds-kammer, vil det komme til udtryk i ord og opførsel. Man drages stadig nærmere til Kristus. Alle vil blive prøvet; derfor er der behov for guddommelig nåde sammen med en sund religiøs tro og en principfast holdning. Læberne må helliges, så de talte ord bliver få og velvalgte.

Bekendende kristne påfører ofte sig selv alvorlig åndelig svaghed ved at ruge over deres prøvelser og bekymringer. Sagen bliver ikke alene forstørret ved hver gentagelse, men man adskiller sig helt sikkert fra Jesus, når man giver efter for denne form for overtrædelse. Satan får dem til at tænke på sig selv, og at påstå, at ingen sætter pris

på dem. De får medlidenhed med sig selv og mister troen og tilliden til Jesus, og derved går de bort fra ham, der byder dem at kaste deres byrder på ham.

Vi må sige til dem: Husk, hvad Gud har gjort for dig. Fortæl Satan, at du ikke stoler på din egen retfærdighed, men på Kristi retfærdighed. Fyld sindet med Bibelens dyrebare løfter, og når da Satan kommer og søger at overvælde dig, skal du møde ham med Guds ords våben: „Der står skrevet.“ Det knuser hans magt og bringer dig sejr.²³

²³Historical Sketches, s. 129. 130.

AT BÆRE FRUGT, 17. SEPTEMBER

„Thi som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage, før den har kvæget jorden, gjort den frugtbar og fyldt den med spirer, givet sæd til at så og brød til at spise.“ Es. 55,10.

[275] Kristus søger at genoprette sit eget billede i menneskenes hjerte, og han gør det gennem dem, som tror på ham. Formålet med kristenlivet er at bære frugt, — at genoprette Kristi karakter i de troende, så at den ved dem kan genoprettes i andre.

Det er ikke for sin egen skyld, at planten spirer, vokser og bærer frugt, men for at give „sæd til at så og brød til at spise“. Således skal mennesket heller ikke leve for sig selv alene. Den kristne er her i verden for at repræsentere Kristus og lede andre til frelsen.

De, der er optaget af sig selv, kan ikke vokse og bære frugt. Hvis du har taget imod Kristus som din personlige frelser, må du glemme dig selv og prøve at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed og fortæl andre om, hvor god han er. Udfør enhver gerning, som du bliver stillet over for. Hav en byrde for dine medmennesker, og gør alt, hvad der står i din magt, for at søge at frelse dem. Eftersom du tager imod Kristi Ånd, — den ånd, der viser sig i uegennyttig kærlighed og tjeneste for andre, — vil du vokse og bære frugt. Åndens frugter vil modnes i dit liv. Din tro vil vokse, din over-bevisning blive dybere og din kærlighed fuldkommen. Kristi billede vil genspejles mere og mere i dig i alt, hvad der er rent, ædelt og smukt.

„Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed.“ Denne frugt kan aldrig forgå, men vil modnes til en høst til evigt liv.

„Når frugten er tjenlig, tager han straks seglen frem; thi høsten er inde.“ Kristus venter med længsel efter at se sit billede åbenbaret i sin menighed. Når Kristi karakter genspejles i al sin fuldkommenhed i hans folk, vil han komme for at tage dem til sig.

Det er ikke blot enhver kristens forret at vente på Guds dags komme, men også at fremskynde den. Hvor hurtigt ville ikke hele verden blive tilsået med evangeliets sæd, hvis alle, der bekender sig til at tro på hans navn, ville bære frugt til hans ære. Den sidste store høst ville hurtigt mod-nes, og Kristus ville komme for at indsamle det dyrebare korn.²⁴

Ligesom planten fæster rødder i jorden, skal vi rodfæstes i Kristus. Ligesom planten får solskin, dug og regn, skal vi modtage Helligånden i vore hjerter. Væksten i kristenlivet vil ske „ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.“²⁵

²⁴Kristi Lignelser, s. 55. 56.

²⁵Kristi Lignelser, s. 54.

ÅNDELIG UDVIKLING GENNEM TJENESTE, 18. SEPTEMBER

„Giv, såskalder gives jer. Et godt, presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød; thi det mål, I måler med, med det skal Iselv få tilmålt igen.“ Luk. 6, 38.

[276] De, som satser alt på at tjene ligesom Kristus, kender betydningen af sand lykke. Deres interesser og bønner strækker sig langt udover dem selv. De bliver kendt med de største planer, de mest udfordrende foretagender, så hvor kan de undgå at vokse, når de stiller sig dér, hvor Guds lys og velsignelse strømmer ned over dem. De modtager visdom fra Himmelen. De bliver mere og mere lig Kristus i alle hans planer. Der er ingen mulighed for åndelig stilstand. Selviske ambitioner og egoisme modvirkes af den stadige forbindelse med fængslende opgaver og de høje mål, som hører med til en ædel og hellig virksomhed.²⁶

Himmelske væsener venter på at samarbejde med menneskelige redskaber, for at de kan åbenbare for verden, hvad mennesker kan blive, og hvad de ved deres indflydelse kan gøre for at frelse sjæle, der er ved at gå fortabt. Den, der er virkelig omvendt, vil være så fyldt med Guds kærlighed, at han vil længes efter at give andre del i den glæde, han selv har. Herren ønsker, at hans menighed skal vise verden hellighedens skønhed. Den skal åbenbare kraften i den kristne tro. Himmelen skal genspejle sig i den kristne karakter. De, som er i mørket, skal høre taksigelsesog lovsange. Vi skal udtrykke vor taknemmelighed for evangeliets glade budskab, dets løfter og forsikringer ved at søge at gøre godt mod andre. Udførelsen af dette arbejde vil bringe stråler af himmelsk retfærdighed til de trætte, besværede og lidende sjæle. Det er som en kilde, der rinder for den medtagne, trætte vandringsmand. Ved enhver barmhjertighedsgerning og enhver kærlighedsgerning er Guds engle til stede.

²⁶Testimonies, bind 9, s. 42.

Kristi gerning skal være vort eksempel. Altid gik han omkring og gjorde vel. I templet og synagogerne, på byernes gader, på markedspladsen og i værkstedet, ved søbredden og mellem bjergene forkyndte han evangeliet og helbredte de syge. Han levede et liv i uselvisk tjeneste, og det skal være vor lærebog. Hans ømme, medlidende kærlighed er en irettesættelse for vor selviskhed og hjerteløshed.

Kristus spredte velsignelser på sin vej overalt, hvor han gik. Hvor mange af dem, der hævder at tro på ham, har lært af hans eksempel at udvise venlighed, medlidenhed og uegennyttig kærlighed? Lyt til hans stemme, når han taler med de svage de trætte og de hjælpeløse: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“²⁷ Han mistede aldrig tålmodigheden, hans kærlighed blev aldrig holdt tilbage.²⁸

²⁷Matt. 11, 28.

²⁸Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 265. 266.

SKJULT MED KRISTUS I GUD, 19. SEPTEMBER

„De retfærdige grønnes som palmen, vokser som Libanons ceder.“ Sl. 92, 13.

[277] Se den trætte rejsende kæmpe sig gennem ørkenens varme sand, hvor der ikke er nogen beskyttelse mod den tropiske sol. Hans vandforsyning svinder ind, så han har intet at svale sin brændende tørst med. Tungen er hævet, og han svajer som en drukken. Han ser synet af hjem og venner, når han tror, han er ved at forgå. Pludselig ser han en palme i det fjerne, der stiger op af den sandede ødemark. Den er grøn og frisk. Håbet får pulsen til at stige, han sætter farten op, fordi han ved, at det, der giver palmen liv og vigør, kan afkøle hans feberhede blod og forny hans livskraft.

Den rolle, palmen spiller i ørkenen som trøst og opmuntring for den nedbrudte vandringsmand, skal den kristne spille i verden. Han må føre de trætte sjæle, der er fyldt med uro, og er ved at forgå i syndens ørken, til det levende vand. Han må vise sine medborgere hen til ham, som indbyder alle som tørster: „Lad ham komme til mig og drikke.“

Om solen blænder og det brændende sand vælter over palmens rødder eller slår imod dens stamme, så bliver træet stående, friskt og levedygtigt. Du vil opdage hemmeligheden ved at grave i sandet: rødderne når dybt ned til jordens skjulte vandkilder.

Således er det med den kristne. Hans liv er skjult med Kristus i Gud. For ham er Jesus et kildespring til evigt liv. Ligesom palmens rødder bryder hans tro igennem den synlige barriere og drager vand fra livets kilde. Midt i verdens fordærv er han trofast og loyal overfor Gud. Han er omgivet af Kristi retfærdigheds herlige indflydelse. Hans indflydelse højner og velsigner.

De ringeste og fattigste af Jesu disciple kan være til velsignelse for andre. De forstår måske ikke, at de gør noget særligt, men ved deres ubevidste indflydelse sætter de velsignelsens bølger i gang, som vil øges og vokse, og de ser måske ikke de velsignede resultater

før ved den sidste gengældelses dag. De behøver ikke at bekymre sig om fremgang. De skal kun gå frem i stilhed og trofast udføre den gerning, Guds forsyn viser dem. Da lever de ikke forgæves. Deres egen sjæl vokser mere og mere og bliver lig Kristus. De samarbejder med Gud i dette liv, hvorved de bliver skikkede til en højere gerning og det kommende livs ufattelige glæder.²⁹

²⁹Signs of the Times, 6. aug. 1902.

KRISTUS HAR LOVET OS HVILE, 20. SEPTEMBER

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“ Matt. 11, 28.

[278] Jesus indbyder Adams trætte og bekymrede sønner og døtre til at komme til sig og lægge deres tunge byrder på ham. Skønt mange, der hører denne indbydelse, sukker efter hvile, jager de dog frem på den ujævne sti, mens de klamrer sig til sin byrde. Jesus elsker dem og vil så gerne bære både de res byrder og dem selv i sine stærke arme. Han kan fjerne den frygt og usikkerhed, som berøver dem deres fred og hvile, men de må først komme til ham og fortælle ham om deres hemmelige bekymringer. Hans fortrolighed med sit folk er et bevis på hans kærlighed til dem. Det ydmyge, tillidsfulde hjerte er en mere dyrebar gave for ham, end alt, hvad rigdom kan byde på. Kommer de blot ganske enkelt til ham i samme tillid, som barnet kommer til sine forældre, vil den guddommelige berøring af hans hånd fjerne deres byrder.

Jesus, vor medfølende Frelser, er vejen, sandheden og livet. Hvorfor tager vi ikke imod hans storslåede tilbud om nåde, idet vi tror på hans løfter, og lader være med at tage livet så tungt?. . . Kristi veje er behagelige, og hans stier er fredfulde. Hvis vi har gjort vore veje ujævne og pålagt os den tunge byrde at samle os skatte på Jorden, så lad os vende om nu og følge den vej, Jesus har beredt for os.

Vi er ikke altid villige til at komme til Jesus med vore prøvelser og besværligheder. Til tider fylder vi vore bekymringer i menneskelige ører, og fortæller dem, der ikke kan hjælpe os, om alle vore trængsler og betror os ikke til Jesus, som kan forvandle sorgens sti til glædens og fredens vej. . . . Kunne blot alle prædikanter såvel som menigheder, bringe alle deres byrder og bekymringer til Jesus, der venter på at tage imod dem, og give dem fred og hvile!³⁰

³⁰Signs of the Times, 17. marts 1887.

Det kræver en frygtelig hård kamp at opgive sin egen vilje og sine egne metoder. Men du vil finde hvile og fred, så snart du har lært det. Stolthed, selvished og ambition må overvindes. Din vilje må smelte helt sammen med Kristi vilje. Hele livet kan blive et stadigt kærlighedsoffer, hver handling en åbenbaring og hvert ord et udtryk for kærlighed. Som vintræets liv pulserer gennem stammen og klasen og flyder fra de dybeste trævlerødder og når op til de øverste blade, således brænder og flyder Kristi kærlighed i sjælen og sender sine dyder ud i menneskets væsen, så det trænger igennem enhver bevægelse i legeme og sind.³¹

³¹The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1091. 1092.

FORLØSNINGSPLANEN ER EN GAVE, 21. SEPTEMBER

„Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse.“ Ef. 1,3.

[279] „Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os som var døde på grund af vore overtrædelser. . . Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tidsaldre kunne vise sin nådes overstrømmende rigdom, ved godhed mod os i Kristus Jesus.“

Således lyder de ord, hvormed „den gamle Paulus“, „Kristi Jesu fange“, da han skrev fra sit fængsel i Rom, søgte at fremholde for sine brødre noget, som han fandt, at sproget ikke formåede at udtrykke fuldt ud, nemlig „Kristi uransagelige rigdom“ — den nådens skat, der uforskyldt tilbydes faldne menneskebørn. Genløsningens plan blev lagt ved et offer, en gave. Apostlen siger: „I kender jo vor Herre Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ . . . Og som kronen på genløsningens velsignelse læser vi, at „Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.“ . . . Visselig kan ingen, som betragter hans nådes rigdom, undlade at udbryde med apostlen: „Gud ske tak for hans uudsigelige gave!“

Ligesom genløsningens plan begynder og afsluttes med en gave, således må den også gennemføres. Den samme opofrelsesånd, der købte frelsen til os, vil bo i alle deres hjerter, som bliver delagtige i den himmelske gave. Apostlen Peter siger: „Som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået.“ Da Jesus udsendte sine disciple, sagde han til dem: „I har fået det for intet, giv det for intet!“ Hos dem, der er helt forenet med Kristus, kan der ikke være noget egoistisk, intet, der forbeholdes selvet. Den, som drikker af det levende vand, vil

finde, at det i ham „skal blive en kilde af vand, som fremvælder til evigt liv“. Kristi Ånd i ham er som et kildespring, der vælder frem i ørkenen og flyder til vederkvægelse for alle og gør dem, der er ved at omkomme, begærlige efter at drikke af livets vand. Den samme kærlighedens og selvopofrelsens ånd, der boede i Kristus, var det, som drev apostlen Paulus i hans omfattende arbejde. „Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld,“ siger han. „Mig, den allerringeste af alle hellige, blev denne nåde givet at forkynde hedningerne evangeliet om Kristi uransagelige rigdom.³²

³²Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 270.271.

KRAFTEN I GUDS KÆRLIGHED, 22. SEPTEMBER

**„Bliv ven med ham og hold fred, derved vil der times dig
lykke.“ Job 22, 21.**

[280] Jesus sagde: „Faderen selv elsker jer.“ Dersom vor tro er fæstet ved Gud gennem Kristus, vil den vise sig at være „et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhænget, hvor Jesus gik ind som forløber for os.“ Det er sandt, at skuffelser vil komme, og trængsel må vi forvente; men vi skal overlade alt, stort og småt, til Gud. Han forvirres ikke af vore mange besværligheder og overvældes ikke af vore byrders vægt. Hans omhu strækker sig til hver eneste familie og omfatter hvert enkelt menneske; han interesserer sig for alle vore sysler og sorger. Han mærker sig hver tåre; han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Alle de trængsler og prøvelser, der times os her, tillades for at virkeliggøre hans kærlige hensigt med os — „at vi skal få del i hans hellighed“ og således få del i den glædens fylde, som findes hos ham. . . .

Bibelen viser os med de stærkeste udtryk betydningen af at opnå kundskab om Gud. Peter siger: „Nåde og fred bliver eder stadig rigere til del, idet i lærer Gud og vor Herre Jesus at kende. Alt, hvad der tjener til liv og gudfrygtighed, har hans guddommelige magt skænket os gennem kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft.“ Og Skriften byder os: „Gør dig nu bekendt med ham, og hav fred.“

Gud har befalet os: „I skal være hellige; thi jeg er hellig.“ Og en inspireret apostel erklærer, at uden hellighed „skal ingen se Herren“. Hellighed er overensstemmelse med Gud. Ved synd er Guds billede i mennesket blevet fordærvet og næsten helt udslettet; det er evangeliets opgave at genoprette, hvad der er gået tabt, og vi skal samarbejde med den guddommelige kraft i denne gerning. Og hvordan kan vi komme i overensstemmelse med Gud, hvordan kan vi blive præget af hans billede, medmindre vi tilegner os kundskab om

ham? Det er denne kundskab, Kristus kom til verden for at åbenbare for os.

Det ufuldstændige billede, så mange har haft af Kristi ophøjede karakter og tjeneste, har indsnævret deres religiøse erfaring og i høj grad hindret deres fremgang i det guddommelige liv. Personlig guds frygt iblandt os som et folk står lavt. Der er mange former, meget maskineri, megen tunge-kristendom; men der må i vor religiøse erfaring indføres noget, som er dybere og mere solidt. . . . Hvad vi trænger til, er en erfaringsmæssig erkendelse af Gud og hans kærligheds kraft, som den er åbenbaret i Kristus. Vi må ransage Skrifterne flittigt, under bøn; vor forstand må oplives ved Helligånden, og vore hjerter må være opløftet til Gud i tro og håb og uafbrudt taksigelse.

³³

³³Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 281. 282.

SIKKER TILLID TIL KRISTUS, 23. SEPTEMBER

„Og håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så I må blive rige i håbet ved Helligåndens kraft!“ Rom. 15, 13.

Til tider sænker en dyb følelse af uværdighed, en skælvende frygt sig ned i sjælen, men dette er intet bevis på, at der er sket en forandring i Guds forhold til os, eller i vort forhold til Gud.... Vi må gribe om Kristi hånd i tro, og stole lige fuldt på ham i mørke som i lyse dage.

[281] Satan kan hviske: „Du er for stor en synder til at Kristus kan frelse dig.“ Mens du erkender, at du virkelig er syndig og uværdig, kan du møde fristeren med dette råb: „I kraft af forsoningen påberåber jeg mig Kristus som min frelser. Jeg stoler ikke på min egen fortjeneste, men på Jesu blod, som rensrer mig. I dette øjeblik knytter jeg min hjælpeløse sjæl til Kristus.“ Kristenlivet må være en stadig, levende troserfaring. En fast tillid, som ikke svigter, men stoler fuldstændig på Kristus, bringer sjælen fred og tryghed.. . .

Enhver hindring og enhver indre fjende forøger blot dit behov for Kristus. Han kom for at fjerne stenhjertet og give dig et kødhjerte. Søg nåde hos ham til at overvinde dine specielle fejl og mangler. Når du møder en fristelse, så modstå standhaftigt de onde tilskyndelser ved at sige til din sjæl: „Hvordan kan jeg vanære min forløser? Jeg har overgivet mig til Kristus; derfor kan jeg ikke gøre Satans gerning.“ Råb til den kære frelser om hjælp til at ofre enhver afgud, og lægge enhver elsket synd til side. Se Jesus med troens øje ved Faderens trone, hvor han i kraft af sine sårede hænder beder for dig. Tro at du får styrken af din dyrebare frelser.

Se i tro på de kroner, der venter dem, som sejrer; lyt til de frelstes jublende sang: Værdig, værdig er Lammet, det slagtede, som har løskøbt os for Gud! Forsøg at se på disse scener som virkelige. Stefanus, den første kristne martyr, forkyndte i sin frygtelige kamp mod magterne og myn-dighederne og ondskabens åndemagter i

himmelrummet: „Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.“ Verdens frelser blev åbenbaret for ham, siddende ved Gud Faders højre side i Himmelen. Det herlige lys fra Kristi åsyn skinnede så klart på Stefanus, at selv overfor hans fjender, skinnede hans ansigt som en engels ansigt.

Hvis vi blot tillader vore sind at tænke mere på Kristus og den himmelske verden, har vi en kraftig motivering og støtte, når vi kæmper Herrens krige. Når vi mediterer over det bedre lands herligheder, som snart bliver vort hjem, mister stolthed og kærlighed til verden sin tiltrækning. Ved siden af den vidunderlige Kristus har alle verdens tillokkelser kun ringe værdi.³⁴

³⁴Review and Herald, 15.nov. 1887.

SANDHEDENS HELLIGGØRENDE KRAFT, 24. SEPTEMBER

„Jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.“ Joh. 17, 19.

Stadig flid udretter mere for mennesket end noget andet. De, der aldrig er tilfredse, undtagen i bevidstheden om, at de vokser hver dag, opnår virkelig succes i livet.. ..

[282] Tænk derfor ikke til stadighed på et enkelt emne, hverken ved sindets koncentration eller ved stadig at henlede andres opmærksomhed på det. Gå over til et andet emne og undersøg det grundigt. Således løser din opfattelsesevne den ene hemmelighed efter den anden. Ved denne fremgangsmåde vinder du en dobbelt sejr. Ikke alene får du en værdifuld kundskab, men med sindets opøvelse styrkes åndsevnerne med øget kraft. Nøglen til at åbne det ene mysterium, vil muligvis også udvikle kendskab til en anden dyrebar sandhed, der hidtil var ukendt.. ..

I verden er der en mangfoldighed af vildfarelser og fabler. Nyheder i form af sensationelle dramaer fremstår stadig for at fylde sindet, og der er rigeligt med absurde teorier, som forhindrer moralsk og åndelig fremgang. For at imødegå modstanden fra tidevandsbølgen har Guds sag brug for intelligente mennesker, tænkende mennesker og mennesker med et grundigt kendskab til Skriften. Vi må ikke godkende arrogance, snæversynethed eller principløshed, selv om de skjules under en kappe af foregivende fromhed. En overbevisende indflydelse følger dem, hvis hjerte er præget af sandhedens helliggørende kraft. De kan vise beherskelse og hensyn, fordi de ved, at vildfarelsens talsmænd hverken kan skabe eller tilintetgøre sandhed.. ..

Denne tids sataniske bedrag må imødegås klart og fornuftigt med Åndens sværd, som er Guds ord. Den samme usynlige hånd, der fører planeterne i deres baner og bærer verdenerne med sin magts hånd, har gjort det muligt for mennesket, der er skabt i hans billede,

at være lidet ringere end Guds engle i opfyldelsen af deres pligter på Jorden. De mennesker, der har fået ansvaret for den mest alvorlige sandhed, mennesket nogen sinde er betroet, har ikke opfyldt Guds hensigter. Efter hans plan skulle vi stige højere og højere mod en tilstand af fuldkommenhed. Mennesket kender ikke sig selv. Vort ansvar står i et nøjagtigt forhold til det lys, de muligheder og de fordele, vi har fået. . . .

Guds dyrebare bog indeholder leveregler for mennesker i alle samfundslag og stillinger. Her findes forbilleder, som alle gør vel i at undersøge og følge. „Menneskesønnen (er) ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene.“ Kristi tjeneres sande ære og hæder består ikke i antal prædikener holdt, eller i hvor meget skrivearbejde, der er udført, men i den trofaste gerning udført for at tjene menneskers behov.³⁵

³⁵Testimonies, bind 4, s.388 413-416.

SAND YDMYGHED, 25. SEPTEMBER

„Det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme;... for at intet menneske skal rose sig for Gud.“ 1 Kor. 1, 27-29.

[283] Efter Jesu himmelfart lyttede de lærde, advokaterne, præsterne, rådsherrerne, de skriftkloge og teologerne til de ulærde og ydmyge mænds kloge og stærke ord. Disse vise mænd undrede sig over de ydmyge disciples fremgang, men til sidst stillede de sig tilfredse med, at det skyldtes, at disse havde været sammen med Jesus og lært af ham. Deres adfærd og folkelige undervisning lignede Jesu holdning og lære.. . .

For at kunne fremføre upopulære sandheder i dag, må de kombineres med kraft fra det høje, for at anstrengelserne ikke skal gå til spille. Ydmyghedens dyrebare nådegave er et sørgeligt savn i forkyndelsen og i menigheden. Mennesker, der forkynder sandheden, har for høje tanker om deres egen duelighed. Sand ydmyghed fører mennesket til at ophøje Kristus og sandheden, idet man forstår sin fuldstændige afhængighed af sandhedens Gud. Grunden til, at det gør så ondt at lære ydmyghedens lektie, er at vi er så hovmodige, over den falske vurdering af os selv, at vi ikke kan se vort store behov. Forfængelighed og stolthed fylder menneskenes hjerter. Kun Guds nåde kan skabe en reformation.

Det er din gerning... at ydmyge dig selv og ikke vente til Gud ydmyger dig. Til tider lader Gud sin hånd hvile tungt på mennesker for at ydmyge dem, så de kan stå i det rette forhold til ham. Hvor meget gunstigere er det ikke dagligt at bevare hjertet ydmygt overfor Gud. Vi kan enten ydmyge os selv, eller underbygge vor egen stolthed og vente på at Gud ydmyger os.. . .

For at forstå sandheden, bør du disciplinere og opøve sindet og stadig søge at eje den ægte gudsfrygts nådegave. Den kender du ikke ret meget til nu. Når Kristus bor i dig, har du mere end en teoretisk viden om sandheden. Ikke alene gentager du de lærdomme, Kristus

gav her på Jorden, men ved et liv i selvfornægtelse og hengivenhed til Guds sag, vil du undervise andre ved dit livsmønster. Dit liv er da en levende prædiken med større kraft, end nogen tale holdt fra en prædikestol.

Den uselviske ånd, som du ønsker skal blive virkeliggjort hos andre, sammen med selvfornægtelsens gave og sand gudsdyrkelse, må du udvikle hos dig selv. Du må indøve nyttige vaner i de mindre opgaver, der ligger på din vej, for at kunne have en stadig fornuftig åndelig vækst og blive mere og mere effektiv. Du må ikke vente at chancen fører til store resultater, men grib den første anledning, du får, til at vise din pålidelighed i det mindste, så du derved kan arbejde dig frem fra den ene ansvarsfulde stilling til den næste.³⁶

³⁶Testimonies, bind 4, s.378-380.

I HARMONI MED KRISTUS, 26. SEPTEMBER

„Som medarbejdere formaner vi jer også til, at det ikke må være forgæves, I har modtaget Kristi nåde.“ 2 Kor. 6, 1.

[284] Hele Himmelen interesserer sig for det arbejde, som foregår i verden, og som skal berede mænd og kvinder til det fremtidige udødelige liv. Det er Guds plan, at mennesker skal nyde den høje hæder at være Kristi medarbejdere til sjæles frelse. Guds ord viser klart, at redskabet i denne store gerning har den forret at kunne vide, at der ved hans højre hånd er én, som er rede til at stå ham bi i enhver oprigtig bestræbelse for at nå op til den højeste moralske og åndelige udvikling i Mesterens arbejde. Dette vil være tilfældet med alle, som føler deres trang til hjælp. De bør betragte Guds værk som ophøjet og helligt, og de bør hver dag bringe ham glædesog takofre til gengæld for hans nådes kraft, ved hvilken de sættes i stand til at gøre fremgang i det guddommelige liv. Arbejderen bør altid nære beskedne meninger om sig selv og betænke sine mange forspildte anledninger af mangel på flid og en rigtig værdsættelse af gerningen. Han bør ikke blive modløs, men stadig fornye sine bestræbelser for at benytte tiden. . . .

Det er ikke nødvendigt, at nogen skulle give efter for Satans fristelser og således krænke sin samvittighed og bedrøve Helligånden. I Guds ord er der gjort enhver foranstaltning, for at alle kan få guddommelig hjælp i deres anstrengelser for at vinde sjæle. Dersom de vil holde sig Jesus for øje, vil de forvandles efter hans billede. Alle, som har Kristus boende i deres hjerte ved troen, ledsages i deres arbejde af en kraft, der giver dem fremgang. De vil stadig blive mere og mere dygtige i deres gerning, og Guds velsignelse, der viser sig ved fremgang i arbejdet, vil vidne om, at de i sandhed er Kristi medarbejdere. Men hvor meget man end måtte skride fremad i det åndelige liv, kommer man aldrig derhen, at man ikke behøver at granske Skriften med flid; for deri findes grundlaget for vor tro. Alle læresætninger bør prøves med loven og vidnesbyrdet, selv om

man har antaget dem som sandhed; hvis de ikke holder denne prøve, er der intet lys i dem.

Genløsningens store plan, som åbenbares i det afsluttende værk for disse sidste dage, bør omhyggeligt undersøges. De begivenheder, der har forbindelse med helligdommen hisset, bør gøre et sådant indtryk på alles sind og hjerte, at de vil være i stand til at gøre indtryk på andre. Alle behøver mere oplysning om det forsoningsværk, der foregår i helligdommen hisset. Når denne store sandhed bliver indset og forstået, vil de, der hylder den, virke sammen med Kristus for at berede et folk til at bestå på Guds store dag, og deres bestræbelser vil lykkes.³⁷

³⁷Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 183. 184.

ORD SOM MALESTOK, 27. SEPTEMBER

**„Et godt mennesker tager gode ting frem af sit gode forråd.“
Matt. 12, 35.**

[285] Dine ord er som en målestok for din karakter. . . Her ser vi betydningen af forsigtighed i vor talemåde. I denne gave hviler en stor magt til det gode, hvis den anvendes rigtigt. . .

Alle har den forret at fylde sjælens kamre med rene og hellige skatte gennem et grundigt kendskab til Kristi dyrebare ord, som blev fremsagt, så vi kunne lære af dem. . .

Ved at give agt på de irettesættelser og opmuntringer vi finder i Guds ord, kan vi „vandre Herren værdig, i alle måder ham til behag, idet I bærer frugt og vokser i al god gerning ved erkendelsen af Gud og styrkes med al styrke efter hans herligheds væld til al udholdenhed og tålmodighed med glæde.“ De, som bliver styrket på denne måde, vil ikke gå med sænket hoved. . .

„Og takker Faderen, som gjorde jer skikkede til at få del i de helliges arvelod i lyset, han, som friede os ud af mørkets magt og førte os over i sin elskede Søns rige. I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse.“ Skal vi derfor ikke, både ældre og yngre, lære at tale sammen med det sprog, de taler, som er ført over i Guds rige? Skal vore ord ikke lyde således, at vor himmelske Fader lytter til dem med glæde?

Som bekendende kristne er det vor alvorlige pligt at åbenbare vor bekendelses troværdighed med vore ord. Tbingen er kun et lille lem, men hvor meget godt kan den ikke udrette, hvis hjertet er rent! Hvis hjertet er fyldt med gode ting, indeholder det kristelig mildhed, medlidenhed og høflighed, som kommer til udtryk i ord og handling. Lyset, der skinner fra Guds ord, er vor vejviser. Intet svækker en menighed i den grad, som den forkerte brug af talens gave. . .

Vore handlingers kvalitet ses i vore ord. Når vore ord og vor gerning er i harmoni med Kristus, viser vi, at vi er overgivet til Gud, så helliggørelsen fuldkommengøres i hans frygt. Når vi overgiver os

selv med sjæl, legeme og ånd til ham, virker han i os, både at ville og gøre hans gode vilje.

Kristi kærlighed i hjertet kommer til udtryk i lovprisning. De, der er overgivet til Gud, viser det ved deres hengivne samtaleform. Hvis deres hjerter er rene, er deres ord også rene og viser stor retsindighed, der virker helliggørende. Sindet er præget af andægtig meditation, så man mærker Guds nærvær.³⁸

³⁸Review and Herald, 18. jan. 1898.

EZEKIAS YDMYGEDE SIG, 28. SEPTEMBER

„Men da Ezekias ydmygede sig og vendte om fra sit hovmod sammen med Jerusalems indbyggere, kom Herrens vrede ikke over dem i Ezekias' dage.“ 2 Krøn. 32,26.

[286] „Ezekias ydmygede sig og vendte om fra sit hovmod.“ . . . Men den onde sæd var sået og skulle til sin tid spire og bringe sin sørgelige høst. Judas konge havde lykken med sig i de sidste år, han levede, fordi han havde besluttet at råde bod på det, der var tabt i fortiden, og at ære Guds navn. Hans tro blev dog stillet på en alvorlig prøve, og han skulle lære, at han kun kunne gøre sig håb om at sejre over mørkets magter, som ville ombringe ham selv og tilintetgøre hans folk, ved at stole ubetinget på Herren.

Alle mennesker kan tage ved lære af den fejltagelse, som Ezekias begik, da han svigtede sit høje kald under ambassadørernes besøg. Også vi bør bruge meget mere tid til at tale om de gode erfaringer, vi har haft, samt om Guds nåde og langmodighed og Frelserens uforlignelige kærlighed. Når sindet og hjertet er fyldt af Guds kærlighed, er det ikke vanskeligt at tale med andre om det, som angår det åndelige liv. Ophøjede tanker, ædel stræben, en klar forståelse af sandheden, uselvskhed samt længsel efter fromhed og hellighed vil komme til udtryk i ord, som for-tæller, hvad hjertet er fuldt af.

De mennesker, vi omgås til daglig, behøver vor hjælp og vore råd. De befinder sig måske i en sådan sindstilstand, at et ord i det rette øjeblik virker som et søm, der er anbragt på det rette sted. I morgen er det måske for sent at komme i forbindelse med disse mennesker. Hvilken indflydelse øver vi over dem, som vi vandrer sammen med på livets vej?

Vi stilles over for store ansvar hver eneste dag. Vore ord og handlinger gør dagligt indtryk på vore medmennesker. Derfor er det så vigtigt, at vi sætter vagt ved vore læber og færdes med forsigtighed! Blot et enkelt ubetænksomt eller uklogt skridt er tilstrækkeligt til at

få fristelsens bru-sende bølger til at skylle en sjæl over bord. Vi kan ikke rykke de tanker op, som vi har sået i andre menneskers sind. . . .

Hvis vi på den anden side færdes sådan, at vi hjælper andre at opelske gode principper, sætter vi dem i stand til at gøre det gode. De øver til gengæld en god indflydelse over andre, og på den måde hjælper vi ubevidst hundreder og tusinder af mennesker. Kristi sande efterfølger styrker det gode forsæt hos alle de mennesker, han kommer i berøring med, og åbenbarer Guds nådes kraft og Guds fuldkomne karakter for en vantro, syndig verden.³⁹

³⁹Profeter og Konger, s.169.

PERSONLIG INDFLYDELSE ER KRAFT, 29. SEPTEMBER

„Min haves væld er en brønd med rindende vand og strømme fra Libanon.“ Højs. 4, 15.

[287] Det er ved personlig kontakt, at mennesker skal bringes i berøring med evangeliets frelsende kraft. Mennesker frelses ikke gruppevis; de frelses enkeltvis. Den personlige indflydelse er en kraft, som skal samarbejde med Kristi indflydelse, løfte, hvor han løfter, bibringe rigtige principper og standse verdens fremadskridende fordærvelse. Den skal udsprede den nåde, som kun Kristus kan meddele. Den skal virke opløftende og formilde andres liv og karakter ved hjælp af et rent eksempel forenet med tro og kærlighed. . . .

Synden har bragt uorden i hele menneskets organisme, forstyrret sindsligevægten og fordærvet fantasien. Sjælsevnerne er blevet nedværdiget. Synderen er blottet for ren og ubesmittet gudsfrygt, og hjertet er ikke helliget. Guds forvandlende kraft har ikke omdannet karakteren. Sjælen er svag; den har ikke moralsk styrke til at sejre og er som følge heraf besmittet og nedværdiget.

Når hjertet renses, bliver alt anderledes. Karakterens forvandling er et vidnesbyrd for verden om, at Kristus bor i hjertet. Guds Ånd giver sjælen nyt liv og bringer tankerne og ønskerne i harmoni med Kristi vilje. Menneskesjælen omskabes i Guds billede. Svage og fejlende mænd og kvinder viser verden, at nådens forløsende kraft kan gøre den ufuldkomne karakter symmetrisk og få den til at bære rig frugt.

Det hjerte, der åbner sig for Guds ord, er ikke som en dam, hvis vand udtørres, eller som en sprukken cisterne, der mister sit indhold. Det er som bjergbækken, der forsynes af kilder, som alrig løber tørre. Dens kølige, klare vand springer fra klippe til klippe og forfrisker de trætte, tør-stige og bebyrdede. Det er som en flod, der altid flyder og bliver dybere og bredere i sit løb, indtil dens livgivende vand fordeles til hele Jorden.

Sådan er det også med et sandt Guds barn. Kristi religion giver sig til kende som et livgivende, altigennemtrængende princip — en levende, virksom, åndelig energi. Når et menneske åbner sit hjerte for sandheden og kærlighedens himmelske indflydelse, vil disse principper strømme som floder i ørkenen og frembringe frugtbarhed, hvor der nu er tørt og goldt.

Når de mennesker, som er blevet lutret og helliget ved kendskab til Bibelens sandhed, går helhjertet ind for at vinde sjæle, vil de i sandhed blive en duft af liv til liv; og idet de daglig drikker af nådens og kundskabens uudtømmelige kilde, vil de erfare, at deres eget hjerte fyldes fuldstændig af deres Mesters Ånd, og at mange nyder godt af deres uselviske gerning både fysisk, intellektuelt og åndeligt. De trætte forfriskes, de syge bliver sunde, og de syndbetyngede bliver befriet.⁴⁰

⁴⁰Profeter og Konger, s. 115.116.

DET SANDE, DET LIGEFREMME, DET ÆRLIGE, 30. SEPTEMBER

**„Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans.“ Åb.
2,10.**

[288] Guds altskuende øje lægger mærke til alle mangler og til den herskende lidenskab hos enhver; dog bærer han over med vore fejltrin og ynkes over vor svaghed. Han byder sit folk at opelske den samme medlidende og overbærende ånd. Sande kristne vil ikke fryde sig over at kunne blotte andres fejl og mangler. De vil vende sig bort fra det skammelige og vanartede og fæste deres tanker ved det, som er tiltrækkende og elskeligt. Al kritik og hvert et bebrejdende eller dømmende ord vil smerte en kristen.

Hvis alle, der bekender sig til at være kristne, brugte deres forskningsevner til at undersøge, hvilke onder de trænger til at rette på hos sig selv, i stedet for at tale om andres fejl, ville der i dag råde en sundere tilstand i menigheden. Nogle kan være ærlige, når det intet koster, men når selviske hensyn betaler sig bedst, glemmes ærligheden. Ærlighed og egoisme kan ikke samarbejde i det samme hjerte. I tidens løb vil enten selviskheden fordrives og ærligheden herske enerådende, eller hvis selviskheden næres, vil ærligheden glemmes. De kommer aldrig overens; de har intet til fælles. Den ene er Ba'als profet, den anden er Guds sande profet. Når Herren samler sine juveler, vil de sande, de oprigtige og de ærlige blive betragtet med velbehag. Engle er beskæftigede med at lave kroner til sådanne, og på disse stjerneprydede kroner vil det lys, der udstråler fra Guds trone, genskinne med funkende glans. . . .

Herren prøver og opdrager sit folk. Når det gælder jeres egen mangelfulde karakter, kan I være lige så strenge og kritiske, som I ønsker, men vær venlige, medlidende og høflige mod andre. Stil dig daglig det spørgsmål: Er jeg sund lige ind til kærnen, eller er der falskhed i mit hjerte? Bed Herren inderligt om at frelse jer fra ethvert bedrag på dette punkt. Det gælder evige interesser. Medens

så mange higer efter ære og er griske efter vinding, vær I, min brødre, ivrige efter at søge forvisningen om Guds kærlighed, idet I råber: Hvem vil vise mig, hvordan jeg kan gøre min kaldelse og udvælgelse urokkelig?

Satan studerer omhyggeligt de synder, som ligger i menneskenes væsen, og begynder derpå sit arbejde for at forlede og besnære dem. Vi er omgivet af de sværeste fristelser, men der er sejr for os, dersom vi på mandig vis kæmper Herrens kampe. Alle står i fare. Men dersom I vandrer i ydmyghed og bøn, vil I komme ud af den lutrende proces mere dyrebare end det fine guld, ja fint guld fra Ofir. Hvis I er ligegyldige og undlader at bede, vil I være som et rungende malm og en klingende bjælde.

Nogle har næsten forvildet sig i vantroens labyrint. Til sådanne ønsker jeg at sige: Løft jeres sind ud af dette spor! Fæst det ved Gud! Jo mere inderligt troen og helligheden knytter jer til den Evige, desto tydeligere og klarere vil I se, at hans handlemåde er retfærdig. Gør livet, det evige liv, til målet for jeres stræben!⁴¹

⁴¹ Vejledning for Menigheden, bind 2, s.2022.

OKTOBER

[289]

MENIGHEDENS HOVED, 1. OKTOBER

„Han er hovedet for legemet, kirken; han er begyndelsen, førstefødt af de døde, for at han skulle være den ypperste blandt alle.“ Kol. 1,18.

Efter sin himmelfart har Kristus udført sin gerning på Jorden ved hjælp af dem, han har udvalgt til at tale til menneskenes børn og til at sørge for deres behov. Overhovedet for menigheden tilser sin gerning ved hjælp af de mennesker, som han har indsat til at handle som hans repræsentanter.

Et stort ansvar hviler på dem, Gud har kaldet til at opbygge hans menighed gennem ordet og læren. I Kristi sted skal de nøde mænd og kvinder til at lade sig forlige med Gud, og den opgave kan de kun løse ved hjælp af den visdom og kraft, de får ovenfra. Kristi tjenere er åndelige vægtere for dem, der er overladt til deres omsorg. Deres opgave sammenlignes med vægterens. Før i tiden var der ofte placeret skildvagter på byens mure. Herfra havde de god udsigt til vigtige poster, der skulle bevogtes, og hvis fjenden nærmede sig, blev der blæst alarm. Sikkerheden inden for murene afhang af vægternes troskab. Med bestemte mellemrum måtte de råbe til hinanden for at være sikre på, at alle var vågne, og at der ikke var sket nogen af dem noget ondt. Et opmuntrende tilråb eller en eventuel advarsel lød fra den ene til den anden, indtil det gav genlyd om hele byen. . . .

Vægterne på Zions mure har det privilegium at leve Gud så nær og at være så modtagelige for Åndens påvirkning, at Gud gennem dem kan fortælle andre mennesker om den truende fare, og anvise dem et sikkert ståsted. De skal med trofasthed advare om de sikre følger af overtrædelse, og de skal vogte menighedens interesser med troskab. Deres vagtsomhed må aldrig formindskes. . . . Med basunklang skal de hæve røsten, og aldrig må der lyde en vibrerende, usikker tone. . . .

Den, som tjener under Immanuels blodplettede fane, må udrette et arbejde, som kræver heltedige anstrengelser og tålmodig

udholdenhed. Men korsets stridsmand går forrest i kampen uden at vakle. . . Han er klar over sin afhængighed af kraften ovenfra. De sejre han vinder, . . . får ham til mere og mere at støtte sig til den Almægtige. I tillid til at denne kraft gives ham, får han hjælp til at forkynde frelsens budskab med en sådan overbevisning, at det vinder genklang hos andre. . . .

Det er ved at se på ham, som er usynlig, at sjælen får kraft og styrke, og verdens magt over sindet bliver brudt. ¹

¹The Acts of the Apostles, s. 360-363.

I SAMARBEJDE MED HAM, 2. OKTOBER

„I er verdens lys.“ Matt. 5,14.

Det var Herrens mening, at den åndelige rigdom, menigheden modtager fra ham, gennem den skulle gives til verden. Vi modtager til stadighed rundhåndede gaver ovenfra, og ved at dele dem med andre, kan vi vise dem Kristi kærlighed og godhed. Medens hele Himmelen har travlt med at bringe budskabet om frelse til alle dele af Jorden, skulle den levende Guds menighed også samarbejde med Kristus. Vi er lemmer på hans gådefulde legeme. Han er hovedet, hvorfra alle kroppens lemmer styres. Han påvirker i sin store barmhjertighed menneskenes hjerter til så forbavsende åndelige forvandlinger, at englene ser til med forundring og glæde.

Den samme uselviske kærlighed, som karakteriserer Mesteren, ses i hans sande efterfølgeres liv og karakter. Kristus forventer, at menneskene, mens de er i denne verden, vil påtage sig hans natur, idet de ikke alene reflekterer hans herlighed til Guds ære, men at de også gennemtrænger denne verdens mørke med Himmelens stråleglans. På den måde vil Kristi ord: „I er verdens lys“, blive opfyldt.

Vi er „Guds medarbejdere“, „husholdere over Guds mangfoldige nåde“. Kundskaben om Guds nåde, sandhederne i hans ord, såvel som denne verdens goder — tid og midler, begavelse og indflydelse — er alt sammen betroet os, for at vi skal bruge det til hans ære og menneskenes frelse. Intet kan være mere mishageligt for Gud, der til stadighed overø-ser sine børn med gaver, end at se dem begærligt tage imod disse gaver uden at gøre gengæld. Jesus er i dag i Himmelen, hvor han bereder boliger for dem, der elsker ham — ja, langt mere end boliger: et rige, hvor vi skal blive indbyggere. Men alle, som ønsker at få del i disse velsignelser, må også være villige til at tage del i Kristi selvfornægtelse og selvopofrelse for andre.

Der har aldrig været større behov for alvorligt, selvopofrende arbejde i Kristi sag end netop nu, da prøvetidens sidste minutter hurtigt nærmer sig, og det sidste tilbud om nåde skal lyde. Det rører

min sjæl, når jeg hører det makedoniske råb lyde fra alle kanter, fra byer og landsbyer i vort land, fra Atlanterhavet på den ene side til Stillehavet på den anden, såvel som fra øerne i havet: „Kom over og hjælp os!“ Brødre og søstre, vil I besvare råbet og sige: „Vi vil gøre vort bedste ved både at sende missionærer og penge. Vi vil fornægte os selv med hensyn til udstyr i vore hjem, til påklædning og tilfredsstillelse af appetitten. De midler, der er betroet os, vil vi give til Guds sag, og vi vil hellige os uden forbehold til hans værk.“ . . Sæt hver en krone, I kan undvære, i Himmels bank.²

²Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 271-272.

„Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ Joh. 16, 33.

Kristus svigtede aldrig, han mistede heller aldrig modet, og hans disciple skal udvise den samme vedvarende tro. De skal leve deres liv, som han levede, og arbejde, som han arbejdede, for de er afhængige af ham som den store Mester. De må have mod, energi og udholdenhed. De skal gå fremad, selv om det tilsyneladende ser umuligt ud. I stedet for at beklage sig over de vanskeligheder, der tårner sig op, skal de overvinde dem. Med sin uendelige kærligheds gyldne kæde har Kristus lænket dem til Guds trone. Det er hans hensigt, at universets største kraft, der har sit udspring fra almagtens kilde, skal gennemstrømme dem. De må have kraft til at modstå det onde, en kraft, som hverken Jord eller død eller helvede kan betvinge, en kraft, der vil gøre det muligt for dem at sejre, som Kristus sejrede.

Kristus vil, at Himmelens orden, Himmelens styreform, Himmelens guddommelige harmoni skal præge hans menighed på Jorden. Således bliver han æret ved sit folk. Gennem dem skal Retfærdighedens Sol skinne for verden med ufordunklet glans. Kristus har givet sin menighed rige muligheder, for at hans genløste, dyrt købte ejendomsfolk skal få anledning til at ære og ophøje ham. Han har tildelt dem evner og velsignelser, for at hans kraft må kunne virke gennem dem. Menigheden, der har fået Kristi retfærdighed som gave, er hans skatkammer, hvori hans barmhjertigheds, hans nådes og hans kærligheds rigdomme skal stilles til skue for alle. Kristus ser på sit folks renhed og fuldkommengørelse som lønnen for sin ydmygelse og som en forøgelse af sin ære — Kristus, midtpunktet, hvorfra al herlighed udstråler. . . .

Kristus havde fuldendt sin gerning. Han havde herliggjort Gud på Jorden. Han havde åbenbaret sin Faders navn. Han havde udvalgt

dem, der skulle fortsætte hans gerning. Og han sagde: „Jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke mere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit navn, (det, som du har givet mig), så de må være ét, ligesom vi.“ . . .

Således overgiver Kristus sin udvalgte menighed i sin Faders favn med ord, som kommer fra en, der har guddommelig myndighed. Som en indviet ypperstepræst går han i forbøn for sit folk. Som en trofast hyrde samler han sin hjord i den Almægtiges skygge — det trygge og sikre tilflugtssted. Den sidste strid med Satan er lige foran ham, og han går den frivilligt i møde.³

³Den store Mester, s. 466.467.

ET KONGELIGT NAVN, 4. OKTOBER

„Men lider han, fordi han er kristen, så skal han ikke skamme sig, men ved dette navn gøre Gud ære!“ 1 Pet. 4, 16.

Gud har vist mig, at jeg skulle sige til hans folk, såvel præster som lægfolk: „Stil jer på et højere niveau. Gå støt fremad og op ad den sti, Jesus fulgte. Stol ikke på jeres egne meninger. Helliggørelse ved sandheden er jeres eneste sikkerhed.“ Herren — Israels Gud ønsker, at hans folk skal bevares i hans styrke, og modtage kraft for at kunne formidle den til andre. Han vil bevare den, der tjener ham af hele sit sind, hele sit hjerte og hele sin styrke.

Vi må forstå, hvad det vil sige at iklæde sig Kristus, hvad det vil sige at have en erfaringsmæssig kundskab om hans nåde og at have en stadig voksende tro.

Idet Paulus taler om den hemmelighed, „der fra evighed har ligget gemt“ „hos Gud“, siger han, at „mig, den allerringeste af alle hellige, blev den nåde givet at forkynde hedningerne evangeliet om Kristi uransagelige rigdom og at oplyse, hvorledes den frelsesplan er, der fra evighed har ligget gemt. . . , for at Guds visdom nu i al dens mangfoldighed ved kirken skulle gives til kende for magterne og myndighederne i den himmelske verden“. Ikke alene for beboerne i denne verden, men også for magterne og myndighederne i det himmelske rige skal menigheden på denne Jord åbenbare Guds herlighed.

Gud udvalgte sig et folk blandt hedningerne og gav dem navnet „kristne“. Det er et kongeligt navn, givet til dem, som slutter sig til Kristus. . . . Peter siger: „Men lider han, fordi han er kristen, så skal han ikke skamme sig, men ved dette navn gøre Gud ære!“ . . .

Gid Guds folk ville tage ham på hans ord og tilegne sig den vidunderlige kundskabs skat, der står til deres rådighed! . . .

Vi har det højeste og helligste forbillede. Jesus var syndfri i tanke, ord og handling. Fuldkommenhed prægede alt, hvad han gjorde. Han udpeger den sti for os, som han selv har betrådt, og han siger: „Hvis

nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“

Vi har en fuldkommen rettesnor — den levende Guds Ord. Dette Ord har han givet os som håndbog og rådgiver. Salmisten siger: „Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.“ . . .

De kristne, Guds repræsentanter i verden, skal ikke beskæftige sig med nye, fremmedartede læresætninger. De skal ikke regne med at kunne udforske det fremtidige liv. Deres opgave består i at leve et liv i denne verden, som Gud kan anerkende.⁴

⁴Review and Herald, 26. april 1906.

STÅ FREM OG BLIV LYS, 5. OKTOBER

„Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig. Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses.“ Es. 60, 1. 2.

Misundelse forårsagede det første dødsfald på denne Jord... Al selvished stammer fra Satan. Alle mennesker tilhører én stor familie, nemlig Guds familie. De må respektere og elske hinanden. De må ikke tillade sig at bruge ord, der sårer eller krænker. Ingen må være uærlig så han mister sine medborgeres tillid. Egoisme og uretfærdighed skaber sorg. Under denne skadelige indflydelse mister man sin finfølelse med hensyn til at elske hinanden, som Kristus har elsket os.

Med Gud som det centrale, er det menighedsmedlemmernes forret at samarbejde i kærlighedens og fællesskabets ånd. Kærlighed til Kristus er det princip, der forener mennesker med hinanden.. . .

Verden i dag viser alt andet end troskab mod Gud. Ethvert rige, enhver landsdel og enhver familie har en tendens til at sætte mennesket i centrum. Mennesker holder af at bestemme over deres medmennesker.. . . Selvet er handlingens drivkraft.. . .

Herren opfordrer sit folk til at fjerne sig langt fra enhver anstødssten. Bliv fyldt med Helligånden. Evangeliets skønhed kommer til syne, når mennesket forenes med sin Gud og sine medmennesker, og når den godhed, som gik tabt ved syndens opståen, genskabes i menneskenaturen. Lad menigheden stå frem og blive lys, thi dens lys er kommet, og Herrens herlighed er oprundet over den. Måtte dens medlemmer kæmpe oprigtigt for at vinde sejr over selvet.⁵

Kristi religion indebærer mere end tilgivelse for synd; den borttager vore synder og fylder os i stedet med Helligåndens nådegaver. Den giver os guddommeligt lys og glæde i Gud. Den tømmer hjertet for alt vort eget og velsigner os med Kristi iboen. Når Kristus bor i

⁵Manuscript78, 1901.

os, er vi rene og fri for synden. Så fuldkommes frelsesplanen i vort liv i al dens herlighed og fylde. Antagelsen af Frelseren bringer fuldkommen fred, fuldkommen kærlighed, fuldkommen vished. Kristi karakters skønhed og vellugt, som åbenbares i vort liv, vidner om, at Gud i sandhed sendte sin Søn til verden for at være dens frelser. . . .

Åbenbaringen af Guds herlighed i menneskelig skikkelse vil bringe Himmelen så nær til menneskene, at den skønhed, der pryder hjertets inderste, vil kunne ses på alle, i hvem Frelseren bor. Menneskene vil blive grebet af den herlighed, der stråler ud fra den, i hvis hjerte Kristus er, og mange vil derved blive vundet for Gud. Strømme af tak og pris vil flyde tilbage og bringe hæder og ære til den store giver.⁶

[294]

⁶Kristi Lignelser, s. 447.448.

HIMMELEN VIL SAMARBEJDE, 6. OKTOBER

„Som morgenrøden bryder dit lys da frem,... foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.“ Es. 58, 8.

Vi bliver først skikkede til at føre andre til det Guds Lam, som bærer verdens synd, når vi til stadighed har en forståelse af betydningen af Kristi sonoffer. Vi må blive repræsentanter for den forvandlende kraft i Kristi blod, der skaffede os selv syndsforladelse. Først da kan vi nå de højere klasser. . .

Kristus har sagt, at det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje, end det er for en rig at komme ind i Guds rige. Men for Gud er alt muligt. Han både kan og vil benytte menneskelige redskaber til at påvirke velhavende menneskers sind, som kun har beskæftiget sig med at tjene penge.

Det himmelske univers har længe ventet på at samarbejde med menneskelige redskaber i denne gerning, som de har tilsidesat og forsømt. Mange, som har forsøgt sig i dette arbejde, har givet op i modløshed, skønt de kunne have opnået store resultater, dersom de blot havde holdt ud. De, der trofast udfører denne gerning, vil blive rigt velsignet. Kristi retfærdighed vil gå foran, mens „Herrens herlighed slutter toget“.

Der vil ske mirakler i form af ægte omvendelse, mirakler, som vi ikke forestiller os nu. De mægtigste mænd i denne verden står ikke uden for rækkevidden af Guds undergørende magt. Hvis de, som er Kristi medarbejdere, udnytter mulighederne, viser mod og trofasthed i opfyldelsen af deres pligter, vil Gud omvende mennesker, som har ansvarsfulde stillinger, og som har intelligens og indflydelse. Mange vil ved Helligåndens kraftfulde påvirkning gå ind for de guddommelige principper. Det selvtilstrækkelige rige menneske vil se sig selv — i modsætning til den kærlige, selvfornægtende og selvopofrende Jesus, — som elendig, ulykkelig, fattig, blind og nøgen; og blive så intetsigende i sine egne øjne, at det foretrækker Jesus frem for sig selv, og tager imod det evige liv.

Omvendt til Kristus bliver han et redskab i Guds hånd til at formidle lyset. Han vil få en speciel byrde for andre i denne forsømte klasse. Han vil føle, at han har fået tildelt et ansvar for den del af evangeliet, som angår dem, for hvem denne verden synes at være det eneste afgørende. Hans tid og penge bliver anvendt til Guds ære, hans evner og indflydelse kommer Guds sag til gode og menigheden vil blive styrket til større effektivitet.

En ren, hellig kærlighed, som den, der kom til syne i Kristi livsgerning, er som en vidunderlig duft. Den fylder hele huset, ligesom den vellugtende salve i Marias itubrudte krukke. [295]

Veltalenhed, kendskab til Guds ord og usædvanlige evner er alle dyrebare gaver, når de forenes med kærlighed. . . . Kærlighed til Gud og til dem, for hvem Kristus døde, vil frembringe et resultat, som vi næppe kan forestille os.⁷

⁷Testimonies, bind 6, s. 81-84.

DEN ENE MENIGHED BLIVER OPRETTET EFTER DEN ANDEN, 7. OKTOBER

„Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær!“ Es. 55, 6.

Menighedens medlemmer må stå op og være lys i denne verdens moralske mørke. Hvis vi har forbindelse med Verdens Lys, vil vi lade lyset skinne for andre. Hvis vi har modtaget Kristi rige nåde, vil vi være til velsignelse for dem, der er omkring os. . .

Gud kan ikke stole på mange bekendende kristne, fordi de ønsker at være de første — eller de største. Hvis de ville være ydmyge og villige til at lære af ham, ville de være en magtfaktor, der var i stand til at vise verden, hvilken indflydelse den sande tro har på menneskets karakter. De, der går Jesu ærinde, uden nogen sinde at fremhæve sig selv, vil vise stadig aktivitet og have fortsat fremgang i missionsforetagender. De er ikke tilfredse før den ene menighed bliver oprettet efter den anden.

Gud forventer, at de, som tjener ham, vil kæmpe for den tro, som en gang blev givet til de hellige. Vor udadvendte missionsvirksomhed må udføres med større iver end nogen sinde før. Vi må indtage større områder. Sandhedens banner må rejses på nye steder. Menigheder må oprettes. Alt, hvad der kan gøres, må gøres for at udføre befalingen: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“

Menighedens liv er afhængigt af den interesse, medlemmerne har for dem uden for folden. Guds menighed må tænke på, at Kristus lod sig ofre for at frelse verden fra undergang. Han blev fattig for vor skyld, for at vi ved hans fattigdom kunne opnå evige rigdomme. Skal de, som Gud har velsignet med kendskab til sandhederne i Guds ord så være snæversynede i deres planlægning? Lad dem få en klar forståelse af deres uhyre taknemmelighedsgæld og fjerne enhver

~~snert af selviskhed, så Herren kan udøse sin Hellige Ånd over dem.~~
Lad dem søge Herren, mens han findes, og kalde på ham, den stund han er nær. De har ingen grund til at vise vantrø og beklage sig. De må holde op med at finde fejl og knurre, og i stedet opmuntre til taknemmelighed for al den nåde og velsignelse, de har modtaget i tiden, der gik. Lad dem prise og love Herren for lyset i hans ord, som oplyser deres vej og lukke det ind i hjerte og sind, så det kan skinne for dem, der vandrer i mørke. Så vil de være rede til at udføre deres gerning til ære og pris for Kristus, og at skrive disse ord på deres banner: „Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.“⁸

[296]

⁸Åb.14,12; Signe of the Times, 21. aug. 1901.

DET STØRSTE, 8. OKTOBER

„Hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renser os fra al synd.“ 1 Joh. 1,7.

Enighed gør stærk. Denne sandhed ønsker Herren altid at se åbenbaret i alle lemmerne på Kristi legeme. Alle skulle være forenede i kærlighed, i ydmyghed, i sindets sagtomdighed. Organiserede i de troendes fællesskab i den hensigt at forene sig og gøre deres indflydelse gældende, skal de arbejde som Kristus arbejdede. De må altid vise hinanden høflighed og respekt. Alle har sin plads og må indordne sig under Helligåndens ledelse.

Menigheden er et kristent fællesskab, hvor hvert enkelt medlem kan få hjælp gennem de andre medlemmers nådegaver og talenter, idet Gud selv påvirker dem, alt efter deres begavelse og dygtighed. Menigheden knyttes sammen med fællesskabets hellige bånd for at hvert medlem kan høste gavn af de andres indflydelse. Alle må være ét i kærlighedens og enhedens pagt. De kristelige principper og hele de troendes samfund giver styrke til en harmonisk indsats. Hver enkelt troende kan drage fordel af den forædlende og forvandlende indflydelse fra de andre medlemmer, således at det, den ene mangler, i højere grad findes hos en anden. Medlemmerne må forene sig, så menigheden kan blive et skuespil for verden, for engle og for mennesker.

Medlemskabet går ud på, at det enkelte medlem ønsker at følge i Kristi fodspor, at alle vil tage hans åg på sig, og lære af ham, som er ydmyg og sagtomdig af hjertet. Hvis I gør det, sagde Jesus, så skal I „finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“

De, der bærer Kristi åg, vil trække sammen. De vil opøve sympati og overbærenhed i hellig kappestrid for at vise andre den milde sympati og kærlighed, de selv føler så stort behov for. Den, som føler sig svag og uerfaren, vil, selv om han er svag, finde styrke

hos de mere forhåbningsfulde og dem med større erfaring. Selv om [297]
han er den mindste af alle, er han dog en sten, der må kunne ses i
bygningsværket. Han er et betydningsfuldt medlem af det forenede
legeme, forbundet med Kristus, som er hovedet, og Kristi ypperlige
karaktertræk udvikles i ham. Derfor skammer Frelseren sig ikke ved
at kalde ham for broder... En menighed, adskilt og helt forskellig fra
verden, vurderes af Himmelen som det største af alt på denne Jord..
. . Menigheden må være det, som Gud bestemte den til at være: en
repræsentant for Guds familie i en anden verden.⁹

⁹Selected Messages, bog 3, s. 15-17.

SAMMENHOLD I MENIGHEDEN, 9. OKTOBER

„Hele forsamlingen ..., der var kommet til troen, havde ét hjerte og én sjæl.“ Ap. G. 4, 32.

Da Helligånden blev udgydt over den unge menighed, havde hele forsamlingen „ét hjerte og én sjæl“. Kristi Ånd gjorde dem til ét. Dette er frugten af at leve i Kristus.. . .

Vi behøver guddommelig oplysning. Det enkelte individ stræber efter at blive midtpunkt, og ikke førend Gud gør noget for sit folk, forstår de, at sjælens eneste sikkerhed findes i overgivelse til ham. Hans forvandlende nåde, der virker på menneskets hjerte, fører til en enhed, som endnu ikke er realiseret; for alle, der forener sig med Kristus, vil være i harmoni med hinanden. Helligånden skaber sammenhold.

Kristi ypperstepræstelige bøn, som findes i Johannes-Evangeliets syttende kapitel, skulle være menighedens trosbekendelse. Den viser, at uenighed og splittelse vanærer Gud.. . .

Guds Ord giver intet råd og ingen støtte til dem, der mener, at den tredje engels budskab giver grundlag for den opfattelse, at de skal skille sig ud. Dette kan du for evigt slå helt fast, for det er kun vanhellige sind, der tilskynder til adskillelse. Menneskers ordkløveri kan forekomme ret i deres egne øjne, men det er ikke sandhed og retfærdighed. “Thi han er vor fred, han, som gjorde begge parter til ét og nedrev det gærde, som skiller, nemlig fjendskabet.... og bringe begge parter, forenede i ét le-geme, forligelse med Gud ved korset.”¹⁰

Kristus er bindeleddet i den gyldne kæde, der forbinder de troende med Gud. Der må ikke være nogen adskillelse i denne prøvelsens tid.. . . Guds børn danner en helhed i Kristus, hvis kors har den centrale tiltrækningskraft. Alle troende er ét i ham.

Somme tider får menneskelige følelser dem til at tage tingene i deres egen hånd, så bygningen bliver disproportional. Derfor benyt-

¹⁰Ef. 2,14. 16.

ter Gud forskellige nådegaver for at skabe symmetri. Ikke så meget som en brøkdel af sandheden må forties eller forringes. Gud bliver ikke æret, dersom hele bygningen ikke sammenføjes i ham „og vokser til et helligt tempel i Herren“. Dette er et vigtigt emne, og de, der forstår sandheden for denne tid, må være meget omhyggelige med det, de hører, med den måde de bygger på, og hvordan de oplærer andre. . . . [298]

Når de råd, Kristus har givet, bliver efterfulgt i den sande, kristelige ånd, først da, og kun da, godkender Himmelen menighedens beslutninger, fordi dens medlemmer har Kristi sindelag, og gør det, han ville gøre, dersom han selv havde været her.¹¹

¹¹ Selected Messages, bog 3, s.20-22. 12) Brev 102, 1894.

RENHED, 10. OKTOBER

„Lad ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed.“ 1 Tim. 4, 12.

Mennesket får det samme nære forhold til Gud ved at tage imod Kristus som sin personlige frelser, og kan glæde sig over at have de samme fordele, som hans elskede Søn. Når den kristne har skjult sit liv med Kristus i Gud, har han indgået en intim forbindelse, der vil give ham både hæder og ære. Tænk hvilken kærlighed, hvilken vidunderlig kærlighed!

Dette er min undervisning angående moralsk renhed. Det er ikke halvt så effektivt at afsløre urenhedens sorte sider for at udrydde synden, som det er, at fremholde Skriftens ophøjede og forædlende emner. . . . Bibelen — og Bibelen alene — har en nøjagtig beskrivelse af, hvad renhed er. Så forkynd da Ordet.

Så stor er Guds nåde, så stor er hans kærlighed, at han elskede os, selv da vi var døde i overtrædelse og synd, fjendske i sindet ved onde handlinger, lystens venner, snarere end Guds venner, slaver af en fordærvet appetit og et lidenskabeligt begær, syndens og Satans tjenere. Hvilket dyb af kærlighed, Kristus stiller os overfor — at han vil være vor Forsoner. Ved Helligåndens hjælp bliver mennesket overbevist om sin synd og finder tilgivelse.

Renheden og helligheden i Jesu liv, som beskrevet i Guds Ord, har større kraft til at reformere og forvandle karakteren end alle bestræbelser på at beskrive de sikre følger af synd og forbrydelse. Et enkelt glimt af Frelseren naglet til korset, vil gøre mere for at rense sind og hjerte fra enhver besmittelse, end alle videnskabelige forklaringer, selv om de fremføres med den største tungefærdighed.

Ved korset ser synderen forskellen på sin egen og Kristi karakter. Han ser overtrædelsens frygtelige konsekvenser. Han hader den synd, han har praktiseret, og han klynger sig i levende tro til Jesus.

[299] Han har bedømt sin egen urenhed i Guds og Himmels lys. Han har

målt dem efter korsets standard. Han har vejet den i helligdommens vægtskål. Kristi renhed har afsløret hans egen urenhed i alle dens modbydelige farvenuancer. Han vender sig fra syndens besmittelse. Han fæster sit øje på Jesus og redder sit liv.

Han ser en tiltrækkende, myndig og vindende karakter hos Jesus, som døde for at befri ham fra syndens misdannelse, og med skælvende læber udbryder han: „Det skal ikke være forgæves han døde for min skyld.“ „Din mildhed gjorde mig stor.“¹²

Som et værn mod fristelser og som en inspiration til renhed og sandhed kan ingen påvirkning sammenlignes med følelsen af Guds nærværelse.¹³

¹²Brev 102, 1894.

¹³Uddannelse, s. 257.

KÆRLIGHED — BEVISET PÅ EN SAND DISCIPEL, 11. OKTOBER

„Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ Joh. 13, 35.

Ved Kristi sidste møde med disciplene udtrykte han dette store ønske, at de skulle elske hverandre, sådan som han havde elsket dem. „Dette byder jeg jer,“ gentog han flere gange, „at I skal elske hverandre.“ Da han var blevet alene med dem i salen ovenpå, sagde han til dem: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre.“ For disciplene var denne befaling ny; for de havde ikke elsket hverandre, ligesom Kristus havde elsket dem. Han så, at de måtte beherskes af nye tanker og tilskyndelser; at de måtte handle efter nye principper. Gennem hans liv og død skulle de komme til at få en anden opfattelse af, hvad kærlighed er. Befalingen om, at de skulle elske hverandre, fik en ny betydning i lyset af hans selvopofrelse. Hele nådens værk er en fortsat tjeneste i kærlighed, i selvfornegetende opofrelse. Hver time, Kristus tilbragte her på Jorden, flød Guds kærlighed fra ham i ubetvingelige strømme. Alle, som er besjælede af hans Ånd, vil elske, ligesom han. Det samme princip, som besjælede Kristus, vil være deres rettesnor i deres forbindelse med hinanden.

Denne kærlighed viser, at de er Jesu disciple. „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ Når mennesker er knyttet til hinanden i kærlighed, og ikke ved magt eller selviskhed, giver de udtryk for en indflydelse, som overgår enhver jordisk indflydelse. Der hvor enheden er til stede, er den et vidnesbyrd om, at Guds billede er ved at blive genoprettet, at der er blevet indpodet et nyt livsprincip. Den viser, at der i den guddommelige natur er kraft til at modstå det ondes overnaturlige kræfter, og at Guds nåde kan betvinge den selviskhed, der er naturlig for det menneskelige hjerte.

[300] Når denne kærlighed åbenbarer sig i menigheden, vil den vække Satans vrede. Det var ikke nogen let vej, Kristus anviste sine disciple:

„Når verden hader jer,“ sagde han, „så skal I vide, at den har hadet mig før jer. Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer. Kom det ord i hu, som jeg har sagt jer: en tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres. Men alt dette vil de gøre mod jer for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham, som har sendt mig.“ Evangeliet skal forkyndes af fremrykkende hære, trods modstand, farer, tab og lidelser. Men de, som gør denne gerning, følger blot i Mesterens fodspor.¹⁴

¹⁴Den store Mester, s. 464.465.

PERSONLIG BØN OG BIBELSTUDIUM, 12. OKTOBER

„En retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft.“ Jak. 5,16.

Guds menighed består af store og små kar... og han forventer ikke, at de mindre kar skal indeholde lige så meget, som de store. Han ser efter resultater, der står i forhold til, hvad et menneske har, og ikke til, hvad det ikke har. Gør dit bedste, så vil Gud godtage din indsats. Gå i gang med de nærmeste pligter, og udfør dem med troskab. Det vil Mesteren påskønne. Overse ikke de små opgaver i din iver efter at udrette noget stort.

Vær ikke ligegyldig med dine personlige bønner og studiet af Guds Ord. De er dine våben imod ham, der forsøger at spærre vejen til Himmelen. Den første forsømmelse gør det lettere at være forsømmelig næste gang. Første gang du modstår Åndens røst, baner du vej for den næste. På den måde forhærdes hjertet, og samvittigheden mister sin følsomhed.

På den anden side vil enhver modstået fristelse tilskynde til modstand mod den næste. Enhver fornægtelse af selvet gør selvfornægtelse lettere. Enhver sejr vundet, bereder vejen for en ny. Al modstand mod fristelse, enhver selvfornægtelse og hver sejr over synd, er en sæd, der sås til evigt liv. Enhver uselvvisk handling giver ny åndelig styrke. Ingen, som går ind for at ligne Kristus, kan undgå at blive mere ædel og mere ærlig.

Herren anerkender ethvert forsøg, du gør for at nå op til det ideal, han har sat for dig. Når du lider nederlag, når du er blevet lokket til at synde, må du ikke føle, at du ikke kan bede, at du ikke er værdig til at komme frem for Herren. „Børnlille, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.“ Med udrakte arme venter han på at byde den fortabte velkommen. Gå til ham og fortæl ham om dine fejl og nederlag. Bed ham om at styrke dig til nye forsøg. Han vil aldrig skuffe dig — aldrig svigte din tillid.

Du vil møde prøver, men gennem dem afsliber Herren de hårde kanter af din karakter. Lad være med at klage. Dine prøvelser bliver sværere, når du beklager dig. Ær Gud ved at overgive dig med glæde. Stå imod presset med tålmodighed. Bevar Guds kærlighed i dit hjerte, selv om du skulle blive uretfærdigt behandlet. . . . [301]

„I ro og tillid er eders styrke.“ Kristus kender styrken i dine fristelser — og din styrke til at modstå dem. Hans hånd er altid rakt frem i medfølelse og ømhed mod ethvert lidende barn. Han siger til de fristede og modløse: Mit barn, som jeg led og døde for, stoler du ikke på mig „Som dine dage skal din styrke være.“¹⁵

¹⁵Youth's Instructor, 26. juni 1902.

SANDHEDEN VIL SEJRE, 13. OKTOBER

„Verdens fyrste kommer, og i mig er der intet, som hører ham til.“ Joh. 14, 30.

Som verdens Frelser blev Kristus bestandig stillet ansigt til ansigt med tilsyneladende nederlag. Han, som var nådens sendebud til vor verden, syntes kun at udrette lidt af det, han længtes efter at gøre for at højne og frelse. Sataniske kræfter arbejdede bestandig på at krydse hans vej, men det ville han ikke lade berøve ham modet. Han siger ved profeten Esajas: „Min møje er spildt, på tomhed og vind sled jeg mig op — dog er min ret hos Herren, min løn er hos min Gud... I Herrens øjne er jeg æret, min Gud er blevet min styrke.“ Det er til Kristus, dette løfte gives: „Så siger Herren, Israels genløser, dets Hellige, til den dybt foragtede, skyet af folk, herskernes træl... Så siger Herren... jeg vogter dig, og gør dig til folkepagt for at rejse landet igen, udskifte øde lodder og sige til de bundne: ‘Gå ud!’ til dem i mørket: ‘Kom frem!’... De hungrer og tørster ikke, dem stikker ej hede og sol. Thi deres forbarmer fører dem, leder dem til kildevæld.“¹⁶

Jesus støttede sig til disse ord, og han lod ikke Satan drage fordel af noget. Da Kristus måtte tage det sidste ydmygende skridt, da den dybeste sorg sænkede sig over hans sjæl, sagde han til sine disciple: „Verdens fyrste kommer, og i mig er der intet, som hører ham til.“ „Denne verdens fyrste er dømt.“ Nu skal han „kastes ud“.¹⁷ Med profetisk blik øjnede Jesus de begivenheder, der ville finde sted under hans sidste store strid. Han vidste, at når han kunne sige: „Det er fuldbragt!“ ville hele Himmelen juble. Hans øre opfangede den fjerne musik og sejrsråbene i de himmelske boliger. Han vidste, at så ville dødskløkkerne ringe for Satans rige, og Kristi navn ville blive modtaget med begejstringsråb fra verden til verden i hele universet.

¹⁶ Es. 49,4. 5.7-10.

¹⁷ Joh. 14,30; 16,11; 12, 31.

Kristus frydede sig over, at han kunne gøre mere for sine efterfølgere, end de kunne bede om eller tænke på. Han talte med fuld forvisning, fordi han vidste, at en almægtig befaling var udgået, før verden var skabt. Han vidste, at sandheden, når den var væbnet med Helligåndens uovervindelige magt, ville sejre i kampen mod det onde, og at den blodplettede sejrskæppe ville komme til at vaje over dem, der fulgte ham. Han vidste, at hans trofaste disciples liv ville komme til at ligne hans eget, en ubrudt række af sejre, der ikke her ville blive bedømt som sådanne, men som vil opnå fuld anerkendelse i det kommende liv.¹⁸

[302]

¹⁸Den store Mester, s. 465.466.

AFGJORT REFORMATION NØDVENDIG, 14. OKTOBER

„Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som hører mit ord og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv.“ Joh. 5, 24.

Så længe I nærer stolthed i jeres hjerter, vil I have for lidt styrke til jeres gerning. I årevis har I plejet stolthedens ånd og ønsket om en fremtrædende plads. Derved tjener I Satans sag, og Gud bliver vanæret. Herren opfordrer til en afgjort reformation.. . . Når et virkelig omvendt menneske fornyer sin pagt med Gud, vil Gud forny sin pagt med ham.. . . Lad engle og mennesker forstå, at hos Gud er der tilgivelse for synd. En overvældende kraft fra Gud må gribe syvende dags adventisternes menigheder. En ny omvendelse må ske blandt medlemmerne, for at de som Guds vidner kan vise sandhedens uimodsigelige magt, som helliggør sjælen. Medmindre menigheden fornys, renses og helliggøres, vil Guds vrede være større over den end over dem, som aldrig har bekendt sig til at være hellige.

De, som er helliggjorte ved sandheden, vil vise, at sandheden har udvirket en reformation i deres liv, og at den forbereder dem til optagelsen i den himmelske verden. Men så længe stolthed, misundelse og formodninger om andres ondskab dominerer, råder Kristus ikke i hjertet, og hans kærlighed findes ikke i sjælen. Har man fået del i den guddommelige natur, korsfæstes den hovmodige, selvtilstrækkelige ånd, der fører til selvforherligelse. Kristi Ånd indtager den ledige plads, og Åndens frugter vokser. Når Kristi efterfølgere har hans sind, vil de udvikle hans tiltalende karaktertræk.

Intet mindre end dette, gør mennesket antageligt for Gud. Intet mindre end dette kan frembringe den rene, hellige karakter, som er nødvendig for at få adgang til Himmelen. Så snart man overgiver sig til Kristus, viser det sig i den forandring, der sker i sindelag, ord og handling. En himmelsk atmosfære omgiver sjælen, fordi Kristus bor derinde.

„Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som tror, har evigt liv.“¹⁹
Tænk hvor få, der lever efter det evige livs principper! De bekender sig til at tro på den mest dyrebare sandhed, der nogen sinde er givet [303]
til dødelige mennesker, men de vanærer Gud ved deres livsførsel.
„Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham.“²⁰ Guds frygt og kærlighed er kendetegn på en sand kristen. Gud er den ypperste af alle, og han vil samarbejde med dem, der repræsenterer Kristus i deres liv og karakter, dem der er venlige, betænksomme, selvfornægtende og selvopofrende. Kristus siger: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“²¹ .²²

¹⁹ Joh. 6,47.

²⁰ Joh. 6,54-56.

²¹ Matt. 16,24.

²² Brev 63, 1903.

DÅBEN, 15. OKTOBER

„Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.“ Rom. 6, 4.

Dåben og Herrens nadver er to grundlæggende støttepiller, hvorpå Kristus har indskrevet den sande Guds navn.

Kristus har gjort dåben til et tegn på indtrædelsen i hans åndelige rige. Han har stillet den som en udtrykkelig betingelse for alle, der ønsker at blive anerkendt som stående under Faderens, Sønnens og Helligåndens myndighed. Inden et menneske kan føle sig hjemme i menigheden, inden det kan gå over tærskelen til Guds åndelige rige, må det stemples med det guddommelige navn: „Herren vor retfærdighed.“

Dåben bekræfter på en meget højtidelig måde forsagelsen af verden. De, som døbes i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn. . . erklærer offentligt, at de har opgivet at tjene Satan, og at de er blevet medlemmer af den kongelige familie — den himmelske konges børn. De har adlydt befalingen: „Drag bort fra dem, og skil jer ud,... og rør ej noget urent.“ På dem opfyldes dette løfte: „Så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.“

Kristenlivets principper skal fremholdes tydeligt og klart for dem, der for nylig er kommet til sandheds erkendelse. At kunne fremsige sin trosbekendelse er ikke et bevis på, at man har en levende forbindelse med Kristus. Det er ikke nok at sige: „Jeg tror.“ Vi må praktisere det, som sandheden står for. Det er ved at bøje sig for Guds vilje i tale, i opførsel, i karakter, at vi viser, vi har forbindelse med ham. Hver gang nogen siger nej til synden, som er overtrædelse af loven, bringes livet i samklang med loven og leves i fuldkommen lydighed. Dette er Helligåndens gerning. Når vi omhyggeligt studerer Guds ord, vil ordets lys sammen med samvittig hedens stemme og Åndens stille røst frembringe en brændende kærlighed til Kristus,

der gav sig selv som et fuldkomment offer for at frelse mennesket — både legeme, sjæl og ånd. Kærlighed viser sig ved lydighed. Der vil være en klar og tydelig skillelinje mellem dem, der elsker Gud og holder hans bud, og dem der ikke elsker ham og som ignorerer hans forskrifter.

Trofaste kristne mænd og kvinder skulle have stor interesse i at bringe den, der er overbevist om sandhedsbudskabet, den rette kundskab om retfærdighed i Kristus Jesus, ... De må ikke forsømme den trofaste, ømme og kærlige undervisning, der er så nødvendig for de nyomvendte unge, og ikke udføre et halvhjertet arbejde. Den allerførste erfaring skulle være af den rette slags.... I selskab med dem, som elsker og frygter Gud vil de blive styrket.²³

²³Testimonies, bind 6, s. 91-93.

SABBATENS VELSIGNELSER, 16. OKTOBER

„Lad os ikke svigte vor egen menighedsforsamling, som nogle harfor skik, men formane hverandre, og det så meget mere, som I ser dagen nærme sig.“ Hebr. 10, 25.

Bring Gud jeres dyrebareste gaver på hans hellige dag. Lad ham få sjælens dyrebare liv i hellig tjeneste.. ..

Alle bør føle, at de kan gøre noget for at gøre sabbatsmøderne interessante. Når I samles, bør det ikke blot være en formssag, men for at udveksle tanker, for at fortælle om jeres daglige erfaringer, for at give udtryk for taknemmelighed og for at udtrykke jeres oprigtige ønske om guddommelig oplysning, så I kan komme til at kende Gud og Jesus Kristus, som han har udsendt. At tale sammen om Kristus vil give styrke til livets prøvelser og kampe. Tro aldrig, at I kan være kristne og samtidig isolere jer. Det enkelte menneske udgør en del af menneskehedens store væv, og den enkeltes erfaring vil i høj grad være bestemt af dets omgangskreds.

Hvorfor får vi ikke engang en hundrededel af den velsignelse, vi kunne have fået, når vi samles for at tilbede Gud? Det er nødvendigt, at vor opfattelsesevne bliver skærpet. Det burde gøre os glade at møde hinanden. Hvorfor gløder vore hjerter ikke af kærlighed til Gud, for det vidunderlige håb, han har givet os?

[305] Ved enhver religiøs sammenkomst bør vi have en levendegjort åndelig bevidsthed om, at Gud og hans engle er til stede, og at de samarbejder med alle sande tilbedere. Bed Herren om at tage alt ondt bort fra dit hjerte, når du går ind i det lokale, hvor gudstjenesten holdes. Tag kun det, som han kan velsigne, med ind i hans hus. Knæl for Gud i hans tempel og giv ham det, som tilhører ham, det som han har købt med Kristi blod. Bed for taleren eller den, som leder mødet. Bed om at den, som skal fremholde livets ord, må blive et redskab til at bringe en stor velsignelse. Bed alvorligt om selv at få en velsignelse.

Gud vil velsigne alle, som på denne måde bereder sig til hans tjeneste. De vil forstå, hvad det betyder at have Åndens vished, fordi de selv har taget imod Kristus ved tro.

Det sted, hvor gudstjenesten afholdes, er måske meget beskedent, men Gud anerkender det alligevel. Det forekommer som Himmels port for dem, som tilbeder Gud i ånd og sandhed og i hellig prydelser. De troendes antal er måske ikke stort, men de er meget dyrebare for Gud. Med sandhedens kile er de taget ud af verdens stenbrud som grove sten og bragt ind i Guds værksted for at blive tilhugget og formet. Men selv i denne grove tilstand er de kostelige i Guds øjne. Prøvelsens økse, hammer og mejsel er i en guddommelig kunstners hænder og bliver ikke brugt til at ødelægge med, men til at udføre en fuldkommen polering.²⁴

²⁴Vejledning for Menigheden, bind 3, s.25. 26.

ERKENDELSE AF GUDS EJENDOMSRET, 17. OKTOBER

**„Din munds lov er mig mere værd end guld og sølv i dynger.“
Sl. 119, 72.**

Salmistens ord: „Din munds lov er mig mere værd end guld og sølv i dynger,“ forkynder det, som er sandt, også fra andre synspunkter end det religiøse. De forkynder en ubetinget sandhed, der også anerkendes inden for forretningsverdenen. Selv i denne pengebegærlighedens tidsalder, hvor konkurrencen er så hård og fremgangsmåden så samvittighedsløs, indrømmes det stadig i vide kredse, at for en ung mand, der skal begynde sin livsbane, er retskaffenhed, flid, mådehold, renhed og sparsommelighed en mere værdifuld kapital end et hvilket som helst pengebeløb. . .

Det, der ligger til grund for uangribelighed i forretningsanliggender og for, at disse virkelig skal lykkes, er erkendelsen af, at Gud ejer alt. Som alverdens Skaber er han den oprindelige ejer. Vi er hans forvaltere. Alt, hvad vi ejer, er blevet os betroet af ham, for at vi skal bruge det efter hans anvisning.

Dette er en forpligtelse, der påhviler hvert eneste menneske. Den står i forbindelse med alt, hvad der har med menneskelig virksomhed at gøre. Enten vi erkender det eller ej, så er vi husholdere, der af Gud er udstyret med evner og muligheder, og som har fået vor plads tildelt her i verden for at udrette det arbejde, som han har anvist os.

[306] Enhver har fået anvist „sin gerning“, den gerning, som hans evner gør ham skikket til, den gerning, som vil være til størst gavn for ham selv og for hans medmennesker, og til størst ære for Gud.

Således er vor gerning eller vort kald en del af Guds store plan, og så længe det udføres i overensstemmelse med hans vilje, er han selv emsvarlig for, at det lykkes. Som „Guds medarbejdere“ består vor andel i trofast at følge hans anvisninger. På denne måde bliver der ikke plads for ængstelig bekymring. Flid, troskab, omhu, sparsommelighed og takt er, hvad der kræves. Enhver evne skal opøves

til sin højeste ydeevne, og det afhænger ikke af, hvor godt vore bestræbelser lykkes, men af Guds løfter. Det ord, som mættede Israel i ørkenen og sørgede for Elias i hungersnødens tid, har i dag den samme kraft. „Derfor må I ikke være bekymrede og sige: ‘Hvad skal vi spise?’ eller ‘Hvad skal vi drikke?’ . . .

Han, som giver mennesker evner til at skaffe sig rigdom, har knyttet en forpligtelse til gaven. Af alt, hvad vi erhverver os, kræver han en bestemt del. Tiendedelen tilkommer Herren. . . . „Bring hele tienden til forråds-huset,“ sådan lyder Guds befaling. Der appelleres hverken til taknemmelighed eller gavmildhed. Dette er en sag, som kun angår ærlighed. Tiendedelen tilhører Herren; og han befaler os at give ham det tilbage, som er hans eget.

„Af husholdere kræves nu i øvrigt, at de skal findes tro.“ Hvis ærlighed er en væsentlig grundregel i forretningslivet, må vi så ikke erkende vor forpligtelse over for Gud — den forpligtelse, der ligger til grund for enhver anden?²⁵

²⁵Uddannelse, s. 137-139.

SKØNHED, DER IKKE FALMER, 18. OKTOBER

„Jeres pryd skal ikke sidde udvendig: håropsætning og guldbehængning og folderige gevandter. Jeres pryd skal være den uforgængelige, hjertets skjulte menneske, den pryd, som skabes af en mild og blid ånd, højt skattet af Gud.“ 1 Pet. 3, 3.
4. Seidelin.

Kristi religion kendetegnes ved naturlig skønhed, dannelse og en ædel renhed, til forskel fra det som er kunstigt og uægte. . . .

Bibelens religion indeholder intet, som kan såre den menneskelige finfølelse. I alle dens regler og betingelser er den så ren som Guds karakter, og så ædel som hans trone.

Verdens forløser har advaret os imod at være stolte over det ydre, men ikke imod naturlig ynde og skønhed. Han pegede på markens skønne blomster og på åkanden, der i uplettet renhed hvilede på søens vand. . . .

[307] Din tilbøjelighed til at klæde dig efter moden, med fremvisning af kniplinger, guld og kunstgenstande, anbefaler ikke din religion eller den sandhed, du bekender dig til. . . . Diskret, enkel og ukunstlet påklædning anbefales. Den mest effektive måde til at lade dit lys skinne, vil være en enkel påklædning og fremtræden. Bekend åbenlyst for alle, at du har en sund indstilling til dette liv i forhold til det, som angår evigheden.

Nu har du en gylden anledning til at danne en ren og hellig karakter for Himmelen. Du har ikke råd til at anvende disse dyrebare stunder til at pryde det ydre på bekostning af din indre skønhed. . . .

Gud, som skabte alting smukt og godt, til en hvile for øjet, elsker skønhed. Han lader dig ikke være uvidende om, hvordan han vurderer sand skønhed. En ydmyg og stille ånd er efter hans vurdering et smykke af høj karat. Skal vi så ikke oprigtigt søge at opnå det, som Gud værdsætter højere end en kostbar garderobe, perler og guld? Den indre skønhed, yd-myghedens ynde, og et sind, som

harmonerer med de himmelske engles, vil ikke forringe karakterens sande værdighed eller fratage dig din ynde her i denne verden.

En religion, som er ren og uforfalsket, vil altid forædle den som er i besiddelse af den. Den sande kristne viser til stadighed en udpræget glæde, en hellig, fast tillid til Gud og en overgivelse til hans forudseenhed, som forfrisker hele tilværelsen. Den kristne ser Guds kærlighed og velvilje gennem den overflødige gavmildhed, han er genstand for. Naturens skønhed er værd at betragte, og når vi fordyber os i den, går tanken videre til skønhedens ophav. Alle Guds gerninger taler til vore sanser, fremhæver hans magt og ophøjer hans visdom. Hver eneste skabt ting har i sig en charme, som har interesse for Guds børn og som højner deres smag med hensyn til disse kostelige beviser på Guds kærlighed, og de har langt større værdi end noget kunstværk kreeret ved hjælp af menneskets dygtighed. ²⁶

²⁶Testimonies, bind 3, s. 375-377.

RODEN OG FRUGTEN, 19. OKTOBER

„Hvis I troede Moses, ville I tro mig; thi om mig har han skrevet.“ Joh. 5, 46.

Guds ord omfatter både Det gamle og Det nye Testaments skrifter. Den ene del er ikke fuldkommen uden den anden. Kristus erklærede, at sandhederne i Det gamle Testamente er lige så værdifulde som dem, der findes i Det nye. Kristus var lige så meget menneskets forløser ved verdens begyndelse, som han er det i dag. Før han klædte sin guddommelighed i menneskeskikkelse og kom til denne verden, blev evangeliet forkyndt af Adam, Set, Enok, Metusalem og Noa. Abraham i Kana'an og Lot i Sodoma fremholdt det, og fra slægt til slægt forkyndte trofaste Guds tjenere budskabet om den kommende frelser. . . .

[308] Apostlene skulle drage ud og være vidner om Kristi liv, død og midlertidig gerning, som profeterne havde forudsagt. De skulle tale om Kristi fornedrelse, renhed og hellighed og hans uendelige kærlighed, og for at de skulle kunne forkynde evangeliet i hele dets fylde, måtte de fremholde Frelseren, ikke blot som han var åbenbaret i sit liv og sin undervisning, men som han var beskrevet af profeterne i Det gamle Testamente og bil-ledligt fremstillet i offerttjenesten. . . .

I enhver tidsalder bliver der fremholdt nye sandheder, et budskab fra Gud til den dalevende slægt. De gamle sandheder er alle af stor betydning; nye sandheder er ikke uafhængige af de gamle, men de klarlægger dem. Det er kun, når vi forstår de gamle sandheder, at vi kan fatte de nye. Da Kristus ønskede at åbenbare sandheden om sin opstandelse for sine disciple, begyndte han „fra Moses og alle profeterne“ og udlagde „for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham“²⁷ Men det er lyset, der skinner, når sandheden forklares på ny, som kaster glans over de gamle. Den, der forkaster eller tilsidesætter de nye, ejer i virkeligheden ikke de gamle. For ham vil de miste deres livgivende kraft og blive en formssag.

²⁷Luk. 24,27.

Der er dem, som foregiver at tro på og undervise i Det gamle Testaments sandheder, medens de forkaster dem i Det nye. Men ved at nægte at godtage Kristi undervisning, viser de i virkeligheden, at de ikke tror det, som patriarkerne og profeterne har sagt. . .

Forkaster de Det gamle Testamente, forkaster de også Det nye, for de er hver for sig en del af et uadskilleligt hele. Intet menneske kan fremholde Guds lov på rette måde uden evangeliet, eller evangeliet uden loven. Loven indeholder evangeliet, og evangeliet klarlægger loven. Loven er roden, evangeliet er de vellugtende blomster og de velsmagende frugter, den bærer.

Det gamle Testamente kaster lys over Det nye, og Det nye over Det gamle. De er begge en åbenbaring af Guds herlighed i Kristus. De fremholder begge sandheder, som stadig vil få ny og dyb betydning for den alvorlige gransker.²⁸

²⁸Kristi Lignelser, s. 117-121.

TILBYD NOGET BEDRE, 20. OKTOBER

„Se Guds lam!“ Joh. 1, 36.

Kristelig virksomhed består i at nå mennesker, hvor de end er, og hjælpe dem på enhver mulig måde, uanset stilling og forhold. Da har man anledning til at vinde hjerter, som befinder sig på fortabelsens vej.

[309] I al din gerning må du huske på, at du er forenet med Kristus og en del af den vidunderlige frelsesplan. Kristi kærlighed skulle gennemrisle dine årer som en lægende, livgivende strøm. Når du fremholder Kristi kærlighed for andre, skulle dit sprogs renhed, din uegennyttige tjeneste, og din behagelige optræden vidne om hans nådes magt. Fremmal så rent og retfærdigt et billede af ham, at menneskene må kunne se ham i hans skønhed.

Det er til ingen nytte at forsøge at reformere andre ved at angribe det, vi anser for dårlige vaner. Den slags gør som regel mere skade end gavn. I sin samtale med den samaritanske kvinde talte Jesus ikke nedsættende om Jakobs brønd, men han tilbød hende noget bedre: „Hvis du kendte Guds gave,“ sagde han, „og vidste, hvem det er, som siger til dig: ‘Giv mig noget at drikke!’ så bad du ham, og han gav dig levende vand!“ Han førte samtalen ind på den skat, som han kunne give, og tilbød kvinden noget, som var bedre end det, hun havde, nemlig levende vand, evangeliets budskab om glæde og håb.

Dette viser den rette arbejdsmetode. Vi må tilbyde mennesker noget bedre end det, de allerede har — Kristi fred, som overgår al forstand. Vi må fortælle dem om Guds hellige lov, som er en afskrift af hans karakter og en fremstilling af det, han ønsker de skal vokse op til. Vis dem, hvor uendelig højt Himmelen herlighed står over denne verdens flygtige glæder og fornøjelser. Tal til dem om den frihed og hvile, der findes hos Frelseren: „Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste.“

Ophøj ham og sig: „Se Guds lam, som borttager verdens synd!“ Han alene kan tilfredsstille hjertets trang og give sjælen fred.

Reformatorer skulle være de mest uselviske, venligste og høfligste af alle mennesker. De skulle være et vidnesbyrd om den sande storhed i uselviske handlinger.

Kristi disciple må være besjælet af den ånd, der råder i Himme-
len. . . Den ringeste arbejder kan i samarbejde med Kristus berøre
strengene, hvis lyd vil nå til Jordens yderste grænse og give genklang
gennem evighedens år.²⁹

²⁹TheMinistry of Healing, s. 156-159.

VENTER PÅ AT KOMME IND, 21. OKTOBER

„Til frihed har Kristus frigjort os. Stå nu fast...!“ Gal. 5,1.

[310] Herren har tilhængere i alle kirkesamfund. De har endnu ikke hørt de specielle afgørende sandhedspunkter under forhold, der fik dem til at se alvoren i dette budskab. De har derfor ikke afbrudt deres forbindelse med Gud ved at forkaste sandheden. Der er mange, som trofast har fulgt det lys, der faldt på deres vej. De hungrer efter at få større kendskab til Guds veje og midler. Alle vegne er der mennesker, som ser op mod Him melen med længsel. Bønner, tårer og spørgsmål stiger op fra sjæle, der længes efter lys, nåde og Helligånden. Mange står lige ved grænsen til Guds rige og venter kun på at blive lukket ind.

Efterhånden som Kristi lære og Bibelens letfattelige sandheder bliver fremholdt, ser de lyset og glæder sig over det. Deres bekymringer forsvinder for sandhedens lys som duggen for morgensolen. Deres forståelse af Bibelens lære øges, og de ser Gud repræsenteret ved Kristus og noget af dybden, bredden og højden af de åndelige hemmeligheder, som de aldrig før havde fattet, da de kun kan illustreres ved en kristelig karakter.

Mange af dem, der ikke har forbindelse med en menighed, og som tilsyneladende er helt upåvirket af Guds krav, er ikke af hjertet så ligegyldige, som de giver det udseende af. Selv de mest gudløse har stunder, da regnskabet tynger og hvor de længes efter noget, de ikke har. I alle mindre og større byer er der mange, der aldrig kommer til gudstjeneste, men en hel del af dem føler sig tiltrukket af friluftsmøder. Mange af dem er syndens slaver, hjælpeløse ofre for dårlige vaner. Mange bliver overbevist og omvendt. Når de i tro griber Guds løfte om syndstilgivelse, brydes vanens magt. De afstår fra syndige laster og glæder sig som Guds døtre og sønner over den frihed, Kristus har frigjort dem til.

Kristi efterfølgere må våge over dem, som dem der kræves til ansvar. . . . Kristi vidunderlige kærlighed vil omgive dem som en

liffig duft. Han, som gav sit liv til frelse for verden, vil samarbejde med den uselviske arbejder for at gøre indtryk på menneskers hjerter..

..

Kom nær til folket. Undervis dem i at tage Guds kærlighed med i det daglige liv og oprette en helligdom ved hjemmets arne.. . .
Overvind selvet. . . . Arbejd som om du så ham, som er ved din side, rede til at hjælpe og rede til at give sin guddommelige kraft i enhver kritisk situation. Herren er din rådgiver. Herren er din leder. Herren er din frelses fyrste. Han går foran „fra sejr til sejr“.³⁰

³⁰Testimonies, bind 6, s. 70. 71.75. 76.

DEN TREDJE ENGELS BUDSKAB, 22. OKTOBER

„Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri.“ Jak. 3, 17.

Den tredje engels budskab er ufejlbarligt. På de storslåede, forædlende sandheder, der er forbundet med dette budskab, kan man hvile fuldkommen trygt. Lad os med visdom opmuntre til trosfællesskab og til at bedømme tingene fornuftigt, så at alle kan være forenede i kristeligt fællesskab og i kærlighed. . . .

[311] „Visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri. Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred.“³¹

Princippet i disse karaktertræk, beskriver den kristne religions sande vækst. I særdeleshed vil de, som er optaget af at forkynde det sidste højtidelige budskab til en døende verden, leve op til dette skriftord. Selv om de er forskellige i temperament og tænkemåde, har de dog samme syn, når det gælder religiøse anliggender. De taler samme sprog, de har fælles dømmekraft, de er ét i Jesus Kristus. . . .

Ingen må få den tanke at hans dømmekraft er fejlfri, at hans ideer er hævet over kritik, og at han kan følge sin egen kurs, uden at tage hensyn til sine medarbejders meninger. Når vi tror vi ved alt, hvad der er værd at vide, har vi stillet os, hvor Gud ikke kan bruge os. Den tredje engels budskab er ikke begrænset. Det er verdensomspændende, og vi skulle så vidt muligt være enige om den måde vi præsenterer det på.

Mennesket er fejllende, men budskabet er ufejlbarligt. Alt hvad der drejer sig om det, må være i fuld harmoni. Vi kan rejse spørgsmål som ingen betydning har og holde fast ved vore meninger, men det opnår vi ingen styrke ved. Hensigten med forkyndelsen er at berede

³¹Jak. 3,17. 18.

et folk, som kan bestå på den sidste store dag, og leve sammen for evigt i Himmelen. Ingen må tro, at det er uden betydning, om der er enighed mellem dem og deres brødre, for de, der ikke lærer at leve fredeligt sammen her, vil aldrig blive forenet i Himmelen.. ..

Nogle har en medfødt uafhængighedstrang, som får dem til at tro, at de har en bedre dømmekraft end deres medbrødre. Derved forhindrer de sig selv i at opnå megen kundskab, som Gud ville have velsignet dem med.. . . Læresætninger og planer må tage højde efter loven og vidnesbyrdet. Vi må ikke lade vor selvstændighed forhindre os i at lære af hinanden.³²

Jesus Kristus, den centrale tiltrækningskraft, må altid være midtpunktet i den tredje engels budskab.. . . Synderen må altid vende blikket mod Golgata, og med et lille barns enfoldige tro finde hvile i visheden om Kristi fuldkomne forsoning, og modtage hans retfærdighed og stole på hans nåde.³³

³²Historical Sketches, s. 122-125.

³³Evangelism, s. 184. 185.

SLUT JER SAMMEN! SLUT JER SAMMEN!, 23. OKTOBER

„Fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste. Men den, som holder ud indtil enden, han skal frelses.“ Matt. 24, 12. 13.

[312] Gud har i disse sidste dage udvalgt et folk til at bevare hans lov; og dette folk vil altid have ubehagelige opgaver at udføre. „Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed, og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det, og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt.“ Det vil kræve megen flid og en uafbrudt kamp at holde det onde borte fra vore menigheder. Der må øves streng, upartisk disciplin; for nogle, som har skin af gudsfrygt, vil søge at undergrave andres tro og i al stilhed arbejde for at ophøje sig selv.

På Oliebjerget udtalte Jesus tydeligt, at „fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste“. Han taler om en klasse mennesker, som er faldet fra sit høje åndelige stade. Udtalelser som disse skulle trænge ind i vor bevidsthed med højtidelige og ransagende spørgsmål. Hvor er den glød, den gudhengivenhed, som svarer til storheden af den sandhed, vi bekender os til? Kærlighed til verden, kærlighed til en eller anden yndet synd, har fjernet kærligheden til bøn og til at dvæle ved hellige ting. Formelt opretholdes en række religiøse handlinger; men hvor er kærligheden til Jesus? Åndeligheden er ved at uddø. Skal denne sløvhed, denne sørgelige tilstand forværres? Skal sandhedens flamme blafre og slukkes, fordi den ikke bliver fyldt med nådens olie? . . .

Selvtilfredshed og selvgodhed er ved at dræbe det åndelige liv. Selvet ophøjes, og selvet tales der om. O måtte selvet dog dø! „Jeg dør daglig,“ sagde apostlen Paulus. Når denne stolte, brovtende selvgodhed, denne behagelige selvtilfredshed gennemtrænger sjælen, er der ingen plads til Jesus. Han får en underordnet position, medens

jeg'et svulmer op og bliver betydningsfuldt, indtil det til sidst fylder hele sjælens tempel. Dette er grunden til, at Herren kun kan gøre så lidt for os. Hvis han lod planerne lykkes, ville redskabet tillægge sin egen kløgt, sin visdom og sin dygtighed al æren og rose sig selv, ligesom farisæeren: „Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt.“ Hvis selvet blev skjult i Kristus, ville det ikke så tit komme op til overfladen. . . .

Det er kun når vi omhyggeligt udfører Mesterens befaling uden selv at tage æren, at vi i skøn forening kan udføre et frugtbringende arbejde. „Slut jer sammen,“ sagde engelen, „slut jer sammen!“³⁴

³⁴Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 175-177.

HVER MENIGHED — ET KURSUSCENTER, 24. OKTOBER

„Herrens And er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed.“ Luk. 4,18.

[313] Når Gud i fortiden henvendte sig til sit folk, talte han ikke kun gennem en enkelt klasse. Daniel havde blå blod i årerne. Esajas var også af kongelig slægt. David og Amos var hyrder, Zakarias en fange fra Babylon, Elisa dyrkede jorden. Herren valgte som sine sendebud både profeter og fyrster, høje og lave, og underviste dem om de sandheder, der skulle forkyndes for verden. . . .

Hver menighed skulle være et undervisningscenter. Medlemmerne bør lære, hvordan man giver bibelundervisning, hvordan man leder og underviser en sabbatsskoleklasse. Også hvordan man bedst kan hjælpe de fattige og passe de syge: hvordan man kan gøre noget for de uomvendte. Der bør være sundhedsog madlavningskursus, og kursus i forskellige grene af kristeligt hjælpearbejde. Det skulle ikke blot være teoretisk undervisning, men kædes sammen med praktisk arbejde ledet af erfarne medarbejdere. De mere erfarne må gå i spidsen, så at andre kan lære af deres eksempel. Eksemplet er mere værd end mange forskrifter. . . .

Hvis de, som Gud har givet gode forstandsevner, bruger disse til selviske formål, overlader han dem efter en vis prøvetid til at følge deres eget hoved. Gud vil bruge mennesker, som tilsyneladende ikke er så skarpsynede og som ikke har så stor selvtillid. Han vil gøre de svage stærke, fordi de stoler på, at han vil gøre det for dem, som de ikke selv formår. Gud godtager en helhjertet tjeneste, og han vil selv udfylde manglerne. . . .

Ligesom han velsignede fangerne ved hoffet i Babylon, giver han også visdom og forstand til sine arbejdere i dag.

Nogle, som ikke drev det så vidt i skolen, som ikke står så højt på den sociale rangstige, har til tider, ved Kristi nåde, haft stor fremgang i det sjælevindende arbejde. Hemmeligheden ved deres fremgang var deres tillid til Gud. De lærte dag for dag af ham, som er Underfuld-Rådgiver og mægtig i kraft.

Sådanne arbejdere må opmuntres. Herren fører dem sammen med dem, der har helt specielle evner, for at sætte dem i stand til at udfylde det svælg, som andre har efterladt. Deres hurtige overblik, deres villighed til at hjælpe dem, der har hjælp behov, deres venlige ord og handlinger åbner mulighedernes døre, som ellers ville forblive lukkede. De kommer i nær berøring med dem, der har det svært, og deres ord har magt til at drage mangen en skælvende sjæl til Gud. Deres gerning er et vidnesbyrd om, hvad tusinder kunne gøre.³⁵

³⁵The Ministry of Healing, s. 148-151.

EN MÆGTIG REFORMATION, 25. OKTOBER

„Den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.“ 2 Kor. 9, 6.

[314] Når vi begynder at fatte, hvilket offer Kristus har bragt for at frelse en fortabt verden, vil en intens kamp for at frelse sjæle finde sted. Gid alle vore menighedsmedlemmer kunne se og forstå Kristi uendeligt store offer!

I nattens syner blev en stor reformering blandt Guds folk fremstillet for mig. Mange priste Gud. De syge blev helbredt, og der skete andre mirakler. En forbønnens ånd ligesom den, der kom til udtryk før pinsefestens dag, gjorde sig gældende. Hundreder og tusinder besøgte familierne i deres hjem, og åbnede Guds ord for dem. Hjerter blev overbeviste ved Helligåndens påvirkning, og en ægte omvendelsens ånd blev synlig. Overalt blev døre åbnet for forkyndelsen af sandheden. Verden syntes at blive oplyst af en himmelsk indflydelse. Guds sande og ydmyge folk modtog store velsignelser, og jeg hørte taksigelse og lovsang. . . .

Guds straffedomme hjemsøger Jorden, og ved Helligåndens hjælp må vi forkynde adventbudskabet, han har betroet os. Vi må bringe dette budskab hurtigt ud, linje for linje, bud på bud. Menneskene vil snart blive tvunget til at træffe store afgørelser, og det er vor pligt at sørge for, at de får anledning til at forstå sandheden, så de kan bruge deres fornuft og stille sig på den rigtige side. Herren kalder sit folk til at arbejde med alvor og visdom, mens nådetiden varer.

Vore menighedsmedlemmer burde arbejde mere med at holde bibellæsninger og udbrede vor litteratur fra hus til hus. En kristelig karakter kan kun udvikles symmetrisk og fuldkomment, når det menneskelige redskab betragter det som et privilegium at arbejde uegennyttigt med at forkynde sandheden og støtte Guds sag med sine midler. Vi må så ved alle vande, idet vi bevarer vore sjæle i Guds kærlighed og arbejder, medens det er dag, og bruger de midler, Herren har givet os til at gøre den pligt, der ligger os nærmest.

Alt, hvad vore hænder tager fat på, skal vi fuldføre med trofasthed. Hvilket offer, vi end bliver kaldet til at bringe, skal vi bringe med glæde. Når vi sår ved alle vande, vil vi komme til at erkende, at „den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.“³⁶ . . .

Herren har vist mig det arbejde, der skal udføres i vore byer. De troende i disse byer skal arbejde for Gud i nærheden af deres hjem. De skal arbejde stille og ydmygt, medens de bringer Himmels atmosfære med sig overalt, hvor de går. Hvis de lader selvet ude af syne, idet de altid viser hen til Kristus, vil kraften i deres indflydelse være mærkbar.³⁷

³⁶2 Kor.9, 6.

³⁷Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 304-306.

GUDS UDVALGTE FOLK, 26. OKTOBER

„Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, sagtnodighed, tålmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden.“ Kol. 3,12. 13.

Kærligheden „glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden“. Den, hvis hjerte er gennemsyret af kærlighed, vil søge dybt over andres fejltrin og svagheder, men fryde sig når sandheden sejrer, når den sky forsvinder, der har kastet sin skygge over en andens rygte, og når syn-den bekendes og fejlene rettes.. . .

Kærligheden bærer ikke alene over med andres fejl, men indordner sig uden at klage under hvilken som helst lidelse eller gene denne overbærenhed medfører. Denne kærlighed „ophører aldrig“. Den mister aldrig sin værdi. Den er en himmelsk egenskab, som den, der er i besiddelse af den, tager med sig gennem portene til Guds stad som en dyrebar skat.

Åndens frugt er kærlighed, glæde og fred. Uenighed og ufred er Satans værk og syndens frugt. Hvis vi som et folk skal omgås hinanden i fred og kærlighed, må vi fjerne synden og have fred med Gud. Da vil venskabet blomstre. Lad os spørge os selv: Har jeg kærlighedens ynde? Har jeg den kærlighed, der „tåler alt“ og „udholder alt“, og er jeg venlig? Uden denne himmelske egenskab vil lærdom, talenter og veltalenhed være lige så nyttesløs som et „rungende malm eller en klingende bjælde“. Hvor er det sørgeligt, at denne dyrebare skat bliver så lidt værdsat og så lidt eftersøgt af alt for mange af dem, der bekender sig til at tro.. . .

Hvis vi vil undgå at bygge vort håb om Himmelen på en usikker grundvold, må vi godtage Guds ord, som det står skrevet og tro, at Herren mener, hvad han siger. Han forlanger intet af os, som han ikke selv hjælper os til at gennemføre. På den store dag vil vi ikke have en eneste gyldig undskyldning for ikke at have nået den standard, han viser os i sit ord.

Apostlen giver os denne påmindelse: „Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode; vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!“ Paulus ønsker, at vi skal skelne mellem den rene, uselviske kærlighed, der formidles ved Kristi Ånd, og den såkaldte „kærlighed“, der bruges som skalkeskjul for alt det, der er indholdsløst og bedragerisk, og som verden er fyldt med til bristepunktet. Dette hykleri har forført mange mennesker, og det ville udviske forskellen mellem ret og uret at være enig med overtræderen, i stedet for ærligt at påpege hans fejl. En sådan handlemåde er ikke et tegn på sandt venskab, men på hvad der bor i det kødelige hjerte. Mens den kristne altid vil være venlig, overbærende og tilgivende, føler han sig ikke tiltrukket af synden. Han afskyr det onde og holder fast ved det som er godt, selv om han må give afkald på den gudløses selskab og venskab. Kristi Ånd vil få os til at hade synden, mens vi er villige til at bringe et hvilket som helst offer for at frelse synderen.³⁸

³⁸Testimonies, bind 5, s.169-171.

ALTID ET VIDNE I MENIGHEDEN, 27. OKTOBER

„Ansigt til ansigt taledede Herren med eder på bjerget ud fra ilden.“ 5 Mos. 5, 4.

Gud har aldrig svigtet sin menighed eller overladt den til sig selv. Selv under fordømmelse og prøvelser, modstand og forfølgelse midt i det moralske mørke, den har måttet gennemgå, har Gud altid haft handlingens mænd, der var rede til at tage ansvaret for at føre hans værk fremad og opad. Han åbenbarede sin sandhed for folket ved patriarker og profeter. Det var Kristus, der underviste sit folk i gammel tid, såvel som da han var Menneskesønnen. Han skjulte ofte sin herlighed i en menneskelig skikkelse, når han viste sig for sit folk og talte med dem ansigt til ansigt, som den ene ven med den anden. Som deres usynlige leder fulgte han dem indhyllet i ildog skystøtten, men han talte til dem ved Moses. Profeterne, som Gud havde udvalgt til en speciel opgave og til at formidle et specielt budskab, hørte Guds røst. Han sendte dem gang på gang med det samme budskab. Han sendte dem med bud, og lagde dem ord i munden, som folket ikke ønskede at høre. Han forsikrede dem om, at Helligånden ville give dem mund og mæle. Han, der kender hjertet, ville give dem ord, som kunne nå helt ind til folkets bevidsthed....

Der vil aldrig komme et tidspunkt i menighedens historie, da Guds tjener kan folde sine hænder, slappe af og sige: „Fred og ingen fare.“ Da er det, at undergangen pludselig kommer. Selv om det ser ud, som om der er fremgang, og at alt er i bedste velgående, er Satan lysvågen og han har stadig sammen med sine onde engle undersøgelser og rådslagninger i gang om nye angrebsmetoder, som kan give positive resultater. Fra Satans side bliver kampen mere og mere voldsom, fordi han er besjælet af et grusomt had. Når Guds folk går fremad med hellig, uimodståelig kraft og løfter Kristi retfærdigheds banner i menigheden, presset fremad af en uimodståelig magt, som udgår fra Guds trone, vil den store strid blive udkæmpet med stadigt

hårdere midler. Standpunkt vil blive stillet over for standpunkt, mening mod mening, principper af himmelsk oprindelse mod Satans principper. De forskellige sandhedspunkter vil altid være i modstrid med vildfarelsen, som optræder i flere og flere variationer, og som, hvis det var muligt, ville føre selv de udvalgte vild.

Vi må med alvor tage fat på vor gerning. Vi skal ikke fægte i luften. Præsteembedet, talerstolen og trykkerivirksomheden kræver mænd som Kaleb, der tør vove og virke, mænd som kun har ét for øje, nemlig at skelne mellem sandhed og vildfarelse, og hvis ører er indstillet på at op-fange de ord, som den trofaste vægter taler.³⁹

Verden behøver beviser på rigtig kristendom.⁴⁰

³⁹Testimonies to Ministers, s.404-407.

⁴⁰Testimonies to Ministers, s.416.

MENIGHEDEN VIL SEJRE, 28. OKTOBER

**„Og de sang Moses’, Guds tjeners, sang og Lammets sang:
‘Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du
almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du folkenes
konge! Åb. 15, 3.**

Kristus har givet menigheden et helligt ansvar. Det enkelte medlem må være en kanal, hvorigennem Gud kan lade sin nådes skatte, Kristi ufattelige rigdomme, strømme ud til andre. Frelserens højeste ønske er at se mænd og kvinder repræsentere hans Ånd og hans karakter. Der er intet, de vantro trænger så meget til, som at se Frelserens kærlighed levendegjort gennem deres medmennesker. Hele Himmelen venter på kvinder og mænd, hvorigennem Gud kan åbenbare kristendommens magt.

Menigheden er Guds redskab til at forkynde sandheden, og han vil selv udstyre den med evner til at løse denne specielle opgave. Hvis den er trofast og lydig mod alle hans bud, vil den være gennemsyret af guddommelig nåde. Hvis den ikke svigter sit kald, hvis den vil ære Herren, Israels Gud, kan ingen magt holde stand imod den.

Begejstring for Guds sag førte disciplene til at vidne om evangeliet med stor kraft. Burde ikke en lignende begejstring brænde i vore hjerter og få os til at beslutte os til at fortælle om den frelsende kærlighed, om Kristus og ham korsfæstet? Det er enhver kristens forret, ikke blot at se frem til, men også at fremskynde Frelserens komme.

Hvis menigheden vil iføre sig Kristi retfærdighed og bryde ethvert tilknytningsforhold til verden, står den ved begyndelsen til en strålende og herlig dag. Guds løfter gælder for evigt. Han vil for evigt give menigheden en ophøjet plads til fryd og glæde for mange slægter. Sandheden går dem forbi, der ringeagter og forkaster den, men den vil sejre til sidst. Til trods for tilsyneladende forsinkelser er den aldrig blevet standset. Når Guds budskab møder modstand, giver han det en større kraft og gør det endnu mere virkningsfuldt. Med

denne guddommelige kraft baner det sig vej gennem og overvinder selv de stærkeste barrierer.

Hvad var det, der holdt Guds Søn oppe under hans slidsomme og opofrende liv? Han så frem til lønnen for sin smerte, og det var ham nok. I evigheds perspektiv så han deres lykke, som ved hans ydmygelse havde opnået tilgivelse og et evigt liv. Han opfangede lyden af de forløstes glædesråb, og hørte dem synge Moses' og Lammets sang. . . .

Ved tro kan vi stå på tærskelen til Den evige Stad og tage imod den nådefulde velkomsthilsen, der skal lyde til dem, der i dette liv samarbejder med Kristus.⁴¹

⁴¹The Acts of the Apostles, s. 600.601.

MENIGHEDEN VIL SEJRE, 29. OKTOBER

„Dog, Guds faste grundvold står urokket, beseglet med denne indskrift: ‘Herren kender dem, der hører ham til.’“ 2 Tim. 2, 19.

Gud vil selv virke for Israel. Enhver løgnagtig tunge vil blive bragt til tavshed. Ved engles hænder vil alle rænkesmedenes lænker blive sønderrevet. Satans fæstninger vil falde. Den tredje engels budskab vil gå frem fra sejr til sejr. Ligesom anføreren for Herrens hær væltede Jerikos mure, vil Herrens lovlydige folk vinde sejr, og alle modstandere overvindes. Ingen må beklage sig, når Guds tjener kommer til dem med et himmelsendt budskab. Kritiser dem ikke ved at sige: „De er for direkte; deres tale er for stærk.“ Måske taler de stærkt, men er det ikke nødvendigt? Gud vil få det til at ringe for tilhørernes ører, hvis de ikke giver agt på hans stemme eller hans budskab. Han vil forkaste dem, der modsætter sig Guds ord.

En udrensning og lutring vil afgjort finde sted i enhver menighed, som har haft rige muligheder og store privilegier uden at ænse dem. De behøver ikke flere beviser, men rene og hellige hjerter, der kan tilegne sig og bevare alt det lys, Gud har givet.

Vi behøver ikke at sige: „De sidste dages vanskeligheder kommer snart over os.“ De er her allerede. Derimod behøver vi Herrens sværd til at fjerne selve sjælen og marven af de kødelige lyster, lidenskaberne og appetitten. Gid det må kløve og sønderflænge i langt stærkere grad end nogen sinde før. . . .

Jeg henvender mig til Guds folk, som i dag bevarer deres tillid, som ikke vil forlade den tro, som engang er overgivet de hellige, og som befinder sig midt i vor lastefulde tids moralske mørke. Herrens ord til dig er dette: „Jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit folk.“ Ser vi ikke her Fader-kærligheden til dem, der fastholder troen i retfærdighed? Der består et nært forhold mellem Gud og hans folk. Vi er ikke alene genstand for hans beskyttende nåde, hans tilgivende kærlighed, men langt mere end dette. Herren fryder sig ved sit folk.

Han glæder sig over dem. Han er deres kaudionist. Han smykker alle dem med herliggørelsens Ånd, der tjener ham af hele deres hjerte. Han iklæder dem sin retfærdighed. Han elsker dem, der gør hans vilje — som reflekterer hans billede. Alle, som er sandfærdige og trofaste, forvandles til hans Søns billede. Der findes ikke svig i deres mund. De står lydefri foran Guds trone.⁴²

⁴²Ibstimonies to Ministers, s.410-415.

SANDHEDENS LYS, 30. OKTOBER

[319]

**„Jeg kender ham, som jeg har sat min lid til, og jeg er vis på, at han har magt til at bevare den skat, som blev mig betroet.“
2 Tim. 1,12.**

For nogle af de vidner, som overværede hans (Paulus') martyrdød, var hans tilgivende ånd overfor hans bødler, og hans tillid til Kristus lige til det sidste, „en duft af liv til liv.“ . . .

Til sin sidste stund var Paulus selv et vidne om sandheden i disse ord til korinterne: „Gud, som sagde: ‘Af mørke skal lys skinne frem,’ blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart. Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft må være fra Gud og ikke fra os selv. På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede, forfulgte men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel. Altid bærer vi Jesu dødslidelse med os på vort legeme, for at også Jesu liv må blive åbenbaret i vort legeme.“⁴³ Paulus stolede ikke på sig selv, men på hjælp og bistand fra Guddomsånden, som fyldte hans sjæl og bøjede enhver tanke under Kristi vilje. Profeten siger: „Du vil bevare den i fuldkommen fred, hvis sjæl hviler i dig: fordi han stoler på dig.“⁴⁴ Den himmelske fred, der lyste fra Paulus' ansigt, vandt mange sjæle for evangeliet.

Paulus bragte en himmelsk atmosfære med sig. Påvirkningen af hans forening med Kristus var mærkbar for alle, der kom i forbindelse med ham. Det, at hans eget liv var et vidnesbyrd om den sandhed, han prædikede, gav hans forkyndelse en overbevisende kraft. Heri ligger sandhedens styrke. Et helligt livs utilstræbte, ubevidste indflydelse er den mest overbevisende prædiken, som kan holdes til kristendommens fordel. Selv uigendrivelige argumenter vil måske kun vække modstand, men et gudfrygtigt eksempel har en kraft, som det er umuligt helt at modstå. . . . Paulus gjorde alt for at styrke og

⁴³2 Kor. 4,6-10.

⁴⁴Es. 26,3 (engelskoversættelse).

opmuntre de få kristne, der ledsagede ham til henrettelsesstedet ved at gentage de løfter, der var givet til dem, der bliver forfulgt for retfærdigheds skyld. Han forsikrede dem om, at intet af alt det, Herren havde forudsagt angående sine forfulgte og trofaste børn, ville slå fejl. . . . Prøvelsens og lidelsens nat måtte snart vige for et glædeligt morgengry, der skulle indvarsle en fredfyldt og fuldkommen dag.

Når apostlen vendte sit blik mod det hinsidige, var det ikke med uvished eller frygt, men med et frydefuldt håb og en utålmodig forventning.

Frikøbt ved Kristi offer, rensat fra synd ved hans blod og ikklædt hans retfærdighed bevidner Paulus, at hans sjæl er dyrebar i Forløserens øjne.⁴⁵

⁴⁵The Acts of the Apostles, s. 510-512.

KRISTI EVIGE ÅRVÅGENHED, 31. OKTOBER

„Skriv til menighedens engel i Efesus: [U+02BC] Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, og som vandrer midt imellem de syv guldlysestager: Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed.“ Åb. 2,1.2.

Billedet viser en evig årvågenhed. Kristus er midt imellem de syv guldlysestager, og han går fra kirke til kirke, fra menighed til menighed, fra hjerte til hjerte. Han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel. Hvor ofte ville lyset ikke blafre og gå ud, dersom lysestagerne blev overladt til menneskers omsorg! Men Gud har ikke overladt sin menighed i menneskehænder. Det er Kristus, der er husets vægter, han, som gav sit liv, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Han er Herrens tempelgårds sande og tro vogter.

„Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd.“ Disse ord siges til dem, der underviser Guds menighed, og som han har pålagt et tungt ansvar. Den højnende indflydelse, som skulle være så mærkbar i menigheden, er betroet ordets forkyndere, som skulle formidle Kristi dyrebare kærlighed. Han hersker over himmelens stjerner. Han fylder dem med lys. Han styrer deres gang og leder dem i deres bevægelser. Hvis han ikke gjorde det, ville de snart være faldende stjerner. Således er det også med ordets forkyndere. De er kun redskaber i hans hånd, og alt det gode, de udretter, sker ved hans magt. Hans lys skal skinne gennem dem. Frelseren er deres kraftkilde. Hvis de henvender sig til ham, som han henvendte sig til sin Fader, vil de gøre hans gerning. Når de gør sig afhængige af Gud, vil hans stråleglans genspejles ved dem.

Kristus „vandrer imellem“ sine menigheder på kryds og tværs af hele Jordens overflade. Med den dybeste interesse ser han efter, om hans folk er i en sådan åndelig tilstand, at de kan fremme hans sag. Han er til stede ved alle møder i menigheden. Han kender dem, hvis hjerter han kan fylde med den hellige olie, så at de kan dele

den med andre. De, som med troskab er med til at fremme Kristi sag, og som i ord og handling præsenterer Guds karakter ved trofast at videreføre Kristi gerning, opfylder Herrens hensigt med dem, og Kristus glæder sig over dem.

„Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed.“ Kristus har kendskab til hver enkelt troendes baggrund og erfaring. Han siger til sit folk: „I mine hænder har jeg tegnet dig.“ Han tilskynder ivrigt til enhver kærlighedshandling og til udholdenhed i tjenesten. . . . Kristus holder „stjernerne“ i sin højre hånd, og det er hans mening, at hans lys skal skinne til verden gennem dem. På den måde vil han berede sit folk til en højere tjeneste hinsides. . . . Lad os vise i vore liv, hvad guddommelig nåde kan udrette for menneskeheden. ⁴⁶

⁴⁶Review and Herald, 26. maj 1903.

NOVEMBER

[321]

JESUS VOR TALSMAND, 1. NOVEMBER

„Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.“ 1 Joh. 2,1.

Jesus er vor advokat, vor ypperstepræst, vor talsmand. Vor stilling er som israelitternes på forsoningsdagen. Når ypperstepræsten gik ind i det allerhelligste, som er et symbol på det sted, hvor vor ypperstepræst nu fører vor sag, og stænkede soningsblodet på nådestolen, blev der ikke bragt soningsofre udenfor. Mens præsten gik i forbøn hos Gud, skulle hvert hjerte være bøjet i anger og bøn om syndernes forladelse.

Forbilledet mødte modbilledet i Kristi død, da Lammet blev slagtet for verdens synd. Vor store ypperstepræst bragte det eneste offer, som har værdi for vor frelse. Hans eget offer på korset var en fuldkommen soning for folkets synder. Nu står vi i forgården i forventning om det salige håb, vor Herres og Frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst. Der skal ikke ofres udenfor, for den store ypperstepræst udfører sin gerning i det allerhelligste. Kristus er ikke afhængig af noget menneskes fortjeneste eller forbøn, når han som vor advokat fører vor sag. Det er kun ham, der er syndoffer og bærer synden. Man skal kun bede til ham og bekende sin synd for ham, som én gang for alle er gået ind i det allerhelligste. Han kan helt og fuldt frelse alle, som kommer til ham i tro, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for os. . . .

Selv den mest begavede kan ikke fatte Gud, og den mest veltalende tunge kan ikke beskrive ham. . . . Mennesket har kun én advokat, én talsmand, som er i stand til at forlade overtrædelser. Bør vore hjerter ikke fyldes med taknemmelighed til ham, der gav Jesus som en soning for vore synder? Overvej, hvilken kærlighed Faderen har vist os og givet til kende for os. Vi kan ikke måle denne kærlighed, for der findes ingen målestok. Kan vi måle det uendelige? Vi kan kun pege på Golgata, på Lammet, som blev slagtet fra verdens grundvold blev lagt. . . .

Der er ingen mellemmand mellem synderen og Kristus. . . . Kristus er selv vor advokat. Alt, hvad Faderen er for sin Søn, er han for dem, som hans Søn repræsenterede som menneske. Kristus virkede som Faderens repræsentant i alt, hvad han gjorde. Han levede som vor stedfortræder og garant. Han arbejdede, som han ville, at hans efterfølgere skulle arbejde. De skal være uselviske og værdsætte hvert menneske, som han led og døde for.¹

¹Signe of the Times, 28. juni 1899.

I HIMMELENS RETSSAL, 2. NOVEMBER

„Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem.“

Verdens forløser havde magt til at drage mennesker til sig, til at stille deres frygt, fordrive deres tungsindighed, indgyde dem håb og mod og sætte dem i stand til at tro på Guds villighed til at tage imod dem, takket være den guddommelige stedfortræders fortjenester. Gud elsker os, og vi bør altid være taknemmelige, fordi vi har en talsmand, en advokat, en, som beder for os i den himmelske retssal, og som fører vor sag over for Faderen.

Vi har alt, hvad vi kan ønske os, for at blive tilskyndet til at tro og stole på Gud. Når en konge ved en jordisk domstol ville stille den største grad af sikkerhed for at forvisse mennesker om, at de kunne stole på ham, lod han sin søn være gidsel, og han blev først frigivet, når faderen havde indfriet sit løfte. Tænk så over, hvad vor himmelske Fader stillede som sikkerhed for, at man kunne stole på ham. Da han ville forsikre mennesker om, at han vil holde sine løfter, lod han sin enbårne Søn komme til Jorden og iføre sig menneskets natur. Han skulle ikke blot gøre det i de få år, han levede her på Jorden, men han skulle beholde denne natur i de himmelske sale som et evigt vidnesbyrd om Guds trofasthed. O, dyb af rigdom og visdom og kærlighed hos Gud! . . .

Ved troen på Kristus bliver vi medlemmer af den kongelige familie, Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger. Vi er ét i Kristus. Alle nationale særpræg og alle sekteriske forskelle forsvinder, al ære på grund af rang og al stolthed over at man tilhører en bestemt kaste, tabes af syne, når vi nærmer os Golgata og ser den lidende konge, der iført menneskets natur bar lovens forbandelse for menneskets skyld.

Det lys, der skinner fra Guds trone på Golgatas kors, gør for evigt ende på menneskers forsøg på at indføre klasseforskelle og

racediskriminering. Mennesker fra alle samfundsklasser bliver medlemmer af én familie og den himmelske konges børn. Det sker ikke ved nogen jordisk magt, men ved Guds kærlighed. Gud lod Jesus leve i fattigdom, lidelser og ydmyghed, og han lod ham dø en vanærende, smertelig død for at føre mange sønner og døtre til herligheden.

Gud betragter ikke mennesket som værdifuldt på grund af dets stilling, dets begrænsede visdom, dets kvalifikationer eller evner. Både menneskets intellekt, forstand og talenter er Guds gaver, som skal anvendes til hans ære for at opbygge hans evige rige. I Himmels øjne er det den åndelige og moralske karakter, der tæller. Det er den, som vil overleve graven og blive smykket med udødelighed gennem evighedernes evighed. . . . Kun de mennesker, der har sat pris på Kristi nåde, hvorved de er blevet Guds arvinger og Jesu medarvinger, vil opstå fra graven og bære deres forlørsers billede.²

²Selected Messages, bog 1, s. 258. 259.

EN FORBEDER, 3. NOVEMBER

„Da vi nu har en stor ypperstepræst, som er steget op igennem himlene, Jesus, Guds Søn, så lad os holde fast ved bekendelsen!“ Hebr. 4, 16.

Vi skal have den samme indstilling, som Jesus Kristus havde. Kristus virker for os. Vil vi arbejde for Kristus efter hans anvisning? Lær tålmodighed, tro og håb, kære børn. Måtte Herren føje mere glæde til troen på vor forbeder, som altid lever. Lad ikke en dag gå, hvor du undlader at tænke på, at du skal stå til regnskab over for Gud på grund af hans enbårne Søns offer. Et menneske, som anklager sine brødre, ærer ikke Jesus. Ikke en dag må gå, uden at vi søger at læge og helbrede gamle sår. Lad kærligheden vokse, og lad være med at give udtryk for ufordelagtige formodninger. Den dør må lukkes hurtigt, og hold den lukket. Luk døren op til det sted, hvor Kristus har kontrollen, og lad den stå åben, fordi vi kender værdien af Kristi offer og hans uforanderlige kærlighed. Drik af livets forfriskende vand fra Libanons kilder, mens I afslår at drikke af dalens grumsede vand — de skumle, mistænksomme følelser. Der er måske megen sandhed i den aktuelle sag, men skal vi ødelægge vort milde sind, fordi andre dækker sig bag ved en uforsonlig holdning? Det forbyde Gud! Ikke engang en tiendedel af de onde formodninger er værd at tænke over og gentage. Fjern al hårdhed fra vores sprog; tal mildt, og hold fast ved vor tillid til Jesus.

Vi har en evig advokat, som går i forbøn for os. Lad os også virke som advokater for dem, der tager fejl. „Da vi har en stor præst over Guds hus (her omtales hans forbøn for os), så lad os træde frem med et oprigtigt hjerte, i troens fulde vished, bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed, og tvættede på legemet med rent vand; lad os urokkeligt holde fast ved håbets bekendelse.“ Han er en „trofast ypperstepræst“ „i sin tjeneste for Gud“.

Mens han arbejder for os, så lad os med liv og sjæl arbejde for at skabe indbyrdes enhed. Kristus bad om, at vi måtte have den samme

natur og enhed, som eksisterer mellem ham og Faderen. Lad os i alt, hvad vi gør, vise hinanden tillid og kærlighed og derved opfylde Jesu Kristi bøn. . . . Det er ikke alle dine formodninger og tanker om dine brødre, der passer. Lad os fjerne disse grimme formodninger og antagelser, men holde os nær ved Kristi side og tænke på de dyrebare opmuntringer, hem har givet os, så vi igen kan give dem videre til andre.... Lad misundelse og jalousi blive kvalt i den kærligheds strøm, der flyder fra Guds kærligheds kilde. Råbet fra dem, som er ved at forgå, finder hurtigt adgang til hans øre. „Thi han skal redde den fattige, der skriger om hjælp, den arme, der savner en hjælper.“³

³Manuscript 129, 1901.

KRISTI NUVÆRENDE MIDLERGERNING, 4. NOVEMBER

„Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: ‘Mig er givet al magt I Himmelen og på jorden.’“ Matt. 28,18.

Ved sammenkomsten på et bjerg i Galilæa var alle de troende, man kunne kalde sammen, til stede. Kristus havde selv før sin død fastsat tiden og stedet...

På den fastsatte tid var mere end fem hundrede troende forsamlede i små grupper på bjergskrånningen, ivrige efter at høre alt, hvad de kunne få at vide af dem, der havde set Kristus efter hans opstandelse. Disciplene gik rundt fra gruppe til gruppe og fortalte alt, hvad de havde set og hørt om Jesus, og udlagde det fra Skrifterne, som han havde gjort det over for dem. Tomas fortalte atter beretningen om sin vantro og fortalte, hvordan hans tvivl var blevet fejlet til side. Pludselig stod Jesus iblandt dem. Ingen kunne sige, hvorfra eller hvordan han kom. Mange af dem, der var til stede, havde aldrig før set ham; men de så mærkerne efter korsfæstelsen i hans hænder og fødder. Hans ansigt var som Guds eget ansigt, og da de så ham, tilbad de ham.

Men der var nogle, der tvivlede. Sådan vil det altid være. Der er nogle, der finder det svært at tro, og de stiller sig på de tvivlendes side. Disse mennesker går glip af meget på grund af deres vantro.

Dette var den eneste gang, hvor Jesus mødtes med mange af de troende efter sin opstandelse. Han kom og talte til dem og sagde: „Mig er givet al magt i Himmelen og på Jorden.“ Disciplene havde tilbedt ham før han talte, men hans ord, der lød fra læber, der havde været lukkede i døden, betog dem med en forunderlig magt. Nu var han den opstandne frelser! Mange af dem havde set ham udøve sin magt til at helbrede de syge og herske over djævelske kræfter. De troede, at han havde magt til at oprette sit rige i Jerusalem, magt til at kvæle al modstand og magt over naturens kræfter. Han havde gjort de oprørte vande stille. Han havde vandret på de skumklædte

bølger. Han havde vakt de døde til live igen. Nu erklærede han, at „al magt“ var givet til ham. Hans ord førte hans tilhørere ud over jordiske og timelige ting til de himmelske og evige. De blev opløftet til den højeste forestilling om hans værdighed og herlighed.

Kristi ord på bjergskrånningen var forkyndelsen af, at hans offer for menneskeslægten var fuldendt og fuldkomment. Betingelserne for forsoningen var opfyldt. Den gerning, som han var kommen til denne verden for at udrette, var fuldbragt. Han var nu på vej til Guds trone for at æres og prises af engle, magter og myndigheder. Han var begyndt på sin gerning som talsmand. Med en myndighed uden grænser gav han sine disciple denne befaling: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.“⁴

⁴Den store Mester, s.558. 559.

VOR UFEJLBARE DOMMER, 5. NOVEMBER

„Kend din faders Gud og tjen ham med et helt hjerte og en villig sjæl, thi Herren ransager alle hjerter og kender alt, hvad der rører sig i deres tanker.“ 1 Krøn. 28, 9.

Herren er nøjeregnende og ufejlbar i sin opfattelse. Han forstår menneskets tankegang og ved, hvordan de mennesker, han har skabt, vil handle. Han har kendskab til, hvordan de vil blive påvirket af det, de møder, og hvordan de vil reagere på hver eneste fristelse og i enhver situation. „Thi for Herrens øjne er menneskets veje, grant følger han alle dets spor.“ „Alle vegne er Herrens øjne.“ „Thi han skuer til Jordens ender, alt under himmelen ser han.“ „Herren ransager alle hjerter og kender alt, hvad der rører sig i deres tanker.“⁵

Han kender alt det, der opstår i vort sind, hver eneste tanke. . . Gud har medlidenhed med de stakkels mennesker, der bedrager sig selv og træder på hans sandhed. Lad hveden og rajgræsset vokse sammen indtil høsten. Du kan ynkes over og beklage den åndelige blindhed hos de mennesker, som er under Satans herredømme, men hold din egen vrede og forbitrelse under kontrol og lad være med at fordømme dem. Lad Gud tage sig af dem, der foragter hans sandhed. Du har hverken ret eller frihed til at dømme andre. Moses fik ikke lov til at domfælde det oprørske Israel. . .

Guds tjenere må hele tiden affinde sig med at blive beskyldt for at forstyrre Israel, men de har ikke lov til at give deres anklagere ret. Lad være med at komme sammen med spottere, sæt dig ikke i spotteres lag og hold dig på afstand af dem, som benytter din tilstedeværelse til at fremføre ydmygende påstande og foragte din tro. Du skal ikke strides med disse mennesker. Du har ikke kun med mennesker at gøre, men med Satan og hans synagoge. Når du er tvunget til at møde dem, skal du tænke på Frelserens ord: „Jeg sender jer som lam midt iblandt ulve.“ Stol på Herren. Han vil dække dig

⁵Ordsp. 5, 21; 15, 3; Job 28, 24; 1 Krøn. 28, 9.

med en guddommelig rustning, og hans Helligånd vil virke på dit sind og hjerte, så din stemme ikke lyder som de tudende ulves.

Vi må aldrig glemme, at vi er Kristi repræsentanter. Vi må ikke anvende kødelige våben, når vantro og vildfarne mennesker kommer til os. . . . Ikke et eneste uvenligt eller uhøfligt ord må gå over vore læber eller skrives med vor pen, hverken i forsvar eller angreb. Bliver vi hånet, må vi ikke svare igen med hån. „Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.“^{6 7}

⁶1 Joh. 5, 4.

⁷Brev 18,1895.

DEN STORE FORSONING, 6. NOVEMBER

„Der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.“ Ap. G. 4,12.

Adam havde i sin uskyldighed nydt frit samvær med sin skaber; men synden bevirkede adskillelse mellem Gud og mennesket, og Kristi sonoffer var det eneste, der kunne slå bro over afgrunden og muliggøre, at der tilflød jorden velsignelse eller frelse fra Himmelen. Mennesket var stadig afskåret fra direkte adgang til Skaberen; men Gud ville stå i forbindelse med menneskene gennem Kristus og englene.

Således fik Adam indblik i de vigtigste begivenheder i menneskehedens historie fra den tid, da Guds dom blev udtalt i Eden, til syndfloden og videre til Guds Søns første komme. Det blev vist ham, at selv om Kristi offer var tilstrækkeligt til at frelse hele verden, ville mange vælge at leve i synd fremfor i anger og lydighed. Forbrydelser ville tiltage fra slægt til slægt, og syndens forbandelse ville hvile tungere og tungere på menneskeheden, dyrene og jorden. Menneskets dage ville forkortes på grund af dets eget syndige liv. Dets størrelse og udholdenhed og dets moralske og intellektuelle kraft ville aftage, indtil verden var fuld af elendighed af enhver art. Ved at tilfredsstille appetitten og lidenskaberne ville menneskene miste evnen til at fatte forløsningsplanens store sandheder. Og dog ville Kristus, tro mod den hensigt, hvormed han forlod Himmelen, fortsat nære interesse for menneskene og vedblive at indbyde dem til at skjule deres svaghed og mangler i ham. Han ville give alle, der kom til ham i tro, hvad de behøvede, og der ville altid være nogle få, der bevarede kundskaben om Gud og forblev uplettede midt i den tiltagende uretfærdighed.

Gud påbød ofringerne, for at de stadig skulle minde menneskene om deres synd og få dem til at angre og bekende deres tro på den lovede forløser. De var bestemt til at indskærpe den alvorlige sand-

hed hos den faldne menneskehed, at det var synden, der var årsag til døden. For Adam var det første offer en meget smertelig ceremoni. Han måtte løfte sin hånd for at tage liv, som kun Gud kunne give. Det var første gang, han stiftede bekendtskab med døden, og han vidste, at hvis han havde været lydige mod Gud, havde hverken mennesker eller dyr behøvet at dø. Idet han dræbte det uskyldige offer, skælvede han ved tanken om, at Guds pletfrie Lams blod skulle udgydes på grund af hans synd.... Og han undrede sig over den uendelige godhed, der ville give en sådan løsesum for at frelse de skyldige. En håbets stjerne oplyste den mørke, frygtelige fremtid og formildede dens fuldstændige trøstesløshed.. . .

Kristi død for menneskets frelse ville ikke blot gøre Himmelen tilgængelig for menneskene, men ville også over for hele universet retfærdiggøre den måde, hvorpå Gud og hans Søn behandlede Satans oprør.⁸

⁸Patriarker og Profeter, s. 34. 35.

„Thi hver en gerning bringer Gud for retten, når han dømmet alt, hvad der er skjult, være sig godt eller ondt.“ Præd. 12,14.

Lad os hver for sig overveje, hvad der er optegnet i Himmelen om vort liv og vor karakter og vor indstilling over for Gud. Er vor kærlighed til Gud vokset i det sidste år? Vi vil elske Gud, og det vil være en glæde for os at være lydige mod hans bud, hvis Kristus bor i vore hjerter, og denne kærlighed vil stadig vokse og styrkes. Hvis vi repræsenterer Kristus over for verden, skal vi være rene af hjertet, i livet, i vor karakter, og vi vil opføre os helligt. Der vil ikke findes svig i vore hjerter eller på vore læber. Lad os undersøge vor livserfaring og se efter, om vi har givet beviser på vor kærlighed til Jesus ved at søge at være som han og ved at virke, som han virkede for at frelse dem, som han døde for.

Om Kristi nidkære, selvopofrende disciple står der skrevet, at Jesus ikke skammede sig ved at kalde dem brødre, for de var så præget af hans Ånd og lignede ham så meget. De vidnede stadig om, at denne verden ikke var deres hjem. Det borgersamfund, de tilhørte, var i Himlene. De søgte et bedre land, et himmelsk. Deres samtale og deres følelser drejede sig om det himmelske. De var i verden, men ikke af verden. I ånd og handling var de adskilt fra dens leveregler og sædvaner. Deres daglige eksempel viste, at de levede til Guds ære. De havde den samme store interesse som Mesteren — at frelse sjæle. Det arbejdede og ofrede de for. Deres liv havde ingen værdi for dem selv. De banede en oplyst vej mod Himmelen med deres liv og karakter. Jesus kan se med velbehag på den slags disciple. Han betragter dem som sine repræsentanter. De vil ikke give et forkert indtryk af hans karakter. . . .

Gud har gjort sit riges fremgang i verden afhængig af hans efterfølgeres arbejde og opofrelse. Vore sjæles frelse er blevet købt for en uvurderlig gave: Guds Søn. Jesus forlod Himmelen, lagde sin herlighed til side, gav afkald på samværet med de syndfrie engle og

deres tilbedelse. Han ydmygede sig for vor skyld og led døden på korset. Og nu skal vi, som har fået del i hans store gave, også have del i hans offer. Vi skal tilbyde andre frelsens velsignelser.

Der fandtes ingen anelse af selviskhed i Kristi liv. Alle, der arbejder sammen med Gud, vil have det samme sindelag, som Mesteren havde. De vil tage mere og mere afstand fra selviskhed og undlade at pleje deres egne interesser, ja, de vil endda give afkald på det, som de tidligere regnede for uskyldigt. . . . Når hans herlighed åbenbares, vil de „glæde og fryde“ sig.⁹

⁹Signs of the Times, 22. dec. 1890.

LIVETS BOG, 8. NOVEMBER

„Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle.“ Åb. 3, 5.

Hvis vi vil sejre, skal vi ransage vort hjerte for at sikre os, at vi ikke holder fast ved noget, der er frastødende for Gud. Gør vi det, kan vi ikke få den hvide klædning, som loves her. Hvis vi ønsker at stå frem for Gud i hvide linnedklæder, som er de helliges retfærdighed, så er det nu, vi skal vinde sejr.

Kristus siger om sejrvingeren: „Jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog.“ Alle deres navne, der én gang har overgivet sig til Gud, er skrevet i livets bog, og nu bedømmer han deres karakter. Guds engle vurderer den moralske værdi. De lægger mærke til de nulevende menneskers karakterudvikling for at se, om deres navne kan blive stående i livets bog. Vi har fået en prøvetid til at tvætte vor karakters klædning hvid i Lammets blod. Hvem er det, som udfører denne gerning? Hvem vil skille sig af med synd og selvished? „I er jo døde,“ siger Paulus om Kristi sande efterfølgere, „og jeres liv er skjult med Kristus i Gud.“ Når vi lever for Gud, er vi døde fra selvet. Måtte Gud hjælpe os at dø fra selvet. Hvilke navne bliver ikke slettet af livets bog? Kun deres navne, som har elsket Gud af hele deres sjæl og hele deres styrke og deres næste som sig selv.

Mange af os har meget, der må gøres. Vort sind og vor karakter skal blive som Kristi sind og karakter. Selvished er indvævet i hele vort væsen. Det har vi arvet, og mange har hæget om det som en kostbar skat. Vi kan ikke udrette nogen speciel gerning for Gud, før selvet og selvisheden er besejret. For mange mennesker har alt vedrørende dem selv stor betydning. Selvet er det midtpunkt, hvorefter alt andet tilsyneladende drejer sig. Hvis Kristus var på Jorden nu, ville han sige til disse: „Læg ud på dybet.“ Iføen ikke så meget på jer selv. Der er tusinder, hvis liv er lige så kostbart som jeres. Hvorfor indhyller I jer i jeres kappe og holder jer så tæt inde ved

land? Gør jeres pligt og vågn op til dåd! Hvis I lægger ud på dybet og kaster jeres garn ud, vil Mesteren indsamle fiskene, og I vil se Guds mægtige gerninger... .

Når kærlighed til Kristus og de sjæle, han døde for, sætter vort hjerte i brand, vil vor gerning lykkes.. . . Lad enhver spørge. . . : Kan jeg ikke være et redskab til at frelse en sjæl ind i Guds rige? Vi ønsker, at Helligånden skal påvirke vort hjerte, så vi ikke blot kan sikre os den hvide klædning selv, men øve en sådan indflydelse over andre, at deres navne kan indskrives i livets bog og aldrig blive slettet ud.¹⁰

¹⁰Historical Sketches, s. 138-140.

DERPÅ SATTES RETTEN, OG BØGERNE LUKKEDES OP, 9. NOVEMBER

„En strøm af ild flød ud og strømmede frem derfra. Tusinde tusinder tjente ham, og titusind titusinder stod ham til rede. Derpå sattes retten, og bøgerne lukkedes op.“ Dan. 7,10.

Domskendelsen vil blive afsagt på grundlag af bøgerne i Himmelen. Her står menneskenes navne og handlinger nedskrevet. Profeten Daniel siger: „Derpå sattes retten, og bøgerne lukkedes op.“ Åbenbaringens forfatter beskriver den samme begivenhed og føjer til: „Endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.“

Livets bog indeholder navnene på alle dem, der på et eller andet tidspunkt er begyndt at tjene Gud. Jesus sagde til sine disciple: „Glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i Himlene.“ Paulus omtaler sine trofaste medarbejdere, „hvis navne står i livets bog“. Idet Daniel ser frem til „en trængselstid“, „som hidtil ikke har haft sin mage“, siger han, at Guds folk vil blive frelst, „alle, der er optegnet i bogen“. Åbenbaringens forfatter siger, at „kun de, som står skrevet i Lammets bog, som er livets bog“, kommer ind i Guds stad.

Der bliver skrevet „en bog ... for hans (Guds) åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn“. De ord, som de har udtalt i tro, og de handlinger, som de har gjort i kærlighed, bliver opført i Himmelen. Nehemias henviser hertil med ordene: „Kom mig det i hu, min Gud, og udslet ikke de kærlighedsgerninger, jeg har gjort mod min Guds hus.“ Alle retfærdige gerninger bliver forevigtet i Guds erindringsbog. Dér føres der nøjagtigt regnskab med hver eneste fristelse, som er blevet besejret, alt det onde, som er blevet overvundet, og alle de medfølelse ord, som er blevet sagt. Alle selvfomægtende handlinger og al den lidelse og sorg, som mennesker har tålt for Kristi skyld, bliver nedskrevet dér. Salmisten siger: „Selv har du talt mine suk, i din lædersæk har du gemt mine tårer; de står jo i din bog.“ .. .

Hvert eneste menneskes handlinger bliver gennemgået af Gud og indført under betegnelsen troskab eller utroskab. Alle forkerte ord, alle selviske handlinger, alle uopfyldte forpligtelser, alle hemmelige synder. . .

Selv den mest intense spænding, hvormed mennesker imødeser de afgørelser, der træffes ved jordiske domstole, blegner i sammenligning med den interesse, der lægges for dagen ved den himmelske domstol, når al jordens Dommer gennemgår de navne, som står i livets bog. Den guddommelige talsmand beder om, at alle de, der har vundet sejr ved troen på hans blod, må få tilgivelse for deres synder, få deres Edenhjem tilbage, blive kronet som hans medarvinger og få del i „det forrige herredømme“.¹¹

[330]

¹¹Den store Strid, s. 425-428.

INDSKREVET I HIMMELENS BØGER, 10. NOVEMBER

„Så er Ida ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere.“ Ef. 2,19.

Det er ikke sikkert, at de mennesker, der lever Gud nær, opnår velstand i dette liv. De vil ofte blive udsat for prøvelser og trængsler. Josef blev bagtalt og forfulgt, fordi han bevarede sin dyd og ærlighed. Guds udvalgte tjener David blev jaget som et rovdyr af sine onde fjender. Daniel blev kastet i løvekulen, fordi han var trofast og urokkelig i sit forhold til Gud. Alle de timelige ejendele blev taget fra Job, og han gennemgik så store legemlige lidelser, at hans venner og familie fik afsky for ham. Til trods herfor bevarede han sin ærlighed og trofasthed mod Gud. Da Jeremias talte de ord, Gud lagde ham i munden, blev kongen og fyrsterne så rasende over hans klare vidnesbyrd, at de kastede ham ned i en afskyelig cisterne. Stefanus blev stenet, fordi han forkyndte Kristus og ham korsfæstet. Paulus blev fængslet, pisket, stenet og til sidst slået ihjel, fordi han var en trofast budbringer, som bragte evangeliet til hedningerne. Den elskede Johannes blev forvist til øen Patmos „for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld“.

Disse eksempler på, at mennesker har fået guddommelig styrke til at holde ud, er et vidnesbyrd for verden om Guds løfters pålidelighed, om hans vedvarende tilstedeværelse og bevarende nåde. Når verden betragter disse ydmyge mænd, kan den ikke se, hvilken moralsk værdi de har i Guds øjne. Det er en troshandling at hvile stille i Gud i den mørkeste stund, — uden hensyn til hvor meget man bliver stillet på prøve, og hvor heftigt stormen raser, — og så føle, at det er Gud, der står ved roret. Kun troen kan løfte blikket op over det timelige og vurdere de evige rigdomme.

Den mægtige hærfører erobrer lande og ryster hærene i halvdelen af verden, men han dør skuffet og landflygtig. Filosoffen rejser i tankerne igennem universet. Overalt ser han vidnesbyrd om Guds

magt og glæder sig over den harmoni, der findes. Men i disse utrolige underværker ser han måske ikke den hånd, der skabte det hele. „Den, som lever i herlighed, men uden forstand, han er som dyrene, der forgår.“ Guds fjender kan ikke gøre sig håb om herlig udødelighed i en lys fremtid. Men trosheltene har fået løfte om en arv, som er mere værdifuld end jordiske rigdomme, — en arv, der vil tilfredsstillere sjælens længsler. De kan være ukendte og uden anerkendelse i denne verden, men de er indskrevet som borgere i Himmels bøger. En storslået hæder og en vedvarende, evig herlighed er den belønning, som de mennesker får, som Gud har gjort til arvinger af alting.¹²

[331]

¹²Testimonies, bind 4, s.525. 526.

DEN HIMMELSKE HELLIGDOM, 11. NOVEMBER

„Vi har en sådan ypperstepræst, der har taget sæde på højre side af Majestætens trone i Himlene som tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst.“ Hebr. 8, 1. 2.

Guds folk bør have en klar forståelse af helligdommen og den undersøgende retshandling. Alle bør have personligt kendskab til deres store ypperstepræsts stilling og gerning. Hvis de ikke har det, kan de umuligt udvise den tro, som er absolut nødvendig i denne tid, eller udfylde den plads, som Gud ønsker, at de skal udfylde. Hvert eneste menneske har en sjæl at frelse eller miste. Hvert menneske har en sag til behandling ved Guds domstol. Alle skal stilles ansigt til ansigt med den store dommer.

Helligdommen i Himmelen er selve midtpunktet for Kristi tjeneste til bedste for menneskene. Den angår hver eneste sjæl, som lever på Jorden. Den giver indblik i forløsningsplanen, fører os ned til selve tidens afslutning og viser os den sejrige udgang af kampen mellem retfærdigheden og synden. Det er af den største betydning, at alle sætter sig grundigt ind i disse spørgsmål, så de kan svare enhver, der beder dem gøre rede for det håb, som de har.

Kristi midlertidig gerning for menneskene i den himmelske helligdom har lige så stor betydning for frelsesplanen som hans død på korset. Ved sin død begyndte han det værk, som han færdiggjorde til Himmelen for at fuldende efter sin opstandelse. Vi må ved tro gå ind bag forhængen, „hvor Jesus gik ind som forløber for os“. Der tilbagekastes lyset fra Golgatas kors, og dér kan vi få en klarere forståelse af forløsningens hemmeligheder. Menneskets frelse har kostet Himmelen uendelig meget. Det offer, som er bragt, opfylder Guds overtrådte lovs mest vidtrækkende krav. Jesus har banet vej til Faderens trone, og takket være hans midlertidig tjeneste kan alle de, der kommer til ham i tro, få deres oprigtige ønsker forelagt Gud.

„At dølge sin synd fører ikke til held, men bekendes og slippes den, finder man nåde.“ Hvis de mennesker, som skjuler og undskylder deres synder, kunne se, hvorledes Satan jubler over dem, hvorledes han håner Kristus og de hellige engle på grund af deres vandel, ville de hurtigst muligt bekende deres synder og aflægge dem. Satan bestræber sig på at skaffe sig kontrol over hele sindet ved hjælp af menneskets karaktermangler, og han ved, at det vil lykkes ham, hvis man hæger om disse mangler. Derfor søger han ustandselig at få Kristi efterfølgere til at tro på den skæbnesvangre, bestikkende usandhed, at det er umuligt for dem at sejre. Men Jesus henviser til sine sårede hænder og sit brudte legeme. . . Derfor bør ingen mene, at deres fejl ikke kan rettes. Gud vil give dem tro og nåde til at overvinde dem. ¹³

[332]

¹³Den store Strid, s. 432. 433.

VI LEVER PÅ DEN STORE FORSONINGSDAG, 12. NOVEMBER

„På den tiende dag i samme syvende måned falder forsoningsdagen; da skal I holde højtidsstævne, faste og bringe Herren ildofre.“ 3 Mos. 23, 27.

Vi lever på den store forsoningsdag nu. Mens ypperstepræsten skaffede Israel soning i den forbilledlige tjeneste, skulle hele folket ydmyge deres sjæle ved at omvende sig fra synden og ydmyge sig for Herren for ikke at blive udryddet. På samme måde bør alle, der ønsker, at deres navn skal blive stående i livets bog, benytte de få dage, som er tilbage af nådetiden, til at ydmyge deres sjæle over for Gud ved at sørge over synden og angre af hele deres hjerte. Der skal en dybtgående, samvittighedsfuld hjerteransagelse til. Den letsindighed og overfladiskhed, som findes hos så mange bekendende kristne, skal bekæmpes. De mennesker, der virkelig vil undertvinge de onde tilbøjeligheder, som kæmper om overtaget, har en hård kamp foran sig. Hver enkelt må berede sig personligt. Vi frelses ikke gruppevis. Det ene menneskes renhed og gudhengivenhed kan ikke afhjælpe et andet menneskes mangel på disse egenskaber. Skønt alle folkeslag skal fremstilles for Guds domstol, vil han gennemgå hvert enkelt menneskes sag så nøje og grundigt, som om der ikke levede andre på Jorden. Hver enkelt skal igennem prøven og være uden plet eller rynke eller noget sådant.

De begivenheder, som er knyttet til forsoningstjenestens afslutning, er meget højtidelige, og der står store interesser på spil. Der afsiges dom i den himmelske helligdom nu. Denne domstol har arbejdet i mange år. Snart — ingen ved ved hvor snart — vil den gå i gang med at behandle de levendes sag. Vort levned vil blive gennemgået i Guds ærefrygtindgydende nærværelse. Det er mere påkrævet nu end nogen sinde, at hvert eneste menneske giver agt på Frelserens formaning: „Pas på, vær årvågne! thi I ved ikke, når tiden er der.“

„Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.“

Når den undersøgende retshandling er til ende, er alles skæbne afgjort til liv eller død. Nådetiden afsluttes, ganske kort før Herren kommer på himmelens skyer. Kristus siger i Åbenbaringen med henblik på denne tid: „Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt. Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.“¹⁴ [333]

I den forbilledlige tjeneste kom ypperstepræsten ud og velsignede menigheden, når han havde skaffet Israel soning. Kristus kommer også frem, når han har afsluttet sin midlertjeneste, „ikke for at bære synden, men til frelse“, for at velsigne sit ventende folk og skænke dem evigt liv.¹⁵

¹⁴Den store Strid, s. 433. 434.

¹⁵Den store Strid, s. 429.

TRO PÅ FORSONINGEN, 13. NOVEMBER

„Det har vi som et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhænget.“ Hebr. 6,19.

Se hen til Jesus, når du er ved at fortvivle, og tal med ham. Når du tror, at dine brødre misforstår dig, skal du tænke på, at Jesus, din ældre broder, aldrig tager fejl. Han dømmes retfærdigt. De ord, Kristus udtalte på den store højtidsdag, har en vidunderlig betydning og magt. Han råbte og sagde: „Om nogen tørster, han komme til mig og drikke!“ Vi skal ikke jages hen til Kristus. Vi skal selv komme, vi skal selv træffe vort valg og komme til livets kilde. Hvorfor skulle vi ikke komme til Kristus? Vort håb om evigt liv bygger på ham. De lærdomme, vi har fået gennem Kristus, er ikke nogle grundsætninger, som er blevet gentaget den ene gang efter den anden. De er fyldt med livsvigtige tanker. Men det er vores opgave at tilegne os guddommelig sandhed. Apostlen Paulus formaner os til at tilegne os det håb, vi finder i evangeliet. Vi skal tilegne os Guds løfter ved tro og tage imod de rige velsignelser, som er tilvejebragt for os i Jesus Kristus. Håbet vinker forude, håbet om det evige liv. Vor forløser vil ikke blive tilfredsstillet af noget mindre end at kunne skænke os denne velsignelse. Men vi skal tilegne os dette håb ved troen på ham, der har givet løftet. Vi kan forvente lidelser, for det er dem, der lider med ham, der vil blive herliggjort med ham. Han har tilvejebragt tilgivelse og udødelighed for menneskenes syndige, fortabte sjæle, men vi skal tage imod disse gaver i tro. Når vi tror på ham, er dette håb som et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast. Vi skal forstå, at vi i tillid kan forvente Guds gunst, ikke alene i denne verden, men i den himmelske verden, fordi han har betalt en sådan pris for vor frelse. Troen på Kristi forsoning og midlertjeneste vil bevare os urokkeligt midt i de fristelser, der trænger sig ind på os i den kæmpende menighed. Lad os tænke på det herlige håb, vi har, og gribe det i tro. . . .

Vi kan ikke frelse os selv. Vi skal se hen til Jesus, som er troens bane bryder og fuldender, og når vi ser, vil vi leve. . . . Stakkels [334] dødelige mennesker kæmper hårdt for at bære synden for sig selv og andre! Men Jesus Kristus er den eneste, som skal bære synden. Kristi forløber udbrød: „Se Guds lam, som bærer verdens synd.“ . . . Kun han kan være min sted-fortræder, og kun han kan bære synden. Tag så blikket bort fra dig selv og sæt dit håb og din lid til Kristus. Lad være med at bygge håbet på dig selv, men på ham, som er gået ind bag forhængen. Tal om det salige håb og vor Herres Jesu Kristi herlige tilsynekomst. ¹⁶

¹⁶Review and Herald, 9. juni 1896.

FORSONINGEN ER GRUNDLAGET FOR VOR FRED, 14. NOVEMBER

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!“ Joh. 14, 27.

Jesus siger: „Min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst.“ Den store Lærer taler om en fred, der er større og mere indholdsrig, end vi har forestillet os. Kristus er rede til at gøre store ting for os, til at genoprette vor natur ved at give os del i hans guddommelige natur. Han venter på at kunne knytte vort hjerte til sit hjerte, som er fyldt med evig kærlighed, så vi kan blive helt forligt med Gud. Det er vor forret at forstå, at Gud elsker os, som han elsker sin Søn. Når vi tror på Kristus som vor personlige frelser, ejer vi Kristi fred. Den forligelse, som er tilvejebragt til os ved Kristi forsoning, er grundlaget for vor fred. Tungsindige tanker er ikke et bevis på, at Guds løfter er uden virkning. Du tænker på dine følelser, og fordi alt ikke ser lyst ud, begynder du at iføre din sjæl en sørgedragt. Du ser ind i dig selv og tror, at Gud er ved at forlade dig. Men du skal se hen til Kristus. I mig, siger Kristus, skal I have fred. Når vi har forbindelse med vor frelser, er vi på fredelig grund.

Satan vil dræbe os, men Kristus vil genrejse os. Vi må til staidighed øve tro og tillid til Gud, uanset vore følelser. Esajas siger: „Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud!“ Du kan sige sammen med salmisten: „Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst. I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig, du salver mit hoved med olie, mit bæger flyder over. Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage, og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.“ „Tro på Herren eders Gud, og I skal blive boende, tro på hans profeter, og lykken skal følge eder!

Og efter at have rådført sig med folket opstillede han sangere til med ordene: ‘Lov Herren, thi hans miskundhed varer evindelig!’ [335] at lovprise Herren i helligt skrud, medens de drog frem foran de væbnede. Og i samme stund de begyndte med jubelråb og lovsang, lod Herren et baghold komme over ammonitterne, moabitterne og dem fra Se’irs bjerge, der rykkede frem mod Juda, så de blev slået.“ Tbenk over, at Herren har givet sin enbårne Søn, „for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“¹⁷

¹⁷Review and Herald, 19.maj 1896.

HOLD DIG NÆR TIL JESUS, 15. NOVEMBER

„Så lad os da kende, jage efter at kende Herren! Som morgenrøden er hans opgang vis.“ Hos. 6, 3.

Når Satan fortæller dig, at dine synder forhindrer dig i at forvente store sejre i Herren, så fortæl ham, at Bibelen lærer, at de, der har fået mest tilgivet, elsker mest. Prøv ikke at gøre din skyld mindre ved at undskylde din synd. Du kan ikke komme Gud nær ved tro, uden at du indser din syndighed. Så kan du gribe løfterne og med urokkelig tro gøre fordring på en del af det uendelige offer, som er tilvejebragt for menneskeslægten. Hold dig nær til Jesus, så vil hans store, kærlige hjerte drage dig til sig.

Jeg kan ikke udholde den tanke, at nogen skal gå bort. .. uden at deres tro er blevet styrket.. . . Ethvert skridt fremad må være et skridt i tro. Hvis de har religiøs erfaring, der er rig på tro, kan én forfølge tusind, og to kan slå ti tusind på flugt. Men alle deres talenter og al den kløgt og veltalenhed, som de kan tilegne sig, har ingen betydning, hvis de ikke er helliget til Gud.. . .

Apostlen Paulus ønskede, at hans brødre måtte blive trøstet ved den trøst, han selv var blevet trøstet med. Den kristne linder en stadig trøst og styrke i Jesus.. . .

Lad os først og fremmest tænke på Guds ære. Lad os ikke tillade noget at afbryde forbindelsen mellem os og ham. Hvis vi „jager efter at kende Herren“, vil vi erfare, at „som morgenrøden er hans opgang vis. Da kommer han til os som regn, som vårregn, der væder jorden“. Hvis vi får del i guddommelig natur, vil vi genspejle vor guddommelige Herres billede i vort liv og vor karakter. Vi må ikke tøve med at søge at opnå denne fuldkomne karakter. Vi skal ikke forholde os passivt og regne med, at andre vil gøre arbejdet for os. „Enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.“ Vi skal samarbejde med Gud. Vi skal i ydmyghed og oprigtighed arbejde på vor frelse med frygt og bæven. Da vil tro, håb og kærlighed bo i

vort hjerte og give os en forsmag på den belønning, som venter den, der sejrer.

En ubarmhjertig og målbevidst fjende har beredt sine rænker for enhver sjæl, der ikke er forberedt på prøvelser og beskyttet af stadig bøn og en levende tro. Vi kan hverken enkeltvis eller i fællesskab sikre os imod hans stadige snigløb. Men i Jesu kraft kan enhver fristelse og enhver fjendtlig indflydelse, enten den er åbenlys eller skjult, afvises med godt resultat. Kom i hu, at „jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge“. Derfor „vær ædru og våg“!¹⁸ [336]

¹⁸Historical Sketches, s. 135.136.

DØM IKKE, 16. NOVEMBER

„Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes, og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ Matt. 7,1. 2.

Jeg forstår, hvordan fjenden virker, og jeg ønsker at sige til ethvert menneske: „Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes, og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ Der er tilfælde, hvor vi må tage et afgjort standpunkt, men når du ophøjer Herren, bør du forvise dig om, at du ikke fordømmer og anklager andre. Alle helvedes magter ville fryde sig, hvis vort folk blev splittet.

Vejen er ved at blive banet til strid og splittelse. Der er stor fare for, at nogle vil blive drevet ud i vantro. Beslut dig til at redde disse faretruede sjæle. Det er med sorg, den største hjertesorg, at jeg konstaterer, at de ikke forstår deres indstilling.. . .

Der er én ting, I kan gøre. Sørg for, at I selv er fuldstændig omvendt. Jeres hjerte trænger til omvendelse. Enden nærmer sig. Tiden er kort. Bed indtrængende til Gud. Gør kongens vej rede. Opløft det hængende banner, hvorpå der står skrevet: „Guds bud og Jesu tro“. Idet I går frem skridt for skridt, skal I sige: Her er de, „der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus“.

Moses sagde: „Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! Thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: ‘Sandelig, det er et viist og klogt folk. . . . Kun skal du vogte dig og omhyggeligt tage vare på dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne øjne har set, og at det ikke viger fra dit hjerte, så længe du lever; og du skal fortælle dine sønner og dine sønners sønner derom.’“¹⁹ ²⁰

¹⁹5 Mos. 4,5-9.

²⁰Brev 30,1906.

Frelseren har tydeligt sagt: „Den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes“.. . . Hvem kan stå frem for Gud og påstå, at han har en fejlfri karakter, og at han lever ulasteligt? Hvor tør nogen så stå frem og kritisere og fordømme sine brødre? De mennesker, der selv håber på frelsen ved Kristi fortjeneste alene, og som selv må bede om tilgivelse ved hans blods fortjeneste, står under den allerstørste forpligtelse til at vise kærlighed, medlidenhed og tilgivelse over for andre syndere.. . . [337]

Når du fordømmer andre, fordømmer Herren dig.. . . Måtte Herren påvirke de enkelte menighedsmedlemmers hjerte, til hans forvandlende nåde åbenbares i liv og karakter. Når I så samles, er det ikke for at kritisere hinanden, men for at tale om Jesus og hans kærlighed.²¹

²¹Review and Herald, 30. nov. 1886.

DEN ENESTE SANDE MÅLESTOK FOR KARAKTEREN, 17. NOVEMBER

„Hvorfor ser du splinten i din broders øje?“ Matt. 7, 3.

Selv den kendelse: „Du dømmes nok, men handler selv på samme vis,“ udtrykker ikke, hvor stor en synd den begår, der fordrister sig til at kritisere og fordømme sin broder. Jesus sagde: „Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til?“

Frelserens ord skildrer en, som er hurtig til at se en skavank hos andre. Når han mener, at han har opdaget en brist i den pågældendes karakter eller vandel, er han overmåde nidkær i forsøget på at påpege den; men Jesus erklærer, at i sammenligning med den fejl, kritikken gælder, er netop det karaktertræk, som udvikles ved denne ukristelige gerning, at ligne ved en bjælke jævnført med en splint. Det er vedkommendes egen mangel på overbærenhedens og kærlighedens ånd, der leder ham til at gøre et støvgran til et stort bjerg. De, der aldrig har erfaret bodfærdighed ved en fuld overgivelse til Kristus, lægger ikke frelserkærlighedens blødgørende indflydelse for dagen i deres liv. De bibringer andre et forkert indtryk af evangeliets milde, venlige ånd og sårer dyrebare sjæle, for hvem Kristus døde. . . .

Kristus er det eneste sande karakterens mønster, og den, der stiller sig selv op som et mønster for andre, stiller sig i Kristi sted. Faderen har „overladt Sønnen“ „al dom“, og enhver, som drister sig til at dømme andres bevæggrunde, tilraner sig yderligere Guds Søn rettighed. Disse selv-bestaltede dommere og kritikere stiller sig på antikristens side, „han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud“.

Den synd, som leder til de ulykkeligste følger, er den kolde, kritiske, uforsonlige ånd, der kendetegner farisæismen. Når den religiøse erfaring er blottet for kærlighed, er Jesus ikke med; hans nærværelses solskin er ikke dér. . . . Der kan måske findes en vidunderlig

evne til at opdage brist hos andre; men til enhver, som hengiver sig til denne ånd, siger Jesus: „Hykler! tag først bjælken ud af dit eget øje.“

Først når du føler, at du kunne opfordre din egen selv-værdighed og endog give dit liv for at frelse en vildfarende broder — først da har du taget bjælken ud af dit eget øje, således at du er skikket til at hjælpe din broder. Da kan du gå til ham, og da kan du røre hans hjerte.... En lemfældig ånd og en mild, vindende optræden kan frelse den fejlende og skjule en mangfoldighed af synder. Kristus åbenbaret i din karakter vil have en forvandlende indflydelse på alle, du kommer i berøring med. Lad Kristus daglig komme til syne i dig, så vil han gennem dig åbenbare sit ords skabende kraft — en mild og overbevisende men dog mægtig indflydelse til at genskabe andre sjæle efter Herrens, vor Guds, skønne bil-lede.²²

²²Med Mesteren på Bjerget, s. 126. 127.

SANDHEDEN SOM KARAKTERENS GRUNDVOLD, 18. NOVEMBER

**„Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.“
Sl. 119, 11.**

De mennesker, der læser i Bibelen og rådfører sig med Gud og stoler på Kristus, har mulighed for at handle klogt til alle tider og under alle omstændigheder. De vil praktisere gode principper i det praktiske liv. Giv sandheden for denne tid en hjertelig modtagelse og gør den til karakterens grundvold, så skaber den en urokkelig målbevidsthed, som forlystelsernes tillokkelser, modens luner, verdensbarnets foragt og hjertets egen higen efter selvtilfredsstillelse ikke kan øve indflydelse på. Samvittigheden må først oplyses og viljen beherskes. Kærlighed til sandhed og retfærdighed må råde i sjælen, så vil der blive dannet en karakter, som Himmelen kan godkende.

Vi har nogle tydelige eksempler på, hvilken magt faste, åndelige principper har til at bevare. End ikke frygt for døden kunne få den afmægtige David til at drikke af Betlehems vand, som heltmodige mænd havde hentet med fare for deres liv. Løvekulen kunne ikke få Daniel til at opgive sin daglige bøn, og ildovnen kunne ikke få Sjadrak og hans venner til at falde ned for kong Nebukadnezars afgud. Unge mænd med stabile principper vil hellere holde sig borte fra fornøjelser, trodse smerte, ja, selv løvekulen og ildovnen, end være utro mod Gud. Læg mærke til Josefs karakter. Dyden blev sat på en alvorlig prøve, men dens sejr var fuldstændig. . . . Det samme ædle, ubøjelige princip kom til syne ved hver prøvelse, Herren var med ham, og hans ord var lov.

[339] Denne standhaftighed og disse rene principper skinner klart i modsætning til den svaghed og mangel på initiativ, som findes hos ungdommen i vor tid. . .

Det er en fejltagelse at tro, at man skal rette sig efter vanartede børn. Da Elisa begyndte sin gerning, blev han hånet og spottet af

de unge i Betel. Han var et meget godmodigt menneske, men Guds Ånd tilskyndede ham til at udtale en forbandelse over disse spottere. De havde hørt om Elias' himmelfart, og de gjorde nar af denne højtidelige begivenhed. Elisa viste, at hverken unge eller ældre skulle vove at gøre nar af ham i hans hellige kald. Da de sagde til ham, at han hellere måtte fare til Himmelen ligesom Elias, forbandede han dem i Herrens navn. Den frygtelige straf, der ramte dem, kom fra Gud. Fra nu af havde Elisa ikke flere problemer i sin gerning. 150 år gik han ind og ud ad Betels port, han gik fra by til by, og han gik gennem store skarer af de værste og mest ubehøvede dovne og tøjlesløse unge mennesker, men ingen hånede ham eller lod hånt om hans kvalifikationer som den Højstes profet. Dette ene eksempel på en frygtelig strengthed ved begyndelsen af hans karriere var tilstrækkeligt til at skabe respekt, så længe han levede.²³

²³Testimonies, bind 5, s. 43.44.

KRISTUS TALTE SOM EN DOMMER, 19. NOVEMBER

„Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke.“ Matt. 23, 37.

Med sin hånd løftet mod himmelen og omgivet af et guddommeligt lysskær talte Kristus som en dommer til dem, der stod foran ham. Hans røst, der så ofte havde lydt mildt og bønfyldende, lød nu dadlende og fordømmende. Det gyste i tilhørerne. Aldrig nogen sinde ville det indtryk, som hans ord gjorde på dem, kunne udslettes.

Kristi harme var rettet mod hykleriet, denne grove synd, hvormed mennesker ødelagde deres egne sjæle, bedrog folket og vanærede Gud. I præsternes og rådsherremes falske ræsonnementer skimtede han sataniske kræfters medvirken. Hans fordømmelse af synden havde været hård og skarp; men han talte ikke et hævnens ord. Han følte en hellig vrede mod mørkets fyrste, men han lagde ikke noget ophidset sind for dagen. Sådan vil en kristen, der lever i fred med Gud og er i besiddelse af kærlighedens og barmhjertighedens milde sind, føle en retfærdig harme mod synden; men han vil ikke lade sig forlede til af lidenskabelig vrede at spotte dem, der forhåner ham. Selv om han skulle møde dem, der drives af dybets kræfter til at støtte falskheden, vil han ved Kristi hjælp stadig kunne bevare roen og selvbeherskelsen.

[340] En guddommelig medlidenhed viste sig i Guds Søns ansigtsudtryk, da han et eneste øjeblik lod blikket dvæle ved templet og derefter ved sine tilhørere. Med en røst, der var halvkvalt af sjælevåde og bitre tårer, udbrød han: „Jerusalem! Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke!“ Dette er afskedskampen! I Kristi klageråb er det Guds eget hjerte, som udøser sig...

Både farisæerne og saddukæerne var bragt til tavshed. Jesus kaldte sine disciple til sig og beredte sig til at forlade templet, ikke som en, der er besejret og tvunget bort fra sine modstanderes nærhed, men som den, hvis værk er fuldbyrdet. Han trak sig tilbage fra striden som sejrherre.

De sandhedens klenodier, der lød fra Kristi mund på denne begivenhedsrige dag, blev bevaret i manges hjerter. Nye tanker brød frem i deres liv, nye forhåbninger blev vakt, og et nyt afsnit begyndte. Efter Kristi korsfæstelse og opstandelse kom disse mennesker frem i forgrunden og opfyldte deres guddommelige bestemmelse med en visdom og nidkærhed, der stod i det rette forhold til værkets storhed. De bragte et budskab, der talte til menneskers hjerter og svækkede de gamle, overtroiske forestillinger, der så længe havde forkrøblet tusinders liv. Over for deres vidnesbyrd svandt menneskelige teorier og livsanskuelser ind til at være tom snak. Det var vældige resultater, der blev følgen af Frelserens ord til denne undrende, ærefrygtfulde skare i Jerusalems tempel.²⁴

²⁴Den store Mester, s. 422.

ALLE SKAL FREMSTILLES FOR GUDS DOMSTOL, 20. NOVEMBER

„Men du, hvorfor dømmes du din broder? eller du, hvorfor ser du ned på din broder? Alle skal vi jo dog engang fremstilles for Guds domstol.“ Rom. 14,10.

Vi nærmer os tidens afslutning. Der vil blive overflod af prøvelser udefra, men lad dem ikke komme fra menigheden. Lad dem, der bekender sig til at være Guds folk, fornægte selvet for sandhedens skyld, for Kristi skyld. „Thi for Kristi domstol skal vi alle træde frem.“ . . . Hver den, som i sandhed elsker Gud, vil have Kristi ånd og en inderlig kærlighed til sine brødre. Jo mere et menneskes hjerte har samfund med Gud, og jo mere dets sind og hu samler sig om Kristus, desto mindre vil det lade sig forstyrre af de stød og genvordigheder, de møder her i livet. De mænd og kvinder, som udvikles til fuld modenhed i Kristus, vil blive Kristus mere og mere lig i karakter og hæve sig over tilbøjeligheden til at knurre og være utilfredse. De vil afsky at give sig af med kritik.²⁵

[341] Nu må menigheden eje den tro, som én gang for alle er blevet overgivet de hellige, og som gør det muligt for dem at sige med frimodighed: „Gud er min hjælper“; „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft“. Herren byder os at stå op og gå fremad. Gud har altid æret menigheden, når den har opgivet sine synder og troet på og vandret i sandheden. I tro, ydmyghed og lydighed er der en magt, som verden ikke kan stå imod. Fremskridt er Guds forsyns anvisning til sit folk — en stadig fremgang i fuldkommengørelsen af den kristne karakter, fremgang på helliggørelsens vej; de skal nå højere og højere op i Guds klare lys og kundskab og kærlighed lige til tidens afslutning. Hvorfor lærer vi dog altid kun begyndelsesgrundene i Kristi lære?

Herren vil velsigne menigheden rigt, hvis dens medlemmer oprigtigt forsøger at vågne op fra denne farlige lunkenhed. Det sanddru

²⁵Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 157.

vidne peger i sit alvorlige budskab til menighederne på en forfængelig religion, på ord uden livskraft og en karakter uden moralsk styrke og advarer dem imod stolthed, verdslighed, formalisme og selvtilstrækkelighed. . . . Men disse opmuntrende ord gives til de beskedne, de lidende, de trofaste og de tålmodige, som er klar over deres svaghed og utilstrækkelighed: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig“.

Vor Herre tøver på grund af sin „langmodighed med jer, da han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til omvendelse“. Men når vi står på glarhavet sammen med alle de forløste med guldharper og herlige kroner ved begyndelsen af evigheden, da ser vi, hvor kort prøvetiden egentlig var. „Salige er de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer!“ Luk. 12, 37.²⁶

²⁶Testimonies, bind 5, s.483-485.

TROFASTE MØDRE BLIVER ÆRET I DOMMEN, 21. NOVEMBER

„Om denne dreng bad jeg, og Herren gav mig, hvad jeg bad ham om. Derfor vil jeg også overlade ham til Herren; hele sit liv skal han være overladt til Herren.“ 1 Sam. 1, 27. 28.

Hanna ventede ikke med at opfylde sit løfte om at overlade sig barn til Herren, til hun kunne aflevere ham i tabernaklet. Lige fra det øjeblik, han kunne begynde at fatte, lærte hun det lille barn at elske og ære Gud og at betragte sig som Herrens ejendom. Hun benyttede alle de ting, han var fortrolig med i sine omgivelser, til at henlede hans opmærksomhed på Skaberen.

Den trofaste moders omsorg ophørte ikke, da hun havde skilt sig af med sit barn. Hun blev ved med at bede for ham. . . .

[342]

Jeg ville ønske, at hver eneste moder kunne forstå, hvilke store forpligtelser hun har, og hvor store ansvar der hviler på hende, og hvor rigt hendes trofasthed vil blive belønnet. Den indflydelse, moderen daglig har på sine børn, forbereder dem enten til evigt liv eller evig død. Hun øver større indflydelse i hjemmet end prædikanten på prædikestolen, ja, mere end kongen på sin trone. På Guds dag vil det blive åbenbaret, hvor meget verden kan takke gudfrygtige mødre for mænd, som har været urokkelige forkæmpere for sandhed og reformer — mænd, som ikke har været bange for at udrette noget og vove noget, og som ikke har vaklet under prøvelser og fristelser; mænd, som varetog sandhedens ophøjede og hellige interesser og tog mere hensyn til Guds ære end verdslig hæder eller selve livet.

Når retten bliver sat og bøgerne lukket op, og den store dommer udtaler ordene „vel gjort“, og udødelighedens herlige krone bliver sat på sejrinderens hoved, vil mange løfte deres krone, mens hele universet ser det, og pege på deres moder og sige: „Jeg kan takke hende for alt, hvad jeg er, ved Guds nåde. Hendes vejledning og hendes bønner er blevet velsignet, så at jeg er blevet frelst for evigt.“

. . .

Gud har bestemt, at retskaffenhed skal være grundlaget for lykke både blandt nationerne og i familierne og hos det enkelte menneske..

..

Ethvert ungt menneske afgør, hvordan dets levnedsløb skal blive, ved hjælp af de tanker og følelser, som det opelsker tidligt i livet. Korrekte, retskafne og mandige vaner, som dannes i ungdomstiden, vil blive en del af karakteren og vil som oftest komme til at bestemme den retning, som det pågældende menneske vil gå i gennem livet. De kan selv vælge, om de vil være lastefulde eller retskafne... .

De unge mænd, som lever i dag, kan blive lige så dyrebare i Herrens øjne, som Samuel var. Deres navn kan blive nedskrevet i livets bog, og universets konge og englens herskare kan se på dem med glæde. Hvis de unge trofast holder fast ved deres kristne retskaffenhed, kan de ligesom den ædle Luther øve stor indflydelse i reformarbejdet. Der er brug for sådanne mænd i vor tid. Gud har en stilling og et arbejde til hver eneste af dem.“²⁷

²⁷Signs of the Times, 3. nov.1881.

DU MA SELV VÆLGE KRISTUS, 22. NOVEMBER

„Vælg i dag, hvem I vil tjene.“ Jos. 24, 15.

[343] Gud benytter forskellige midler til at frelse mennesker. Han taler til dem gennem sit ord og sine prædikanter, og ved Helligånden sender han advarsler, irettesættelser og vejledning. Disse midler anvendes for at oplyse folk og vise dem deres pligt og deres synder og de velsignelser, de kan opnå; de vækker bevidstheden om deres åndelige mangler, så de kan gå til Kristus og opnå den nødvendige nåde hos ham. Men mange vælger at gå deres egne veje i stedet for Guds vej. De er ikke forligte med Gud, og kan ikke blive det, før selvet er korsfæstet, og Kristus ved troen bor i deres hjerte.

Enten støder mennesket Kristus fra sig ved at nægte at blive præget af hans ånd og følge hans eksempel, eller også oprettes der en personlig forbindelse med Kristus ved selvfornægtelse, tro og lydighed. Hver enkelt må selv tage stilling til Kristus, fordi han valgte os først. Dette fællesskab med Kristus skal oprettes af dem, der af naturen nærer fjendskab til ham. Det stolte hjerte skal blive fuldkommen afhængigt af ham. Det kræver et nært samarbejde, som mange bekendende kristne ikke kender noget til. De tager formelt imod Kristus, men ikke som hjertets eneste hersker.

Nogle føler, at de har behov for forsoningen, og når de bliver klar over det, og de ønsker at få et nyt hjerte, begynder kampen. Men mange viger uden om den nødvendige indsats, eller de vender helt om, fordi de ikke vil give afkald på deres egen vilje eller det, de har kastet al deres kærlighed på eller stræber efter. Men dette er en kamp, der må udkæmpes i ethvert hjerte, der er virkelig omvendt. Vi skal kæmpe imod indre og ydre fristelser. Vi skal sejre over selvet, korsfæste følelserne og lidenskaberne. Først da kan sjælen forenes med Kristus. Ligesom den tørre og tilsyneladende livløse gren indpodes i det levende træ, kan vi blive levende grene på Det sande Vintræ. Og den frugt, som Kristus bar, bæres nu af alle hans

efterfølgere. Når dette nære forhold er oprettet, kan det kun bevares ved en stadig, oprigtig og krævende indsats. Kristus benytter sin magt til at bevare og vogte dette hellige forhold, og den afhængige, hjælpeløse synder må gøre sin del med utrættelig virkelyst. . . .

Enhver kristen må stadig stå på vagt og bevogte enhver indgang til sjælen, hvor Satan kan få adgang. Han må bede om guddommelig hjælp og samtidig modstå enhver tendens til at synde. Ved mod, tro og anstrengende arbejde kan han sejre. Men han må huske på, at for at han kan sejre, må Kristus bo i ham og han i Kristus. . . . Det er kun, når vi har denne personlige forbindelse med Kristus, og når vi har samfund med ham hver dag og hver time, at vi kan bære Helligåndens frugter.²⁸

²⁸Testimonies, bind 5, s. 46-48.

EN KRISTEN MÅ LIGNE KRISTUS, 23. NOVEMBER

„Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk.“ Sl. 24, 2. 3.

[344] Hvad vil det sige at være en kristen? Det er at ligne Kristus; det er at gøre Kristi gerninger. Nogle svigter på ét punkt, andre på et andet. Nogle har et utålmodigt sindelag. Satan forstår deres svaghed og vinder sejr over dem gang på gang. Men ingen må miste modet af den grund. Når der kommer små irritationer og prøvelser, skal du sende en stille bøn op til Gud om styrke og nåde til at vise tålmodighed. Der er styrke i tavshed. Sig ikke et ord, før du har opsendt din bøn til Himmels Gud. Hvis du altid gør det, vil du snart overvinde din hidsighed, og du vil få en lille himmel her, før du kommer til Himmelen.

Det er Guds ønske, at hans folk skal rense deres hænder og lutre deres hjerte. Gør det dem ulykkelige? Bliver deres familie ulykkelig, hvis de er venlige og tålmodige, høflige og overbærende? På ingen måde! Den venlighed, de viser i deres familie, vil blive gengældt. Det er sådanne forhold, som bør råde i hjemmet. Hvis familiens medlemmer ikke kan leve fredeligt sammen her, er de heller ikke rede til at tilhøre den familie, som skal samles omkring den store hvide trone. Synden medfører altid mørke og fangenskab, men retskaffenhed bringer fred og hellig glæde....

Når fjenden angriber os på prøvelsens dag, skal vi vandre blandt englens. De vil være som en ildmur omkring os, og en dag skal vi vandre sammen med dem i Guds stad.. . .

Guds folk har aldrig haft et større behov for at tilegne sig hans løfter. Ræk troens hånd ud i mørket og grib den Almægtiges arm. Mens vi taler om nødvendigheden af at skille sig fra synden, må vi huske på, at Kristus kom til verden for at frelse syndere, og han kan „helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham“. Det

er vor forret at tro, at hans blod kan rense os fra enhver plet, som synden har sat på os. Vi må ikke begrænse Israels Helliges magt. Han ønsker, at vi skal komme til ham, som vi er, syndige og urene. Hans blod er virksomt. Jeg beder jer indtrængende om ikke at bedrøve Helligånden ved at blive ved med at synde. Tab ikke modet, hvis du giver efter for en fristelse. Dette løfte ringer som en klokke ned til vor tid: „Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige“. Jeg synes, at der til stadighed burde opsendes en takkesang fra dødelige menneskers læber på grund af dette ene løfte. Lad os samle på disse dyrebare løfter — disse juveler. Når Satan anklager os for vor store syndighed og frister os til at tvivle på Guds magt til at frelse, skal vi gentage Kristi ord: „Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.“²⁹

²⁹Historical Sketches, s. 157.158.

DEN MÅLESTOK, SOM KARAKTEREN VIL BLIVE BEDØMT EFTER, 24. NOVEMBER

„Alle, som synder under loven, skal dømmes ved loven; thi ikke lovens hørere er retfærdige for Gud, men lovens gørere skal retfærdiggøres.“ Rom. 2, 12. 13.

[345] De mennesker, der havde taget imod lyset om Kristi midlertj eneste og Guds lovs uafbrudte varighed, fandt, at det var disse sandheder, Åbenbaringens 14. kapitel handlede om. Budskaberne i dette kapitel indeholder en tredobbelt advarsel, som skal forberede Jordens indbyggere til Herrens genkomst. Budskabet: „Nu er hans doms time kommet,“ peger på afslutningen på Kristi tjeneste for menneskets frelse. Det bebuder en sandhed, som skal forkyndes, til Frelserens midlertjeneste ophører, og han kommer tilbage til Jorden for at hente sit folk. Domshandlingen, som begyndte i 1844, skal fortsættes, indtil alles sag er afgjort, både de levendes og de døde. Derfor varer den, til menneskenes prøvetid slutter. For at berede menneskene til at bestå i dommen befaler budskabet dem at „frygte Gud og give ham ære“, og „tilbede ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene“. Der står i ordet, at følgen af at tage imod disse budskaber vil blive: Her er „de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus“. Det er nødvendigt, at mennesker holder Guds lov, for at de kan være forberedt til dommen. Denne lov er den målestok, som karakteren vil blive bedømt efter i dommen. Apostlen Paulus siger: „Alle, som synder under loven, skal dømmes ved loven... på den dag, da Gud ved Jesus Kristus... vil dømme det, der skjuler sig i menneskene“. Han siger også, at „lovens gørere skal retfærdiggøres“.³⁰ Tro er en forudsætning for, at man kan holde Guds lov, for „uden tro er det umuligt at have hans velbehag“, og „alt det, som ikke udspringer af tro, er synd“.³¹

³⁰Rom. 2,12-16.

³¹Hebr. 11, 6; Rom. 14, 23.

— Den første engel opfordrer mennesker til at „frygte Gud og give ham ære“ og at tilbede ham som himlens og Jordens skaber. For at kunne gøre dette må de adlyde loven. Vismanden siger: „Frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre.“³² Uden lydighed mod Guds bud kan ingen tilbedelse behage ham. „Dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud.“³³ „Den, der vender sit øre fra loven, endog hans bøn er en gru.“³⁴

Dette vigtigste spørgsmål for hver enkelt af os burde være: Opfylder jeg Guds lovs krav? ... Vi kan kun opdage vore afvigelser fra Guds retfærdigheds hellige målestok ved en nøje selvransagelse i lyset af Guds ord. ... I ham kan vi få tilgivelse for fortidens fejltager, og i hans styrke kan vi vokse op til fuldkomne mænd og kvinder i Jesus Kristus.³⁵

³²Præd. 12,13.

³³1 Joh. 5,3.

³⁴Ordsp. 28,9; Konfrontation, s. 360.

³⁵Youth's Instructor, 10. juni 1897.

LIVETS KRONE, 25. NOVEMBER

„Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst.“ 2 Tim. 4, 8.

[346] Paulus havde altid livets krone for øje, som han skulle få, og ikke kun han, men alle dem, der glæder sig til Kristi tilsynekomst. Men det var sejren ved Jesus Kristus, som gjorde livets krone så attråværdig for ham. Jesus ønsker ikke, at vi skal interessere os så meget for belønningen, men for at gøre Guds vilje, fordi det er hans vilje, uanset hvilken belønning vi får.

Guds gave er evigt liv. Herren ønsker, at alle, som får hans nåde, skal stole helt på ham. Han opfordrer os til at vise en ren, enkel tro og til at stole på ham, uanset hvilken belønning vi får. Vi skal virke helhjertet i hans tjeneste og vise, at vi har fuldkommen tillid til, at han vil dømme retfærdigt.

Der fortælles i beretningen om dommen, at når de retfærdige får deres løn og de uretfærdige bliver dømt, undrer de retfærdige sig over, hvad de har gjort, siden de bliver belønnet. Men de tilegnede sig en levende tro på Kristus. De var fyldt med hans Ånd, og uden nogen bevidst anstrengelse udførte de på Kristi vegne i de helliges skikkelse den tjeneste, der indbringer en sikker belønning. For dem var det den højeste ære at få lov til at arbejde, som Jesus virkede. Det, de gjorde, blev udført på grund af kærlighed til Kristus og deres medmennesker, og han, som har identificeret sig med den lidende menneskehed, betragter disse handlinger, som er gjort af medlidenhed og i kærlighed, som om de var gjort mod ham selv.

Vi skylder Herren alle vore talenter og evner. Enhver sejr bliver vundet ved hans nåde. Derfor har vi ingen som helst grund til at prale. . . .

Hvis vi ville tage i betragtning, at vi bliver stillet på prøve over for det himmelske univers, og at Gud undersøger os for at se, af hvilken

støbning vi er, ville vi være mere alvorlige og bede flere oprigtige bønner. De mennesker, der udfører deres arbejde i al beskedenhed, forstår, at af sig selv kan mennesket ikke gøre noget godt. De er præget af taknemlighed og påskønnelse for det privilegium at kunne have forbindelse med Gud. De arbejder med en indstilling, som gør deres gaver og ofre velbehagelige. De har den samme tillid og fortrøstning til Gud, som et barn har til sin jordiske fader.

Vor belønning skyldes ikke så meget vor aktivitet og iver som den mildhed, elskværdighed og kærlighed, som er forenet med vor gerning for de syge, de undertrykte og de lidende.³⁶

³⁶Signs of the Times, 9. aug. 1899.

NÅR KRISTUS KOMMER HAR HAN LØNNEN MED SIG, 26. NOVEMBER

„Døm mig efter din retfærd, Herre, min Gud.“ Sl. 35, 24.

[347] Da kongen kom ind for at hilse på gæsterne, blev alles karakter åbenbaret, som den virkelig var. Der var tilvejebragt en bryllupsklædning til hver eneste af gæsterne. Denne klædning var en gave fra kongen, og ved at bære den viste gæsterne deres agtelse for ham. Men der var én mand, som var iført sit almindelige tøj. Han havde nægtet at gøre de forberedelser, som kongen ønskede. Han forsmåede at bære den klædning, som var skaffet til ham for en stor pris. På denne måde forhånede han sin herre. På kongens spørgsmål: „Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædningen på?“ kunne han ikke svare noget. Hans egen samvittighed fordømte ham. Så sagde kongen: „Bind fødder og hænder på ham og kast ham ud i mørket udenfor.“

Denne undersøgelse af gæsterne, som kongen foretog, fremstiller en retshandling. Gæsterne ved bryllupsfesten er dem, der bekender sig til at tjene Gud, dem, hvis navne er skrevet i Livets Bog. Men ikke alle, der bekender sig til at være kristne, er sande disciple. Før den endelige belønning bliver givet, må det afgøres, hvem der er skikket til at modtage de retfærdiges arvelod. Denne afgørelse må finde sted før Kristi andet komme i himmelens skyer, for når han kommer, er hans løn med ham „for at gengælde enhver, efter som hans gerning er“. Det vil således være afgjort før hans komme, hvorledes ethvert menneskes gerning har været, og belønningen til hver eneste af Kristi efterfølgere vil være bestemt i overensstemmelse hermed.

Det er, medens menneskene endnu lever på Jorden, at denne undersøgende retshandling finder sted i Himmelen. Det liv, enhver af Kristi efterfølgere har levet, fremlægges for Gud. Alles sag bliver undersøgt efter det, der står optegnet i Himmelenes bøger, og enhvers skæbne bliver besejlet for evigt i overensstemmelse med „hans gerning“.

Med bryllupsklædningen i lignelsen fremstilles den rene, pletfri karakter, som Kristi sande efterfølgere vil være i besiddelse af. Der står, at det er givet menigheden „at iføre sig“ „en skinnende ren linnedklædning“, „uden plet eller rynke eller andet sådant“. Skriften siger, at linnedklædningen „er de helliges retfærdige gerninger“. Det er Kristi retfærdighed, hans egen pletfri karakter, som ved tro tildeles alle, der tager imod ham som deres personlige frelser. . . Denne dragt, Kristi egen retfærdigheds klædning, vil han iklæde enhver angrende troende.³⁷

³⁷Kristi Lignelser, s.324-327.

VOR NÅDIGE OG TROFASTE YPPERSTEPRÆST, 27. NOVEMBER

„Han gik ikke med blod af bukke eller kalve, men med sit eget blod én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning.“ Hebr. 9, 12.

[348] Han blev menneske, blev kød og blod som vi, bar synden og var præst og menneskets repræsentant hos Gud. Livet er i det levende, livsvigtige blod, og dette blod blev givet, for at verden kunne leve. Kristus frembragte en fuld forsoning og gav sit liv som en forløsning for os. Han blev født uden synd, men kom ind i verden på samme måde som den menne-skelige familie. Han havde ikke kun et legeme, som lignede vort, men han havde menneskets natur, og han tog del i menneskenes liv. . . .

Jesus Kristus tog sin kongelige kappe og sin kongekrone af, og han, som var guddommelig, blev menneske for at blive stedfortræder og selvskyldner for menneskeheden, for at han ved sin død som menneske kunne tilintetgøre ham, der havde magten over døden. Som Gud kunne han ikke gøre det, men som menneske kunne Kristus dø. Han besejrede døden med sin død. Kristi død førte ham, der har dødens magt, til døden, og åbnede gravens porte for alle dem, der tager imod ham som deres personlige frelser.

Over Josefs sprængte grav proklamerede Kristus: „Jeg er opstandelsen og livet“. Han, verdens forløser, har knust slangens hoved og undraget ham al magt til at lade menneskene føle hans skorpionsstik. Han har bragt liv og udødelighed for lyset. Portene til evigt liv er åbnet for alle, der tror på Jesus Kristus. . . . Ved sin død har Jesus gjort det umuligt for dem, som tror på ham, at dø den evige død. . . .

Kristus levede og døde som et menneske, for at han kunne være Gud både for de levende og de døde. Det skete for at gøre det umuligt for menneskene at miste det evige liv, hvis de tror på ham. I Guds øjne er mænds og kvinders liv dyrebart, fordi Kristus har købt deres

liv ved at blive henrettet i deres sted. Således har han gjort det muligt for os at opnå udødelighed.

Det guddommelige og det menneskelige var forenet i Kristus — Skaberen og skabningen. Adam havde overtrådt Guds lov. Guds natur og Adams natur mødtes i Jesus — Guds Søn og Menneskesønnen. Da han havde betalt forløsningens pris med sit eget blod, gennemgået menneskets erfaring, mødt og besejret fristelse på menneskets vegne og båret syndens skam og skyld og byrde, skønt han selv var syndfri, blev han menneskets advokat og talsmand. Hvilken forvisning findes der ikke her for den sjæl, der er fristet og kæmper, og hvilken forvisning for universet, som er vidne til det, at Kristus vil være „en barmhjertig og trofast ypperstepræst“!³⁸

³⁸ The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 7, s. 925.926.

PÅ DOMMENS DAG, 28. NOVEMBER

„Den, som er tro i det små, er også tro i det store.“ Luk. 16,10.

[349] Det er den samvittighedsfulde udførelse af det, verden kalder „småting“, som gør livet til en succes. Små venlige og selvfor-nægtende handlinger, enkle opmuntrende ord og beslutningen om at være på vagt over for små synder — dette er kristendom. En taknemlig anerkendelse af daglige velsignelser, en fornuftig udnyttelse af daglige muligheder, en flittig forædling af de betroede talenter — det er, hvad Mesteren forventer.

Det menneske, som trofast udfører de små pligter, bliver rede til at tage større udfordringer og ansvar. Det menneske, der er venlig og høflig i dagligdagen, som er elskværdig og mild i sin familie og hele tiden bestræber sig for at gøre hjemmet lykkeligt, vil være den første til at fornægte sig selv og bringe ofre, når Mesteren kalder.. ..

Den længste rejse foretages ved at tage ét skridt ad gangen. En række skridt fører os til vejs ende. Den længste kæde består af enkelte led. Hvis et af disse led er defekt, dør kæden ikke. Således er det med karakteren. En harmonisk karakter består af enkelte gode handlinger. Hvis et menneske bliver ved med at begå den samme fejl i stedet for at besejre den, bliver dette menneske ufuldkommen, og det kommer ikke ind i den hellige stad. For at komme ind i Himmelen skal menneskets karakter være uden plet eller rynke eller andet sådant. Intet, der forurener, kan nogen sinde komme derind. Ikke en eneste fejl er at finde i den forløste skare.

Hele Guds gerning er fuldkommen, fordi hver enkelt del er fuldkommen i de mindste enkeltheder. Han skaber det mindste græsstrå lige så omhyggeligt, som hvis han skulle skabe en hel verden.. . .

Hvis der er noget, der er værd at gøre, er det værd at gøre det godt. Uanset, hvad du gør, så gør det med trofasthed. Sig sandheden, selv når du drøfter de ubetydeligste spørgsmål. Udfør dagligt kærlige handlinger og sig opmuntrende ord. Spred smil langs livets vej. Når

du gør det, vil Gud give dig sin godkendelse, og en dag vil Kristus sige til dig: „Vel, du gode og tro tjener“.

På dommens dag vil de, der har været trofaste i dagligdagen, og som hurtigt har set, hvad de skulle gøre, og har gjort det uden hensyn til, om de blev rost eller havde fordel af det, høre disse ord: „Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.“ Kristus roser dem ikke for deres veltalenhed eller for deres store intelligens eller de store gaver, som de har givet. De bliver belønnet, fordi de har gjort nogle små ting, som de fleste overser. „Jeg var sulten, og I gav mig at spise“, siger han. „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“³⁹

³⁹Youth's Instructor, 17. jan. 1901.

DE ER INDSKREVET I LIVETS BOG, 29. NOVEMBER

„En trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin mage, så længeder var folkeslag til. Men på den tid skal dit folk frelses, alle, der er optegnet i bogen.“ Dan. 12, 1.

[350] Idet vi nærmer os de sidste dages farer, bliver fjendens fristelser stærkere og mere energiske. Satan er kommet ned, og hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort. Han virker „med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortæbes“. Guds ord advarer os om, at selv de udvalgte ville blive ført vild, hvis det var muligt.

Der vil snart ske nogle forunderlige begivenheder i verden. Alle tings ende er nær. Trængselstiden kommer snart over Guds folk. Da vil der blive vedtaget en lov, som forbyder dem, der holder Herrens sabbat, at købe eller sælge. De trues med straf, selv døden, hvis de ikke helligholder ugens første dag.

„Til den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som værner dit folks sønner, og en trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til. Men på den tid skal dit folk frelses, alle, der er optegnet i bogen.“

Her ser vi betydningen af, at vore navne er skrevet i livets bog. Alle, hvis navne står optegnet dér, bliver befriet fra Satans magt, og Kristus befaler, at deres snavsede klæder skal tages af, og at de skal iføres hans retfærdighed. De skal „tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.“

I trængselstiden vil Satan ophidse de ugudelige, og de vil omringe Guds folk for at dræbe dem. Men han ved ikke, at der står skrevet „tilgivet“ ud for deres navne i Himmelenes bøger. Han ved ikke, at der er givet denne befaling: „Tag de snavsede klæder af“ dem og giv dem „rene klæder på“ og „et rent hovedbind“ på deres hoved.

Løftet til Josua gælder dem, der er tilbage af Guds folk: „Hvis du vandrer på mine veje (og ikke på dine egne veje) og holder mine

forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her.“ Hvem er de, som står her? Det er Guds engle. Hvis vore øjne kunne blive åbnet, som Elisas tjeners øjne blev åbnet ved Dotan, ville vi se onde engle overalt omkring os. De ville trænge ind på os og forsøge at få mulighed for at friste og overvinde os. Men vi ville også se hellige engle, som vogter os og driver de onde engle tilbage med deres lys og deres magt. ⁴⁰

⁴⁰Historical Sketches, s. 155.156.

AL DOM HAR HAN OVERLADT SØNNEN, 30. NOVEMBER

„Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv. Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn.“ Joh. 5, 26. 27.

[351] Faderen har overladt al dom til Sønnen. Kristus vil uddele belønningen til de trofaste. „Faderen dømmes jo heller ikke nogen, men al dom har han overladt Sønnen.... Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn.“ Kristus blev menneske og levede et rent og helligt liv på denne jord. Derfor er han udpeget til at være dommer. Han, som indtager dommerens stilling, er Gud åbenbaret i kødet. Hvilken glæde det vil blive at genkende ham som vor lærer og forløser. Han bærer stadig mærkerne efter korsfæstelsen. Herfra udgår herlighedens stråler, og de giver de kroner, som de forløste modtager af hans hænder, endnu mere værdi. Disse hænder blev udrakt til velsignelse over disciplene ved hans himmelfart. Den samme stemme, som sagde: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende“, byder nu sine forløste velkommen. Han, som gav sit dyrebare liv for dem, og som ved sin nåde tilskyndede deres hjerte til omvendelse og fik dem til at indse deres behov for anger, tager nu imod dem og lader dem gå ind til deres Herres glæde. Se, hvor de elsker ham! Opfyldelsen af deres håb er langt, langt større end deres forventninger. Deres glæde er fuldkommen, og de tager deres strålende kroner og kaster dem ned ved deres forløseres fødder. . . .

Dommen foregår i overensstemmelse med de regler, Gud har fastsat. Alle bliver dømt efter den lov, som menneskene bliver opfordret til at adlyde nu, men som mange nægter at godtage. Karakteren vil blive bedømt ved den, og hvert menneske vil finde sin plads i den ene eller den anden gruppe. Enten er han helliget Herren ved lydighed mod hans lov eller plettet af synden på grund af overtrædelser.... Da anbringer han fårene ved sin højre side og bukkene ved

den venstre. Da bliver mænd og kvinder klar over, at det er deres handlinger, der har afgjort deres skæbne.⁴¹

Al dom er overladt til Kristus, fordi han er Menneskesønnen. Han ved alt. Uanset, hvor høj en rang eller hvor stor magt de mennesker har haft, som er frafaldne i åndelig henseende, så har en person, som er højere og større, båret hele verdens synd. Hans retfærdighed, godhed og sandhed kender ingen grænser. Han har magt til at kæmpe imod magter og myndigheder og ondskabens åndemagter i himmelrummet. Bevæbnet og udstyret som fyrsten over Herrens hær kommer han til fronten og forsvarer sit folk. Hans retfærdighed dækker alle, som elsker ham og stoler på ham. Som hærens fyrste leder han den himmelske hærskare, der er som en ildmur omkring hans folk. Han alene kan dømme om deres retfærdighed, for han har skabt dem og forløst dem med en uendelig stor omkostning. Han vil sørge for, at lydighed mod Guds bud bliver belønnet.⁴²

⁴¹Review and Herald, 18. juni 1901.

⁴²The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 5, s. 1134.

DECEMBER

[352]

KONGEN KOMMER, 1. DECEMBER

„Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løftejeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig.“ Luk. 21, 28.

Kristus havde befalet sit folk at holde øje med tegnene på hans genkomst og glæde sig, når de så disse forløbere for deres kommende konge. „Men når dette begynder at ske,“ sagde han, „da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig.“ Han fortalte sine tilhængere en lignelse om træerne, der springer ud om foråret, og han sagde: „Så snart I ser, at de springer ud, skønner I af jer selv, at nu er sommeren nær. Således kan I også skønne, når I ser dette ske, at Guds rige er nær.“¹

Men som ydmygheds og fromheds ånd i kirken veg for stolthed og formalisme, var kærlighed til Kristus og tro på hans genkomst blevet kold. Guds foregivne folk var optaget af verdslighed og forlystelsessyge og blinde for, hvad Frelseren havde sagt om tegnene på sit komme. Man havde forsømt læren om Kristi genkomst; Skriftens ord herom blev tilsløret ved fejlfortolkninger, indtil de i stor udstrækning blev overset og glemt. Dette var navnlig tilfældet i kirkerne i Amerika. Den frihed og betryggelse, alle samfundsklasser nød godt af, den ærgerrige tragten efter rigdom og luksus, der affødte en altopslugende tilbedelse af det at tjene penge, den hidsige jagt efter popularitet og magt, som lod til at være inden for alles rækkevidde, fik mennesker til at samle deres interesser og håb om denne verdens goder og skyde den dag langt ud i fremtiden, da den nugældende tingenes tilstand skal ophøre.

Da Frelseren meddelte tegnene på sin genkomst til dem, der fulgte ham, forudsagde han det frafald, der ville ske i tiden op til hans andet komme. Ligesom på Noas tid ville der være megen foretagsomhed og røre om verdslige forretninger og fornøjelser — køb, salg, dyrkning af jorden, byggeri, ægteskaber og bortgiften — uden tanke på Gud og livet i fremtiden. Til dem, der lever på

¹ Luk. 21, 28. 30. 31

den tid, lyder Kristi formaning: „Vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.“ „Våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen.“² -³ Vi skal stride ihærdigt for den tro, som én gang for alle er blevet over-givet de hellige.. . . Det er nu, vi skal forene os og . . . berede vejen for vor kommende konge. Lad os tilegne os mere kendskab til sandheden og hædre og ære ham, der er ét med Faderen. Lad os søge oprigtigt efter den himmelske salvelse, Helligånden.⁴

²Luk. 21, 34. 36.

³Konfrontation, s. 260.

⁴Medical Ministry,s. 22.

ENOK OG KRISTI ANDET KOMME, 2. DECEMBER

„Dem var det også, Enok, Adams efterkommer i syvende led, profeterede om og sagde: ‘Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle.’“ Jud. 14. 15.

Edens rene og smukke have, hvorfra vore forfædre blev fordrevet, blev på Jorden, til Gud besluttede at ødelægge Jorden ved en vandflod. Gud havde plantet denne have og velsignet den, og i sit vidunderlige forsyn fjernede han den fra Jorden. Han vil bringe den tilbage til Jorden i endnu større pragt, end da den blev fjernet fra Jorden. Gud ønskede at bevare en prøve på sit fuldkomne skaberværk uden spor af den forbandelse, hvormed han havde forbandet Jorden.

Herren åbenbarede frelsesplanen tydeligt for Enok, og ved hjælp af profetiens ånd førte han ham forbi de generationer, der ville komme til at leve efter vandfloden, og viste ham de store begivenheder, som havde forbindelse med Kristi andet komme og verdens ende. (Jud. 14)

Enok var foruroliget med hensyn til de døde. For ham så det ud, som om både de retfærdige og de ugudelige ville blive til støv, og at det ville blive deres endeligt. Han savnede klarhed over de retfærdiges liv hinsides graven. I et profetisk syn fik han oplysning om Guds Søn, der skulle dø i menneskets sted. Derefter så han Kristi komme på himmelens skyer sammen med englehæren for at opvække de retfærdige døde og udfri dem fra graven. Han så også verdens fordærvelse ved Kristi andet komme — at der ville være en brovtende, formastelig og egenrådig generation, som ville gøre oprør mod Guds lov og fornægte den eneste Gud og vor Herre Jesus Kristus og træde på hans blod og ringeagte hans forsoning. Han så de retfærdige kronet med herlighed og ære, mens de ugudelige blev adskilt fra Herren og fortæret af ild. . .

Enok blev mere præget af det himmelske, mens han vandrede med Gud. Hans ansigt strålede med et helligt lys, som stadig lyste

fra hans åsyn, mens han underviste dem, der ville lytte til hans visdomsord. Han bar præg af himmelsk værdighed, og det fremkaldte ærefrygt hos folket. Herren holdt af Enok, fordi han fulgte ham trofast og nærrede afsky for synd og oprigtigt søgte efter himmelsk kundskab for at kunne gøre Guds vilje til fuldkommenhed. Han higede efter at komme den Gud endnu nærmere, som han frygtede, ærede og tilbad. Gud ville ikke lade Enok dø som andre mennesker, men sendte sine engle ned for at føre ham til Himmelen uden at smage døden. Både de retfærdige og de ugudelige så, at Enok blev taget bort fra dem. De, som holdt af ham, troede, at Gud måske havde efterladt ham i et af hans tilflugtssteder, men efter at de ihærdigt havde søgt efter ham uden at finde ham, fortalte de, at han ikke var mere, for Gud havde taget ham.⁵

⁵The Story of Redemption, s. 58.59.

„Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen.“ Luk. 21,36.

Jeg så, hvilken fare der er for, at vi som et folk skal blive opslugt af verden i stedet for at blive ligedannet med Kristi billede. Vi befinder os nu på selve grænsen til den evige verden; men det er sjælefjendens hensigt at lede os til at udskyde tidens afslutning til en fjern fremtid. Satan vil på enhver tænkelig måde angribe dem, der bekender sig til at være Guds lovlydige folk og til at forvente Frelserens andet komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Han vil lede så mange som muligt til at udskyde den onde dag og til i deres ånd at ligne verden og efterligne dens skikke. Jeg blev ængstelig, idet jeg så, at verdens ånd beherskede hjerte og sind hos mange, der højlydt bekender sig til sandheden. De opelsker egenkærlighed og følger deres egne lyster; men sand gudsfrygt og usvigelig retskaffenhed lægger de sig ikke efter.

Guds engel pegede på dem, der bekender sig til sandheden, og gentog med højtidelig stemme disse ord: „Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogensinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen.“ Luk. 21, 34-36.

I betragtning af tidens korthed bør vi som et folk våge og bede og ikke i noget tilfælde lade os aflede fra den højtidelige gerning at berede os for den store begivenhed, der forestår. Fordi tiden tilsyneladende forhales, er mange blevet skødesløse og ligegyldige med deres ord og handlinger. De ved ikke, at de er i fare, og indser eller forstår ikke Guds miskundhed, idet han forlænger deres prøvetid, for at de må få anledning til at danne en karakter for det fremtidige,

evige liv. Hvert øjeblik har den allerstørste værdi. Der tilstås dem tid, ikke for at de skal bruge den til at tænke på deres egen magelighed og på at blive boende på Jorden, men for at de skal benytte den til at overvinde enhver mangel i deres karakter og til ved deres eksempel og personlige bestræbelse at hjælpe andre til at se hellighedens prydelser. Gud har et folk på Jorden, som i tro og hellig forhåbning gennem søger bogrullen med profetier, der hurtigt opfyldes, og søger at rense deres sjæle i lydighed mod sandheden, for at de ikke skal findes at mangle bryllupsklædningen, når Kristus åbenbares. ... De tegn, der forudsiges i profetien, går hurtigt i opfyldelse rundt omkring os. Dette bør anspore enhver sand Kristi efterfølger til nidkær handling.⁶

⁶Vejledning for Menigheden, bind 1, s.415. 416.

TIL HELE VERDEN, 4. DECEMBER

„Og han sagde til dem: ‘Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!’“ Mark. 16, 15.

Det lys, som Gud har givet sit folk, må ikke holdes inden for de menigheder, der allerede kender sandheden. Det skal spredes ud til Jordens mørkeste steder. De, som vandrer i lyset, ligesom Kristus er i lyset, vil samarbejde med deres frelser ved at åbenbare for andre, hvad han har åbenbaret for dem. Det er Guds hensigt, at sandheden for denne tid skal blive kendt for alle slægter, stammer, tungemål og folk. I verden af i dag er mænd og kvinder optaget af at søge timelig vinding og verdslig fornøjelse. Der er tusinder, som ikke har tid eller tanke for sjælens frelse. Tiden er kommet, hvor budskabet om Kristi snare komme skal lyde overalt i verden.

Umiskendelige tegn fortæller, at enden er nær. Advarslen skal gives med tydelig klang. Vejen må beredes for Fredsfyrstens komme på himmelens skyer. Der er meget at gøre i de byer, der endnu ikke har hørt sandheden for denne tid. Vi skal ikke oprette institutioner, som i størrelse og pragt konkurrerer med verdslige institutioner. Men vi skal med den utrættelige udholdenhed og aldrig svigtende nidkærhed, hvormed Kristus gjorde sin gerning, føre Herrens værk fremad i Guds navn.

Som et folk trænger vi i høj grad til at ydmyge vore hjerter for Gud og bønfalde om hans tilgivelse for vor forsømmelighed med at fuldføre evangeliets missionsbefaling. Vi har bygget store centre på nogle få steder og ladet arbejdet ligge i mange vigtige byer. Lad os tage fat på arbejdet, der er anvist os, og forkynde budskabet, der skal vække mænd og kvinder til at indse deres fare. . .

Alt i universet opfordrer dem, der kender sandheden, til uforbeholdent at hellige sig selv til forkyndelsen af sandheden, som den er blevet bekendtgjort for dem i den tredje engels budskab. Det, som vi ser og hører, kalder os til vor pligt. Den virksomhed, Satans redskaber udfolder, kalder enhver kristen til at være på sin post. . .

Der er brug for mænd og kvinder, hvis hjerter røres ved menneskelig lidelse, og hvis liv godtgør, at de modtager og videregiver lys, liv og nåde.

Guds folk må komme nær til Kristus i selvfornægtelse og opofrelse, og deres eneste mål må være at bringe nådens budskab til hele verden. Nogle vil arbejde på én måde og andre på en anden, eftersom Herren vil kalde og lede dem. Men de må alle kæmpe sammen, idet de søger at gøre værket til et fuldkomment hele. I skrift og tale skal de arbejde for ham. Sandheden, der findes på tryk, må oversættes til forskellige sprog og bringes ud til Jordens ende. . . Hver eneste troende, lærd som ulærd, kan bringe budskabet.⁷

⁷Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 260-262.

„Thi medens vi endnu var afmægtige, led Kristus, da tiden var inde, døden for os, som endnu var ugudelige.“ Rom. 5, 6.

I dag nærmer samfundet sig den tilstand, verden var i før syndfloden. Når børnene når ungdomsalderen og de unge bliver voksne mænd og kvinder, er de sig selv nok og vokser hurtigt i kundskaben om det onde. . . . Dagens ungdom uddannes i kriminalitet ved at læse de beretninger, som står i de populære blade og bøger. De nærer ikke agtelse for det rette, fordi det er det rette, og når de læser beretninger om tyveri, mord og alle andre former for kriminalitet, tilskyndes de til at Unde på metoder til at forbedre de kriminelles teknik uden at blive opdaget.

Smudslitteratur bidrager til at lede ungdommen ind på den vej, der fører til fortabelse. De unge i vore byer indånder den forurenede og forgiftede kriminelle atmosfære. Derfra overføres den onde indflydelse til landdistrikterne, så det smitter hele samfundet. Nogle af Jordens ledere er ikke mænd med en god moral. De nærer intet ønske om at begrænse udgivelsen af denne smudslitteratur, som får mere og mere udbredelse år for år, og som ophidser til forbrydelser og ondskab. Kriminalhistorier, som står i dagens aviser, og såkaldte forudsigelser om fremtiden fremstilles som virkelighed. . . . Kristus forudså, at disse problemer ville komme, og han har opfordret os til at våge og bede, for at vi ikke skal falde i fristelse. Han har advaret os om, at „som det gik til i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage. . . . På samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares.

Vi bliver ikke advaret imod at tage del i erhvervslivet på normal vis, men imod at gå til yderligheder med det, som i sig selv er lovligt, og imod at gå så meget op i det jordiske, at vi ikke fatter det, som er af betydning for vor evige skæbne. Vi bliver advaret imod at give efter for en fordærvet appetit og imod frådseri og drukkenskab. . . .

Men selv i nutidens fordærvede samfund findes der mennesker, der er i stand til at gøre noget bedre. Kristus omtaler dem under symbolet „perlen, som er tabt“. Kristus gav afkald på alt, for at han kunne opsøge og frelse det fortabte og for at kunne genfinde den perle, som han betragtede som uendelig værdifuld. Hvad er vi villige til at gøre for at samarbejde med ham i denne gerning? Hvilket offer er vi rede til at bringe? . . .

Når vi overvejer, at Kristus døde for de ugudelige, mens de endnu var syndere, forstår vi, hvor villig, ja ivrig, han er efter at velsigne os, for at vi kan være til velsignelse for andre.⁸

⁸Review and Herald, 21. april 1896.

UDNYT DET GUNSTIGE ØJEBLIK, 6. DECEMBER

„Vågn op, du som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig! Se derfor nøje til, hvorledes I vandrer,... så I udnytter det gunstige øjeblik, thi dagene er onde.“ Ef. 5, 14-16.

Vi lever i verdenshistoriens alvorligste tidsafsnit. Jordens myldrende massers skæbne står foran sin endelige afgørelse.... Vi behøver sandhedens Ånd til at lede os. . .

Mange tager fejl af deres sande stilling over for Gud. De gratulerer sig selv med de misgerninger, de ikke har gjort, og glemmer at opregne de gode og ædle gerninger, Gud forlanger af dem, men som de har undladt at udføre. Det er ikke nok, at de er træer i Guds have. De skal svare til hans forventninger ved at bære frugt. Han holder dem ansvarlige for, at de ikke har gjort alt det gode, de kunne have gjort, da de fik styrke ved hans nåde. I Himlens bøger står de indført som dem, der „tager kraften af jorden“. Men selv for denne klasse er sagen ikke helt håbløs. Selv for dem, der har tilsidesat Guds nåde, beder den langmodige, kærlige Guds hjerte: „Det hedder jo: ‘ Vågn op, du som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!’ Se derfor nøje til, hvorledes I vandrer... så I udnytter det gunstige øjeblik, thi dagene er onde.“⁹

Når prøvelsens time kommer, skal de, der har gjort Guds ord til deres leveregel, åbenbares. Om sommeren er der ingen særlig forskel mellem de stedsegrønne træer og de andre, men når vinterstormene sætter ind, står de stedsegrønne træer uforandrede, mens de andre mister deres blade. Således kan den falske kristendomsbekender vel ikke skelnes fra den rette kristne nu, men den tid er snart over os, da forskellen bliver synlig. Lad modstanden rejse sig, lad fanatisme og intolerance igen tage magten, lad forfølgelserne tage til, og de lunkne og skinhellige vil give efter og frafalde troen; men den sande

⁹Ef. 5,14-16.

kristne står fast som en klippe, hans tro er stærkere, hans håb lysere end i medgangens dage.

Salmisten siger: „Jeg grunder på dine vidnesbyrd.“ „Ved dine befalinger fik jeg forstand, så jeg hader al løgnens vej.“¹⁰

„Lykkelig er den, der har opnået visdom.“ „Han bliver som et træ, der er plantet ved vand og strækker sine rødder til bækken, ej ængstes, når heden kommer, hvis løv er frodiggrønt, som ej ængstes i tørkens år eller ophører med at bære frugt.“^{11 12}

Det er ikke efter dets navn, men efter dets frugt, at man afgør værdien af et træ.¹³

¹⁰SI. 119,99.104.

¹¹Ordsp. 3, 13; Jer. 17, 8.

¹²Konfrontation,s. 493. 494.

¹³Den store Mester,s. 64.

UROKKELIG INDTIL ENDEN, 7. DECEMBER

„Derfor, I elskede! da I venter dette, så stræb efter at komme til at stå uplettede og dadelfri for ham i fred.“ 2 Pet. 3,14.

[358] Idet Peter skuede ned gennem tiderne og så hen til tidens afslutning, blev det givet ham at skildre de forhold, der ville herske i verden ved Kristi genkomst. „I de sidste dage,“ skrev han, „skal der lyde spot fra spottere, der lever efter deres egne lyster og siger: ‘Hvad bliver det til med hans komme, som var forjættet? Fra den dag, vore fædre sov hen, er jo alt blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse.’ Men „når de siger: ‘Fred og ingen fare!’ da er undergangen pludselig over dem.“¹⁴ Dog ikke alle ville lade sig besnære ved fjendens list. Ved alle jordiske tings ende ville der være nogle trofaste, som kunne tyde tidernes tegn. . . . Der ville blive en rest tilbage, som holdt ud indtil enden.

Peter bevarede håbet om Kristi genkomst levende i sit hjerte, og han forvissede menigheden om den sikre opfyldelse af Frelserens løfter: „Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være.“¹⁵ For de prøvede og trofaste kunne det synes, som om han tøvede med sit komme, men apostelen forsikrede dem: „Herren nøler ikke med at opfylde forjættelsen (sådan som nogle anser det for nølen), men han har langmodighed med jer, da han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til omvendelse. Men Herrens dag skal komme som en tyv; da skal himlene forgå med brag, og elementerne skal komme i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk på den skal brændes op.

Da nu alt dette går sin opløsning i møde, hvor bør I da ikke vandre i hellig livsførelse og gudsfrygt, mens I venter og fremskynder Guds dags komme, hvorved himlene skal komme i brand og opløses og

¹⁴ 1 Tess. 5,3.

¹⁵ Joh. 14,3.

elementerne komme i glød og smelte. Men efter hans forjættelse venter vi 'nye himle og en ny jord', hvor retfærdighed bor.

Derfor, I elskede! da I venter dette, så stræb efter at komme til at stå uplettede og dadelfri for ham i fred; og I skal betragte vor Herres langmodighed som udslag af hans frelsesvilje. Således har også vor elskede broder Paulus med den visdom, som blev ham givet, skrevet til jer.... Da I nu, I elskede, har fået det at vide forud, skal I være på vagt, for at I ikke skal rives med af de tøjlesløses vildfarelser og miste jeres fodfæste; I skal derimod vokse i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi nåde og erkendelse. ¹⁶ ¹⁷

¹⁶L2 Pet. 3,9-18.

¹⁷. Mesterens Efterfølgere, s. 283.284.

DEN SIDSTE KRISE, 8. DECEMBER

„Retten trænges tilbage, retfærd står i det fjerne, thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge.“ Es. 59, 14.

[359] Vi lever i endens tid. Tidernes tegn, der hurtigt går i opfyldelse, fortæller, at Kristi komme er nært forestående. Den tid, vi lever i, er højtidelig og betydningsfuld. Guds Ånd bliver gradvist, men sikkert, trukket bort fra Jorden. Plager og straffedomme falder allerede over dem, der foragter Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets usikre tilstande og frygten for krig er ildevarslende. De er varsler om forestående begivenheder af største betydning.

Det ondes redskaber er ved at forene deres styrker og konsolidere sig. De samler kræfter til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted på vor Jord, og de sidste begivenheder vil ske i hast.

Forholdene i verden viser, at vi står overfor urolige tider. Dagens aviser er fulde af emtydninger om en frygtelig konflikt i den nærmeste fremtid. Frække røverier forekommer hyppigt. Strejker er almindelige. Tyveri og mord udøves overalt. Mennesker, der er besatte af dæmoner, tager livet af mænd, kvinder og børn. Menneskene er blevet forblindede af laster, og alle former for ondskab er almindelige.

Det er lykkedes fjenden at bøje retten og fylde menneskenes hjerter med ønsket om selvisk vinding. „Retten trænges tilbage, retfærd står i det fjerne, thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge.“ I de store byer lever talrige i fattigdom og elendighed, næsten uden mad, husly og tøj, medens der i de samme byer findes nogle, der har mere, end hjertet kan begære, og som lever i luksus og bruger pengene til rigt udstyrede huse, personlig udsmykning eller det, der er endnu værre: til at tilfredsstille sanselig lyst til spiritus, tobak og andet, der ødelægger hjernens funktion, bringer sindet ud af ligevægt og nedværdiger sjælen. Råbet fra den sultende menne-

skehed stiger op til Gud, medens mennesker ved enhver form for undertrykkelse og udsugning opdynger kolossale formuer. . . .

Skriften beskriver tilstanden i verden lige før Kristi andet komme. . . .

Frygtelige prøvelser og fristelser venter Guds folk. Krigens ånd ophidser folkeslagene fra den ene ende af Jorden til den anden. Men midt i den trængselstid, som kommer — en trængselstid, som ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til, — vil Guds udvalgte folk stå urokke. Satan og hans hærskarer kan ikke ødelægge dem, for engle, som er vældige i magt, vil beskytte dem.¹⁸

¹⁸Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 248-253.

KALDET TIL AT VÆRE VIDNER, 9. DECEMBER

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.“

Matt. 5, 16.

[360] I en særlig forstand er syvende dags adventister sat i verden for at være vægtere og lysbærere. Det sidste advarselsbudskab til en fortabt verden er blevet betroet dem. Det vidunderlige lys fra Guds ord skinner på dem. De har fået et arbejde af største betydning, idet de skal forkynde den første, anden og tredje engels budskab. Intet andet arbejde er af så stor betydning. De må ikke tillade noget andet at optage deres opmærksomhed.

De højtideligste sandheder, som nogen sinde er blevet betroet dødelige, er givet os, for at vi skal forkynde dem for verden. Forkyndelsen af disse sandheder er vor opgave. Verden skal advares, og Guds folk må være tro i det tillidshverv, der er overdraget dem. De skal ikke beskæftige sig med spekulation eller gå i forretningsforbindelse med ikke-troende, for dette vil hindre dem i det arbejde, Gud har givet dem.

Kristus siger om sit folk: „I er verdens lys.“¹⁹ Det er ingen ringe sag, at Guds beslutninger og planer er blevet åbenbaret så tydeligt for os. Det er et vidunderligt privilegium at kunne forstå Guds vilje, således som den er åbenbaret i profetiens urokkelige ord. Dette lægger et tungt ansvar på os. Gud forventer, at vi giver andre den kundskab, som han har givet os. Det er hans hensigt, at guddommelige og menneskelige redskaber skal forenes i forkyndelsen af det advarende budskab.

Så langt, hans anledninger strækker, står enhver, der har modtaget lyset fra sandheden, med det samme ansvar som den profet i Israel, disse ord kom til: „Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for

¹⁹Matt. 5,14.

Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig.“²⁰

I klare, tydelige stråler er lyset kommet til os og har vist os, at Herrens store dag er nær, at den er „nær for døren“. Lad os læse og forstå, før det er for sent.

Vi skal være helligede kanaler, som det himmelske liv kan flyde igennem til andre. Helligånden må besjæle og gennemtrænge hele menigheden og rense og befæste hjerterne. De, der er blevet begravet med Kristus ved dåben, skal opstå til nyt liv.... En hellig opgave er pålagt os. Befalingen er blevet givet til os: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.“²¹ ...I er indviet til den gerning at gøre frelsens evangelium kendt. Himmels fuldkommenhed skal være jeres kraft.²²

²⁰Ez.33, 7.

²¹Matt. 28, 19.

²²Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 256.257.

OPSØGE OG FRELSE DET FORTABTE, 10. DECEMBER

„Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt, og det en varig frugt.“ Joh. 15, 16.

Denne befaling er udstedt til enhver, som bekender troen på Jesus Kristus. Vi skal opsøge og frelse de fortabte. . . .

[361] Guds sande medarbejder kæmper med Gud i bøn og bestræber sig alvorligt for at frelse fortabte sjæle. Han søger ikke at ophøje sig selv i ord eller handling, men anser det for sin opgave at vinde sjæle. Gud anser den reneste, den mest ydmyge og den mest barnlige kristne for at være sin bedste arbejder og den største sjælevinder. De himmelske væsener kan samarbejde med den mand eller kvinde, som ikke tager æren selv, men er villig til at give Gud al æren. Det menneske, som føler det største behov for guddommelig visdom og beder om himmelsk styrke, kan efter samvær med Kristus gå ud og tale med mennesker, der er ved at gå fortabt i deres synder. Og fordi dette menneske er fyldt med Herrens Ånd, kan det opnå resultater, hvor den lærde præst måske ikke kan udrette noget. Gud har givet de allervigtigste oplysninger med hensyn til, hvad der er hver enkelt discipels pligt. Ikke en eneste behøver at være i mørke, for det er indlysende, at enhver kristen skal være et levende brev, som kendes og læses af alle mennesker.

Enhver, som tror på Kristus som sin personlige frelser, er forpligtet over for Gud til at være ren og hellig, en åndelig medarbejder, der søger at frelse de fortabte, enten de er store eller små, rige eller fattige, trælle eller frie. Det største arbejde i denne verden er at opsøge og frelse de fortabte, for hvem Kristus har betalt en uvurderlig pris — hans eget blod. Enhver skal tage aktivt del i tjenesten. . . . Det får, som man ikke opsøger, bliver ikke bragt tilbage til folden.

Gud stoler på, at du, som er det menneskelige redskab, vil gøre din pligt, så godt du formår; så vil han sørge for resultaterne. Hvis de menneskelige redskaber blot ville samarbejde med Guddommen,

ville der blive reddet tusinder af sjæle. Helligånden ville give selvopofrende arbejdere sådanne glimt af Jesus, at det ville styrke dem i enhver konflikt og opmuntre og støtte dem og gøre dem til mere end sejrvindere. . . . Herren har lovet, at hvor to eller tre mødes i hans navn, vil han være midt iblandt dem. Den Hellige vil salve de mennesker, der samles for at bede. Der er et stort behov for bøn i enrum, men der er også behov for, at flere kristne mødes og opsender deres forenede bønner til Gud. Jesus er til stede i disse små forsamlinger, hjertet fyldes af kærlighed til mennesker, og Ånden udgyder sin mægtige styrke, så de menneskelige redskaber kan bruges til at redde de fortabte. . . . Jesus søgte stadig at få sine disciple til at forstå, at Helligånden skal oplyse, forny og hellige sjælen.²³

²³Review and Herald, 30. juni 1896.

DER MÅ SKE RADIKALE FORANDRINGER, 11. DECEMBER

„For at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden.“ Fil. 2, 15.

[362] Beboerne i det himmelske univers forventer, at Kristi efterfølgere skinner som lys i verden. De skal vise kraften i den nåde, Kristus døde for at kunne give menneskene. Gud forventer, at de, der bekender sig til at være kristne, i deres liv åbenbarer kristendommens højeste udviklingstrin. De er Kristi anerkendte repræsentanter, og de skal vise, at kristendommen er en realitet. De skal være troens mænd, modets mænd, helhjertede mænd, som uden at tvivle stoler på Gud og hans løfter.

Alle, der ønsker at komme ind i Guds stad, må i deres jordiske liv fremstille Kristus i deres handlinger. Det er dette, der gør dem til Kristi sendebud og hans vidner. De skal bære et klart, bestemt vidnesbyrd mod al ond praksis og vise syndere hen til Guds Lam, som bærer verdens synd. Alle dem, som tager imod ham, giver han magt til at blive Guds børn. Genfødselen er den eneste sti, ad hvilken vi kan gå ind i Guds stad. Den er smal, og porten, vi går ind igennem, er snæver, men ad den sti skal vi lede mænd, kvinder og børn, idet vi lærer dem, at de for at blive frelst må have et nyt hjerte og en ny ånd. De gamle, nedarvede karaktertræk må overvindes. Sjælens naturlige ønsker må forandres. Alt bedrag, al falskhed og al ond tale må lægges bort. Det nye liv, der giver mænd og kvinder lighed med Kristus, må leves.

Der må ikke være nogen forstillelse i livet hos dem, som har et så helligt og højtideligt budskab som det, vi er blevet kaldet til at forkynde. . .

De, der elsker Jesus, vil bringe alt i deres liv i harmoni med hans vilje. De har valgt at stå på Herrens side, og deres liv skal stå i skærende kontrast til verdslige menneskers liv. Fristeren vil komme

til dem med smiger og bestikkelse og sige: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil tilbede mig.“ Men de ved, at han ikke har noget, der er værd at modtage, og nægter at give efter for hans fristelser. Ved Guds nåde er de i stand til at bevare deres rene principper uplettede. Hellige engle er tæt ved dem, og Kristus åbenbares ved deres faste troskab mod sandheden. De er Kristi stående hær, der som tro vidner bærer et afgjort vidnesbyrd for sandheden. De viser, at der er en åndelig magt, der kan sætte mænd og kvinder i stand til ikke at afvige en millimeter fra sandhed og ret trods alle de gaver, mennesker kan give. Hvor de end er, vil sådanne blive æret af Himmelen, fordi de har bragt deres liv i overensstemmelse med Guds vilje uden at bryde sig om, hvilke ofre de er blevet kaldet til at bringe.²⁴

²⁴Vejledning for Menigheden, bind 3, s. 259.260.

INTET MELLEMLIG OS OG GUD, 12. DECEMBER

**„Da skal I fryde jer, selv om I nu først en liden stund...
bedrøves i mange slags prøvelser, for at jeres prøvede tro ...
— som er langt mere værd end det forgængelige guld,... må
vise sig at blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus
åbenbares.“ 1 Pet. 1, 6. 7.**

[363] Når vi fristes til at kaste vor kærlighed på noget jordisk, som har en tendens til at lægge beslag på vore kærlige følelser, skal vi bede om nåde til at give afkald på det, så det ikke kommer til at skille os fra Gud. Vi skal hele tiden tænke på de boliger, som Jesus er gået bort for at berede for os. Vi må ikke lade vore huse eller marker, forretninger eller verdslige interesser skille os fra Gud. Vi bør stadig tænke på de dyrebare løfter, han har ladet nedskrive i sit ord. Vi bør rette vor opmærksomhed mod de store milepæle, som giver oplysning om den tid, vi lever i.

Vi ved, at vi er meget nær ved afslutningen af denne Jords historie. Derfor bør vor tjeneste for Gud gå forud for alt, hvad der er af verdslig karakter. Det er nu, vi må bede alvorligt om, at vi må blive beredt til opgøret på Guds store dag. Vi bør glæde os over, at vi snart skal være hos Jesus i de boliger, han er gået bort for at gøre rede til os.

Jesus kan tilgodese alle dine behov, hvis du vil se hen til ham og stole på ham. Når du betragter ham, bliver du grebet af hans guddommelige kærligheds rigdom. Den afguderiske kærlighed til de ting, man kan se, vil blive erstattet af en ædlere og bedre kærlighed til det, som er uforgængeligt og dyrebart. Du kan tænke så meget på de evige værdier, at du kaster din kærlighed på det, som hører Himmelen til, og du kan blive et redskab til at få andre til at elske de himmelske værdier. Du kan hjælpe dem med at forstå, at penge, som bruges til noget unyttigt, er spildt, fordi de kunne være anvendt til at bringe sandheden til mennesker, der er ved at gå fortabt.

Hvis en sådan ødeland bliver frelst, skyldes det, at han kommer til at indse, at det er syndigt at ødsle med hans Herres midler. Herren forlanger af sine tjenere, at de skal handle med det gods, han har betroet dem. De talenter, han har givet dem, skal forbedres ved at blive brugt. De penge, som er betroet dem, skal anbringes hos vekselererne.... De mennesker, der forstår pengenes virkelige værdi, forstår, at de kan bruges til at bringe sandheden til mennesker, der aldrig har hørt den, for at redde dem fra fjendens magt.

Det menneske, som tager imod sandheden, vil miste interessen for det jordiske. Han ser den overvældende pragt i det himmelske og værdsætter det værdifulde i det, som hører med til det evige liv. Han bliver grebet af det usynlige og det evige. Han giver slip på det jordiske. Han fæster med beundring sit øje på den himmelske verdens usynlige pragt. Han forstår, at hans prøvelser virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed, og i sammenligning med de rigdomme, som han vil få i eje, regner han dem for lette prøvelser, der kun varer et øjeblik.²⁵

²⁵Review and Herald, 23. juni 1896.

DA SKAL VI KENDE, 13. DECEMBER

„O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje!“ Rom. 11, 33.

Satan har besluttet at afbryde forbindelsen mellem Gud og hans folk, for at han kan gennemføre sine listige intriger, uden at de bliver advaret om faren. Hvis han kan få mennesker til at nære mistillid til budbringeren eller undlade at betragte budskabet som helligt, ved han, at de ikke føler nogen forpligtelse til at adlyde Guds ord til dem. Og når mennesker forkaster lys og betragter det som mørke, har Satan frit spil.

Vor Gud er en nidkær Gud. Ham kan man ikke spøge med. Han, som lader alt ske efter sin vilje, har ladet menneskene leve under forskellige kår og pålagt dem pligter og indført ceremonier, som er tilpasset den tid, de lever i, og de forhold, de lever under. Hvis de ville sætte pris på det lys, de har fået, ville deres evner i høj grad blive forøget og forædlet, og de ville få et langt mere omfattende indblik i sandheden. Hemmeligheden ved det, som angår evigheden, og specielt Guds vidunderlige nåde, der kom til syne i forløsningsplanen, ville blive åbenbaret for dem, for ånde-lige ting opfattes åndeligt. . . .

Med stor længsel ønsker Jesus at vise sit folk herligheden omkring hans andet komme og at åbenbare det livsalige land for dem. Der vil blive afsløret underværker. Selv efter et langt liv i bøn og granskning er der meget, der ikke er udforsket eller forklaret. Men det, vi ikke ved nu, vil blive åbenbaret i evigheden. Den undervisning, som begyndte her, vil fortsætte gennem hele evigheden. Når Lammet leder de frelste skarer til kilden med livets vand, vil han lade dem få del i rige forråd af kundskaber. Han vil afsløre hemmeligheder ved Guds forsyn og gerning, som endnu ingen har forstået.

Vi kan ikke skaffe os oplysninger om Gud ved hjælp af forskning. Han afslører ikke sine planer for nysgerrige og videbegærlige mennesker. Vi må ikke formaste os til at løfte det tæppe, som skjuler den evige Gud. Apostelen udbryder: „Hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje?“ Det er et bevis på hans nåde, at han skjuler sin magt, og at han opholder sig bag nogle frygtindgydende og hemmelighedsfulde skyer af mulm og mørke, for det er den visse død at løfte det tæppe, som skjuler den store Gud. Ingen dødelig tanke kan trænge igennem den hemmelighed, hvor den Almægtige dvæler og virker. Vi kan ikke fatte mere af hans handlemåde med os og af hans motiver, end han vælger at åbenbare. Hans befalinger er retfærdige, og vi må ikke være utilfredse og mistroiske, men skal bøje os i ærbødig underkastelse. Han vil åbenbare så mange af sine planer, som vi har godt af at kende. Derudover må vi stole på den almægtige hånd og det hjerte, der er fuldt af kærlighed.²⁶ [365]

²⁶Review and Herald, 7. april 1885.

HERREN KOMMER LÆNGE FØR MANGE FORVENTER, 14. DECEMBER

„Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig overfor dem? Jeg siger jer: han skal skaffe dem ret i hast.“ Luk. 17, 7.

8.

Hvis mennesker kunne se med himmelsk synsevne, ville de se engleskarer, der overgår alt i styrke, omkring dem, der har holdt fast ved Jesu bud om udholdenhed. Med medfølelse og omhed har englene set deres kvide og hørt deres bønner. De venter på deres leders ord om at udfri dem af den fare, de er i. Men de må vente lidt endnu. Guds folk må tømme kalken og døbes med dåben. Selve udsættelsen, hvor pinefuld den end er for dem, er det bedste svar på deres bønner. Mens de tillidsfuldt venter på Herrens indgreb, opøves de i tro, håb og tålmod, som de ikke har øvet i tilstrækkelig grad gennem deres religiøse liv. Men for de udvalgtes skyld skal trængselstiden afkortes. . . .

Skønt det er fastsat ved lov, når de, der holder Guds bud, skal dø, hænder det, at deres fjender vil komme den forordning i forkøbet og søge at tage deres liv før det fastsatte tidspunkt. Men ingen kan komme forbi de vældige vagtposter, der er posteret rundt om hvert trofast menneske. Nogle bliver angrebet under flugt fra byer og landsbyer, men de sværd, der løftes mod dem, brydes itu og bliver magtesløse som et halmstrå. Andre forsvares af engle i form af krigsmænd.

Til alle tider har Gud virket gennem hellige engle for at komme sit folk til hjælp. Himmelske væsener har taget aktivt del i menneskers anliggender. De har vist sig i klædedragter, der strålede som lynet, og de er kommet som mennesker i vejfarendes klædedragt. Engle har vist sig for Guds folk i menneskeskikkelse. De har holdt hvil under træernes kroner ved middagstid, som var de trætte. De har taget mod gæstfrihed i menneskers hjem. De har optrådt som vej-

visere for rejsende, der blev indhentet af mørket. Med egne hænder har de tændt ilden på alteret. De har åbnet fængselsdøre og befriet Herrens tjenere. Klædt i Himlens rustning kom de for at vælte stenen bort fra Frelserens grav.

Engle deltager ofte i de retfærdiges forsamlinger i menneskeskikkelse, og de besøger de ondes møder, ligesom de gik til Sodoma for at få rede på deres handlinger og se, om de overskred grænsen for Guds tålmodighed. Herren finder glæde i barmhjertighed, og han holder ulykker tilbage og forlænger massernes fred for de fås skyld, som virkelig tjener ham. De, der synder mod Gud, er kun i ringe grad klar over, at de skylder de få trofaste deres eget liv, mens de morer sig med at latterliggøre dem og holde dem nede.²⁷

[366]

²⁷Konfrontation, s. 515.516.

ET EKSEMPEL PÅ AFHOLDENHED, 15. DECEMBER

„Han skal blive stor i Herrens øjne. Vin og stærk drik må han ikke drikke, og allerede fra moders liv skal han være fyldt af Helligånden.“ Luk. 1, 15.

Gud havde kaldet Zakarias' søn til en stor gerning, den største, der nogen sinde er blevet betroet et menneske. For at kunne fuldføre denne opgave måtte han have Herren som sin hjælper. Og Guds Ånd ville være med ham, hvis han rettede sig efter engelens anvisninger.

Johannes skulle gå ud som Jehovas sendebud for at bringe mennesker lyset fra Gud. Han måtte vende deres tanker i en anden retning. Han skulle indprente dem, hvor hellige Guds krav til os er, og i hvor høj grad de selv manglede Guds fuldkomne retfærdighed. Et sådant sendebud måtte selv være helligt. Han måtte være et tempel, hvori Guds Ånd kunne bo. For at kunne opfylde sit kald måtte han være i besiddelse af sunde, legemlige kræfter og åndelig og sjælelig styrke. Derfor ville det for ham være nødvendigt at beherske lyster og begær. Han måtte være i stand til at beherske alle sine evner, så han kunne stå blandt mennesker lige så upåvirkelig af de forhåndenværende forhold som ørkenens klipper og bjerge.

På Johannes Døbers tid var pengebegærlighed og trangen til luksus og pragt vidt udbredt. Sanselige fornøjelser, svir og drik var årsag til legemlige sygdomme og degeneration, idet de lammede den åndelige opfattelsesevne og forringede syndsbevidstheden. Johannes skulle være en reformator. Ved sin afholdende livsførelse og tarvelige dragt skulle han virke som en irettesættelse for tidens umådeholdenhed. Derfor blev anvisningerne givet til Johannes' forældre — som en lære i afholdenhed, givet af en engel fra den himmelske trone.

Sindet er mest modtageligt i barndommen og ungdommen. Det er her, man skal erhverve sig kraften til selvbeherskelse. I hjemmets hygge og ved familiens bord udøves der en påvirkning, hvis følger

er af evig varighed. De livsvaner, man tilegner sig i livets første år, er afgørende for, om et menneske skal sejre eller overvindes i livets kamp. . . .

Johannes skulle som profet tvende fædrenes hjerter til børnene' og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede Herren et velskikket folk“. Ved at berede vejen for Kristi første komme stod han som repræsentant for dem, der skal berede et velskikket folk til Herrens andet komme. Verden er fuld af nydelsessyge. Vildfarelser og opdigtede historier findes i mængde. Satan sætter stadig flere fælder for at bringe sjælene til fald. Alle, der ønsker fuldkommen hellighed i deres gudsfrygt, må lære afholdenhedens og selvbeherkelsens kunst. Begæret og lidenskaberne må holdes i tømme af sjælens ædlere kræfter. Denne selvdisciplin er af væsentlig betydning for den sjælelige styrke og åndelige kraft, som kan gøre det muligt for os at fatte og efterleve de hellige sandheder i Guds ord. Af denne årsag har afholdenhed en stor betydning i arbejdet for at berede vejen for Kristi genkomst.²⁸

[367]

²⁸Den store Mester, s. 59.60.

PÅ TÆRSKELEN TIL DEN STØRSTE KRISE, 16. DECEMBER

„Ak, hvilken dag! Thi nær er Herrens dag, den kommehsom vold fra den Vældige.“ Joel 1,15.

I dag forkynder tidernes tegn, at vi står på tærskelen til store og alvorlige begivenheder. Alt i verden er i oprør. Frelserens profeti om de begivenheder, der skal ske forud for hans komme, går i opfyldelse for vore øjne. Han sagde: „I skal komme til at høre krigslarm og krigsrygter. . . Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der.“²⁹

Nutiden er af overvældende betydning for alle dem, der lever. Statsoverhoveder og statsmænd, mennesker i store og ansvarsfulde stillinger, tænkende mænd og kvinder fra alle samfundslag har opmærksomheden rettet imod de begivenheder, der sker omkring os. De lægger mærke til de forhold, der råder mellem nationerne. De bemærker, at hele situationen på denne Jord skærpes og tilspidnes, og er klar over, at der er noget stort og betydningsfuldt i anmarch — at verden er på randen af en kolossal krise.

Bibelen og Bibelen alene anbringer disse ting i deres rette perspektiv. Her åbenbares de sidste store scener i vor Jords historie — begivenheder, som allerede kaster deres skygger foran sig, og lyden af dem får Jorden til at skælve og menneskenes hjerte til at bæve af frygt.

„Se, Herren gør jorden tom og øde. . . Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi lovene krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt.“³⁰

„Jeg skælver!... Ej kan jeg tie. Thi hornets klang må jeg høre, skrig fra kampen; der meldes om fald på fald, thi alt landet er hærget.“³¹ . . .

²⁹Matt. 24,6.7.

³⁰Es. 24,1-5.

³¹Jer.4,19.20.

„Thi du, Herre, er min tilflugt,
den Højeste tog du til bolig.
Der times dig intet ondt,
dit telt kommer plage ej nær.“³² . . .

[368]

Gud vil ikke svigte sin menighed, når den udsættes for sin største fare. Han har lovet at befri den. Han har sagt: „Se, jeg vender Jakobs skæbne, forbarmer mig over hans boliger.“³³

Da vil Guds vilje blive fuldbyrdet, og hans riges principper vil blive æret af alle under solen³⁴

³²Sl. 91,9.10.

³³Jer. 30,18.

³⁴Profeter og Konger, s. 259.260.

FORBEREDELSE FOR KRISTI KOMME, 17. DECEMBER

**„Thi ligesom i Noas dage, således skal det gå ved
Menneskesønnens komme.“ Matt. 24, 37.**

Noa forkyndte folket i sin samtid, at Gud ville give dem et hundrede og tyve år til at omvende sig fra deres synder og finde tilflugt i arken; men de afslog den nådige indbydelse. Der blev givet dem rigelig tid til at omvende sig fra deres synder, overvinde deres slette livsvaner og udvikle en retfærdig karakter. Men tilbøjeligheden til synd, som til at begynde med var svag hos mange, styrkedes ved at blive tilfredsstillet gang på gang og drev dem fremad mod uigenkaldelig ødelæggelse. Guds nådige advarsel blev forkastet med hån, spot og latterliggørelse, og de blev overladt til i mørke at følge den vej, deres syndige hjerter havde valgt. Men deres vantro afværgede ikke den forudsagte begivenhed. Den indtraf, og stor var Guds harme, som den viste sig i den almindelige ødelæggelse.

Følgende Kristi ord bør trænge sig ind i hjertet hos alle, der tror den nærværende sandhed: „Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogensinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.“³⁵ Vor fare fremstilles for os af Kristus selv. Han kendte de vanskeligheder, vi skulle møde i de sidste dage, og ønskede, at vi skulle forberede os på dem. . .

Troen på Kristi nært forestående komme i himmelens skyer vil ikke lede en sand kristen til at blive forsømmelig og ligegyldig i livets almindelige sysler. De, der forventer Kristi snare åbenbarelse, vil ikke være ørkesløse, men flittige i arbejdet. Deres gerning vil ikke blive udført på en skødesløs og uredelig måde, men med troskab, punktlighed og grundighed. De, der smigrer sig med, at ligegyldighed angående det, som hører dette liv til, er et synligt bevis på deres åndelighed og deres adskillelse fra verden, bedrager sig selv storlig. Deres sanddruhed, troskab og retskaffenhed stilles på

³⁵Luk. 21,34.

prøve i timelige anliggender. Er de tro i det mindste, vil de være tro i meget.

Ifølge hvad der er blevet vist mig, er her et punkt, hvor mange ikke vil bestå prøven. De udvikler deres sande karakter under varetagelsen af timelige anliggender. De lægger utroskab, intriger og uærlighed for dagen i omgangen med medmennesker. De betænker ikke, at deres delagtighed i det tilkommende, evige liv afhænger af, hvordan de stiller sig til det, som angår det nærværende liv, og at den strengeste retskaffenhed er uundværlig for udviklingen af en retfærdig karakter.³⁶

[369]

De, der tror den nærværende sandhed, viser deres tro ved deres gerninger. De bør helliges ved den sandhed, de bekender sig til at tro; for de er en duft af liv til liv eller af død til død.³⁷

³⁶Vejledning for Menigheden, bind 1,389 s. 417.418.

³⁷Vejledning for Menigheden, bind 1, s. 417.

ALT TIL GUDS ÆRE, 18. DECEMBER

„Giv Herren hans navns ære.“ Sl. 29, 2.

Vi lever alle sammen på prøve. De, som nu ligger i graven, er alle blevet sat på prøve, for at det kunne vise sig, om de ville tjene Gud. Det burde være vort allerstørste ønske at ære Gud. Vi burde sætte alt ind på at gøre brug af vore privilegier og muligheder og at anvende Herrens ejendom med klogskab. Vi bør sørge for, at vor hjerne, vore knogler og vore muskler er så sunde som muligt, for at vor fysik og vore åndsevner kan bidrage til at gøre os til trofaste forvaltere. Selviske interesser skal altid holdes under kontrol, for hvis de får frit spil, svækker de åndsevnerne og moralen og forhærder hjertet. . .

Herren betragtede Daniel som *en mand*, fordi han var en forvalter, som trofast tog vare på sin Herres midler. Han glemte ikke Gud, men stillede sig dér, hvor lyset kunne skinne på ham, så han kunne samtale med Gud i bøn. Vi læser, at Gud gav Daniel og hans venner kundskab og indsigt i al skrift og visdom. . .

Lad dine medmennesker se idle vegne, at du ærer Gud. Mennesket bør stå i skyggen. Vis hen til Gud som menneskehedens eneste håb. Ethvert menneske skal bygge sin karakter på den evige Klippe, Jesus Kristus. Så vil den bestå under uvejrets rasen.

Gud vil påvirke sindet, så det anerkender ham, som alene kan hjælpe den kæmpende, stridende sjæl. Han vil oplære alle dem, der står under hans banner, til at blive hans nådes trofaste forvaltere. Gud har givet mennesket udødelige principper, som enhver menneskelig magt en dag må bøje sig for. Han har betroet os sandheden. De værdifulde stråler fra dette lys må ikke skjules under en skæppe, men skal skinne for alle dem, der er i huset. Sandheden, den ufor-gængelige sandhed, skal have en fremtrædende plads. Vis alle dem, du møder, at sandheden virkelig betyder noget for dig. Det betyder meget for dig, at du holder fast ved de principper, der skal gælde gennem hele evigheden.

Gud har givet hvert menneske talenter, for at Guds navn kan blive opuden

du velsigner mig!“ Bed mindst tre gange om dagen på bestemte tidspunkter. Daniel bad til Gud morgen, middag og aften uden hensyn til kongens befaling og truslen om at blive kastet i den frygtelige løvekule. Han hverken skammede sig eller var bange for at bede, men han bad tre gange om dagen med åbne vinduer. Glemte Gud sin trofaste tjener, da han blev kastet i løvekulen? Åh, nej! Han var sammen med ham dernede hele natten. Han lukkede de sultne løvers mund, så de ikke kunne gøre denne bedende Guds mand fortræd.⁴⁰

[371]
[372]

⁴⁰Youth's Instructor, okt. 1855.

ENKEL TRO FORENER OS MED GUD, 21. DECEMBER

„Således skal også I regne jer selv for døde fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.“ Rom. 6,11.

Vi lever i den alvorligste periode i denne Jords historie. Vi har ikke tid til at synde. Det er altid farligt at blive ved med at begå overtrædelser, men dette er især tilfældet i vor tid. Vi befinder os lige ved grænsen til den evige verden, og vort forhold til tid og evighed er mere alvorligt end nogensinde tidligere. Nu må alle ransage sig selv og bede om, at strålerne fra Retfærdighedens Sol må fortrænge alt åndeligt mørke og fjerne al forurening.

„Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.“ Ved tro og uden hensyn til vore følelser vil Jesus, vor frelses banebryder og vor tros fuldender, styrke de moralske kræfter ved sin værdifulde nåde, så synderen kan regne sig selv for „død fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.“ En enkel tro og Kristi kærlighed i sjælen forener den troende med Gud. Mens han kæmper som Kristi trofaste stridsmand, har han hele det loyale univers på sin side. Tjenende engle omgiver ham for at hjælpe ham i kampen, så han med frimodighed kan sige: „Herren er min hjælper,“ „min styrke, mit skjold er Herren“, jeg bliver ikke overvundet. „Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven.“

Guds uendelige visdom og magt anvendes til vor fordel. De himmelske hærskarer deltager virkelig i kampen på vor side. Med dyb interesse betragter de dem, som er løskøbt med Frelserens blod. De vurderer mennesket ud fra Kristi offer. Man er altid tryk, når man står på Herrens side, ikke halvhjertet, men helhjertet. Det er den halvhjertede, ligegyldige og skødesløse handle måde, der adskiller jer fra Jesus, som er kilden til jeres styrke. Lad dette være jeres bøn: „Du må gerne tage alt fra mig, min ejendom, verdslig ære, alt, hvis

du blot selv bliver hos mig.“ Der er tryghed i at overlade sig selv til Gud, som regerer over hele Himmelen og Jorden.⁴¹

Der må ske en fuldstændig omvendelse. Vi skal tro på vor frelser, Jesus Kristus, være årvågne og agtpågivende, bede uden ophør og flittigt granske i Skriften. Gud gør os ansvarlige for alt det, vi kunne opnå ved at bruge vore evner.... Al vor indflydelse tilhører Gud. Alt, hvad vi tilegner os, skal benyttes til hans ære. Den ejendom, Herren har overladt til os, skal lægges på Guds alter og gives tilbage til ham. Vi er med til at bestemme vor egen skæbne. Måtte Gud hjælpe os alle til at have evig visdom.⁴²

[373]

⁴¹Testimonies to Ministers, s. 147.148.

⁴²Testimonies to Ministers, s. 147.

EN USYNLIG KAMP, 22. DECEMBER

„Frygt ikke, Daniel, thi straks den første dag du gav dit hjerte hen til at søge indsigt og ydmyge dig for din Guds åsyn, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Perserrigets fyrste stod mig imod i én og tyve dage, men se, da kom Mikael, én af de ypperste fyrster, mig til hjælp; ham lod jeg blive der hos perserkongernes fyrste.“ Dan. 10, 12. 13.

I Guds ord finder vi eksempler på, at himmelske sendebud virker på kongers og fyrsters sind, samtidig med at sataniske kræfter virker på de samme sind. Ingen menneskelig veltalenhed, selv om der bruges stærke ord for at give udtryk for de menneskelige meninger, har mulighed for at forandre de sataniske virkemidler. Satan søger stadig at spærre vejen for at begrænse sandheden med menneskelige påfund. De mennesker, der har lys og kundskab, er i meget stor fare, medmindre de til stadighed helliger sig til Gud, ydmyger sig og er opmærksomme på tidens farer.

Himmelske væsener er udpeget til at besvare deres bønner, som i uselvskhed virker for Guds sags interesser. De allerøverste engle i Himmels tronsal er beskæftiget med at opfylde de bønner, som opsendes til Gud angående hans sags fremgang. Hver engel har sit bestemte ansvarsområde, som han ikke må forlade. Hvis han tog af sted, ville mørkets magter opnå en fordel. . . .

Kampen mellem godt og ondt foregår hver eneste dag. Hvorfor forstår de, der har haft så mange muligheder og fordele, ikke værkets store betydning? Det burde de virkelig forstå. Gud er herskeren. Ved sin almagt øver han kontrol over jordiske statsoverhoveder. Ved hjælp af sine repræ-sentanter udfører han den gerning, som var planlagt, før verdens grundvold blev lagt.

Som et folk forstår vi ikke den store konflikt, der foregår mellem usynlige magter, striden mellem de trofaste og de utro engle. De onde engle virker stadig. De planlægger deres angreb og benytter konger og regenter og de illoyale menneskelige magter som deres

befalingsmænd. . . . Jeg anmoder Kristi prædikanter om at klarlægge sandheden om de tjenende engle, så alle de mennesker, som hører deres røst, får en klar forståelse af emnet. Lad være med at give jer af med vidtløftige spekulationer. Det skrevne ord er vort eneste værn. Ligesom Daniel må vi bede om at blive beskyttet af de himmelske kræfter. Englene sendes ud som tjenende ånder for at hjælpe dem, der skal arve frelse. Bed, mine brødre, bed, som I aldrig før har gjort. Vi er ikke rede for Herrens komme. Vi må berede os grundigt for evigheden.⁴³ [374]

⁴³The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 4, s. 1173.

SOM I NOAS DAGE, 23. DECEMBER

„Men I, mine elskede, opbyg jer selv på jeres højhellige tro, bed i Helligånden, bevar jer selv i Guds kærlighed, medens I venter på, at vor Herre Jesus Kristus i sin barmhjertighed vil føre jer til evigt liv.“ Jud. 20. 21.

Se på billedet af verden i dag. Uærlighed, bedrag og konkursbegæringer, vold og blodsudgydelse flourer overalt. Enkerne og de faderløse berøves for alt. Spil, væddeløb og al slags underholdning optager tankerne. I menigheden er det kommet på mode at synde. Synden skjules og undskyldes. Man byder de mennesker velkommen, som indfører falske teorier og synspunkter. Derved dræbes dømmekraften og opfattelsen af de rette principper. Samvittigheden er blevet ufølsom over for de råd og irettesættelser, der er givet. Det lys, som er blevet givet for at kalde til omvendelse, er blevet udslukket af vantroens tykke skyer og af modstand i form af menneskelige planer og påfund.

Befolkningen før syndfloden blev advaret før ødelæggelsen kom, men de tog ikke imod den. De nægtede at lytte til Noas ord. De gjorde nar af hans budskab. Der var også retfærdige mennesker i den generation. Før verdens ødelæggelse ved syndfloden aflagde Enok sit vidnesbyrd uden vaklen. I et profetisk syn så han verdenssituationen af i dag. Han sagde: „Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle og straffe alle de ugudelige for alle de ugudeligheds gerninger, de har øvet, og for alle de formastelige ord, de har talt imod ham, de ugudelige syndere!“ Det er dem, som altid knurrer og klager over deres skæbne, alt imens de vandrer efter deres lyster. Og samtidig med at de for fordels skyld smigrer folk, fører de overmodige ord i munden.“ Judas aflægger dette vidnesbyrd over for de troende: „Men I, mine elskede, skal mindes de ord, som blev forudsagt af vor Herres Jesu Kristi apostle; de sagde jo til jer: ‘I de

sidste tider skal der komme spottere, som lever efter deres ugudelige lyster. Det er dem, som volder splittelser, sjælelige, uden Ånd.”⁴⁴

Gud besluttede at rense verden ved en vandflod; men i sin nåde og kærlighed gav han menneskene før syndfloden en prøvetid på ét hundrede og tyve år. Mens arken blev bygget, advarede og tryglede Noa, Metusalem og mange andre menneskene, og ethvert hammerslag på arken var et ad-varselbudskab. . . .

Enoks forkyndelse og hans optagelse til Himmelen var et overbevisende argument for alle, der levede i Enoks dage. Det var et kraftigt argument, som Metusalem og Noa kunne benytte som bevis på, at de retfærdige kan bortrykkes.⁴⁵

[375]

⁴⁴Review and Herald, 1. nov. 1906.

⁴⁵The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 1, s. 1088.

VI SKAL VÅGE OG VENDE, 24. DECEMBER

„Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge.“ Hebr. 10, 35.

Jesus kommer snart, derfor skal vi våge og vente på hans tilsynekomst. Vi bør ikke tillade noget at komme ind imellem os og Jesus. Det er her, vi skal lære at synge Himmelske sang, så vi kan synge sammen med de himmelske engle i Guds stad, når kampen er omme. Hvilken sang er det? Det er en evig lovprisning med ære til ham, der sidder på tronen, og til Lammet. Vi vil møde modgang. Alle mennesker vil hade os på grund af Kristus. Satan vil også hade os, fordi han ved, at Kristi efterfølgere har en guddommelig kraft, som vil svække hans indflydelse. Vi kan ikke undgå at blive hånet...

Vi bør ikke bruge så megen tid på timelige ting, ja, ikke engang på det, der har med Guds sag at gøre, at vi undlader at søge hen til det blødende sår i Kristi side dag efter dag. Vi ønsker at tale med ham hver dag. Vi opfordres til at stride troens gode strid. Det kræver en hård kamp at bevare en oprigtig tro gennem livet, men hvis vi gør os fuldstændig afhængige af Kristus og træffer den faste beslutning, at vi kun vil holde os til ham, vil vi blive i stand til at jage fjenden bort og vinde en herlig sejr. Apostelen Paulus' formaning lyder: „Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge.“ „Den retfærdige skal leve af tro“ . . .

Når vi er mest utilbøjelige til at tale med Jesus, bør vi bede mest. Hvis vi gør det, vil vi ødelægge Satans snare, og mørkets skyer vil forsvinde, og vi vil mærke Jesu velsignede tilstedeværelse.⁴⁶

De kristne kan glæde sig over samfundet med Kristus. De kan have hans kærligheds lys og hans nærværelses trøst. Ethvert skridt i vort liv kan bringe os nærmere til Kristus, give os en dybere erfaring i hans kærlighed og bringe os nærmere til fredens velsignede hjem. Lad os da ikke kaste vor frimodighed bort, men nære en fast

⁴⁶Historical Sketches, s.145. 146.

forvisning, fastere end nogen sinde før. „Hidtil har Herren hjulpet os,“ og han vil hjælpe os til af slutningen. Lad os tænke på vort livs store øjeblikke, da Herren trøstede os og frelste os fra ødelæggerens hånd. Lad os bevare al den ømme nåde, som Gud har vist os, i frisk erindring — de tårer, han har tørret bort, de smerter, han har lindret, de bekymringer, han har fjernet, den frygt, han har borttaget, de mangler, han har afhjulpet, de velsignelser, han har skænket. Dette vil styrke os til at møde alt, hvad der venter os på resten af vor pilgrimsfærd.⁴⁷

[376]

Lige så sikkert som der aldrig har været et tidspunkt, hvor Gud ikke eksisterede, lige så sikkert har der aldrig været et øjeblik, hvor det ikke var en fryd for den evige Gud at åbenbare sin nåde for menneskene.⁴⁸

⁴⁷Vejen til Kristus, s. 186. 187.

⁴⁸The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, bind 7, s. 934.

DET FØRSTE OG DET ANDET KOMME, 25. DECEMBER

„Således skal også Kristus, efter én gang at være blevet ofret for at bære manges synder, anden gang komme til syne, ikke for at bære synden, men til frelse for dem, som bier på ham.“

Hebr. 9, 28.

Ved Kristi første komme . . . var det næsten umuligt at hindre Himmelens engle i at udfolde deres pragt for at fejre Guds Søns fødsel. . . . Denne fødsel, som der var truffet så få forberedelser til på Jorden, blev fejret i de himmelske sale med lovprisning og takkesang på menneskets vegne.

Mens hyrderne på Betlehems højdedrag vogtede deres hjerde ved nattetide, stod en Herrens engel for dem, „og Herrens herlighed strålede om dem“.. . .

Israels ledere bekendte sig til at forstå profetierne, men de havde fået en forkert opfattelse af den måde, hvorpå Kristus ville komme. Satan havde vildledt dem, og de overførte al herligheden ved hans andet komme til hans første komme. Alle de vidunderlige begivenheder i for-bindelse med hans andet komme søgte de efter ved hans første komme. Derfor var de ikke beredt til at tage imod ham, da han kom.. . .

Der er en vidunderlig modsætning mellem Kristi første og andet komme. Intet menneskeligt sprog kan beskrive begivenhederne i forbindelse med Menneskesønnens andet komme i himmelens skyer. Han kommer i sin egen herlighed og i Faderens herlighed og i de hellige engles herlighed. Han kommer iklædt lysets kappe, som han har været iført fra evighed af. Han bliver ledsaget af engle. Titusind titusinder eskorterer ham på vejen. Basunens klang vil kalde de hensøvede døde op af graven. Kristi røst vil trænge igennem graven og ind i de dødes ører, og „alle de, som er i gravene,. . . skal gå frem“.. . .

Vi befinder os midt i de sidste dages farer. Kamphandlingerne nærmer sig med hast, og den store dag er nært forestående. Er vi beredt? Enhver handling, stor eller lille, vil blive anerkendt. Det, vi regner for ubetydeligt her, vil blive vurderet korrekt. Enkens to småmønter vil blive anerkendt. Et bæger koldt vand, et besøg i et fængsel, mad til de sultne — alt vil blive belønnet. . .

[377]

Slangens hoved vil snart blive knust. Det herlige mindesmærke om Guds vidunderlige magt vil snart få sin rette plads igen. Det tabte paradys bliver det genvundne paradys. Guds plan for menneskets forløsning vil blive fuldført. Menneskesønnen vil give de retfærdige det evige livs krone, og de „tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem“.⁴⁹ ⁵⁰

⁴⁹ Åb. 7,15.

⁵⁰ Review and Herald, 5. sept. 1899.

GUD GLEMMER IKKE SINE BØRN, 26. DECEMBER

„Den, som rører eder, rører min øjesten.“ Zak. 2,12.

Når forskellige kristne herskere har udstedt en lov mod dem, der adlyder Guds bud, så de unddrages regeringernes beskyttelse og prisgives dem, som måtte ønske at udrydde dem, da flygter Guds folk fra byer og landsbyer og slutter sig sammen i grupper, der slår sig ned på øde og ensomme steder. Mange søger tilflugt i bjergene. Som de kristne i Piémont dalene gør de Jordens højdedrag til deres helligdomme og takker Gud for „klippeborgene“.⁵¹ Men der er mange fra alle folk og alle klasser, høje og lave, rige og fattige, sorte og hvide, der udsættes for den mest uretfærdige og grusomme trældom. Guds elskede børn tilbringer mødige dage, lagt i lænker, spærret inde i fængsler, dømt til døden, nogle tilsyneladende henvist til at dø af sult i mørke og afskyelige fængsler. Intet menneskeligt øre hører deres stønnen, ingen menneskelig hånd er rede til at hjælpe dem.

Glemmer Herren sit folk i denne prøvelsens time? Glemte han den trofaste Noa, da dommen kom over verden før syndfloden? Glemte han Lot, da ilden kom ned fra himlen for at fortære byerne på sletten? Glemte han Josef, der var omringet af afgudsdyrkere i Egypten? Glemte han Elias, da Jesabels ed truede ham med Ba'als profeters skæbne? Glemte han Jeremias i den mørke og uhumske cisterne i fængslet? Glemte han de tre trofaste i ildovnen? eller Daniel i løvekulen? . . .

Skønt deres fjender kaster dem i fængsel, kan fængselsmurene ikke afskære forbindelsen mellem dem og Kristus. Den, der ser al deres svaghed, som kender alle prøvelser, står over jordiske magter, og der kommer engle ned til dem i de ensomme celler med lys og fred fra Himmelen. Fængslet bliver som et palads, thi her bor de rige i troen, og de skumle mure oplyses med himmelsk lys, som dengang

[378]

⁵¹Es. 33, 16.

Paulus og Silas bad og sang lovsange ved midnatstid i fængslet i Filippi. . . .⁵²

Med inderlig længsel venter Guds folk på tegn fra deres kommende konge. . . . Lyset stråler på skyerne over bjergtoppene. Snart vil hans stråleglans komme til syne. . . . Himlen gløder af den evige dags daggy, og som englens sang lyder ordene for øret: „Stå fast i din troskab. Hjælpen kommer.“ Kristus, den almægtige sejrherre, holder en krone af uforgængelig glans frem for sine trætte soldater, og hans stemme lyder fra portene, der står på klem: „. . . I kæmper ikke mod uprøvede fjender. Jeg har kæmpet slaget på jeres vegne, og i mit navn skal I mere end sejre.“⁵³

⁵²Konfrontation, s. 512. 513.

⁵³Konfrontation, s. 517.

SKIKKET TIL FORVANDLING, 27. DECEMBER

„Thi alt det, som er født af Gud, sejrer over verden; og dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.“ 1 Joh. 5, 4.

Gud leder sit folk fremad, skridt for skridt. Han fører dem til forskellige punkter i den hensigt at åbenbare, hvad der er i hjertet. Nogle består på ét punkt, men falder fra ved det næste. Ved hvert punkt videre fremad prøves og forsøges hjertet lidt mere indgående. Dersom Guds bekendende folk finder, at deres hjerter modsætter sig denne alvorlige gerning, bør det overbevise dem om, at de har noget at gøre for at kunne sejre, dersom de ikke ønsker at blive udspytet af Herrens mund. Engelen sagde: „Gud vil gøre dette arbejde mere og mere indgribende for at prøve og forsøge enhver iblandt sit folk.“

Nogle er villige til at gå med på ét punkt; men når Gud fører dem til et andet afgørende punkt, undslår de sig og holder sig tilbage, fordi de finder, at det umiddelbart rammer en eller anden kær afgang. Her har de anledning til at se, hvad der er i deres hjerter, som lukker Jesus ude. Der er noget, de vurderer højere end sandheden, og deres hjerter er ikke rede til at modtage Jesus. Enkelte mennesker bliver prøvet og forsøgt i en længere tid, for at det må kunne vise sig, om de vil give afkald på deres afguder og agte på det sanddrud vidnes råd. . . . De, der når frem til hvert punkt og består enhver prøve og sejrer, uanset hvad det måtte koste, har givet agt på det sanddrud vidnes råd, og de vil få den sildige regn og således blive skikket til forvandlingen.⁵⁴

[379] Gud prøver sit folk i denne verden. Det er her, man beredes til at stå frem for hans åsyn. Her i denne verden, i disse sidste dage, vil mennesker vise, hvilken magt der påvirker deres hjerter og styrer deres handlinger. Hvis det er den guddommelige sandheds magt, vil den få dem til at gøre gode gerninger. Den vil løfte modtageren højere op og gøre ham ædel og gavmild ligesom hans guddommelige Herre. Men er det onde engle, der råder i hjertet, kan det ses på

⁵⁴Vejledning for Menigheden, bind 1, s. 56.57.

forskellige måder. Frugten bliver selviskhed, begær, stolthed og onde lyster.

Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt. Selv religiøse mennesker er ikke villige til at ransage sig selv for at se, om de er i troen; og det er en frygtelig kendsgerning, at mange fæster lid til et falsk håb.... De synes at mene, at de kan blive frelst ved at bekende sandheden. Når de overvinder de synder, Gud hader, kommer Jesus ind og holder nadver med dem og de med ham. Da modtager de guddommelig styrke fra Jesus og vokser i ham, så de i hellig fryd kan sige: „Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!“⁵⁵

Den tredje engel leder et folk frem, skridt for skridt, højere og højere op. Ved hvert skridt vil de blive prøvet.⁵⁶

⁵⁵Testimonies, bind 1, s. 188.

⁵⁶Vejledning for Menigheden, bind 1, s. 57.

KRONEN PÅ VÆRKET — UDØDELIGHED, 28. DECEMBER

„I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.“ 1 Joh. 3, 2. 3.

Sjælen forædles ved en personlig indsats forenet med troens bøn. Dag for dag udvikles karakteren, så den kommer til at ligne Kristi karakter. Til sidst lader mennesket sig ikke længere drive omkring af omstændighederne. Det plejer ikke mere sine selviske interesser og giver sig ikke af med letfærdighed og skæmt. Det er blevet herre over sine tanker og sine ord. Det kan koste store anstrengelser at overvinde vaner, man har haft længe, men vi kan sejre ved Kristi nåde. Han indbyder os til at lære af ham. Han vil have os til at øve selvkontrol. Han ønsker, at vi skal have en fuldkommen karakter og gøre, hvad der er ham velbehageligt. Han be-dømmer karakteren efter denne målestok: „Af deres frugter skal I kende dem“.

Hvis vi trofast lader os lede af Guds Ånd, vil vi gå frem fra nåde til nåde og fra herlighed til herlighed, indtil Gud sætter kronen på værket ved at skænke os udødelighed.

„I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er“.. . . Findes der nogen jordisk æresbevisning magen til dette — at være Guds, den himmelske konges, børn og medlemmer af den kongelige familie? Nogle mennesker stræber måske efter at blive æret af deres dødelige medmennesker, men hvad opnår vi ved det? Jordens adelige er kun mennesker. De dør og bliver til støv igen.

[380]

Der er ingen vedvarende tilfredsstillelse ved at blive rost og æret af dem. Men den ære, der kommer fra Gud, er vedvarende. Guds arvinger og Kristi medarvinger får ejendomsretten til ufattelige

rigdomme. Disse klenodier er så kostbare, at guld og sølv og Jordens juveler og kostbare stene er værdiløse i sammenligning med dem. I Kristus får vi tilbudt ufattelige glæder, en evig herlighed. „Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.“

Vi mangler enfoldig tro. Vi skal lære kunsten at stole på vor allerbedste ven. Selv om vi ikke ser ham, våger Jesus over os med den største omhu. Han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Intet menneske, som i sin store nød har henvendt sig til ham i tro, er blevet skuffet. . . . Den kristne er . . . det lykkeligste menneske i verden. Han føler sig tryk, for han stoler på Jesus og glæder sig i hans nærværelse. Hans „skjold er hos Gud, han frelser de oprigtige af hjertet“. Udsæt det ikke, men begynd ... at tænke mere på Jesus og det himmelske, idet du erindrer, at ved beskuelse bliver man forvandlet til det samme billede. Hav tillid til Gud.⁵⁷

⁵⁷Review and Herald. 10. juni 1884.

KRISTI RETFÆRDIGHEDS KLÆDNING, 29. DECEMBER

„Og der blev givet hende en skinnende ren linnedklædning at iføre sig; thi linnedklædningen er de helliges retfærdige gerninger.: “ Åb. 19, 8.

De trofaste, bedende er ligesom indelukkede hos Gud. De ved ikke selv, hvor sikkert de er beskyttet. . . Men kunne deres øjne åbnes, . . . ville de se Guds engle lejre sig omkring dem og ved deres glans og herlighed lægge bånd på mørkets hærskarer.

Idet Guds folk ydmyger deres sjæle for ham og beder inderligt om renhed i hjertet, udgår befalingen: „Tag de snavsede klæder“ af dem, og de opmuntrende ord lyder: „Se, jeg tager din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.“⁵⁸ Guds prøvede og fristede, men trofaste børn bliver iført Kristi retfærdigheds pletfrie klædning. Den foragtede levning iføres en herlig dragt for aldrig mere at blive besmittet af verdens fordærvelse. Deres navne bliver stående i Lammets livets bog, indskrevne iblandt de troende fra alle tidsaldre. De har modstået forførerens list; dragens brøl har ikke ledet dem bort fra deres troskab. Nu er de for altid sikret mod fristerens anslag. Deres synder er overført på syndens ophavsmand.

[381] Og „de øvrige“ får ikke alene tilgivelse og bliver antaget, men de bliver hædret. Et „rent hovedbind“ sættes på deres hoveder. De skal være som konger og præster for Gud. Medens Satan trængte på med sine anklager og søgte at ødelægge denne skare, færdedes hellige engle usynligt frem og tilbage og satte den levende Guds segl på dem. De står på Zions bjerg sammen med Lammet og har Faderens navn skrevet på deres pander. De synger den nye sang foran tronen, denne sang, som ingen kan lære uden de hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som blev løskøbt fra Jorden. „Det er dem, der følger Lammet, hvor det går. De er blevet løskøbt ud af

⁵⁸Zak. 3,4.

menneskeslægten som en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres mund blev der ikke fundet løgn, de er dadelfri.“⁵⁹

Nu får disse ord af engelens mund deres fuldstændige opfyldelse: „Hør, du ypperstepræst Josua, du og dine embedsbrødre, som sidder for dit ansigt: de er varselsmænd! Thi se, jeg lader min tjener Zemak komme.“⁶⁰ Kristus åbenbares som sit folks genløser og befrier. Nu er „de øvrige“ i sandhed „varselsmænd“, når tårerne og ydmygelsen fra deres pilgrimsvandring afløses af glæde og hæder for Guds og Lammets åsyn. „På hin dag bliver Herrens spire til pryd og ære, og landets frugt til stolthed og smykke.. . . Den, som er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver der er indskrevet til livet i Jerusalem.“⁶¹ ⁶²

⁵⁹Åb.14,4.5.

⁶⁰Zak. 3,8.

⁶¹Es. 4,2.3.

⁶²Vejledning for Menigheden, bind 2, s. 149.150.

LÆRDOM FOR EVIGHEDEN, 30. DECEMBER

„Da han kundgjorde os sin viljes hemmelighed ifølge den beslutning, som han havde fattet hos sig selv, om den frelsesplan: i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus.“ Ef. 1, 9. 10.

Efter som vi nærmer os afslutningen på denne verdens historie, vil især de profetier, der taler om de sidste dage, kræve vor opmærksomhed og vort studium. Den sidste bog i Nye Testamente indeholder mange sandheder, som vi behøver at forstå. Satan har forblændet mange, så de har været glade for at have en undskyldning for ikke at studere Åbenbarin-gens Bog. Men Kristus har ved sin tjener Johannes i denne bog åbenbaret, hvad der vil ske i de sidste dage, og han siger: „Salig er den, som oplæser, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den.“

[382] „Og dette er det evige liv,“ sagde Kristus, „at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ Hvorfor er det, at vi ikke forstår værdien af denne kundskab? Hvorfor brænder disse vidunderlige sandheder ikke i vore hjerter, hvorfor er de ikke altid på vore læber, og hvorfor optager de os ikke helt og fuldt?

Idet Gud har givet os sit ord, har han ladet os komme i besiddelse af enhver sandhed, der har betydning for vor frelse. Tusinder har draget vand fra disse livets kilder, og alligevel er de ikke blevet udtømt. Tusinder har haft Herren for øje og er blevet forvandlet til det samme billede ved at beskue ham. Deres hjerter brænder i dem, når de taler om hans karakter og fortæller om, hvad Kristus betyder for dem, og hvad de betyder for Kristus. Men disse sandhedssøgende har ikke udtømt disse dybe og hellige emner. Tusinder kan endnu fordybe sig i granskningen af frelsens gåde. Når de studerer Kristi liv, og hvad hans gerning på Jorden har betydet, vil lysstråler vælde frem endnu klarere ved hvert forsøg på at finde sandhed. Hver ny søgen vil åbenbare noget, der er endnu mere interessant end det,

som allerede er kendt. Emnet er udtømmeligt. Kristi menneskevorden, hans forsoningsdød og midlertidig gerning vil optage den flittigt søgendes tanker, så længe Jorden står, og idet han ser fremad mod evigheden, vil han udbryde: „Uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor.“

I evigheden vil vi lære det, som vi kunne have forstået her på Jorden, hvis vi havde taget imod den oplysning, det var muligt at få. Emnerne, der angår forløsningen, vil beskæftige de frelstes sind og tanker, og de vil tale om dem til evige tider. De vil forstå de sandheder, som Kristus længtes efter at åbenbare for sine disciple, men som de ikke havde tro til at fatte. Gennem evigheden vil der stadig fremkomme nye indtryk, der viser Kristi fuldkommenhed og herlighed. I uendelige tider vil den tro husbond kunne tage nyt og gammelt frem af sit forråd.⁶³

⁶³Kristi Lignelser, s. 126-128.

DELTAGERE MED KRISTUS I HANS HERLIGHED, 31. DECEMBER

„Se. her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os. ... Lad os juble og glæde os over hans frelse.“ Es. 25, 9.

Jesus kommer! Men ikke for at lytte til menneskenes beklagelser eller for at høre den skyldige synder bekende sine synder og for at bekendtgøre hans synders forladelse; for enhvers sag er da afgjort til liv eller død. De, der har levet i synd, vedbliver for stedse at være syndere. De, der har bekendt deres synder for Jesus i helligdommen og er blevet ven med ham og har glædet sig til hans tilsynekomst, får tilgivelse for alle deres synder. De har rensset deres sjæle „i lydighed imod sandheden“ og forbliver i al fremtid rene og hellige.

[383] Jesus kommer, som han fór til Himmelen, men med større pragt. Han kommer i sin Faders herlighed, og alle de hellige engle følger ham. Nu gennemborer en grusom tornekrone ikke hans hellige tindinger, men der er anbragt en strålende herlig krone på hans hellige pande. Nu fremstår han ikke som smerternes mand, som er kendt med sygdom. Hans ansigt lyser klarere end middagssolen. Han bærer ikke en almindelig kjortel uden sammensyninger, men en klædning, som er hvidere end sne, så blændende er den.

Jesus kommer! Men ikke for at regere som en verdslig fyrste. Han opvækker de retfærdige døde, forvandler de levende hellige til herlig udødelighed, og sammen med de hellige overtager han alle riger under himmelen. Dette rige ophører aldrig. Da bliver de, som har ventet på Jesus med tålmodighed, ligesom han.

Hvis en enkelt engel fra Himmelen fik det romerske vagtmandskab til at falde om som døde, hvordan kan så alle de vanhellige, der ikke er beredt, tåle synet og leve, når de ser Jesus komme i sin Faders herlighed i følge med titusinder af engle? O, hvordan kan syndere tåle dette syn! De vil råbe til klipperne og bjergene om at falde over dem for at skjule dem for ham, som sidder på tronen, og for Lammets vrede. . . .

Bered dig grundigt til at møde Jesus, så at du, når han kommer, kan råbe med glæde: „Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os.“ Da får du evigt liv, og du får del med Kristus i hans herlighed, og du vil altid høre hans herlige bifaldende stemme og se hans smukke person.⁶⁴

Ingen, der virkelig elsker Jesus, beklager, at han kommer igen. Efterhånden som Menneskesønnens komme nærmer sig, vil alle Jesu virkelige venner se frem til det med glæde og forventning og vil søge at blive fuldstændig beredt til at se ham, som de elsker af hele deres hjerte, og som døde for at forløse dem.⁶⁵

⁶⁴Youth's Instructor, april 1854.

⁶⁵Youth's Instructor, april 1854.